

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Gemmell David_Gemmell David - Bílý vlk.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAVID GEMMELL

BÍLÝ VLK

Poděkování

Mé díky patří Steveovi Saffelovi, díky jehož radám se zrodil Skilgannon Hrozný, Selině Walkerové, mé vydavatelce u Transworldu, a mým zkušeným čtenářům Jan Dunlopové, Tonymu Evansovi, Stelle Grahamové a Steveovi Huttovi. Můj vděk patří též spisovateli Alanu Fisherovi za to, že se se mnou podělil o své znalosti o psaní, mé korektorce Nancy Webberové a Daleovi Rippkemu za jeho práci na mapách Drenaje.

Úvod

KUPEC KAFÁS SE POLEKAL, KDYŽ SE K JEHO táborovému ohni v lesích severně od hlavního města přiblížil cizinec. Kafás si toto místo v dolíku pečlivě vybral proto, že v něm ze silnice nebyl vidět oheň. I když občanská válka skončila, ztráty na obou stranách byly tak velké, že na hlídkování v divočině, kde loupili a kradli odpadlíci a zběhové, zbylo jen pár vojáků. Kupec o této cestě dlouho a usilovně přemýšlel, jenže tolik jeho kolegů se bálo vstoupit na území Naashanu, že v tom viděl příležitost ohromně vydělat na svém zboží: hedvábí z Kiatze a koření ze Sheraku a Gothiru. Když teď do dolíku svítil měsíc v úplňku, výdělky mu připadaly hodně vzdálené.

Jezdec se vynořil z lesa nad táborem a pobídl koně dolů z kopce. Jeho účes - týl a spánky měl vyholené a na temeni se mu zvedal bujný hřeben - ukazoval na naashanského mistra šermíře. Kafás se pomalu uklidňoval. Nebylo pravděpodobné, že by se z něj vyklubal lupič. Dobrý šermíř měl mnoho lepších způsobů, jak si v této válkou rozervané zemi vydělat, než okrádat kupce na cestách. Tento názor podporovalo také cizincovo odění. Ačkoliv vypadalo prakticky - tmavá kožená kazajka s rameny zpevněnými kovovými kroužky, kožené kamaše a vysoké jezdecké boty, také vylepšené kroužky - bylo nákladné. Jeho kůň byl čistokrevný ventrijský vraník. Taková zvířata byla málokdy k vidění na jarmarcích, ale soukromě se prodávala za dvě stě až čtyři sta zlatých raqů. Jezdec očividně nebyl žádný zloděj. Strach z toho, že bude okraden, nahradil u Kafáse strach jiného druhu.

Muž sesedl a pomalu došel k ohni. Když se Kafás zvedl, aby ho přivítal, všiml si, že se pohybuje s půvabem obvyklým u všech dobrých šermířů. Zblízka vypadal mladší, než si Kafás prve myslel. Mohlo mu být něco přes dvacet. Oči měl pronikavé, modré jako safíry, a pohlednou tvář. Kafás se mu uklonil. "Vítej u mého ohně, pane," pozdravil. "V tak bezútešném prostředí je společnost vítaná. Jsem Kafás."

"Skilgannon," představil se druhý muž a napřáhl ruku.

Kafás se zmocnila hrůza. Náhle mu vyschlo v ústech. Věděl, že na něj Skilgannon hledí, a vypravil ze sebe: "Já... si právě chtěl udělat něco malého k jídlu. Budeš vítán."

"Děkuji." Skilgannon si prohlédl tábořiště, potom zvedl hlavu a zavětral. "Jelikož ty nepoužíváš voňavku, navrhuji, abys k nám pozval ty ženy. Po lesích se potuluje divá zvěř. Není tady sice tolik vlků jako kdysi, ale stále se tu objevují medvědi a občas sem zavítá i panter." Otočil se a zamířil k ohni. V té chvíli si kupec všiml zvláštní ozdoby, kterou měl Skilgannon pověšenou na zádech. Byla asi pět stop dlouhá, lehce zakřivená a uprostřed vyleštěná, až se černě leskla. Na obou koncích byly překrásně vyřezané kousky ze slonoviny. Předmět byl zdobný a nádherně vyrobený, ale - pokud by byl Kafás nevěděl, o koho se jedná - na první pohled by se zdálo, že neslouží žádnému účelu.

Cizinec si sundal předmět ze zad, a jak si sedal k ohni, položil si jej vedle sebe na zem.

Kafás se otočil k temnému lesu. Bylo mu těžko u srdce. Skilgannon věděl, že tam děvčata jsou, a pokud by je hodlal znásilnit či zabít, neunikla by mu. "Tak pojď, Lucresis. Přiveď Falu. Je to v pořádku," zavolal a modlil se, aby to byla pravda.

Z hvozdu vyšla štíhlá, tmavovlasá mladá žena a vedla za ruku holčičku - asi sedmiletou. Děvčátko se sestře vytrhlo a rozběhlo se k otci. Kafás jí ochranně položil ruku kolem ramen a přitáhl ji k ohni. "Mé dcery, Falia a Lucresis," představil je. Skilgannon vzhledl a usmál se.

"Opatrnost je vždy na místě," prohodil. "Jsou to krásné dívky. Musejí být po matce."

Kafás se nuceně usmál. "Ach ano, ona byla náramná krasavice. O tom není pochyb." Rozzlobilo ho, jak Lucrexis na pohledného mladíka vyzývavě hledí. Naklonila hlavu a prohrábla si dlouhé vlasy. Věděla, že je krásná. Mnoho mladých mužů ji o tom ujišťovalo.

"Lucrexis! Pojď sem a pomoz mně přinést z vozu hrnce a pánve," přikázal jí. Obavy se mu odrazily v hlase. Mladá žena, popletená jeho strachem, se vydala za ním. Když došli k vozu, Kafás sykl: "Přestaň na něj dělat oči."

"Je moc hezký, otče."

"Tohle je Skilgannon Hrozný. S ním si nic nezačínej. Budeme mít štěstí, když vyvážneme s holým životem," dodal šeptem a podal jí několik hrnců.

Lucrexis se ohlédla na muže u ohně. Povídal si s malou Falií, jež se hihňala tomu, co řekl. "On nám neublíží, otče."

"Nesud' lidi podle jejich vzhledu. Kdyby zločiny páchali jenom šeredové, nebylo by těžké všechny neřády najít. Slyšel jsem o jeho ukrutnostech. A nejenom na bitevním poli. Prý měl kdysi velký dům a všechny služebnice byly zkušené kurtizány. Není to muž, jakého bych chtěl vidět po boku své dcery - kdybych v té věci měl na vybranou. Což nemám," dodal nešťastně.

"Kéž bych já měla na vybranou," prskla Lucrexis.

Kafás se vrátil k ohni a připravil vývar. Vzduchem se nesla lákavá vůně. Kupec občas obsahem ve velkém hrnci zamíchal a usrkl, než přidal trochu pepře a koření. Nakonec dovnitř nasypal drčenou kamennou sůl. "Myslím, že je to hotové," usoudil.

Po jídle Skilgannon odložil talíř. "Jsi vskutku nadaný kuchař, mistře Kafási."

"Děkuji, pane. Je to můj koníček."

"Proč máš na ruce pavouka?" zeptala se malá Falia a ukázala na černé tetování na Skilgannonově levém předloktí.

"Tobě se nelíbí?"

"Je hrozně ošklivý."

"Falie, to bylo hrubé!" napomenul ji Kafás. "Je to znak důstojníka, srdíčko," dodal rychle, když si uvědomil, že holčičku polekal. "Naashanští bojovníci se takto zdobí. Důstojník, který... porazil... osm nepřátel v boji muže proti muži, je odměněn pavoukem. Generálové mají na prsou vytetované pantery nebo orly, pokud získali hodně slavné vítězství." Klekl si k malé. "Ale ty bys neměla říkat takové věci."

"Mrzí mě to, tati. Ale je to ošklivé."

"Děti říkají, co si myslí," podotkl Skilgannon mírně. "To není špatná věc. Uklidni se, kupče. Nechci ti ublížit. Strávím noc ve tvém táboře a ráno si pojedu po svých. Tvůj život je v bezpečí - stejně jako čest tvé rodiny. A mimochodem, ten dům, o kterém jsi vyprávěl své dceři, nebyl můj. Patřil jedné kurtizáně, která byla, řekněme, moje přítelkyně."

"Nechtěl jsem se tě nijak dotknout, pane."

"Mám velmi bystré uši, kupče. A nejsem dotčený."

"Děkuji. Děkuji mnohokrát."

Z dálky se k nim donesly kroky koní. Skilgannon vstal a čekal.

Ve chvílce na palouk vjel oddíl jezdců. Kafás, jenž se mezi Naashaňany pohyboval i během občanské války, ve válečnicích v černém odění a s těžkými helmy poznal královniny jezdce. Každý bojovník měl kopí, šavli a malý kulatý štít zdobený skvrnitým hadem. V čele zástupu jel civilista, jehož znal. Byl to Damalon, královnin oblíbenec. Padesát jezdců zůstalo sedět v sedlech, zatímco Damalon zlehka seskočil na zem.

"Byla to dlouhá jízda, generále," řekl ke Skilgannonovi.

"Proč jste ji podnikali?" otázal se válečník.

"Královna chce vrátit Meče noci a dne."

"Byl to dar," opáčil Skilgannon a pokrčil rameny. "Ale ať je po jejím."

Zvedl zvláštní ozdobu, chvíli ji podržel a potom ji hodil Damalonovi. Kafás si všiml, jak se mu obličej na okamžik stáhl bolestí.

Spanilý dvořan se ohlédl na vojáky. "Nemusíte tu zůstat, kapitáne," sdělil dlouhánovi na kaštanovém valachovi. "Náš úkol je splněn."

Jezdec navedl koně blíž. "Rád tě zase vidím, generále," pozdravil Skilgannona. "Kéž tě bohové provázejí."

"I tebe, Asklee," odvětil Skilgannon.

Jezdci otočili koně a odjeli. Na palouku zůstali jen čtyři z nich, muži v tmavých šatech, ale bez mečů. U pasů měli dlouhé nože. Sesedli a došli k Damalonovi.

"Proč jsi odjel?" zeptal se Damalon Skilgannona. "Královna tě obdivovala nade všechny své generály."

"Měl jsem své důvody."

"Zvláštní. Měl jsi všechno. Bohatství, moc, všichni v paláci by za tebe položili život. Mohl sis najít jinou ženu, Skilgannone." Damalon seřval slonovinové rukojeti a zatáhl. Nic se nestalo.

"Stiskni ten rubín na jílcí," poradil mu Skilgannon. "Čepel se uvolní." Ve chvíli, kdy Damalon zatlačil na rubínový knoflík, meč vyjel ven. Na stříbřitou ocel dopadlo měsíční světlo a objevily se runy vyryté na čepeli. Kafás na meč hleděl s neskrývanou chtivostí. Meče noci a dne byly legendární. Kupce mimoděk napadlo, kolik by mu vynesly, kdyby je nabídl nějakému králi. Tři tisíce raqů? Pět tisíc?

"Jsou velice krásné," pochválil si Damalon. "Rozproudí ti krev."

"Radím ti - i tvým společníkům - nasednout a odjet," podotkl Skilgannon. "Jak jsi řekl, svůj úkol jste splnili."

"Ne však docela," opravil jej Damalon. "Když jsi odešel, královna se tuze zlobila."

"A bude se zlobit ještě víc, když se ty nevrátíš," opáčil Skilgannon. "Tvoje společnost už mě unavuje. Pochop, Damalone, nechci zabít tebe ani ty tvoje nohsledy. Chci jenom odjet z této země."

"Jsi neuvěřitelně nadutý," prskl Damalon. "Mám tvé meče a čtyři muže, kteří se umějí ohánět čepelí, a ty mi

vyhrožuješ?" Podíval se na Kafáse. "Taková škoda, že tu jsi, kupče. Asi to bude osud. Nikdo mu neunikne." Damalon stiskl smaragd na druhém jílci a černá pochva odpadla na zem, když z ní vyklouzla druhá čepel. Zářila jako zlato. Plavovlasý dvořan tu chvíli jenom mlčky stál a očima se vpíjel do té krásy. Nakonec potřásl hlavou, jako by se probíral z transu. "Zabijte starce a tu malou," přikázal svým mužům. "Ta holka nás pobaví, než se vrátíme do hlavního města."

V té chvíli se Skilgannon pohnul. Švihl rukou a vzduchem proletělo něco blýskavého. Zlehka to Damalona zasáhlo do hrdla. Z přetáté krkavice vytryskla krev. Kafás, jenž to celé sledoval, do smrti nezapomene na to, co následovalo, ani na jedinou podrobnost.

Skilgannon se přiblížil k Damalonovi. Umírající dvořan upustil meče a Skilgannon je zachytil. Čtyři černě odění zabíjáci se rozběhli. Skilgannon jim vyrazil vstříc a čepele jeho mečů se mihotaly ve světle ohně. K žádnému boji vlastně nedošlo, paloukem se nerozlehl třesk oceli o ocel. Jen tu vzápětí leželo pět mrtvých mužů - jeden byl téměř bez hlavy, druhý byl rozřátý od ramene k pasu. Kafás se díval, jak Skilgannon pečlivě otírá zlatou a stříbrnou čepel, než je vrátil do společné černé pochvy, již si opět zavěsil na záda.

"Raději by sis měl najít nové trhy, Kafási," poradil kupci válečník. "Obávám se, že v Naashanu pro tebe teď bude dosti nebezpečno."

Ten chlap se ani nezadýchal a na čele neměl jedinou kapku potu. Obrátil se ke Kafásovi zády, došel k Damalonovu tělu. Porozhlédl se po okolí, shýbl se a zvedl malý kulatý kousek kovu, nejvýš dva palce v průměru. Krev z něj oťel do Damalonovy košile. Kafás si konečně všiml, že kolečko má pilovitý okraj. Zachvěl se. Skilgannon si zastrčil zbraň do pochvy ukryté v opasku, došel ke svému koni a osedlal ho.

Kafás k němu přistoupil. "Nás chtěli zabít taky," vyhrkl. "Děkuji ti, že jsi zachránil mé dcery i mě."

"Ta malá se bojí, Kafási. Měl bys jít za ní," odvětil Skilgannon a ladně se vyhoupl do sedla.

Přiběhla k němu Lucrexis. "Já ti taky velice děkuju," řekla a vzhlížela k němu naivními očima. On se na ni usmál, sklonil se a políbil jí ruku.

"Hodně štěstí, Lucrexis," popřál jí válečník. "Bylo by velice milé, kdybych ve vaší společnosti mohl strávit trochu víc času." Pustil její ruku a podíval se na Kafáse, který objímal svou mladší dceru. "Už tu nezůstávejte. Připravte vůz a co nejrychleji odjedte na sever."

Kafás se za ním díval, dokud se mu neztratil mezi stromy. Lucrexis si povzddechla a obrátila se k otci. "Škoda že nezůstal," posteskla si.

Kupec nevěřičně zavrtěl hlavou. "Právě jsi viděla, jak zabil pět mužů. Je nelítostný a nebezpečný, Lucrexis."

"Možná, ale má krásné oči," opáčila.

1

VE VZDUCHU STÁLE JEŠTĚ VISEL KOUŘ Z HOŘÍCÍCH budov, ale rozlícený dav ze včerejška už se rozptýlil. Z kopce k městečku kráčeli dva mniši. Nad horami na východě se sbírala těžká mračna slibující na odpoledne déšť a vál studený vítr. Procházka ze starého kláštera do malého městečka obvykle bratru Brayganovi udělala radost, zvláště když se od bílých budov odrážely sluneční paprsky a hladina řeky se třpytila. Boubelatý mladý mnich miloval pohled na barevné luční kvítí, tak malé a prchavé na pozadí věčných hor se sněhovými čepicemi. Ne tak dnes. Všechno vypadalo jinak. Krása nezmizela, ale nyní ji podmalovávala hrozba a ve vzduchu viselo skutečné nebezpečí.

"Je to hřích, mít strach, bratře Lucerne?" zeptal se svého společníka, vysokého mladého muže s chladnými, zářivě modrými očima, na němž světlý hábit novice působil nepatřičně.

"Už jsi někdy zabil člověka, Braygane?" Lucernova odpověď byla chladná a lhostejná.

"Ovšemže ne."

"Nebo jsi někoho oloupil, znásilnil, podvedl?"

Braygan byl pohoršen, a když se podíval na svého společníka, na okamžik zapomněl na svůj strach. "Ne."

"Tak proč si pořád děláš těžkou hlavu s hříchy?"

Braygan mlčel. S bratrem Lucernem odjakživa pracoval nerad. Sice toho moc nenamluvil, ale bylo v něm něco velmi znepokojivého. Hluboko posazené safírové oči měl ohnivé, hubený obličej tvrdý a výraz neoblomný. A na pažích a nohou měl jizvy od ran mečem. Braygan je zahlédl, když v létě pracovali na polích. Zeptal se na to, jenže Lucern mu neodpověděl, stejně jako neodpovídal na otázky týkající se drsného, bojovného tetování na zádech, prsou a pažích. Na zádech měl mezi lopatkami vytetovaného orla s roztaženými křídly a pařáty, na levém předloktí velkého pavouka a na prsou hlavu vrčícího pantera. Když se ho na to někdo ptal, Lucern jen na tazatele upřel chladné oči a mlčel. Ve všem ostatním byl příkladným novicem, tvrdě pracoval a vždycky řádně plnil své povinnosti. Nikdy si nestěžoval, nehádal se a účastnil se všech modliteb a výuky. Na požádání dokázal doslova recitovat celé Písmo svaté a hodně věděl i o historii okolních národů.

Braygan se znovu zadíval na město a strach se mu vrátil. Vojáci hlídky neudělali nic pro to, aby výtržníky zastavili. Před dvěma dny lůza napadla během výuky v církevní škole bratra Labberana a zlomila mu obě ruce. Kopali do něho a bušili do něj pěstmi a nakonec ho ztloukli železnými tyčemi. Labberan už nebyl nejmladší a mohl snadno zemřít.

Oba mniši došli k malému mostu přes řeku. Braygan si přišlápl lem světle modrého hábitu a klopýtl. Byl by upadl, kdyby ho bratr Lucern nechytil za ruku a nepřidržel.

"Děkuji," vyhrkl Braygan. Ruka ho ze železného stisku bolela, tak si ji začal třít.

Mezi troskami procházelo několik lidí. Braygan se snažil, aby na ně necívil - ani na dvě těla visící z větví vysokého stromu. Usoudil, že vypadají jako cizinci. "Bojím se, bratře," zašeptal. "Proč lidé dělají takové ohavné věci?"

"Protože mohou," odvětil vyšší mnich.

"Ty se nebojíš?"

"A čeho?"

Otázka připadala Brayganovi směšná. Bratra Labberana utloukli málem k smrti a všude bujela nenávist. V hlavním městě Mellicane skupina známá jako arbitři získávala stále větší moc. Tamní mnichy povraždili nebo obvinili ze zrady a oběsili. Teď zástupce arbitrů dorazil i sem do Skepthie, procházel krčmy a sněmníky a hovořil proti církvi a jejím představitelům. A hrůza narůstala.

Braygan s Lucernem přešli most a kolem budov, z nichž ještě stoupal kouř, se vydali na hlavní ulici. Braygan se potil. Tady bylo víc lidí a několik vojáků v tmavém oděni stálo ve skupince přede dveřmi do hostince. Někteří lidé z města se zastavili a hleděli na mnichy, kteří zamířili k apatykářství. Kdosi po nich hodil nadávkou.

Pot stekl Brayganovi do očí, takže musel zamrkat, aby se ho zbavil. Bratr Lucern došel ke dveřím apatykářství. Bylo zamčeno. Vysoký kněz zaklepal na dřevěný rám. Nikdo neodpověděl. Kolem se začal sbírat dav. Braygan se snažil nedívat lidem do tváří. "Měli bychom jít, bratře Lucerne," šeptl.

Někdo na Braygana promluvil a jeho hlas zněl rozzlobeně. Braygan se otočil, aby odpověděl, ale do obličeje ho zasáhla pěst a on nešikovně upadl. Do prsou ho zasáhla noha v těžké botě, až vykřikl a překulil se ke zdi apatykářství.

Bratr Lucern jej překročil a postavil se útočnickovi do cesty. "Dej si pozor," pronesl tiše.

"Pozor na co?" opáčil muž, mohutný vousáč se zelenou šerpou arbitrů. Byl to zástupce z Mellicane.

"Pozor na hněv, bratře," odpověděl mu Lucern. "Mívá ve zvyku přinášet s sebou hoře."

Muž se zasmál. "Já ti ukážu hoře," vyštěkl a rozmáchl se pěstí, mře Lucernovi na obličej. Mnich uhnul. Pěst ho minula a útočník zavrával, jak ho to vyvedlo z rovnováhy. Zakopl o Lucernovu nataženou nohu a upadl na kolena. Se zuřivým řevem vyskočil a vrhl se na mnicha - jenže ho znovu minul a upadl, a tentokrát se obličejem uhodil o kočičí hlavy. Na tváři se mu objevila krev. Nyní se zvedal opatrněji a od pasu vytáhl nůž.

"Buď opatrný," varoval ho Lucern. "Nebo si ublížíš ještě víc."

"Ublížit si? Jsi snad padlý na hlavu?"

"Začínám si myslet, že by tomu tak mohlo být," odpověděl Lucern. "Nevíš náhodou, kdy sem dorazí apatykář? Jeden náš bratr je zraněný a potřebuje byliny na snížení horečky."

"To ty budeš potřebovat apatykáře!"

"Už jsem říkal, že ho potřebuju. Mám mluvit ještě pomaleji?"

Muž hlasitě zaklel a vyrazil. Nožem Lucernovi sekl po břicho. Mnich opět uhnul, a rukou jako by se útočnickovi jen otřel o rameno. Arbitr proletěl kolem něj a hlavou narazil na zeď apatyky. Sesul se na zem a zaječel, jak se vlastním nožem bodl do stehna.

Lucern si k němu klekl a prohlédl mu ránu. "Máš štěstí - i když je to poněkud pochybné štěstí - minul jsi hlavní tepnu," podotkl, "ale rána potřebuje sešit." Vstal a obrátil se k hloučku před apatykářstvím. "Má tu tento muž nějaké přátele?" zavolal. "Potřebuje ošetřit."

Několik mužů se přišouralo blíž. "Umíš ošetřovat rány?" zeptal se Lucern prvního z nich.

"Ne."

"Tak ho odneste do hospody. Zašiju mu to. A pošlete někoho pro apatykáře. Mám dnes plno práce a nemůžu se tu zdržet příliš dlouho."

Braygan, jehož si nikdo nevšímal, se vyškrábal na nohy a díval se, jak raněného, sténajícího bolestí, odnášejí do šenku. Lucern se po něm podíval. "Počkej tu na apatykáře," nakázal mu. "Hned budu zpátky." S tím zamířil k hospodě. Lidé se před ním rozestupovali.

Brayganovi se točila hlava a bylo mu poněkud nevolno. Několikrát se zhluboka nadechl.

"Kdo to byl?" zeptal se kdosi. Byl to jeden z vojáků v černé zbroji, muž s hubeným obličejem a hluboko zapadlými tmavými očima.

"Bratr Lucern," odpověděl Braygan. "Je to náš knihovník." Voják se zasmál a lidé se začali rozcházet.

"Myslím, že dneska už vás otravovat nebudou," dodal voják.

"Proč nám chtěli ublížit? Vždycky jsme se snažili milovat všechny lidi a mnoho z nich jsem v tom davu poznal. Pomáhali jsme jim, když byli nemocní. Když vloni vypukl hladomor, rozdělili jsme se s nimi o zásoby."

Voják pokrčil rameny. "To netuším."

"Proč jste se nás nesnažili chránit vy?" zeptal se mnich.

"Vojáci se řídí svým prvním pravidlem, mnichu. Vojenský kodex nám nedovoluje poslouchat jen ty rozkazy, které se nám líbí. Být tebou, odešel bych z kláštera a vydal se na sever. Klášter bude brzy napaden."

"Proč by nás měli napadnout?"

"Zeptej se svého přítele. Vypadá jako chlap, který ví, odkud vítr fouká." Na okamžik se odmlčel. "Během té prance jsem si všiml tetování, co má na levém předloktí. Co to bylo?"

"Je to pavouk."

"Myslel jsem si to. Nemá náhodou na prsou lva, nebo něco takového?"

"Ano. Pantera."

Voják bez dalšího slova odešel.

###

Už tři roky se Skilgannon snažil znovu zachytit ten dokonalý okamžik, ten pocit, kdy mu bylo všechno jasné, kdy znal svůj cíl. Při vzácných příležitostech mu připadal mučivě blízko, jako nečistelný obraz viděný koutkem oka, který se ztratí pokaždé, když se na něj snaží soustředit.

Vzdal se bohatství a moci a vydal se do divočiny, kde chtěl najít odpovědi. Tady na hradě Cobalsin, přestavěném na klášter, vstoupil do řádu a přetrpěl tři ubíjející roky studia a zkoušek, přičemž se soustředil na filozofie a učení, jež neměly žádný vztah ke světu postiženému přítomností člověka. Většinu jich stejně zavrhl.

A každou noc ho pronásledoval stejný sen. V něm se toulal temným hvozdem a hledal bílého vlka. V hustém podrostu pak zahlédl bílou srst a tasil meč. Měsíční světlo se odrazilo od čepelí a vlk zmizel.

Instinktivně věděl, že mezi meči a vlkem existuje nějaké spojení. Ve chvíli, kdy se dotkl jílců, šelma zmizela, avšak on se vlka bál tolik, že nedokázal kouzlu čepelí odolat.

Mnich známý jako Lucern se pak probouzel celý zpocený, pěsti zaťaté, hrud' staženou, a skulil se z úzké palandy. Malý pokojík s mrňavým okénkem mu připadal jako vězeňská kobka.

Dnes v noci zuřila kolem kláštera bouře. Skilgannon vyšel bosky na chodbu a po schodech se vydal na střechu. Postavil se na dešti. Zablýsklo se a následovalo hluboké, dunivé zahřmění.

Oné noci také pršelo, po té poslední bitvě.

Vzpomněl si na nepřátelského kněze, klečícího v blátě. Všude kolem něj ležely mrtvoly, tisíce mrtvol. Kněz k němu vzhlédl a zvedl hubené ruce k obloze. Děšť mu promáčel světlé roucho. "Slzy nebes," poznamenal.

Skilgannon stále překvapovalo, že si tu chvíli pamatuje tak jasně. Proč by bůh plakal? Vzpomínal, jak se knězi vysmál a označil ho za hlupáka. "Najdi si boha, který má skutečnou moc," poradil mu. "Pláč je pro slabé a bezmocné."

Ted' na střeše kláštera kousek popošel v dešti a přes zvlněnou krajinu se zadíval k východu.

Děšť pomalu ustával a mraky se protrhávaly. Mokrou zemi zalilo jasné světlo měsíce v poslední čtvrti. Domy v městečku pod klášterem se čistě a bíle leskly. Dnes v noci nikde neřádily zuřící davy, žádná chátra a výtržníci. Ohně v kupecké čtvrti uhasil děšť. Lůza se sejde zase zítra, usoudil. Nebo pozítří.

Co tu vlastně dělám? napadlo ho. Ten hňup v městečku se ho ptal, jestli není padlý na hlavu. Ta otázka mu nechtěla z hlavy. Když mu zašival ránu na stehně, zadíval se zraněnému do očí. Uviděl v nich nenávistný záblesk. "Vymažeme tebe a tobě podobné ze stránek dějin," zasyčel.

Tobě podobné.

Skilgannon se na něj zadíval, jak tam tak ležel na stole s tváří popelavou bolestí. "Můžeš zabíjet mnichy, prcku. To nebude nijak těžké. Oni se nebudou bránit. Ale stránky dějin? To těžko. Tvorové jako ty nemají takovou moc."

Zavál studený vítr. Skilgannon se zachvěl - a usmál se. Svlékl si promočenou kytli a nechal ji spadnout na střechu. Stál tam v měsíčním světle nahý a protáhl si paže a záda. Plavně přešel do pozice Orla s levou nohou zaháknutou za pravým kotníkem, pravou paží zdviženou a levou ovinutou kolem ní tak, že měl hřbety rukou přitisknuté k sobě. Znehybněl tak v dokonalé rovnováze. V této chvíli rozhodně nevypadal jako mnich. Tělo měl štíhlé a svalnaté a paže a hrud' měl poseté jizvami od meče a oštěpu. Začal zhluboka dýchat a uvolňoval se. Přestal vnímat chlad a začal plavně provádět cvičení, jež znal z jiného života: Napnutý luk, Kobylku, Páva a Vránu.

Svaly se mu napínaly, tělo měl uvolněné. Pustil se do řady tanci podobných pohybů, vyskakoval, otáčel se - stále v dokonalé rovnováze. Teplý pot mu na nahém těle nahradil chladnou vrstvu deště.

Před očima se mu objevila Dajanina tvář. Ne ve smrti, jak ji viděl naposledy, ale se zářivým úsměvem, jako když spolu plavali v mramorovém bazénku v zámeckých zahradách. Stáhl se mu žaludek. Na tváři se mu nezračily žádné pocity, jenom kolem očí bylo vidět napětí. Zhluboka se nadechl, došel na kraj střechy a přešel dlaní po stopu široké římsy. Na hladkém kameni ulpěly kapky vody, takže povrch byl jakoby mastný. Muž známý jako Lucern se vyhoupl na římsu a zůstal stát asi sedmdesát stop nad tvrdou skálou, na níž byl klášter zbudován. Úzká římsa vedla rovně asi třicet stop, pak se stáčela v pravém úhlu doprava.

Muž známý jako Lucern si římsu chvíli prohlížel, pak zavřel oči. Poslepu se rozběhl, vyskočil a stočil se v těsné piruetě. Pravou nohou přistál přímo na římsy, levou zachytil okraj pravého úhlu. Zakymácel se, ale hned se narovnal. Otevřel oči a znovu se zadíval na skály hluboko dole.

Otočil se, zlehka seskočil na střechu a oblékl se.

Jestli hledáš smrt, řekl si, přijde brzy.

##

První dva dny se pětáctičtí mnichů zdržovalo hlavně na starém hradě Cobalsin a v okolních budovách, jenom občas se odvážili na louky východně od města. Tady chovali tři stáda vzácných plemen ovcí a koz, za jejichž vlnu a oděvy, jež z ní vyráběli, získali dost prostředků pro sebe i pro správu řádu v Mellicane, hlavním městě Tantrie.

V městečku samotném panoval hrozivý klid. Těla oběšených cizinců byla odklizená a vojáci odjeli. Mnoho mnichů doufalo, že tím hrůzy skončily a že se život už brzy vrátí do starých kolejí. Blížilo se jaro a je čekala spousta práce. Museli nasbírat byliny na barvení plášťů a halen, nakoupit a připravit tajné směsi olejů, díky nimž budou jimi vyráběné šaty vodě odolné a udrží lépe barvu. Oděvy tady vyráběných si šlechta a boháči ve velkých městech vysoce cenili. Také vrcholilo období bahnění a blížil se čas jarní probírky. Brzy se začnou sjíždět kupci, aby nakoupili skopové a přivezli zásoby na léto.

Nálada v klášteře byla lepší než za celé týdny a zraněnému bratru Labberanovi povolila horečka, takže se - jak všichni doufali - brzy zcela uzdraví.

Ne všichni však věřili, že to nejhorší se již přehnalo.

Na druhý den ráno bratr Lucern vyhledal opata.

"Měli bychom odejít, vydat se na západ," radil. Opat Cethelin, postarší mnich s chomáčky bílých vlasů a laskavými očima, mu pokynul, aby jej následoval do pracovny ve věži. Opatova pracovna byla malá místnost jen se dvěma křesly s tvrdým opěradlem, dlouhým psacím stolem a poměrně úzkým okénkem s výhledem na město.

"Proč chceš, abychom odešli, bratře?" zeptal se opat a posunkem vyzval Lucerna, ať se posadí.

"Přichází smrt, svatý bratře."

"Já vím," přiznal opat tiše. "Ale proč ty chceš, abychom odešli?"

Bratr Lucern zakroutil hlavou. "Odpusť, ale tvoje odpověď nedává smysl. Toto je jen přestávka. Blíží se bouře. Již teď buňiči povzbuzují chátru ve městě, aby sem přišla a pobila nás. Brzy - zítra nebo pozítří - se před klášterem znovu

začnou sbírat davy. Nám přidělili úlohu nepřítele. Dělají z nás demony. Až prorazí bránou, rozsekají nás všechny na kusy. Proženou se těmito budovami jako požár."

"Opět se, mladší bratře, ptám: proč chceš, abychom odešli?"

"Ty tu chceš zemřít?"

"Co já chci, není důležité. Toto je místo duchovní harmonie. Jsme tu, abychom nabízeli lásku a porozumění na světě příliš často zalévaném krví a nenávistí. My k jeho utrpení nepřispíváme. Naším cílem je osvícení, mladší bratře. Snažíme se pozvednout své duše toužící po sjednocení s Pramenem všehomíra. Nebojíme se smrti. Je to jen další krok na naší cestě."

"Kdyby se tato budova ocitla v plamenech, svatý bratře, zůstal bys tu snad sedět a čekat, až tě oheň pohltí?"

"Nikoliv, Lucerne, odešel bych do bezpečí. Požár však není stejný jako situace, jíž tu čelíme. Oheň je neživý a nečiní rozdíly. Naším úkolem je nabízet lásku tváři v tvář nenávisti a odpuštění tváři v tvář bolesti. Nemůžeme utéci, když hrozí nebezpečí. To by bylo jako říci, že nevěříme ve svou filozofii. Jak bychom se mohli řídit svým učením, kdybychom utekli před nenávistí?"

"Takovou filozofii se nedokážu řídit," poznamenal Lucern.

"Já vím. To je jeden z důvodů, proč nemůžeš najít, co hledáš."

"Ty nevíš, co hledám," namítl Lucern a do hlasu se mu vloudil hněv.

"Bílého vlka," podotkl starší muž tiše. "Jenomže ty nevíš, co to je ani proč ho hledáš. A dokud ho nenajdeš, to, co hledáš, pro tebe bude ztraceno. Proč jsi sem přišel, mladší bratře?"

"Taky o tom začínám přemýšlet." Jasně modré oči upíral do opatových. "Kolik toho o mně vlastně víš?"

"Vím, že jsi muž sepatý s tímto tělesným světem. Máš bystrou mysl, Lucerne, a jsi velice inteligentní. Vím, že když procházíš městem, ženy tě obdivují a usmívají se na tebe. Vím, jak je pro tebe těžké zachovat celibát. Co jiného si přeješ slyšet?"

"Snažil jsem se být dobrým mnichem," poznamenal dlouhán s povzdechem. "Ponořil jsem se do světa modliteb a lásky. Myslel jsem si, že časem ho pochopím. Jenomže nestalo se to. Vloni v létě jsme během morové rány riskovali životy, abychom lidem ve městě pomohli. Dva z těch, jimž jsme zachránili život, byli mezi těmi neřády, kteří ztloukli bratra Labberana. Žena, jejíž dítě jsme přivedli zpět od prahu smrti, řvala na svého manžela, aby Labberanovi rozbil hlavu. Je to chamrad'."

Opat se usmál. "Jak by byla láska snadná, mladší bratře, kdybychom milovali jen ty, kdož si to zaslouží. Ale zač by pak stála? Když dáš chudákovi stříbrník, je to dar. Pokud čekáš, že ti ho splatí, tak z toho učiníš půjčku. My svou lásku nepůjčujeme, Lucerne. My ji dáváme bez podmínek."

"A čeho dosáhnete, když je necháte, aby vás pobili? Přinese to na svět jedinou jiskřičku lásky?"

Opat pokrčil rameny. "Možná. Možná ne."

Chvilí seděli mlčky. "Jak jsi zjistil to o bílém vlku?" zeptal se nakonec Lucern. "Je jenom v mých snech."

"Jak víš, že to je vlk," opáčil opat, "když jsi ho nikdy neviděl?"

"To není odpověď na mou otázku."

"Mám dar, Lucerne. Malý dar. Kupříkladu jak tu teď sedíme, vidím tě, ale také zahlédnu i útržky tvých myšlenek a vzpomínek. Mihotají se kolem tebe. Dvě mladé ženy - veliké krasavice - jedna se zlatými vlasy, druhá s tmavými. Každá je jiná, jsou svými protiklady. Jedna je něžná a milující, druhá ohnivá a vášnivá. Vidím štíhlého muže, vysokého, s vlasy obarvenými nažluto a zženštilým obličejem." Cethelin zavřel oči. "Vidím unaveného muže, jenž klečí na zahradě a pečuje o rostliny. Je to dobrý člověk. Není mladý." Povzdechl si a podíval se na Lucerna. "Ty ty lidi znáš?"

"Ano."

"A nosíš je v srdci."

"Pořád."

"Spolu s bílým vlkem."

"Vypadá to tak."

V té chvíli se rozezněl zvon, který ohlašoval ranní modlitby. Opat se zvedl.

"Ještě si promluvíme, bratře Lucerne. Kéž ti Pramen požehná."

"I tobě, starší bratře," odpověděl Lucern, vstal a uklonil se.

#

Na světě toho bylo tolik, co Braygan nedokázal pochopit. Lidé ho mátlí. Jak se mohli dívat na nádherné hory či krásu noční oblohy a nepochopit, jak je lidská ctižádost malicherná? Když se tolik všichni báli smrti, jak ji mohli tak snadno způsobovat ostatním? Braygan nemohl přestat myslet na oběšence, které viděl před vypálenými domy. Nebyli jenom pověšeni za krk, předtím je ztloukli a mučili. Mladý mnich si neuměl představit, jak někomu mohou takové věci působit potěšení. A přece tomu tak bylo, protože se povídalo, že když nešťastné oběti vlekli na místo popravy, z davu přihlížejících se ozýval smích.

Mladý mnich seděl u lůžka bratra Labberana a krmil ho zeleninovou polévkou. Občas mu šátkem otřel ústa. Starší mnich měl levou stranu obličeje opuchlou a necitlivou a vývar mu z koutku úst stékal na bradu.

"Cítíš se již trochu lépe, bratře?" zeptal se Braygan.

"Jen trochu," zachraptěl Labberan. Na obě předloktí mu přiložili dlahy a ruce měl také celé nateklé a modré. Hubený obličej se mu nezdravě leskl. Labberanovi bylo skoro šedesát, nebyl z nejsilnějších a dostal opravdu těžký výprask. Braygan si všiml, že mu po lici stéká slza.

"Ještě tě to bolí, bratře?"

Labberan zavrtěl hlavou. Braygan odložil misku s polévkou. Labberan zavřel oči a usnul. Mladší mnich tiše vstal a odešel. Misku odnesl do kuchyně, kde ji umyl. Bylo tam několik dalších mnichů a připravovali oběd. Za Brayganem

přišel bratr Anager.

"Jak je mu?" vyptával se malý mužík. "Chutnala mu moje polívka? Vždycky ji měl nejradši."

"Snědl ji, Anagere. Určitě mu chutnala."

Anager kývl a zřejmě se mu ulevilo. Byl malý, s ohnutými rameny a měl tik, takže když mluvil, trhal hlavou. Braygana to vyvádělo z míry. "To ti chlapci, víš," dodal Anager. "Ti mu ublížili nejvíc."

"Chlapci?"

"Jeho chlapci. Z církevní školy."

Braygan byl v rozpacích. Dva dny v týdnu Labberan chodíval do obecní síně a vyučoval psaní a aritmetice. Také vyprávěl příběhy o Prameni a jeho zázracích. Výuka dětí byla Labberanovou radostí. "Naše budoucnost je v mládí," říkával. "Oni jsou základem. Jen skrze mládež můžeme doufat ve vymýcení nenávisti."

"Co bylo s jeho chlapci?" chtěl vědět Braygan.

"Když Labberana ztloukla ta lůza, přišly za ním, jak tam ležel, některé z jeho dětí a dokopaly ho. Myslíš, že už je po všem, bratře Braygane?"

"Ano. Ano, myslím, že už je po všem. Zřejmě se to uklidnilo."

"Jde o ty arbitry, víš," řekl Anager. "To oni vyvolávají potíže. Je pravda, že bratr Lucern jednoho z nich ztloukl?"

"On nikoho neztloukl. Ten muž byl neohrabaný a ošklivě si natloukl při pádu."

"V hlavním městě prý došlo k mnoha vraždám," poznamenal Anager a rychle mrkal. Ztišil hlas. "Dokonce se povídá, že by mohli vypustit šelmy. Co když přijdou i sem?"

"Proč by šelmám dovolovali přijít až sem? Válka přece probíhá na jihovýchodě."

"Ano. Ano, máš pravdu. Ovšemže ji máš. Sem šelmy nepošlou. Jednu jsem viděl, víš. Letos jsem se byl podívat na hry. Jsou příšerné. Obrovské. Na jednu pustili čtyři muže. Všechny je zabila. Hrůza. Prý to byl částečně medvěd. Děs. Obludnost. Není to správné, Braygane. Vůbec to není správné."

Braygan souhlasil, třebaže považoval za lepší neříkat, že mniši mají krvavou zábavu zakázanou.

Z kuchyně zamířil přes síň do zeleninové zahrady. Pracovali tu další mniši. Když Braygan dorazil, poptali se na bratra Labberana. Braygan jim řekl, že je mu dnes trochu lépe, i když si myslel, že je to spíš zbožné přání. Bratr Labberan byl zlomený muž ve více směrech. Braygan asi hodinu pracoval na zahradě a sázel hlízy, které pečlivě vyndával z velkých hnědých pytlů. Pak si ho zavolał opat.

Když stál Braygan přede dveřmi do opatovy pracovny, byl celý nesvůj. Říkal si, na kterou z mnoha jeho chyb asi opata upozornili. Měl zařídít opravu střechy kaple, ale nové olovo na lemování zatím nedorazilo. Pak došlo k chybě při barvení látek. Nebyla to jeho chyba. Když přidával žlutou, roztrhl se mu pytlík. Měl tam dát jen dvě měrky, ale do kádě se jich vysypalo spíš deset. Výsledkem byla příšerná, nepoužitelná oranžová, kterou bylo třeba vymýt. Nebylo by se to stalo, kdyby si bratr Naslyn nebyl půjčil měrku.

Braygan zaklepal a vstoupil. Opat seděl u ohýnku v krbu a vyzval Braygana, ať se posadí. "Cítíš se dobře, mladší bratře?" zeptal se.

"Ano, starší bratře."

"Jsi spokojený?"

Braygan otázku nepochopil. "Spokojený? Ehm... v jakém směru?"

"Se svým životem tady."

"Aha, ano, starší bratře. Miluji to tu."

"Co zde miluješ, Braygane?"

"Službu Prameni a... pomáhání lidem."

"Ano, proto jsme tu," přitakal stařec a pozorně si mladšího mnicha prohlížel. "A také se čeká, že tohle řekneš. Ale co zde miluješ?"

"Cítím se tu v bezpečí, starší bratře. Mám pocit, že sem patřím."

"A proto jsi k nám přišel? Aby ses cítil v bezpečí?"

"Částečně ano. Je to špatné?"

"Cítil ses v bezpečí, bratře, když tě ve městě napadl ten muž?"

"Ne, starší bratře. Hrozně jsem se bál."

Opat se zadíval do plamenů. Zřejmě byl ztracen v myšlenkách, a Braygan neříkal nic. Konečně Cethelin znovu promluvil.

"Jak se daří bratru Labberanovi?"

"Neuzdravuje se tak rychle, jak by měl. Je velice skleslý. Rány se mu však hojí. Jsem si jistý, že se za pár dní začne uzdravovat."

Opat se znovu zadíval do ohně. "Bratr Lucern si myslí, že bychom měli odejít. Věří, že se ta lůza znovu sejde a pokusí se nám ublížit."

"A myslíš si to i ty?" šeptl Braygan a srdce se mu prudce rozbušilo. "To nemůže být pravda," pokračoval dřív, než opat stačil odpovědět. "Ne, už se to uklidňuje. Myslím, že útok na bratra Labberana byl jen z pomnutí smyslů. Teď mají čas přemýšlet o svých zlých skutečích. Pochopí, že my nejsme jejich nepřátelé. Jsme jejich přátelé. Nebo ne?"

"Ty pocházíš z velkého města, vid', Braygane?" zeptal se opat.

"Ano, starší bratře."

"Mělo tam hodně lidí psy?"

"Ano."

"Byly na polích kolem města ovce?"

"Ano, starší bratře," odpovídal Braygan, poněkud zmatený.

"Já také pocházím z podobného města. Lidé se psy chodili kolem ovcí a nikdy nebyly žádné problémy. Ale občas se několik psů dalo dohromady a uteklo. Pokud se dostali na pastvinu s ovci, najednou se úplně zbláznili a začali ovce trhat. Viděl jsi to někdy?"

"Ano, starší bratře. Začala fungovat mentalita smečky. Zapomněli na svůj výcvik, na to, že jsou ochočení, a začali..." Braygan se zarazil. "Podle tebe jsou lidé ve městě jako taková psi?"

"Ovšemže jsou, Braygane. Dali se dohromady a oddávali se tomu, k čemu je vede údajně oprávněný hněv. Zabíjeli. Cítili, že mají moc. Jako psi se radovali ze své síly. Ano, i ze své krutosti. Poslední roky byly těžké - neúroda, mor, sucho. Válka s Datii vysála všechny zásoby. Lidé jsou vystrašení a rozhněvaní. Potřebují někoho, koho by mohli obvinít ze svých nesnází a ztrát. Církevní otcové mluví proti válce. Mnoho z nich bylo označeno za zrádce. Některé i popravili. Sama církev je obviňována z napomáhání nepříteli. Z toho, že je nepřítelem. Lůza opět přijde, Braygane. S nenávistí v srdci a vraždou v myšlenkách."

"Takže bratr Lucern má pravdu. Musíme odejít."

"Ještě jsi nesložil konečné sliby. Můžeš si dělat, co se ti zlíbí. Stejně jako bratr Lucern."

"Takže ty neodejdeš, starší bratře?"

"Řád zůstane tady, neboť toto je náš domov a lidé z města jsou naším stádem. Neopustíme je v hodině jejich potřeby. Přemýšlej o tom, Braygane. Máš nejspíš jen několik dní, aby sis promyslel, co dál."

2

KDYŽ SE OPAT CETHELIN DÍVAL, JAK MLADÝ mnich Braygan odchází z jeho pracovny, bylo mu dost těžko u srdce. Měl toho chlapce rád a věděl, že je dobrosrdečný a laskavý. Neměl v sobě žádnou zlobu, žádné temné kouty v duši.

Cethelin přešel k oknu, otevřel je a nadýchl se chladného horského vzduchu. Necítil z něj žádné šílenství, nebyla v něm ani stopa po kouzlech. A přece tam byla. Svět sklouzával do šílenství, jako by do každého domu a hradu, do každé pastoušky a chatrče pronikla nějaká neviditelná nákaza. Kdysi dávno, blíž k jeho domovu, Cethelin zahlédl houf hlodavců, ženoucích se k útesům. S otcem zašli na vrchol skal a dívali se, jak se zvířátka vrhají do moře. Chlapec, jímž tehdy Cethelin byl, nad tím žasl. Zeptal se otce, proč se tyto tvorečkové sami topí. Otec nevěděl, jen řekl, že k tomu dochází každých asi dvacet let. Prostě to dělají.

V té větě bylo cosi, z čeho Cethelina mrazilo. Prostě to dělají.

Hromadné vyhubení by mělo mít mnohem lepší důvod. Nyní, v šestasedmdesáti, Cethelin stále rozjímal nad důvody skrývajících se za tímto bláznovstvím - avšak tentokrát to postihlo nikoliv hlodavce, ale lidi. Začalo to, když Ventrie vpadla do Drenaje? Nebo to byl pouhý příznak tohoto šílenství? Válka se jako požár rozšířila až do srdce východního kontinentu. Ve Ventrii dosud zuřila občanská válka, což byl důsledek její porážky před pěti lety ve Skelnu. Vzbouření se přeneslo do Tantie a vzápětí po něm následovala válka s východními sousedy, Dospilis a Datii - válka, která doposud neskončila.

Oddíly černokněžny z Naashanu vyrazily na jihovýchod a vpadly do Panthie a Opálu a do bojů byli vtaženi dokonce i mírumilovní Fokové, kteří přišli Opálu na pomoc proti vetřelcům. Na severozápadě vytáhli Nadirové do Pelucidu. Překročili obrovskou Namibskou poušť a vyplnili města na pobřeží. Všude zuřila válka a za ní přicházeli mrchožraví ptáci nenávist, hrůza, mor a zoufalství.

Cethelin cítil to nejhorší ze všeho. Strávil celý život tím, že všem nabízel lásku, jen aby viděl, jak je krutě přeměněna a pokřivena - sprostě přetvořena do slepé, bezduché nenávisti - a to pro něj byla tvrdá rána. V duchu zalétl k bratru Labberanovi. Děti, které vychovával, se obrátily proti němu, kopaly do něj a spílaly mu.

Cethelin se zhluboka nadechl a snažil se uklidnit. Klekl si na dřevěnou podlahu a chvíli se modlil. Když vstal, sešel dolů a hodinku poseděl u Labberanova lůžka. Pronášel uklidňující slova, jenže starý mnich se nenechal uchlácholit.

Když se Cethelin vrátil zpět do svých pokojů a ulehl, byl již hodně unavený. Ještě nebyl večer, ale on už dávno zjistil, že krátké zdřímnutí přes den mu pomůže uchovat sílu. Dnes tomu tak ale nebylo. Nemohl usnout, jen ležel na zádech a nedokázal se uklidnit. Přistihl se, jak přemýšlí o Lucernovi a Brayganovi. V tolika směrech byli zcela opační. Napadlo ho, že by měl Lucerna poslat za moře k řádu Třicítky. Byl by z něj skvělý mnich-válečník.

Skvělý mnich-válečník.

Čirý protimluv, pomyslel si Cethelin smutně.

Když nedokázal najít útěchu v odpočinku, vstal z postele a přes kuchyně a ztichlé tkalcovny zašel do východního křídla kláštera. Po točitém schodišti vyšel do První knihovny. Než dorazil nahoru, rozbolelo ho pravé koleno a srdce mu prudce bušilo. Několik mnichů tu bylo zabráno do studia starých svazků. Když opat vstoupil, mniši vstali a hluboce se mu poklonili. On se na ně usmál a vybídl je, ať jen pokračují v četbě. Prošel uličkami, sehnul se pod posledním obloukem a vstoupil do písárny. I tady byli mniši, pečlivě opisovali rozpadající se rukopisy a svitky. Byli tak ponořeni do své práce, že si ho ani nevšimli, když mezi nimi zamířil do východní čtárně. Tady našel bratra Lucerna, jak sedí u okna. Četl si v nějakém zažloutlém pergamentu.

Vzhlédl a Cethelin na sobě ucítil sílu jeho safírových zraků. "Co to čteš?" zeptal se opat a přisedl si k mladšímu muži. Když si sedal, trhl sebou a masíroval si pobolívající koleno. Lucern si jeho bolesti všiml.

"Apatykář říká, že do měsíce na tvou artritidu připraví čerstvý jalovcový čaj," řekl mu Lucern, a najednou se usmál a potřásl hlavou.

"Jeden měsíc možná ještě mít budeme," poznamenal Cethelin, když pochopil ironii, jež vyvolala jeho úsměv. "Bude-li to vůle Pramene." Ukázal na pergamen a zopakoval otázku.

"Je to seznam málo známých datijských bájí," odpověděl Lucern.

"Aha. O zmrtvýchvstání. Vzpomínám si na ně. Ty příběhy nejsou původně datijské. Pocházejí z dávných dob, z časů Missale. Hrdina Enshibar byl vzkříšen k životu poté, co jeho věrný přítel Kaodás zanesl loknu jeho vlasů a úlomek kosti do říše mrtvých. Tam čarodějové Enshibarovi vytvořili nové tělo a povolali jeho duši ze síně hrdinů. Je to hezký příběh a prolíná se mnoha kulturami."

"Ve většině pověstí se ukrývá zrno pravdy," podotkl Lucern ostražitě.

"To je pravda, mladší bratře. Proto v tom medailonku na krku nosíš pramínek vlasů a kousek kosti?"

Lucernovi se safírové oči zaleskly jen na okamžik hněvem. "Vidíš toho hodně, starší bratře. Vidíš lidem do snů a prohlédneš kovem. Možná bys měl začít číst ve snech lidí z městečka."

"Ale já znám jejich sny, Lucerne. Oni chtějí mít jídlo na stole a v zimě doma teplo. Chtějí, aby jejich děti měly lepší a bezpečnější život než oni sami. Svět je pro ně veliké a děsivé místo. Zoufale touží po prostém řešení životních problémů. Bojí se, že válka přijde i sem a sebere jim vše, co mají. Potom si sem přijdou arbitři a vykládají jim, že všechno je naše vina. Kdybychom byli mrtví, všechno by bylo opět v pořádku. Slunce by opět svítilo na jejich úrodu a všechna nebezpečí by pominula. Nicméně v této chvíli mne zajímají víc tvoje sny než jejich."

Lucern odvrátil zrak. "Ty v ten... skrytý chrám vzkříšení nevěříš?"

"Neřekl jsem, že v něj nevěřím. Na světě je mnoho podivných míst a zástupy nadaných kouzelníků a mágů. Jeden z nich ti možná pomůže. Na druhou stranu by možná bylo lepší nechat mrtvé odpočívat v pokoji."

"To nejde."

"Každý člověk prý potřebuje nějaký cíl, Lucerne. Tento byl možná určen pro tebe." Narovnal se. "Kdybych od tebe žádal laskavost, splnil bys mi ji?"

"Zajisté."

"Nerozhoduj se zbrkle, mladý muži. Mohl bych od tebe chtít, abys své hledání odložil."

"Kromě toho udělám cokoli. Pověz, čeho si ode mne žádáš."

"V této chvíli nežádám ničeho, možná zítra. Navštívil jsi bratra Labberana?"

"Ne. Já moc utěšovat neumím, starší bratře."

"Přesto za ním zajdi, mladší bratře." Opat si povzdychl a zvedl se. "Nechám tě, abys mohl v klidu číst. Zkus najít Pelucidské kroniky. Myslím, že by tě mohly zajímat. Jak si vzpomínám, píše se v nich o jakémsi záhadném chrámu a nestárnoucí bohyni, která tam prý přebývá."

###

Již se připozdívalo, když Skilgannon vstoupil do malého pokojíku, kde stonal bratr Labberan. U lůžka nemocného seděl další mnich, který vzhlédl, a Skilgannon poznal bratra Naslyna. Černobradý mnich vypadal jako válečník. Byl strohý a většinou odpovídal jednoslabičně, což Skilgannonovi vyhovovalo. Ze všech mnichů, s nimiž musel pracovat, nejlépe vycházel právě s Naslynem. Mohutný bratr vstal, pohladil Labberana po čele a prošel kolem Skilgannona. "Je unavený," prohodil.

"Nezůstanu dlouho," opáčil Skilgannon.

Přistoupil k lůžku a pozorně se zadíval na raněného. "Kolik si toho pamatuješ?" zeptal se a posadil se na stoličku vedle.

"Jenom nenávisť a bolest," zamumlal Labberan. "Nechci o tom mluvit." Obrátil se tváří ke zdi a Skilgannona to mírně popudilo. Co tady vůbec dělá? S Labberanem ho nepočítalo přátelství - vlastně s žádným z mnichů. A jak řekl Cethelinovi, utěšitel nebyl nikdy dobrý. Zhluboka se nadechl a chtěl odejít. Když se zvedl, Labberan se na něho podíval a Skilgannon v jeho očích spatřil slzy. "Ty děti jsem miloval," šeptl.

Skilgannon se zase posadil. "Zrada se snáší těžko," poznamenal. Ticho se táhlo.

"Slyšel jsem, že jsi bojoval s jedním arbitrem."

"Nebyl to boj. Ten chlap byl jen nemotorný hňup."

"Kéž bych i já byl bojovník."

Skilgannon se starci podíval do očí a spatřil v nich porážku a zoufalství. Ten výraz už viděl předtím, na bitevních polích Naashanu před čtyřmi lety. Hrozící porážka u Castranu vypadala jako konec světa. Ustupující vojáci se vpotáceli do lesů, tváře popelavé, srdce obtížená strachem a rozčarováním.

Skilgannonovi tehdy bylo teprve jedenadvacet a měl v sobě oheň a víru. Přese všechnu nepřízeň osudu přiměl muže k protiútoky proti postupujícímu nepříteli a zahnal jej na útek. Když se nyní podíval do zmučené tváře starého mnicha, znovu uviděl tváře demoralizovaných vojáků, jimž dodal odvahy a dovedl je ke slávě. "Ty jsi bojovník, Labberane," řekl potichu. "Bojuješ proti zlu na světě. Snažíš se z něj učinit lepší místo plné lásky."

"Jenže jsem neuspěl. Dokonce i moje děti se obrátily proti mně."

"Ne všechny."

"Co tím myslíš?"

"Kdy jsi ztratil vědomí?"

"Na ulici, když do mě kopali."

"Aha, chápu," pravil Skilgannon. "Takže si nepamatuješ, jak tě odtáhli do školy?"

"Ne."

"Někteří tví žáci tě tam vzali a zamkli dveře. Jeden pak příběhl sem a pověděl opatovi, že jsi zraněný. Kvůli těm pouličním bouřím jsme za tebou nemohli přijít hned. Některé děti se o tebe postaraly. Donesly ti pokrývky. Bylo to od nich velmi statečné," dodal. "S bratrem Naslynem jsme se k tobě dostali před svítáním a odnesli tě sem. Několik dětí zůstalo s tebou."

"Tak to jsem nevěděl." Labberan se usmál. "Viš, kdo to byl?"

"Chlapec, který za námi přišel, se jmenuje Rabalyn."

Labberan se znovu usmál. "Rozpustilý hoch, hádavý nezbeda. Ale má dobré srdce. Kdo dál?"

"Taková štíhlá dívka s černými vlasy a zelenýma očima. Měla s sebou třínohého psa."

"To bude Kalie. Toho psa ošetřovala, když ho potrhali vlci. Všichni jsme si mysleli, že umře."

"Ostatní si nepamatuju. Byli tam ještě tři nebo čtyři, jenže když jsme přišli, utekli. Ale ten Rabalyn měl modřinu na oku. Kalie mi pověděla, že se mu to stalo, když se popral s ostatními kluky, kteří tě napadli. Zahnal je. No, on a ten třínohý pes."

Stařík si povzdechl, potom se uvolnil a zavřel oči. Skilgannon tam ještě chvíli seděl, než si všiml, že starý mnich usnul. Cestou přes nádvoří zahlédl opata. Cethelin stál bez hnutí v bráně. Skilgannon se mu poklonil.

"Už se cítí lépe, že?" optal se opat.

"Myslím, že ano."

"Pověděl jsi mu o dětech, které mu pomohly?"

"Ano."

"To je dobře."

"Proč jsi mu to nepověděl ty sám, opate? Nebo někdo jiný?"

"Udělal bych to, kdybys to neudělal ty. Pořád lidi z města považuješ za chamrad', Lucerne?"

Skilgannon se usmál. "Několik dětí mu pomohlo. Dobré pro ně. Ale až se ta lůza dostane sem, nezastaví je. Ne, nemyslím si, že jsou špatní všichni. Ve městě žije na dva tisíce lidí a rváčů bylo kolem šesti stovek. Jenomže mezi těmi, kteří zlo páchají, a těmi, kteří stojí opodál a nic nedělají, není zas tak velký rozdíl."

"Býval jsi válečník, Lucerne. Ti nejsou pověstní tím, že by chápali nekonečné odstíny šedi ovládající lidské skutky. Tvoje barvy jsou černá a bílá."

"Učenci mají sklony věci komplikovat," odtušil Skilgannon. "Když se na tebe někdo žene s taseným mečem, bylo by hloupé marnit čas úvahami o tom, co ho k tomu vedlo. Zničil mu snad dětství krutý otec? Opustila ho snad žena kvůli jinému? Nebo mu třeba špatně vysvětlili tvoje záměry, a on tě tudíž napadl omylem?" Zasmál se. "Válečníci potřebují vidět černobíle, starší bratře. Odstíny šedi by je zabily."

"Pravda," přiznal opat, "a přece kdyby lidé pochopili, že odstíny šedi existují, zabránilo by to mnoha válkám už v samém zárodku."

"Všem ale ne," podotkl Skilgannon a úsměv ho přešel. "Jsme to, co jsme, starší bratře. Člověk je lovec, zabiják. Budujeme velká města, a přece žijeme jako vlci. Silnější ovládají slabší. Své vůdce můžeme nazývat králi či generály, ale výsledek je stejný. Vytváříme vlčí smečky a smečky mají v povaze lovit a zabíjet. Válka je proto nevyhnutelná."

Cethelin si povzdechl. "Je to smutný příměr, Lucerne - nicméně je pravdivý. Proč ses tedy rozhodl smečku opustit?"

"Vedly mě k tomu sobecké důvody, starší bratře."

"Nebyly tak úplně sobecké, chlapče. Modlím se, aby ti to čas ukázal."

###

V patnácti se Rabalyn nestaral o války a bitvy na východě, ani o to, kdo je v těch válkách v právu a kdo ne. Byly to veledůležité události, které ho pranic nezajímaly. Rabalyn byl cele zaujatý něčím jiným. Městečko Skepthie bylo to jediné, co ze světa znal, a myslel si, že se naučil pravidlům nezbytným k tomu, aby na takovém místě přežil. Pravda, tato pravidla často porušoval, Carinovi občas ukradl z krámu jablko nebo se vplížil na pozemky nepřítomného pána a pytláčil tam, lovil bažanty a králíky. Pokud by se ho na to někdo vyptával, bezostyšně by lhal, třebaže bratr Labberan učil, že lež je hřích proti nebesům. Nicméně věřil, že chápe, jak jeho malá společnost funguje. A přece minulý týden viděl děsivé věci, které mu nedávaly žádný smysl.

Dospělí se shlukovali, vřeštěli a volali po krvi. Lidé, kteří ve městě žili a pracovali, byli náhle označeni za zrádce, vyvlečeni ze svých domovů a ztlučeni. Vojáci hlídky stáli opodál a nehnuli prstem. A přece mu titíž vojáci spílali za upytlačené bažanty. Teď mhouřili oči nad vražděním lidí.

Bratr Labberan měl nejspíš pravdu, když ho označil za pitomce. "Hloupý chlapče, copak se nedokážeš ničemu naučit?" Rabalyn obvykle dráždění bratra Labberana považoval za zábavu. Mnich by nikdy nezvedl ruku na dítě - ani k lehkému pohlavku. Teď mu to ale jako legrace nepřipadalo.

Zamnul si nateklé oko. Pořád ještě to bolelo, ale alespoň zase viděl, i když z jasného slunečního světla mu stále slzelo. Todhe ho ošklivě zasáhl v okamžiku, kdy Rabalyn tahal Brona od bezvládného mnicha. Se vztekem vyvolaným bolestí Rabalyn praštil s Bronem o zem, otočil se a pěstí Todheho uhodil do obličeje. Byla to moc dobrá rána a druhému chlapci rozrazila rty o zuby. Přesto by ho byl silák Todhe ztloukl do bezvědomí, kdyby nebyl příběh Kaliin pes a nekousl ho do lýtky. Rabalyn se při té vzpomínce usmál. Todhe zaječel bolestí. Kalie psa odvolala a Todhe se svými kamarády odkulhal. V ústí uličky se ještě otočil a zavřískl na Rabalyna: "Tohle ti oplatím - a toho psa taky nechám zabít."

Rabalyn, Kalie a několik dalších odtáhli bratra Labberana do malé školní třídy a zamkli dveře. Starý mnich byl v hrozném stavu. Kalie se rozplakala, a to rozrušilo jejího třínohého přítele natolik, že začal výt.

"Co uděláme, až se vrátí?" zeptal se Arren, baculatý chlapec ze severní čtvrti. Rabalyn v jeho očích zahlédl slzy.

"Měli byste jít domů," navrhl.

Arren se kroutil a tvářil se dost znepokojeně. "Nemůžeme bratra Labberana opustit," namítl.

"Zaběhnu na hrad," slíbil Rabalyn. "Mniši si pro něj přijdou."

"Todheho nepřeperu," podotkl Arren. "Jestli se vrátí, bude hrozně naštvaný."

"On se nevrátí," prohlásil Rabalyn a snažil se mluvit rozhodně. "Zamkni za mnou dveře. Vráť se, hned jak to půjde."

"Myslíš, že myslel vážně to, co říkal?" zeptala se Kalie. "Že zabije Jespera?"

"Ne," zalhal Rabalyn. "Počkejte tu na mě a najděte pro staříka nějaké pokrývky. Celý se třese."

S tím Rabalyn zamířil do města. Vydal se ke starému mostu a dlouhému stoupání ke klášteru. Na západě slyšel řev lůzy a uviděl vyšlehnout plameny. V té chvíli se rozběhl jako vítr.

Vzal ho přímo za opatem a pověděl mu o starém Labbersovi. Opat rozkázal, aby mu přinesli jídlo, a řekl mu, ať počká. Hodiny ubíhaly. Jeden mnich mu dal na oko studený obklad a nakonec přišel vysoký, děsivě vypadající mnich a přisedl si k němu. Černovlasý muž s tvrdým pohledem se představil jako bratr Lucern. Vyptal se Rabalyna na útok a pak se ještě s jedním mnichem a Rabalynem vydal do školy. Cestou se vyhnuli řádící lůze.

To se stalo přede dvěma dny - a od té doby nikdo neslyšel, jestli je stařík naživu, nebo ne. Todhe a jeho kamarádi se dvakrát pokusili Rabalyna přepadnout ze zálohy, ale on na ně byl příliš rychlý, utekl do uliček a přelezl zdi.

Ted' posedával vysoko na kopci poblíž trosk strážní věže. Vedle něj seděl Kaliin chromý pes. Todheho otec, radní Raseev, vydal rozkaz, že pes má být zabit. Kalie přivedla Jespera Rabalynovi. Dívka byla celá rozčilená a Rabalyn neochotně souhlasil, že ho schová. Vzal psa ke strážní věži, ale nevěděl, co dál. Třínohý pes se schovává špatně.

Rabalyn psa pohladil po velké hlavě a poškrábal ho za špičatýma ušima. Pes se k němu lísal. Olízl mu obličej a pahýl pravé přední nohy mu položil do klína. "Měls ho kousnout víc," řekl Rabalyn. "Bylo to jen takové štípnutí. Měls mu urafnout nohu."

Z kopce uviděl, jak mezi domy dole vychází skupinka mladíků. Jeden z nich ukazoval směrem k němu. Rabalyn zaklel, rychle Jesperovi uvázal kožené vodítko kolem krku a odváděl psa na druhou stranu.

Pokud obejde město a v nejužším místě přebrodí řeku, mohl by za soumraku dorazit ke klášteru. Usoudil, že tam Jespera ochrání.

#

Opat Cethelin seděl ve své pracovně a světlo lucerny zalévalo starověkou mapu. Byla na tenoučké teletině velikosti dvou čtverečních stop a značky a čáry zpodobňující pohoří a řeky byly pečlivě vyškrábány do povrchu kůže a vyplněny lístkovým zlatem. Jako u mnoha kousků z preventrijské éry, i tady to, co scházelo na přesnosti, nahrazovala krása. Když se tak Cethelin díval do mapy, přistihl se, jak si přeje, aby měl nadání duchovního letu jako jeho starý přítel Vintar. Pak by mohl vzlétnout z kláštera vzhůru k noční obloze a prohlédnout si země, jež si nyní mohl pouze představovat díky zlatým čárkám na kůži.

On však toto nadání neměl. On byl obdařen snovými vidinami a občas v nich zahlédl slabé čárky - jako byly ty zlaté na mapě. Dokázal vycítit zlou vůli i shovívavost neustále soupeřící o nadvládu. Velké záležitosti lidí s jejich válkami a hrůzami odpovídaly bitvám zuřícím v hloubi duše každého člověka. Všichni lidé měli schopnost jednat s něhou i krutostí, s láskou i nenávistí, vytvářet krásu i vyvolávat hrůzu.

Někteří mystikové tvrdili, že člověk je jen loutka, za jejíž provázky tahají bohové a démoni. Jiní zase hovořili o osudu a štěstěně, kdy je každý čin člověka předurčen a zapsán. Cethelin se snažil nevěřit ani v jednu z těchto filozofií zoufalství. Nebylo to snadné.

Vlastně si přál, aby dokázal přijmout toto zjednodušení. Zlé činy by potom bylo možné dávat za vinu zlým lidem. Naneštěstí mu jeho intelekt nedovoľoval uvěřit něčemu takovému. Za svůj dlouhý život až příliš často vídal, jak zlo páchají lidé, kteří sami sebe považovali za dobré. Vlastně podle morálky jejich kultury byly dobré. Císař Gorben vybudoval Velkou Ventrii, aby přinesl mír a stabilitu oblasti sužované neustávajícími válkami. Aby to dokázal, vpadl do okolních států, srovnal se zemí města, zničil armády a vyloupil statky a pokladnice. Nakonec získal svou říši a v ní panoval mír. Měl také obrovské vojsko v poli, jež bylo zapotřebí platit. Aby mohl zaplatit vojákům, musel rozšířit říši, a tak vtrhl do Drenaje. Tady jeho sny skončily porážkou ve Skelnském průsmyku. Nyní se vše, co vybudoval, rozpadalo a oblast opět upadala do nekonečných, malicherných válčiček.

Nebylo divu, že se lidé v městečku báli. Vojáci mívali ve zvyku drancovat a loupit ve městech a válka se přibližovala. Ani ne přede dvěma měsíci došlo k bitvě jenom necelých čtyřicet mil daleko.

Cethelin došel k oknu a otevřel je. Noční vánek chladil a na bezmračné obloze jasně zářily hvězdy. Nad severní čtvrtí města opět šlehaly plameny. Opat si pomyslel, že nějaká další ubohá duše se dívá, jak jí hoří dům.

Na nádvoří dole zaštekal pes. Cethelin se vyklonil z okna a zadíval se dolů. U brány dřepěl tmavovlasý mladík ve světlé plátěné košili a černých nohavicích a vedle něj seděl černý pes. Cethelin si přes úzká ramena přehodil plášť a po dlouhém schodišti sešel dolů.

Když vyšel ven, pes se na něho podíval a zavrčel, načež vyrazil. Pohyboval se směšným způsobem, neohrabaně hopkal. Cethelin si klekl a natáhl ke zvířeti ruku. Pes naklonil hlavu na stranu a ostražitě jej pozoroval. "Co chceš?" zeptal se opat mladíka, ve kterém poznal mládence, jenž pomohl bratru Labberanovi.

"Potřebuju někde dát toho psa, otče. Radní Raseev rozkázal, aby ho zabili."

"Proč?"

"Kousl Todheho, když kopal do staříka Labberse... promiňte, bratra Labberana."

"Ublížil mu hodně?"

"Ne. Jen ho hryzl do lýtky."

"To rád slyším. A proč si vůbec myslíš, že dokážeme najít domov pro třínohého psa?"

"Říkal jsem si, že jste mu dlužní," odpověděl chlapec.

"Za to, že zachránil bratra Labberana?"

"Ano."

"Umí něco?"

"Bojuje s vlky, otče. Nebojí se ničeho na světě."

"Ale ty se bojíš," poznamenal Cethelin, protože si všiml, jak se mladík nervózně ohlíží k otevřené bráně.

"Todhe mě hledá. Je velký, otče. A má s sebou kamarády."

"Ty chceš také požádat o útočiště?"

"Ne, já ne. Jsem na ně moc rychlý. Chci se vrátit k tetičce. Vypadá to, že zase začali zapalovat."

"Kdo je tvá teta?"

"Tetička Athyla. Chodí do kostela. Velká ženská. Zpívá hodně nahlas a falešně."

Cethelin se zasmál. "Tu znám. Pradlena a občasná porodní bába. Má milou duši."

"Ano, to má."

"Co tví rodiče?"

"Ti před lety odešli hledat práci do Mellicane. Říkali, že pro mě a pro sestru pošlou, ale neudělali to. Sestřička vloni umřela, když udeřil ten mor. My se z toho s tetičkou Athylou vyhrabali, ale ona ne. Bratr Labberan nám dával bylinky a tak. Poradil nám, abychom vyčistili dům a vyhnali krysy."

"To byly těžké časy," přitakal Cethelin.

"Arbitři říkali, že ten mor způsobili mniši."

"Já vím. Zřejmě jsme také zodpovědní za válku a neúrodu. Pročpak jím ty nevěříš?"

Mladík pokrčil rameny. "Asi kvůli staříkovi Labbersovi. Pořád mluví o lásce a tak. Neumím si představit, jak dělá mor. Nedává to smysl. Ale nikomu stejně nezáleží na tom, co si myslím."

Cethelin se Rabalynovi podíval do tmavých očí. Uviděl v nich sílu a soucit. V té chvíli také zahlédl útržek z mladíkových vzpomínek: nějakou ženu tloukl drsný muž a malé dítě umíralo, zatímco Rabalyn seděl u postýlky a plakal. "Mně na tom záleží, Rabalyn. Starému Labbersovi - jak mu říkáš - také. Postarám se o toho psa, dokud se pro něj nevrátíš."

"Jesper není můj. Patří Kalii. Ona mi ho přivedla a poprosila mě, abych ho schoval. Až se to přezene, řeknu jí, aby za vámi zašla."

"Dávej na sebe pozor, mladý muži."

"Ty taky, otče. Radím vám, radši zamkněte bránu."

"Zamčená brána by lůzu nezadržela. Dobrou noc, Rabalyn. Jsi hodný kluk."

Cethelin se za ním díval, jak odbíhá. Pes neohrabaně poskočil, jako by ho chtěl následovat. Cethelin na něj tiše zavolal: "Pojď sem, Jespere! Nemáš hlad? Zajdeme do kuchyně a zkusíme něco najít."

##

Rabalyn se vrátil cestou, kterou přišel, rychle přebrodil řeku a zamířil lesem nahoru ke staré strážní věži. Odsud viděl ohně hořící v severní čtvrti. Právě tam se usadila většina cizinců včetně tlustého Arrena a jeho rodiny. Byli tam kupci z Drenanu a několik krámků patřících ventrijským kupcům. Ale lůzu víc zajímali ti, jejichž rodiny měly vazby na východě v Dospilis a Datii. Oba státy právě byly ve válce s Tantrii.

Rabalyn si dřep l u trosek a bystrými očima obhlížel úpatí kopce. Pochyboval, že by na něj Todhe a ostatní ještě čekali, ne, když se blížily další pouliční bouře. Teď jistě budou tam, budou vyřvávat a nadávat těm, které označili za zrádce. Mnoho domů v severní čtvrti bylo prázdných. V posledních dnech odešly desítky rodin na západ do Mellicane. Rabalyn nechápal, proč se někteří cizinci rozhodli přece jen zůstat.

Na kopci vál studený vítr. Rabalyn měl nohavice a boty ještě mokré z toho, jak se brodil přes řeku, a roztrásl se zimou. Čas vydat se domů. Tetička Athyla bude mít starosti a neusne, dokud Rabalyn nebude bezpečně v posteli. Opat říkal, že má milou duši. To byla pravda, ale také se pořád hrozně rozčilovala. Obskakovala ho, jako by Rabalynovi byly tři, a nesmyslně se opakovala. Pokaždé, když odcházel z chalupy, se zeptala: "Bude ti dost teplo?" Pokud vyjádřil jakékoliv obavy o život, školu či budoucnost, řekla: "O tom já nic nevím. Stačí, že máme dneska co jíst." Dny trávil praním povlečení a šatů jiných lidí. Večer párala odložené vlněné oděvy a vybledlou vlnu smotávala do klubek. Z párané vlny pletla čtverečky, z nichž později sešívala pokrývky. Některé prodávala, jiné dávala chudým. Tetička Athyla nikdy nelenošila.

Pouliční bouře ji vyváděly z míry. Když došlo k prvním vraždám, Rabalyn přiběhl a vyprávěl jí o tom. Nejdřív mu nevěřila, ale když se přesvědčila, že mluví pravdu, odmítla o tom s chlapcem mluvit. "Ono se to uklidní," prohlásila. "Lepší je neplést se do toho."

Ten večer seděla se svými klubičky a vypadala stará a sešlá. Rabalyn k ní přistoupil. "Není ti něco, tetičko?"

"Nemáme žádnou cizí krev," odpověděla. "Bude to v pořádku. Všechno bude v pořádku." Tvářila se ustaraně a napjatě, stejně jako když umřela Leša - něco mezi zmatkem a zármutkem.

Rabalyn zamířil z kopce dolů k městečku.

Ulice byly opuštěné. Z dálky slyšel řev davu. Vítr se změnil a přinesl kouř. Rabalyn se zastavil v temné uličce a zadíval se na otevřené prostranství mezi domy a tetinou malou chaloupkou. Nebylo nikoho vidět, ale Rabalyn nechtěl riskovat. Dřep si do stínů a pozorně si celé místo prohlížel. Podél severní strany chalupy se táhla zídka z naskládaných kamenů a kolem vrátek rostly keře. Rabalyn mlčky čekal. Právě když už usoudil, že mu žádné nebezpečí nehrozí, někdo se krátce zvedl za křovím a přelezl k vozu před pekařovým domem. Vypadalo to na Todheho přítele Brona. Rabalyn pocítil hněv. Byl hladový a unavený a šaty měl pořád mokré. Chtěl se jen dostat domů a zahřát se u ohně.

Vrátil se zpátky uličkou, proběhl Trzní ulicí a vběhl na dvůr za kovárnou. Chvilí hledal a nakonec v hromadě vyhozeného kovu našel stopu dlouhou rezavou tyč. Potěžil ji a kradl se dál. Přelezl nízkou zídku a vynořil se mezi dvěma řadami domů. Odsud zahlédl dva mladé muže, krčící se za mlynářským vozem. Jedním z nich byl skutečně Bron. Druhý byl Cadras, jehož otec sloužil Todheho rodině. Cadras byl docela slušný mládenec, nebyl nijak zvlášť zlý ani pomstychtivý. Ale byl měkkota a ve všem se řídil Todheho příkladem. Rabalyn čekal. Po chvíli se Bron sklonil a odplížil se zpátky za křoví před chalupou tetičky Athyly. Rabalyn viděl, jak se Todhe narovnal a strhl ho dolů. Rabalyn cítil těžkou tyč v ruce. Uklidňovalo ho, že je ozbrojený, ale nechtěl zbraň použít. Todheho otec Raseev doslova řídil celou městskou radu, a pokud by někdo ublížil jeho synáčkovi, byl by rychle a tvrdě potrestán.

Rabalyn se rozhodl, že počká.

Mohlo to vyjít, kdyby se čtvrtý mladík nepříplížil za Rabalyna, neskočil za něj a nechtyl ho za ruce.

"Tady je!" zařval mládenec. Rabalyn po hlase poznal Archase, Bronova staršího bratra. Rabalyn se předklonil a pak Archase udeřil temenem do obličeje. Sevržení kolem hrudníku povolilo. Rabalyn se vyprostil, otočil se a praštil Archase železnou tyčí přes tvář. Mladík se svalil na zem.

Rabalyn slyšel, jak se k němu řítí ostatní. Měl utéci, ale měl nyní rozbouřenou krev a zachvátil ho nesmírný vztek. S výkřikem vyrazil vstříc útočníkům. Železo narazilo Bronovi na lebku, až se mladík zapotácel. Rabalyn uskočil doprava a znovu se rozmáchl tyčí - tentokrát po Todhem. Velký mladík zvedl ruku, aby si chránil hlavu. Tyč místo toho zasáhla zdviženou končetinu a Todhe zaječel bolestí. Rabalyna zasáhla do zad pěst. Zakopl a otočil se k novému útočníkovi. Byl to Cadras. Rabalyn ho praštil do břicha a poté přiskočil a udeřil ho hlavou. Cadras vykřikl a upadl. Rabalyn couvl a zvedl tyč. Todhe už utíkal pryč. Bron se posadil a vypadal omámeně. Náhle se předklonil a vyzvracel se. Cadras se zvedl na kolena a rukou si držel rozdrčený nos. Přes ústa a bradu mu crčela krev. Rabalyn si je prohlížel. Za zraněnou dvojici ležel v bezvědomí Archas. Rabalyn pustil železnou tyč a došel k mladíkovi, jenž ležel na břiše. Opatrně ho obrátil na záda a zaradoval se, když Archas zasténal. "Lež klidně," nakázal mu Rabalyn. "Nejdřív se musíš vzpamatovat." Archas měl na obličeji krev a pod levým okem obrovskou modřinu.

"Je mi špatně," postěžoval si.

"Radši se pojď posadit," poradil mu Rabalyn a pomohl mladíkovi ke zdi. Doškrábal se k nim Bron a sesul se vedle svého bratra. Ani jeden nepromluvil a Rabalyn je tam nechal.

Popral se se čtyřmi útočníky a vyhrál. Měl by se cítit povzneseně a mít radost. Místo toho mu bylo těžko u srdce a bál se odvety.

##

Skilgannon vyšel na ochoz a podráždilo ho, když viděl, že není sám. Už tam byl bratr Naslyn a opíral se o cimbuří. Byl to velký chlap, se širokými rameny a mohutnými svaly. Obrátil se ke Skilgannonovi a kývl na pozdrav. "Hezká noc, bratře Lucerne," utrousil.

"Co tě přivádí na starou věž?" zeptal se Skilgannon.

"Chtěl jsem přemýšlet."

"Tak to tě zanechám tvým myšlenkám." Skilgannon se otočil.

"Neodcházej, bratře. Doufal jsem, že přijdeš. Viděl jsem tě, jak tu cvičíš. Některé z těch figur znám. Cvičili jsme je u nesmrtelných."

Skilganrion se na druhého muže podíval pozorněji. Nebylo příliš těžké představit si jej v černostříbrné zbroji císařova elitního pluku. V boji byli neporazitelní a celá desetiletí Gorbenovi přinášeli jedno vítězství za druhým. Po porážce u Skelnu byli rozpuštěni. "Ty jsi tam byl?" zeptal se Skilgannon. Ta strašná bitva a její následky měly tak děsivou pověst, že se otázka nemohla vztahovat k ničemu jinému.

"Ano, byl jsem tam." Potřásl hlavou. "Tam skončil svět," dodal po chvíli.

Naslyn byl zamlklý a samotářský člověk. Nyní si potřeboval promluvit, ale až přijde ten správný čas. Skilgannon se začal protahovat, uvolňoval si svaly na plecích a zádech. Naslyn se k němu připojil a společně mlčky prováděli známé figury Napnutého luku, Kobylky, Páva a Vrány. Už to bylo nějakou dobu, co Naslyn takhle cvičil, takže mu chvíli trvalo, než zase našel rovnováhu. Pak se postavili proti sobě, uklonili se a začali stínový boj. Otáčeli se, vyskakovali, rozháněli se rukama i nohama. Cíl však zasahovali jenom zlehka, nikdy ne plnou silou. Skilgannon byl rychlejší než druhý muž, ale Naslyn, ačkoli těžší, se pohyboval dobře, dokud ho nepřemohla únava. Nakonec ustoupil a znovu se uklonil. Obličej měl zmáčený potem a ten mu kapal i z krátké černé bradky. Znovu se protáhl a posadil se na výřez cimbuří.

"Pořád se mi o tom zdá," začal Naslyn po chvíli. "Byl to jeden z těch neuvěřitelných okamžiků, u kterých, když si je přehráváš v hlavě, dojdeš k přesvědčení, že výsledek by měl být jiný." Obrátil se ke Skilgannonovi. "Neměli jsme prohrát, Lucerne. Byli jsme lepší. A nejen to, měli jsme přesilu deset - možná dvacet - na jednoho. Nemohli nám odolat. V žádném případě."

"Drenajci jsou prý skvělí válečníci."

"Ano, to jsou," štěkl Naslyn. "Proto ale nevyhráli. Za náš pád můžou tři muži. A pravděpodobnost toho, co se stalo, je tak malá, že se ani nedá vypočítat. Prvním byl Gorben, kéž odpočívá v pokoji. Miloval jsem ho - i když se ho ke konci zmocnilo šílenství. V bitvách na východě jsme utrpěli ztráty a on do našich řad povolal čerstvé rekruty. Jeden z nich byl Eericetés - kéž je duše toho zbabělce prokletá a navěky bloudí temnotou." Odmlčel se a zadíval se na vzdálené hory.

"A kdo byl ten třetí?" zeptal se Skilgannon, třebaže odpověď znal.

"Stříbrný zabijáč. Druss. Nyní mu všichni říkají Druss Veliký. Ten den si tuhle pověst vysloužil, to ti tedy povím. Udeřili jsme na ně jako nebeské kladivo. Jejich řady se prohnuly a téměř se rozpadly. A pak - když už jsme měli vítězství na dosah..." Naslyn zakroutil hlavou, jak stále nedokázal uvěřit tomu, co se stalo. "... Druss zaútočil. Jeden muž, Lucerne. Jeden muž se sekerou. Byl to klíčový okamžik. Okamžik zlomu. Byl k nezastavení. Udeřil sekerou do našich řad a padl jeden muž. Nemohl to vydržet dlouho. To by nikdo nedokázal. Ale potom ten zbabělec Eericetés odhodil štít a obrátil se na útěk. Noví rekruti kolem něj zpanikařili a udělali totéž. Ve chvílce se naše řady rozbily a my ustupovali všichni. Neuvěřitelné, zcela neuvěřitelné. My byli nesmrtelní, Lucerne. My neutíkali. Ta hanba mě v srdci pálí jako oheň."

Skilgannon to zaujalo. Příběhy o Drussovi Velikém se od Michanekovy smrti rojily po celém Naashanu. "Jaký byl? Byl to obr?"

"Byl asi tak vysoký jako já," odvětil Naslyn, "zato mohutnější. Ale nešlo o jeho velikost, vyzařovala z něj nezdolná síla. Z něj a té jeho zatracené sekery."

"Prý před lety bojoval bok po boku s nesmrtelnými," podotkl Skilgannon.

"To bylo předtím, než jsem k nim přišel já, ale někteří si ho pamatovali. O jeho zručnosti vyprávěli neuvěřitelné příběhy. Tenkrát jsem jim nevěřil, ale teď už věřím. Ten ústup byl strašný. Gorben se úplně zbláznil a požadoval po svých generálech aby se zabili, poněvadž ztratili čest. Místo toho oni zabili jeho. Ventríe byla vyřízená. A podívej se na nás teď. Rveme se navzájem na kusy."

"Proč ses dal k mnichům?"

"Bylo mi už z toho všeho zle. Z toho vraždění a bojů." Ponuře se usmál. "Myslel jsem si, že bych mohl napravit zlé skutky ze svého mládí."

"Třeba to dokážeš."

"Možná ano. Ale nepřežil jsem Skeln, abych se nechal zabít rozzlobenými sedláky. Oni přijdou, víš. S kyji, srpy a noži. Vím, co bych udělal. Nebesa, bojoval bych. A to já nechci."

"Tak co uděláš?"

"Přemýšlím o tom, že odejdu. Nejdřív jsem si chtěl promluvit s tebou."

"Proč se mnou a ne s opatem?"

"Ty toho moc nenamluvíš, Lucerne, ale já poznám válečníka, když nějakého uvidím. Ty jsi byl ve válce. Vsadím se, že jsi býval důstojník - a dobrý. Tak jsem si říkal, že tě požádám o radu."

"Nemůžu ti radit, drahý příteli. Ještě jsem se sám nerozhodl."

"Takže tu chceš zůstat?"

Skilgannon pokrčil rameny. "Možná. Vážně nevím. Když jsem sem přišel, odevzdal jsem opatovi své meče, aby se jich zbavil. Už jsem nechtěl bojovat. Včera ve městě jsem chtěl toho užvaněného nafoukance, který uhodil Braygana, zabít. Ovládnout se vyžadovalo veškeré mé sebeovládání. Kdybych byl měl v té chvíli svoje meče, jeho hlava by zůstala ležet na dláždění."

"Nejsme zase tak dobří mniši, co?" pousmál se Naslyn.

"Opat je. A mnoho dalších taky. Nechci vidět, jak je povraždí."

"Proto uvažuješ o tom, že zůstaneš? Abys je mohl bránit?"

"Napadlo mě to."

"V tom případě zůstanu taky," prohlásil Naslyn.

3

CETHELIN SE NAJEDNOU PROBUDIL S HLAVOU plnou barevné vidiny. Zapálil lucernu, došel k malému psacímu stolu, roztáhl pergamen a chopil se brku. Rychle, než se mu vidina ztratí, si ji zapsal a pak zůstal sedět a jenom se třásl. V ústech měl sucho, tak si nalil vodu. V mládí si dokázal vidiny zapamatovat a prozkoumat je, dokud nebylo vše odhaleno. Teď jen stěží stačil načrtnout hrubé obrysy, než se rozplynula.

Zadíval se na to, co zapsal. Mírný pes, popálený od ohně se změnil ve vrčícího vlka, nebezpečného a hrozivého. Šelma zvedla hlavu a z tlamy jí vyšlehl blesk, s obrovskou silou zasáhl oblohu a vyvolal bouři. Moře se vzedmulo v mohutné přílivové vlně a přehnalo se přes skalnatý ostrov. Na ostrově byl oltář. Poslední slovo, které Cethelin naškrábal, byla svíce. Vzpomínal si, že na pláži ostrova hořela svíčka, jejíž malíčký pláminek zářil na pozadí blížící se temnoty vysokánské vlny.

Ta věc se psem a vlkem mu nebyla jasná, věděl však, že přílivová vlna představuje lidstvo. Rozbouřené moře bylo městskou lůzou a oltář kostelem. Lucern měl pravdu. Lidé se přihnou s nenávistí v srdcích. Dokáže je svíčka lásky odvrátit od myšlenek na vraždu? Cethelin o tom pochyboval.

Z ložnice přikulhal třínohý pes a posadil se k opatovi. Cethelin ho pohladil po hlavě. "Ty nejsi vlk, můj milý," poznamenal. "A bezpečné místo sis vybral špatně."

###

Rabalyn vstoupil do malé chaloupky, tiše zavřel dveře a zasunul dřevěnou zástrčku přidržující petlici. Prošel malou světnicí. Tetička Athyla podřimovala v křesle u ohně. Na klíně měla několik klubek barevných vln a u nohou jí ležela desítka upletených čtverců. Rabalyn zašel do kuchyně a ukrojil si chleba. Vrátil se k ohni, vzal mosaznou vidlici, napíchl na ni krajíc a přidržel ho nad uhlíky. Už několik týdnů neměli maslo, ale opečený chleba mladíkovi, který celý den nejedl, stejně chutnal. Jak jedl, zadíval se na tetičku Athylu. Byla to velká žena, již táhlo na šedesátku. Nikdy se nevdala, a přece byla matkou dvěma pokolením v rodině. Rodiče jí zemřeli, když jí bylo teprve patnáct - byla jenom o něco mladší než Rabalyn teď. Athyla pak vychovala čtyři sestry a bratra. Všichni se rozprchli do světa a jenom málokdy se jí ozvali. Rabalynova matka rodinu opustila před osmi lety i s manželem a dvě děti zanechala v péči zedřené staré panny.

Rabalyn si spící ženu s láskou prohlížel. Vlasy měla bílé a nohy opuchlé revmatismem. Klouby jí trochu pokrivila artritida, přesto však každý den dřela, aniž by si slůvkem postěžovala. Rabalyn si povzdechl. Když byl menší, sníval o tom, že zbohatne a oplatí tetičce Athyle její laskavost, možná jí i koupí pěkný dům a pořídí jí sluhy. Teď chápal, že takový dar by jí žádnou radost nepřinesl. Athyla netoužila po služebnictvu. Rabalyna napadlo, zdali touží vůbec po něčem. Celý její dlouhý život byl plný povinností a zodpovědnosti, o které se neprosila, jež však bez námitek přijímala. Měla jediný šperk, malý stříbrný přívěsek, který nevědomky hladila vždy, když měla starosti. Rabalyn se na něj zeptal a Athyla odpověděla, že jí ho kdysi dávno někdo dal. Nebyla na delší hovory a její poznámky byly úsečné a k věci. Stejně jako její kritika. "Jsi stejný jako tvoje matka," říkávala, pokud Rabalyn něco nedejdl. "Pomysli na ty hladovějící děti v Panthii."

"Jak víš, že v Panthii mají hlad?" chtěl vědět Rabalyn.

"V Panthii mají hlad pořád," odpověděla vždy ona. "To je známá skutečnost."

Starý Labbers mu později vysvětlil, že před čtyřiceti lety zasáhlo země na jihovýchodě strašné sucho. V Cadu, Matapěši a Panthii měli neúrodu a lid tuze trpěl. V Panthii, která byla postižena nejsilněji, zemřely desítky tisíc lidí. Nyní však Panthie patřila k nejbohatším státům. Tetička Athyla poslouchala, když jí to Rabalyn všechno povídal. "Aha, to je pěkné," řekla. Několik dní nato, když odmítl sníst ohavnou zelenou zeleninu, kterou přímo nesnášel, zakroutila hlavou a podotkla: "Těm malým dětem v Panthii by udělala radost."

Tedy ho to velice rozcílilo, ale když na to teď vzpomínal, usmíval se. Když Athyla spala, bylo snadné se usmívat a myslet na ni s něhou. Jakmile se probudí, rozčilení se vrátí. Rabalyn si nemohl pomoci. Řekne nějakou hloupost, a on se navzteká. Téměř denně si sliboval, že se s ní nebude hádat. Většina hádek končila naprosto stejně. Tetička se rozplakala a řekla mu, že je nevděčník. Poukázala na to, že se ožebračila, jen aby ho mohla vychovat, a on odpovídal: "Nikdy jsem se tě o to neprosil."

Nohavice měl ještě mokré. Stáhl si je a pověsil přes křeslo u ohně. Vrátil se do kuchyně, do starého, zčernalého kotlíku nalil vodu z kameninového džbánu a odnesl ho zpátky do světnice. Přiložil na uhlíky dříví a kotlík pověsil nad plameny. Když začala voda vřít, udělal dva hrnky čaje z bezového květu a osladil je zkrystalizovaným medem.

Athyla se probudila a zívla. "Ahoj, chlapče," pozdravila. "Jedl jsi něco?"

"Ano, tetičko. Uvařil jsem ti čaj."

"Co dělá oko, chlapče? Je to už lepší?"

"Ano, tetičko. Už je v pořádku."

"To je dobře." Když se předklonila pro hrnek, trhla sebou. Rabalyn rychle vstala podal jí ho. "Dneska večer je docela klid," poznamenala. "Myslím, že ty nepříjemnosti už skončily. Ano, jsem si tím jistá."

"Doufejme," utrousil Rabalyn a vstal. "Půjdu si lehnout, tetičko. Uvidíme se zas ráno." Naklonil se, políbil ji na tvář a odešel do své komůrky. Byla malíčká, jenom stěží se sem vměstnala stará postel a truhla na šaty. Rabalyn byl příliš unavený, takže si jen lehl, ale byl tak vyčerpaný, že spánek nepřicházel. Hlavou se mu honily myšlenky na Todheho a jeho pomstu. Vždycky se sporům se synem radního vyhýbal. Kdykoliv nebylo po jeho, byl Todhe zlý a pomstychtivý a k těm, jež nepovažoval za dostatečně důležité, aby je zatáhl do svého kroužku, se choval nevlídně a nevrle. Rabalyn nebyl hloupý a na jediném místě, kde se museli stýkat - ve školní třídě - zachovával neutralitu. Když na něj Todhe promluvil, což bylo vzácné, Rabalyn se choval zdvořile a pečlivě se vyhýbal všem urážkám. Nepovažoval to za zbabělost - ač se Todheho bál - jen za zdravý rozum. Když si občas všiml, jak Todhe tyranizuje ostatní hochy - jako byl tlustý Arren - přesvědčil sám sebe, že mu do toho nic není, a díval se jinam.

Když ale Todhe a jeho kamarádi mlátili starého Labberse, bylo to surové, nechutné, a Rabalyn nelitoval té rány, již si Todheho znepřátelil. Litoval jen, že neměl kuráž vrhnout se na dospělé, kteří s tím začali. Třebaže celý ten příšerný incident promýšlel znovu a znovu, pořád mu nedával smysl. Starý Labbers nikdy nikomu ve městě neublížil. Právě naopak. Během moru chodil od domu k domu a ošetřoval nemocné a umírající. Svět byl vskutku podivné místo. Jak tak ležel v posteli, přemýšlel o lekcích, na které chodil. Nevěnoval výuce větší pozornost, zajímaly ho jen příběhy o hrdinských bitvách a mocných válečnících. Získal jistý dojem, že ve válkách vždycky bojují dobří lidé proti špatným. Zlí lidé byli pokaždé z cizích zemí. A přece, nebylo zlé, když dvě desítky silných, zdravých mužů zmlátily jednoho starého mnicha téměř k smrti? Nebylo zlé, když dvě ženy v davu jásaly a povzbuzovaly je, aby mu "nakopaly do toho jeho šeredného obličej", jak to dělala pekařova žena Marja?

"Vždycky to byla nešťastná, mrzutá ženská," poznamenala k tomu tetička Athyla - což u ní bylo pozoruhodné. Tetička Athyla nikdy o nikom nemluvila špatně.

Všechno to bylo velmi znepokojivé. Rabalyn slyšel drby, které do města přinesli formani. V Mellicane prý obrovské davy vypalovaly kostely a věšely mnichy. Králův rádce, pán Železná maska, nařídil zatknout desítky ministrů a nechal je popravit, takže jejich majetky následně propadly státu. Jak se začala vláda hroutit, Železná maska jmenoval arbitry, kteří cestovali po celé Tantrii a vymycovali "cizinou podněcované" zrádce.

Když to Rabalyn uslyšel, připadalo mu to docela správné. Zrádce je třeba vymýtit. Teď však viděl, jak za zrádce označili starého Labberse, a byl z toho zmatený.

Potom tady byly příběhy o bitvách mezi věrnými oddíly a ohavnými nepřáteli z Dospilis a jejich zlými spojenci Datijci. Tantrie tyto bitvy pokaždé vyhrála, a přece ke každé další bitvě docházelo blíž a blíž. Jednou se na to zeptal starého Labberse. "Jak je možné, že když vyhrajeme, ustoupíme a poražený nepřítel je na postupu?"

"Možná by ti pomohlo trochu víc číst, mladý Rabalyn," poznamenal Labbers. "Zvláště bych doporučoval Appalanovy historické práce. Napsal: 'Pravda ve válce jest jako panna čistá. Je třeba ji za všech okolností chránit v pevnosti lži.' Pomohlo ti to?"

Rabalyn kývl a poděkoval mu, třebaže neměl nejmenší tušení, o čem to stařík mluví.

Když zde tak ležel, ucítil kouř z krbu. Bude si od Barika muset půjčit koště a vymést komín. Přetáhl si pokrývku přes ramena, zavřel oči a znovu se pokoušel usnout.

Pořád měl ale hlavu plnou myšlenek na Todheho. Kdyby se byl nechal od Todheho a jeho kamarádů zmlátit, možná by se to všechno přehnal. Ale pochyboval o tom. Zvýšil sázky, když na ně zaútočil tou železnou tyčí. Možná ho za to zatkne hlídka. Tohle byla nová a děsivá myšlenka. Nyní, znepokojený a s novými obavami, se posadil a otevřel oči. Okamžitě ho v nich začalo pálit. Kouř byl všude. Rabalyn slezl z postele a otevřel dveře. Světnice byla plná mastného dýmu a za oknem uviděl plameny.

S kašláním přeběhl světnici a rozrazil dveře do ložnice tetičky Athyly. Oheň se prožíral okenním rámem a už bylo slyšet, jak hučí v došcích na střeše. Doklopýtal k její posteli a zatřásl tetičce ramenem. "Tetičko Athylo!" zakřičel. "Dům hoří!" Kolena se mu podlamovala a na plicích ho páliło. Popadl židli a udeřil do hořících okenic. Nepovolily. Rychle stáhl z postele pokrývku, omotal si ji kolem rukou a snažil se zvednout hořící zástrčku. Žárem se příliš zakroutila.

Shodil z tetičky pokrývky, popadl ji za ruku a stáhl ji z postele. Dopadla na podlahu a zasténala.

"Vzbud' se!" zaječel. Na pokraji paniky ji začal tahat do světnice. Tady již také jasně hořel oheň a v protějším rohu spadl kus střechy. Bylo tu téměř nesnesitelné horko. Rabalyn nechal Athylu na podlaze, přiskočil ke dveřím, zvedl závoru a zatlačil. Dveře nepovolily. Něco je drželo zvenčí. Rabalyn téměř nemohl dýchat. Připotácel se k jedinému oknu ve světnici, zvedl zástrčku a otevřel okenice. Plameny olizovaly dřevo. Rabalyn vylezl na parapet a vrhl se ven. Vyskočil na nohy a rozběhl se ke dveřím. Byly zapřené dřevěnou lavicí. Odtáhl ji a otevřel dveře.

I uvnitř už plameny šlehaly pořádně vysoko, a když se pokoušel vejít, zasáhl ho prudký žár. Zhluboka se nadechl, vykřikl a vrazil dovnitř. Když se dostal k bezvládné ženě, všude kolem plápolal oheň. Rabalyn popadl tetičku a snažil se ji táhnout. Začala ji už hořet noční košile, jenomže on se nemohl zastavit a oheň uhasit. Plameny mu olizovaly paže a nohy a cítil, jak se mu škvaří šaty. Přesto nepovolil. Křičel bolestí, ale zápolil dál. Když se dostal ke dveřím, zaslechl, jak trámy nad ním sténají. Pak se propadly a tetičku Athylu zasypaly hořící došky. Rabalyn ji vytáhl ven.

Noční košile jí hořela jasným plamenem a Rabalyn si k ní klekl a holýma rukama plameny utloukal a snažil se jí košili stáhnout. Odtáhl ji ještě kousek od hořícího domku a odběhl ke studni, nabral vodu a vytáhl okov nahoru. Měl pocit, že mu to trvá celé věky. Donesl okov k tetičce Athyle, strhl si košili a namočil ji do vody. Pak si, nahý, dřepel vedle bezvládné ženy a jemně ji mokrou látkou otíral začouzený obličej. Náhle zakašlala a Rabalyn pocítil nesmírnou úlevu.

"Už je po všem, tetičko. Zvládli jsme to."

"Ach, chlapče," vydechla a opět se odmlčela.

Přibíhali lidé a obklopili Rabalyna.

"Co se stalo, mládenče?" zeptal se kdosi.

"Někdo nám zapálil chalupu," odpověděl Rabalyn. "Zaklínal dveře, abychom se nemohli dostat ven."

"Viděl jsi někoho?"

"Pomozte tetičce," řekl Rabalyn místo odpovědi. "Prosím, pomozte tetičce."

K nehybné ženě si klekl jakýsi muž a sáhl jí na hrdlo. "Je pozdě, chlapče. Asi se udusila kouřem."

"Právě ke mně mluvila. Bude zase v pořádku." Hlas se mu lámal a začal Athylou třást. "Probud' se, tetičko. Probud' se."

"Co se tu stalo?" zeptal se nový příchozí.

"Někdo zapálil chalupu," řekl muž vedle Rabalyna. "Chlapec říkal, že zablokoval dveře."

Rabalyn vzhledl a uviděl radního Raseeva. Byl to vysoký muž s prosedivělými plavými vlasy a širokým, pohledným obličejem. Měl úlisný, hluboký hlas. "Co jsi viděl, chlapče?" otázel se.

"Probudily mě plameny a kouř," vykládal Rabalyn. "Snažil jsem se dostat tetičku Athylu ven, ale někdo zapřel dveře lavicí. Musel jsem vylízt oknem, abych ji odsunul. Pomůže někdo mé tetičce?"

K Athyle poklekla jedna z žen a také zkoušela nahmatat tep. "Už se nedá nic dělat," prohlásila. "Athyla je mrtvá, Rabalyne."

"Ptal jsem se tě, co jsi viděl, chlapče," zopakoval Raseev. "Můžeš označit toho zloducha, který to udělal?"

Rabalyn se zvedl. Točila se mu hlava, jako by to všechno byl jen špatný sen. Bolest v popálených rukou, pažích a nohou ustávala. "Nikoho jsem neviděl," řekl a rozhlížel se po tvářích lidí okolo. "Ale vím, kdo to udělal. Mám jenom jednoho nepřítele."

"Řekni jeho jméno, chlapče!" rozkázal Raseev.

Rabalyn v davu zahlédl Todheho a v jeho očích neviděl ani jiskřičku strachu. I kdyby ho Rabalyn označil, nic by se nestalo. Nikdo ho neviděl chalupu zapálit. Byl synem nejmocnějšího muže ve městě. Zákon na něj byl krátký. Rabalyn se odvrátil a padl na kolena vedle tetičky. Natáhl ruku a pohladil ji po mrtvé tváři. Tížila ho vina. Kdyby si nebyl Todheho znepřátelil, tetička Athyla by ještě žila. "Kdo je tvůj nepřítel, chlapče?" dožadoval se Raseev odpovědi.

Rabalyn políbil tetičku na tvář, zvedl se a podíval se na Raseeva. "Nikoho jsem neviděl," zopakoval a potom se obrátil k davu čumilů. "Ale vím, kdo to udělal. A on za to zaplatí svým prašivým životem!" Díval se přímo na Todheho - a tentokrát v jeho očích uviděl opravdový strach.

Todhe přiběhl a popadl otce za ruku. "Mluví o mně, tati," vyhrkl. "Vyhrožuje mi!"

"Je to pravda?" zahřměl Raseev.

"Zapálil dům mé tetičky?" opáčil Rabalyn.

"Ovšemže ne!"

"Tak to se nemá čeho bát, ne?"

Rabalyn zamířil pryč. Najednou se Todhe rozběhl za ním a vytáhl nůž.

"Synku, ne!" vykřikl Raseev. Rozložitý mladík skočil po Rabalynovi. Ten uslyšel výkřik a otočil se. Todheho nůž se mu blýskl před obličejem. Rabalyn uhnul a čepel ho minula jenom o pár palců. Pěstí praštil Todheho do brady. Větší mladík zavrával a Rabalyn přiskočil a kopl ho do břicha. Todhe pustil nůž a padl na kolena. Rabalyn nůž bez přemýšlení zvedl a vrazil ho Todhemu do krku. Čepel narazila na kost a protřela krkavici. Rabalynovi na ruku vystříkla krev. Todhe přidušeně vykřikl a pokoušel se vstát. Podlomila se mu kolena a on padl na břicho. Raseev zaječel: "Ne!" a přiběhl k synovi. Rabalyn tam stál s nožem, ze kterého kapala krev, v ruce.

Chvilí bylo ticho. Lidé jenom ohromeně zírali. Poté Raseev vzhledl. "Vražda!" vriskl. "Všichni jste to viděli! Tenhle ohavný tvor zavraždil mého syna!"

Pořád se nikdo nehýbal. Potom se však davem protlačili dva vojáci hlídky. Rabalyn pustil nůž a vyrazil na útěk, přiskočil nízkou zídku kolem hořící chalupy a rychle vběhl do ulic.

Neměl tušení, kam běží. Věděl jenom, že musí uprchnout. Trest za vraždu bylo veřejné uškrcení, a on v nejmenším nepochyboval, že by ho soud shledal vinným. Todhe nůž pustil. Ve chvíli, kdy ho Rabalyn zabil, byl neozbrojený.

Nahý mladík, nyní strachy bez sebe, zapomněl na své popáleniny a utíkal jako o život.

###

Raseev Kalikan na sebe měl složitý a zkreslený názor. Lidé v něm viděli poctivého a věrného muže usilujícího o dobro města a jeho obyvatel. Proto si o sobě myslel, že takový je. Skutečnost, že zpronevěřil městské peníze pro vlastní prospěch a stavební práce zadával těm svým přítelům, kteří mu dali úplatek, tento názor nijak nezměnila. Při vzácných příležitostech, kdy ho popíchlo svědomí, si říkal: "Ale tak to na světě chodí. Kdybych to nedělal já, udělal by to někdo jiný." Používal slova jako čest, zásady, víra a vlastenectví. Měl zvučný, hluboký a podmanivý hlas, a když takhle slova použil při veřejných projevech, často v očích svých spoluobčanů, kteří ho milovali, viděl slzy. Bylo to dojemné a on se dost často nechával strhnout k dojetí sám. Raseev Kalikan věřil jenom v to, co bylo dobré pro Raseeva Kalikana. Byl svým vlastním bohem. Zkrátka, Raseev Kalikan byl politik.

Jeho největším nadáním bylo vrozené cítění pro to, kterým směrem vanou politické větry.

Když královská vojska utrpěla porážky a vládce se obrátil na své rádce, vyšlo slunce arbitřů. Do té doby měli arbitři v politickém životě Tantrie jen nepatrný vliv a brojili proti tomu, co považovali za zhoubný vliv cizinců žijících na tantrijském území. Nyní se stali hlavní silou v zemi. Všechno špatné, co se v novém státě událo, bylo kladeno za vinu cizincům z Dospilis, Naashanu nebo Ventrie. Dokonce i na několik málo drenajských kupců v hlavním městě pohlíželi s hlubokým podezřením. Ironií bylo, že nový vůdce arbitřů byl sám cizincem. Shakusan Železná maska byl kapitán válečných psů, královny osobní strážce složené ze samých žoldnů. Raseev vyslance arbitřů přivítal a dokonce je ubytoval u sebe doma. Jejich věc vzal za vlastní a představoval si, jak postupuje vzhůru a v budoucnosti možná získává i větší úlohu v Mellicane.

Když arbitři začali mluvit proti církvi, Raseev uviděl příležitost nejenom k politickému postupu, ale také k vyřešení svých dluhů. Církev ve městě vlastnila značný majetek a také půjčovala peníze, aby pomohla místním obchodníkům. Raseev si v posledních čtyřech letech vzal tři velké půjčky, aby prosadil a podpořil své obchodní zájmy. Dva z jeho podniků - kácení dříví a doly - bíděly zkrachovaly a jeho čekaly těžké ztráty. Mniši byli stejně odsouzeni k záhubě, tak proč by neměl mít z jejich zkázy finanční užitek?

Potíž byla v tom, že nedokázal lidi ve městě dostatečně vyburcovat, aby církev napadli přímo. Mnoho z nich si pamatovalo, jak jim mniši pomáhali při moru a suchu. Útok na starého mnicha, který provedli Raseevovi najatí muži, mnoho lidí znechutil - třebaže to nikdo neřekl otevřeně. A když druhý mnich způsobil, že se jeden arbitř sám bodl, někteří se mu dokonce smáli.

Ted' se ale objevila cesta.

Po Todheho smrti Raseev získal sympatie lidí a nechal rozhlásit, že vrah se uchýlil do kláštera a opat ho odmítl vydat soudu. Nebyla to pravda, ale všichni tomu věřili, a na tom jediném záleželo.

Raseev té noci zůstal doma. Nehybné tělo jeho syna uložili do zadní komory a oblékli ho do jeho nejlepších šatů. Slyšel, jak jeho manželka kvůli tomu hňupovi brečí a nařiká. Jak jsou ženy zvláštní, pomyslel si. Todhe byl ve všech směrech budižkničemu. Byl hloupý, zlý a Raseevovi dělal jen samé starosti. Jeho smrt by aspoň mohla být k něčemu užitečná.

Několik Raseevových nejdůvěryhodnějších mužů vyrazilo do ulic, burcovalo davy a volalo k útoku na klášter a vybití mnichů.

Pekař Antol, zatrpklý, pomstychtivý muž, dav povede. Ostatní Raseevovi blízcí spolupracovníci budou mít schované zbraně, které vytáhnou, jakmile proniknou do kláštera. Jak jednou začne zabíjení, lůza bude v klášteře bezuzdně řádit. Mniši, které nezabijí, uprchnou. Pak Raseev najde pokladnici řádu a zmocní se jejího obsahu. Bude to také dobrá chvíle k tomu, aby našel a zničil jejich záznamy.

Zhluboka se nadechl a začal pracovat na svém proslovu. Vraždy mnichů nebude možné jen tak přejít a on bude muset promluvit proti nebezpečí nenávisti. Bude muset svou řeč nechat zaznamenat do městského archivu. Politické větry mívají ve zvyku se měnit, a někdy v budoucnosti by se mu mohlo hodit, že mluvil proti násilnostem.

Uchopil brk a začal si dělat poznámky. "Smrt tolika lidí nás všechny děsí," zapsal si a zarazil se. Vzlykot v zadní komoře zesílil.

"Přestaneš už vyvádět!" zařval Raseev přes stěnu. "Snažím se tu pracovat."

###

Noc byla pro Skilgannona dlouhá a bezesná, hlavou se mu honily bolestné vzpomínky a tížilo ho vše, co zlého v životě spáchal. Vedl své muže do boje - a za to se nijak nestyděl - ale také se zúčastnil dobývání měst a ohavného vraždění, jež je doprovázelo. Nechal se strhnout vlnou nenávisti a pomstychtivosti a z meče mu kapala krev nevinných. Tyto vzpomínky nechtěly zmizet.

Když královna oslovila své oddíly před tou poslední bitvou - když dobyli Perapoli - přikázala, aby v obléhaném městě nenechali nikoho naživu, muže, ženu, ani dítě. "Všichni jsou zrádci," hřmála. "Ať je jejich osud příkladem pro ostatní."

Vojáci jásali. Občanská válka byla dlouhá a krvavá a vítězství měli na dosah ruky. A přece jedna věc byla povědět to slovy, a něco zloha jiného zúčastnit se vraždění samotného. Jako generál Skilgannon nepotřeboval tasit meč. A přece to udělal. Hnal se uličkami Perapole a zabíjel a vraždil, až měl šat i zbroj zmáčené krví.

Na druhý den procházel již ztichlými ulicemi. Všude se válely mrtvoly. Byly zabity tisíce lidí. Viděl těla dětí a nemluvnat, stařenek i mladých dívek. Z toho pohledu se mu udělalo špatně, bylo to něco horšího než zoufalství.

"Kde jsi byl, když tu pobíjeli děti?" zeptal se s pohledem upřeným na noční oblohu. "Kde byly toho dne tvé slzy?"

V dále se něco zablýsklo. Ve městě vzplál další oheň. Mučili tam a vraždili další ubohou dušičku. Skilgannon pocítil marný hněv. Mimoděk se dotkl medailonku, který nosil na krku. V něm bylo vše, co zbylo z Dajan.

Když se vrátil z války, strávili spolu tři dny. Těhotenství na ní ještě nebylo vidět, ale ve tvářích měla víc barvy a její zlaté vlasy získaly hedvábný lesk. Oči měla jasné a jiskrné a radost ze svého stavu přímo zářila. První známky problémů

se objevily jednoho slunečního odpoledne, když spolu seděli na zahradě a dívali se na mramorové jezírko a vysoký vodotrysk. Dajan se na bledém čele zaperlil pot a Skilgannon navrhl, aby se přesunuli do stínu. Ztěžka se o něho opírala a po chvíli zasténala. Popadl ji do náruče a odnesl ji dovnitř, kde ji položil na pohovku. Pleť na obličeji měla přímo voskovou. Zvedla ruku a vtiskla si prsty do podpaždí. "Tolik to bolí," vyhrkla. Rozepnul jí šaty a v levé podpažní jamce uviděl tmavou bouli. Jako by se jí tam tvořila veliká cysta. Zanesl ji nahoru do ložnice a pomohl jí se svlékáním. Pak poslal pro ranhojiče.

Horečka začala rychle. K večeru se jí v podpaždí a ve slabinách objevily velké purpurové otoky. Ranhojič dorazil těsně před setměním. Skilgannon nikdy nezapomene na to, jak muž zareagoval, když Dajan prohlédl. Do místnosti vstoupil sebevědomý, mazaný a vynalézavý a uklonil se Skilgannonovi. Pak došel k lůžku a odhrnul pokrývky. V té chvíli Skilgannon pochopil, že je konec. Ranhojič zesinal a mimoděk couvl. Veškerá sebedůvěra ho opustila. Dál couval ke dveřím. Skilgannon ho popadl za rameno. "Co je to? Co je s ní?"

"Černý mor. Má černý mor."

Vytrhl se šokovanému Skilgannonovi ze sevření a utekl z paláce. Sloužící ho do hodiny následovali. Skilgannon seděl vedle blouznící Dajan a dával jí studené obklady. Nevěděl, co jiného dělat.

K ránu jí obrovská purpurová boule v podpaždí praskla. Horečka na chvíli polevila a ona se probudila. Skilgannon z rány vymyl hnis a krev a zakryl ji čistým prostěradlem z bílého saténu. "Jak se cítíš?" zeptal se jí a shrnul ji z čela propocené plavé vlasy.

"Trochu líp. Mám žízeň." Pomohl jí se napít. Potom se svezla zpátky na polštář. "Já umírám, že, Oleku?"

"Ne. Nedovolím to," opáčil a nutil se mluvit povzbudivě, ač se tak necítil.

"Miluješ mě?"

"Kdo by tě nemiloval, Dajan? Každého, koho potkáš, zcela okouzliš." Byla to pravda. Nikdy nepoznal někoho tak laskavého. Dajan v sobě neměla žádnou zlobu ani nenávist. Dokonce i ke sluhům se chovala jako k přátelům a povídala si s nimi jako se sobě rovnými. Její smích byl nakažlivý a zvedl náladu každému, kdo ho uslyšel.

"Kéž bychom se setkali dřív, než jsi poznal ji," posteskla si. Skilgannonovi bylo těžko u srdce. Vzal ji za ruku a políbil. "Snažila jsem se nežárlit, Oleku. Ale nemůžu si pomoci. Je to těžké, když někoho miluješ z celého srdce a víš, že on miluje někoho jiného."

Nevěděl, jak na to odpovědět, a tak jen tiše seděl a držel ji za ruku. Konečně promluvil: "Jsi lepší žena, než kdy ona dokáže být, Dajan. V každém ohledu."

"Ale ty přece lituješ, že ses se mnou oženil."

"Ne! Jsi moje žena, Dajan. My dva patříme k sobě." Povzdechl si. "Dokud nás smrt nerozdělí."

"Ach, Oleku. Myslíš to vážně?"

"Naprosto vážně." Stiskla mu ruku a zavřela oči. Seděl u ní až do druhého dne. Za soumraku se znovu probudila. Horečka se vrátila a ona křičela bolestí. Znovu ji vykoupal a snažil se bojovat se záněty. Líce měla propadlé a pod očima černé kruhy. Boule ve slabinách jí praskla a obsah potřísnil prostěradla. V noci Skilgannonovi vyschlo v krku a pot mu stékal do očí. Podpaždí měl citlivá. Jemně si je prohmatával. Už ucítil otoky, Dajan si vzdychla a zhluboka se nadechla. "Myslím, že to přechází, Oleku. Bolest ustupuje."

"To je dobře."

"Vypadáš unaveně, lásko. Měl by sis odpočinout."

"Nic mi není."

"Mám dobré zprávy," řekla s úsměvem, "i když teď na to asi není vhodná chvíle. Doufala jsem, že spolu budeme sedět na zahradě a dívat se na západ slunce."

"Teď je stejně dobrá chvíle jako každá jiná." Skilgannon se pokoušel vypít trochu vody, ale hrdlo měl oteklé a zanícené, takže se mu těžko polykalo.

"Sorai mi přečetl runy. Bude to chlapec. Tvůj syn. Máš radost?"

Jako by ho v tom okamžiku do srdce zasáhlo doběla rozžhavené železo. Žalem se málem zhroutil. "Ano," vydechl. "Velkou."

"Doufala jsem, že ji budeš mít." Chvilku mlčela, a když promluvila znovu, bylo to opět v deliriu. Mluvila o obědě se svým otcem a jak se skvěle bavili. "Koupil mi na tržišti náhrdelník. Se zelenými kamínky. Ukáži ti ho." Snažila se posadit.

"Viděl jsem ho. Je moc hezký. Odpočívej, Dajan."

"Ale já nejsem unavená, Oleku. Nemohli bychom se projít po zahradě?"

"Za chvíličku."

Štěbetala dál a dál a náhle v púlce věty umlkla. Zprvu si myslel, že usnula, ale byla úplně nehybná. Jemně zkusil tep. Žádný nenahmatl. Břichem mu projela žhavá bolest, až se předklonil. Po chvíli bolest pominula. Zadíval se na Dajan a potom si lehl vedle ní a objal ji. "Nerozhodl jsem se, že se zamiluju do Jianny," zachrptěl. "Kdybych si mohl vybrat, zvolil bych tebe. Ty jsi vším, po čem může muž toužit, Dajan. Zasloužila sis lepšího muže, než jsem já."

Ležel tam několik hodin a měl stále větší teplotu. Nakonec i on upadl do deliria. Snažil se s tím bojovat. Donutil se vstát z postele a upadl na podlahu. Výpotácel se do zahrad a dostal se až na louky za nimi.

Z toho, co následovalo, si moc nepamatoval, jenom že se svalil z příkrého svahu a plazil se k nějaké vzdálené budově. Vzpomínal si na nějaké hlasy a potom ho zvedly něžné ruce.

Probudil se v malé tiché místnosti v klášterním špitále. Jeho postel stála pod oknem a za ním viděl bezmračnou, blankytnou oblohu. Jeho zorným polem přeletěl bílý pták. V té chvíli jako kdyby všechno zamrzlo a Skilgannon zažil... co vlastně? Doteď to nevěděl. Na okamžik pocítil něco podobného dokonalosti, jako by on a ten pták a obloha a pokoj byli nějak spojeni a koupali se v lásce všehomíru. Potom to pominulo a bolest se vrátila. Nejenom tělesná bolest z

velkých proříznutých cyst a děsivá daň, kterou si to vybralo na jeho těle, ale také agonie ze ztráty, když si vzpomněl, že Dajan opustila tento svět, že už ho nikdy nebude držet za ruku, nikdy ho nepolíbí na rty. Už nebude za klidných letních večerů ležet po jeho boku a hladit ho po tváři.

Zoufalství mu zatínalo drápy do srdce jako krkavec.

Navštívil ho jeden mladý mnich a poseděl u jeho lůžka. "Máš štěstí, generále. A sílu. Podle všeho jsi měl být mrtvý. Ještě jsem neviděl, aby někdo porazil mor tak jako ty. V jednu chvíli ti srdce bilo tak rychle, že jsem to ani nedokázal spočítat."

"Zůstal mor jen v naší oblasti?"

"Ne, pane. Přehnal se královstvím a šíří se dál. Daň, kterou si vybírá, bude ohromná."

"Pomsta Pramene za naše hříchy," poznamenal Skilgannon.

Mnich prudce zavrtěl hlavou. "My nevěříme na boha pomsty, pane. Mor se rozšířil kvůli lidským chybám a chamtivosti."

"Jak to myslíš?"

"Na severovýchodě žije jeden kmen, Kolearové. Slyšel jsi o nich?"

"Jsou příbuzní Nadirů a Kiatzanů. Jsou to kočovníci."

"Správně, pane. Jedním z jejich zvyků je, že pokud uvidí mrtvého sviště - to je takové malé chlupaté zvířátko, které obývá nížiny - táhnou dál. Podle jejich víry do svišťů vstupuje duše kolearských mudrců. Proto je Kolearové neloví. Mrtvý svišť je považován za znamení, že se mudrci přestěhovali a kmen by měl vyhledat nové pastviny. Během války se mnoho Kolearů přidalo na stranu královských nepřátel a byli vyhnáni ze svých domovů nebo pobiti. Na jejich území se nastěhovali cizinci. Ti uviděli sviště a rozhodli se, že je začnou lovit kvůli kožešině. Je to dobrá kožešina. Neuvedomili si však, že svišti přenášejí zárodky moru. Nejdříve onemocněli lovci a trapperi. Poté jejich rodiny. Potom obchodníci a kupci, kteří kožešiny nakupovali. Následně mor udeřil na města na východě, a jak lidé prchali, roznášeli mor s sebou. Není zvláštní, že zaostali Kolearové, díky své jednoduché náboženské víře, znali způsob, jak se nákaze vyhnout a my - mnohem civilizovanější a vzdělanější - jsme ho dostali a rozšířili dál?"

Skilgannon byl příliš unavený, než aby o tom dokázal diskutovat a usnul. Později ale často na mnichova slova vzpomínal. Vůbec to nebylo zvláštní. Jeden z prvních proroků napsal Strom vědění nese ovoce domýšlivosti.

Skilgannon si povzdechl a znovu se z něho stal bratr Lucern. Svlékl se a začal cvičit. Pomalu se osvobodil od veškerého napětí, protahoval se a nacvičoval rovnováhu. Nakonec se pustil do mnoha rychlých pohybů, švihal rukama, kopal, vyskakoval a otáčel se. Nakonec se, celý zpocený, zas oblékl a poklekl na kamennou podlahu.

Poprvé za mnoho dní pomyslel na svoje meče a napadlo ho, co s nimi asi opat udělal. Prodal je, nebo je jenom hodil do jámy? Vzdát se Mečů noci a dne bylo těžší, než si uměl představit. Když je předával Cethelinovi, třásl se mu ruce a srdce se mu rozbušilo panickým strachem. Celé týdny poté musel zápolit s touhou jít si je vyzvednout, znovu je cítit v dlaních. Několik dní mu bylo špatně po těle a nedokázal v sobě udržet jídlo. Byl to pravý opak vzrušení, jaké zakusil, když mu je královna předávala. Když se poprvé dotkl slonovinových jílců, pocítil z nich sílu a smysl. Tehdy nedokázal pochopit, že je vytvořila odporná babizna ve vybledlém červeném hábitu, která stála vedle mladé královny. Byla skoro plešatá, na lebce jí zbylo jenom pár chomáček bílých vlasů, jako když se mlha drží na skále. Kdysi musela být rozložitá, ale teď jí vrásčitá kůže visela v záhybech z obličeje až na krk. Z očí jí teklo a v jednom měla šedý zákal.

"Líbí se ti, Oleku?" zeptala se. Z jejího suchého hlasu mu na šíji naskočila husí kůže, a když v úsměvu předvedla zkažené zuby, odvrátil zrak.

"Jsou moc hezké," řekl.

"Moje meče jsou požehnané," sdělila mu. "Před mnoha lety jsem jeden vyrobila pro Gorbena. S ním téměř dobyl svět. Teď jsem udělala další. Mocné zbraně. U toho, kdo je má, zvyšují sílu a rychlost. Čepele, jež nyní držíš, jsou hodny krále."

"Já ale nechci být králem."

Stařena se zasmála. "Proto ti je královna propůjčila, Oleku Skilgannone. Jsi věrný - a to je vlastnost natolik vzácná, že je k nezaplacení. S těmito meči zvítězíš v mnoha bitvách. Získáš pro svou královnu zpět země Naashaňanů."

Později - když seděl sám s mladou královnou - vyslovil Skilgannon své znepokojení. "Stařena je zlá, víš. Nechci používat její meče."

Královna se zasmála. "Ach, Oleku! Máš tak zkostnatělé myšlení." Seděla vedle něj a on z jejích havraních vlasů cítil její voňavku. "Ona je všechno, co jsi řekl - a možná víc. Jenomže my musíme získat Naashan zpět, a já k tomu použiju každou zbraň, kterou budu mít." Vytáhla od pasu nůž a podržela ho na světle. Čepel byla dlouhá a zahnutá a byly na ní vyryty starodávné runy. "Dala mi tohle. Není to krása?"

"Ano, to je."

"Je to Soudná čepel. Posiluje moudrost. Když ji držím, vidím mnoho věcí. A velmi jasně. Stařena je zlá, ale prokázala mi věrnost. Bez ní by nás té hrozné noci zabili oba. To dobře víš. Potřebuji její sílu, Oleku. Potřebuji znovu vybudovat království. Jako Gorbenovi vazalové jsme nemohli růst. Když je teď mrtev, můžeme naplnit vlastní osud. Vezmi si ty meče. Používej je. Používej je kvůli mně."

Sklonil hlavu a zvedl její ruku ke rtům. "Pro tebe udělám cokoli, Výsosti."

"Cokoli ne, Oleku," podotkla mírně.

"Ne," souhlasil.

"Miluješ ji víc než mne?"

"Ne. Nikdy nikoho nebudu tolik milovat. Nevěděl jsem, že dokážu někoho milovat tak silně."

"Pořád se můžeš vrátit do mého lože, Oleku," šeptla, přitiskla se k němu a políbila ho na tvář. "Mohla bych být znovu Sašan. Jenom pro tebe."

Se záupněm vstal z pohovky. "Ne," odmítl. "Kdybych to udělal, přišel bych o rozum. Zničili bychom všechno, o co jsme bojovali. Všechno, za co zemřel tvůj otec. Máš moje srdce, Jianno. Máš moji duši. Miloval jsem tě jako Sašan a miluji tě i teď. Ale tohle nejde! Víc ti dát nemohu. Dajan je moje žena. Je milá a laskavá. A brzy se stane matkou mého dítěte. Budu jí věrný. To jí dlužím."

Pak si vzal Meče noci a dne a odjel zpátky do války.

Nyní sám v malém pokojíku položil ruku na medailonek. "Jestli ten chrám existuje, Dajan," zašeptal, "najdu ho. Budeš opět žít."

Ještě chvíli klečel na podlaze, ztracen ve vzpomínkách na minulost. Zachoval se zbaběle, když se odmítl podřítit svému srdci? Byla jeho láska k Jianně tak veliká, nebo nebyla velká dost? Mohl porazit knížata stejně jako ventrijské pány a jejich stoupence? Rozum mu říkal, že ne. Jeho i Jiannu by byli zradili a zničili. Jeho pýcha mu našeptávala opak. "Mohl jsi je všechny porazit a být se ženou, po níž toužila tvoje duše."

Takové myšlenky ještě posilovalo to, co se událo, když dostal darem ony meče. V příštích dvou letech porazil všechny své nepřátele. Města v držení stoupenců Ventrie jedno po druhém padala nebo se jeho vojskům vzdávala bez boje. A jak Jiannina moc rostla, ona se začala měnit. Jejich vztahy ochladly. Měla mnoho milenců, mužů mocných a ctižádostivých, ale vždycky z nich jen vysála sílu a odkopla je. Chudák připitomělý Damalon byl jejím posledním. Chodil za ní jako štěně a žebřil o drobty od stolu.

Jianna té noci po masakru v Perapoli poslala Damalona pryč a ve svém stanu přijala Skilgannonu. Dorazil s krví zabitých na šatech a Jianna se oděla do měňavě bílého roucha. Černé vlasy měla propletené stříbrným drátkem a opovržlivě si ho prohlížela. "Copak ses nemohl vykoupat, než jsi za mnou přišel, generále?"

"Ani moře by ze mě nedokázalo smýt tuhle krev," odvětil. "Bude na mně lpět až do konce mých dní."

"Copak, snad mocný Skilgannon nezačíná měknout?"

"Byla to chyba, Jianno. Bylo to nejhorší zlo. Nemluvíš s hlavičkami roztržštěnými o zdi, batolata s vyrvanými vnitřnostmi. Jaké to bylo vítězství?"

"Moje vítězství," odsekla. "Mí nepřátelé jsou mrtví. Jejich děti jsou mrtvé. Teď můžeme začít znovu stavět a růst beze strachu z pomsty."

"Pravda, a taky už teď nebudeš potřebovat vojáka. Takže se s tvým dovolením vrátím domů a pokusím se na tenhle hrozný den zapomenout."

"Ano, jed' si domů," pronesla chladně. "Jed' za svou Dajan. Odpočiň si pár týdnů. Pak se vrať. Dobré vojáky budu potřebovat vždycky. Dobyli jsme zpět naashanská města, ale já chci získat celé území, jež patřilo mému otci."

"Chceš snad vpadnout do Matapěše a Cadie?"

"Ne hned - ale brzy. Pak do Datie a Dospilis."

"Co se to s tebou stalo, Jianno? Kdysi jsi mluvila o míru, blahobytu a svobodě. Za takové věci se hodí bojovat. Gorbenovou marnivostí a touhou dobyvatelů budovat říše jsme opovrhovali."

"Tehdy jsem byla ještě dítě," štekla. "Ale já už jsem dospěla. Děti mívají hloupé sny. Teď čelím realitě. Ty, kteří mne podporují, odměním. Ti, kteří se postaví proti mně, zemřou. Ty už mě nemiluješ, Oleku?"

"Vždycky tě budu milovat, Sašan," odvětil prostě.

Její výraz změkl a na chvíli byla opět dívenkou, kterou zachránil v Delianském lese. Potom ta chvíle pominula. Přimhouřila tmavé oči.

"Nezkoušej mě opustit, Oleku. To ti nedovolím."

Skilgannon zahnal sny o minulosti a lehl si. Chvilí nato usnul.

A snil o bílém vlku.

##

Bylo nádherné ráno, oblohu zalévalo zlaté světlo a několik oblaků získalo syté barvy, dole byly temně rudé a nahoře jako řefavé uhlíky. Cethelin stál na vysoké věži a vstřebával tu krásu celou svou bytostí. Vzduch chutnal sladce a on zavřel oči a snažil se uklidnit třesoucí se ruce.

Víra mu nescházela, ale nechtěl zemřít. Městečko v dálce bylo ztichlé, i když nad zbořenými domy se znovu vznášel kouř. Lůza se brzy začne scházet a pak se, jako rozbourané moře z jeho snu, nahrne ke klášterním budovám.

Cethelin byl starý a za svůj dlouhý život viděl něco podobného mnohokrát. Vždy to probíhalo stejně. Většina lidí v davu zprvu jen postává a čeká, co se bude dít. Jako smečka loveckých psů držných na neviditelných šňůrách. Potom ti zlí mezi nimi - pokaždé jich je tak málo - začnou. Šňůry se přetrhnou a smečka zaútočí. Cethelina při tom pomyšlení píchlo strachem u srdce.

Velitelem padouchů bude Raseev Kalikan. Cethelin se upřímně snažil milovat každého, s kým se setkal, bez ohledu na to, jak malicherný či krutý mohl být. Milovat Raseeva však pro něj bylo těžké - ne proto, že byl zlý, ale proto, že byl prázdný. Cethelin ho litoval. Neměl vůbec žádné morální zásady, ani ponětí o tom, co je to duchovno. Byl cele zaujat myšlenkami na sebe. Byl však příliš mazaný, aby stál v čele davu. Třebaže se jeho plány na vraždu již rozběhly, on bude hledět do budoucnosti - aby mohl ukázat, že má ruce čisté. Ne, bude to ten odporný Antol a jeho příšerná žena Marja. Cethelin se otřásl a okamžitě si vynadal za takové myšlenky. Marja celá léta chodila do kostela a ujala se organizování různých akcí a vybírání darů. Považovala se za svatou a moudrou. A přece rozhovor s ní nevyhnutelně skončil odsuzováním ostatních. "Ta žena z Mellicane, otče. Víš, ona má poměr s tím kupcem Callianem. Neměla by se účastnit našich bohoslužeb." "Musel jsi slyšet, jaké hrozné zvuky vydává ta pradlena Athyla během večerního zpěvu. Vůbec neudrží tón. Nemohl bys ji požádat, aby nezpívala, otče?"

"Pramen slyší píseň srdce, ne hrdla," řekl jí tehdy Cethelin.

A pak přišel ten hrozný den, když - po sbírce na chudé - bratr Labberan zjistil, že si Marja z peněz cosi "vypůjčila". Nebylo to moc, jen asi čtyřicet stříbrných. Cethelin ji požádal, aby peníze vrátila. Zprvu byla drzá a obvinění popírala.

Později, když jí předložili důkazy, tvrdila, že si peníze jen půjčila a hodlala je vrátit. Slíbila, že je do týdne nahradí. Od té chvíle se v kostele neukázala a peníze také nevrátila. Bratr Labberan požadoval, aby celou záležitost předložili hlídce, ale Cethelin odmítl.

Mezitím se Marja i její manžel přidali k arbitřům a mluvili proti církvi. Útok na bratra Labberana spískal Antol a Marja stála vedle a ječela, ať ho zkopou do krve.

Ti dva budou v čele davu a budou volat po krvi.

Dveře na věž se rozletěly. Cethelin se obrátil, aby se podíval, který mnich ho ruší při meditacích, ale byl to Jesper. Přikulhal k opatovi, posadil se před ním a zadíval se na něj. "Svět se nezboží, Jespere," řekl Cethelin a poplácal hafana po velké hlavě. "Psi dostanou nažrat a lidi se budou dál rodit a milovat. Tohle vím, a přece mám srdce plné strachu."

##

Raseev Kalikan byl v předních řadách davu, když se vydal přes věkovitý most a nahoru ke starým hradním budovám. Vedle něj kráčel mohutný vousáč Paolin Meltor, arbitř z Mellicane. Poraněná noha se mu hojila dobře, avšak delší chůze mu stále působila bolesti. Raseev na něj naléhal, ať zůstane doma, ale arbitř odmítl. "Stojí mi za trochu nepohodlí, když uvidím, jak ti zrádci umírají."

"Nemluvme o smrti, příteli. Jdeme jen zajistit, aby nám vydali chlapce, který zabil mého syna." Jejich rozhovor slyšeli i další a Raseev si nevšiml toho, jak se Paolin Meltor tváří šokovaně a překvapeně. "Jestliže odmítnou vykonat svou povinnost, budeme muset vstoupit do kláštera a všechny je zatknout," pokračoval. Uchopil Paolina za loket a odvedl ho stranou od ostatních. "Vše bude, jak si přeješ," šeptal honem. "Ale musíme myslet na budoucnost. Nesmějí nás vidět, jak jdeme do kostela jako vraždychtivá lůza. My usilujeme o spravedlnost. Několik rozněvaných mužů ztratí hlavu a dojde k politováníhodnému - velice politováníhodnému - masakru. Rozumíš?"

"Jak myslíš!" štěkl Paolin. "Mně na tom tvém... úskoku... nesejde. Jsou to zrádci a zaslouží si zemřít. Víc mě nezajímá."

"V tom případě musíš jednat, jak ti radí tvé svědomí," prohlásil Raseev úlisně.

Paolin se poté připojil s Antolovi a Marje. Raseev se trochu zdržel.

Rozhlížel se kolem sebe. Bylo tady asi tři sta lidí. Raseev usoudil, že mniši nejspíš zavřou bránu, ale ta byla dřevěná a rychle shoří. Antol zajistil, aby několik mužů vzalo džbány s olejem, a na svazích pod hradem bylo suchého dříví dost a dost. Zavřená brána se Raseevovi hodila do počtů. Lidem aspoň poskytne čas se rozzlobit.

K Raseevovi se připojil Seregas, kapitán hlídky. Byl to prohnáný severan, který byl poslední dva roky posádkou ve Skepthii. Přeorganizoval hlídku a zvýšil pěší hlídky v bohatších částech města a ve čtvrti kupců. Za tyhle služby od kupců a obchodníků vybíral peníze navíc. Platby byly čistě dobrovolné. Nikdo nemusel zaplatit, ani mu nevyhrožovali, pokud to neudělal. Kupodivu ti, kteří nezaplatili, zjistili, že jim někdo vyloupil dílnu či dům. V hospodách a jídelnách, jejichž majitelé nepatřili k platícím, dost často docházelo ke rvačkám a pranicím a následně ke značnému poklesu příjmů, jak se zákazníci drželi dál od nebezpečných míst.

Seregas byl vysoký, hubený, s tmavýma, hluboko posazenýma očima a tenkými rty, částečně ukrytými pod hustým vousem. Včera přišel za Raseevem domů. Raseev ho odvedl do pracovny a nalil mu sklenku vína. "Víš, že klukovy stopy vedly pryč od kláštera, Raseeve," podotkl kapitán. Nebyla to otázka.

"Svah je kamenitý. Nejspíš se vrátil."

"To je dost pochybné."

"Co mi chceš naznačit?"

"Je to docela prosté, radní. Budeš po nich požadovat, aby vydali chlapce, který tam není. Oni tudíž budou muset odmítnout. Jsem si jistý, že toto nedorozumění povede ke krveprolití."

Raseev se na něj pozorně zadíval. "Co vlastně chceš, Seregasi?"

"V klášteře je hledaný muž. Je za něj malá odměna. Vezmu si jeho tělo."

"Kdo ho hledá?"

"Do toho ti nic není, radní."

Raseev se usmál. "Začínáš být pěkně bohatý, Seregasi. Malá odměna by tě v nejmenším nezajímala. Mám takový dojem, že - pokud se věci vymknou z ruky - všechna těla shoří. Lůza a požár, Seregasi."

Seregas se napil vína. "Dobrá, radní, budu tedy mluvit otevřeněji. Jeden z mnichů stojí za hodně peněz."

"Už jsem se jednou ptal: komu?"

"Naashanské královně. Už jsem vyslal jezdce do Naashanu. Cesta na hranici mu potrvá asi pět dní a potom další dva týdny, než se můj dopis dostane do hlavního města."

"Kdo je ten mnich?"

"Skilgannon."

"Hrozný?"

"Právě ten. Budeme potřebovat jeho tělo kvůli přezkoumání. Když odstraníme orgány a naložíme mrtvolu do soli, vyschne a zůstane celkem nedotčená. Dost na to, aby bylo vidět tetování. Na předloktí má pavouka, na hrudi pantera a na zádech orla. Ve všech ohledech odpovídá popisu: tmavovlasý, vysoký, s jasně modrýma očima. Když sem dorazil, prodal opat čistokrevného ventrijského vraníka za víc než tři sta raqů. Je to Skilgannon."

"Kolik je za něj ochotná zaplatit?"

Seregas se zasmál. "Otázkou je, radní, kolik musím já zaplatit tobě."

"Polovic."

"To těžko. Ty organizuješ vraždy. Když přijde na politiku, časy se mění. Možná budeš potřebovat někoho vysoce postaveného, kdo ti dosvědčí, že jsi měl i v těchto těžkých dobách dobrou vůli."

Raseev dolil víno. "To je pravda, kapitáne. Tak co navrhuješ?"

"Třetinu."

"Kolik to bude?"

"Tisíc raqû."

"Dobré nebe! Co jí udělal? Zabil jejího prvorozeného?"

"Netuším. Takže jsme se dohodli, radní?"

"Ano, Seregasi. Ale řekni mi, proč ho prostě nezatkneš a nestrčíš do šatlavy?"

"Za prvé tady nespáchal žádný zločin. A důležitější je, že je to nebezpečný zabiják, Raseeve - se zbraní i bez ní. Nepochybují, že mnoho z příběhů, které se o něm vyprávějí, jsou přehnané, ale je dobře známo, že sám vstoupil do Delianského lesa a zabil jedenáct válečníků, kteří zajali vzbouřenou princeznu - což je dnešní královna. Také jsi slyšel, jak vyřídil toho arbitra. Já to viděl na vlastní oči, Raseeve. Je výjimečně schopný."

"Myslíš, že zítra bude bojovat?"

"Proti třem nebo čtyřem stovkám na tom nebude záležet. Není bůh. Složí ho čirá přesila."

Za jasného rána šel Raseev s davem. Seregas kráčel vedle něj spolu s třemi dalšími vojáky hlídky. Když se přiblížili ke starému hradu, Raseev uviděl, že brána je otevřená dokořán. V ní stál opat Cethelin se dvěma mnichy. Jeden byl vysoký a štíhlý, druhý černovousý a mohutný.

"Ten dlouhán je Skilgannon," šeptl Seregas. Raseev se zastavil a nechal se předejít ostatními.

"Chytré," poznamenal Seregas.

4

PRO BRAYGANA TO BYL ZATÍM NEJDĚSIVĚJŠÍ okamžik v jeho životě. Stal se mnichem, aby unikl hrůzám světa ohrožovaného válkami, násilím, suchem a hladomorem. Teď, ještě mu nebylo ani dvacet, si pro něj přicházela smrt.

Asi dvacet z pětatřiceti mnichů již uteklo zadní bránou a prchalo přes ohraady pro ovce k lesu. Braygan zahlédl bratra Anagera vycházet z hlavní budovy s rancem přes rameno. Zůstal stát a kuchař k němu došel. "Pojď s námi, Braygane. Umřít tady je zbytečné."

Braygan chtěl poslechnout, moc to chtěl. Udělal pár kroků k ohradám, ale pak se ohlédl. Opat Cethelin stál v bráně.

"Nemůžu," vyhrkl. "Hodně štěstí, Anagere."

Druhý mnich si jenom mlčky nadhodil ranec na rameni a rozběhl se k ohradám. Braygan se díval, jak s funěním vybíhá po zeleném svahu.

V té chvíli mladý novic pocítil naprostý klid. Zhluboka se nadechl a pomalu zamířil k čekajícímu opatovi. Když k němu došel, Cethelin se ohlédl, usmál se a poplácal mladého mnicha po ruce. "Ve snu jsem viděl svíčku, Braygane. Zářila v houstnoucí temnotě. My budeme ta svíčka."

Dav se přiblížil a Braygan rozeznal vysokého, hubeného pekaře Antola. Tmavé vlasy mu přidržoval bronzový kroužek a ve vypoulených očích měl rozzlobený výraz. Vedle něj šel arbitr, který Braygana srazil na zem a jehož pak zastavil bratr Lucern. Braygan zalétl pohledem k Lucernovi, který tu stál s nezúčastněným výrazem.

"Vydejte nám toho zločince Rabalyna," zaječel Raseev Kalikan. "Nebo budete čelit následkům."

Cethelin popošel blíž k tlačícím se lidem. "Nevím, o čem to mluvíš," řekl. "Tady žádní zločinci nejsou. Ten chlapec Rabalyn se nenachází ve zdech kláštera."

"Lžeš!" zařval Antol.

"Já nikdy nelžu," opáčil Cethelin. "Chlapec tady není. Vidím s vámi vojáky hlídky. Mohou klidně prohledat budovy."

"My nepotřebujeme tvoje svolení, odporný zrádce!" zavřískl arbitr. Dav se pohnul. Cethelin zvedl hubené ruce do výše. "Bratři, proč nám chcete ublížit? Žádný z mých bratří vám nikdy v nejmenším neuškodil. Žijeme, abychom sloužili..."

"Tohle platí na zrádce!" vykřikl Antol a rozběhl se. Sluneční světlo se odrazilo od čepele dlouhého nože v jeho ruce. Cethelin se k němu obrátil. Brayganovým zorným polem proskočil bratr Lucern. Cethelin se zapotácel a Braygan na noži uviděl krev. Jakási žena v davu zařvala: "Rozpářej ho!" Braygan poznal Antolovu ženu Marju.

Braygan zachytil padajícího Cethelina. Opat měl bodnou ránu nad levou kyčlí a krev se mu vpíjela do modrého roucha. Antol se ho pokusil bodnout podruhé, ale Lucern ho chytil za ruku a prudce s ní zakroutil. Antol zavřískl a pustil nůž. Lucern ho chytil pravou rukou a pak otočil Antola čelem k davu.

A promluvil, drsným, velitelským hlasem. "Přišli jste si sem pro smrt, prašivá chamradi, a smrti se vám také dostane." Podíval se na Marju, tlustou ženu s kulatým obličejem a nakrátko ostříhanými prošedivělými vlasy. "Ty jsi chtěla vidět rozpáraného člověka, babo. Tak tady ho máš!"

Antol byl k Brayganovi otočen zády, takže mladý mnich ránu nožem neviděl, ale slyšel, jak pekař ječí, a zahlédl, jak mu cosi vypadává z břicha a válí se to po zemi. Rozpáraný muž zavřeštěl téměř nelidsky a Braygana z toho zamrazilo až do hloubi duše. Pak mu bratr Lucern zvrátil hlavu dozadu a podřízl mu krk. Na čepel vystříkla krev.

"Ne!" zaječela Marja a rozběhla se k manželovu tělu. Bratr Lucern si jí nevšímal a vykročil směrem k davu. "Pobavilo vás to dost, nebo chcete víc? Tak pojďte, vy zbabělí červi. Můžou umřít další."

Couvali před ním - všichni až na dva černě oděné vojáky hlídky, kteří na něho zaútočili šavlemi. Lucern jim vyšel vstříc. Vyhnul se první čepeli, která mu mířila na srdce. Voják zavrával. Braygan viděl, že mu Antolův nůž trčí z hrdla. A Lucern se nějak zmocnil jeho šavle. Odrazil výpad druhého vojáka, otočil zápěstím a bodl muže do prsou. Voják vykřikl a zapotácel se. Šavle mu vypadla z ruky.

Lucern ustoupil. Braygan si už už myslel, že se vrátí k ležícímu Cethelinovi, ale on se náhle obrátil a šavlí prosekl vzduch. Zasáhl vojáka ze strany do krku a prořal kůži, šlachy i kost. Mladému vojákovu se skulila hlava na zem a jeho tělo zůstalo ještě chvíli stát. Pak mu zacukala pravá noha a tělo se zhroutilo na zem.

Všichni v davu mlčeli. Lucern nyní držel obě šavle a krácel podél řad mužů a žen. "Tak co?" křikl. "To už mezi vámi nejsou žádní bojovníci? Co ty, arbitre? Jsi připravený zemřít? Sešil jsem ti rány - tak ti teď udělám novou. Pojď blíž. Podívej, usnadním ti to." S tím zabodl obě šavle do země.

"Všechny nás zabít nedokážeš!" zaječel arbitr. "No tak, chlapi, jdeme na něj!"

S křikem se rozběhl. Lucern mu vyšel naproti. Levou rukou zachytil arbitrovo pravé zápěstí a zkroutil. Arbitr záupěl bolestí a pustil nůž. Lucern natáhl nohu pod padající zbraň a vykopl ji do vzduchu. Obratně ji zachytil levačkou a vrazil ji arbitrovi do pravého oka.

Když tělo dopadlo na zem, už zase třímal obě šavle. "Byl to pitomec," prohlásil. "Ale měl docela pravdu. Všechny vás zabít nedokážu. Nejvíce tak deset, dvanáct. Chcete losovat, křupani? Nebo se na mě vrhnete všichni najednou a těla si prohlídnete později?"

Nikdo se ani nepohnul. "Co třeba ty?" zeptal se Lucern a ukázal šavlí na širokoplecího mladíka, který stál poblíž. "Mám příště rozpárat tebe? Tak mluv, červe!" Náhle k němu přiskočil. Mladík z města vykřikl hrůzou a vmáčkl se do davu za sebou. "A co ty, radní?" zahřímá Lucern a zamířil k Raseevu Kalikanovi. "Jsi připravený zemřít za ty své milované měšťany? Nebo si myslíš, že už bylo dneska zábavy dost?"

Popošel k nešťastnému Raseevovi, jenž tu stál a zmateně mrkal. Lidé od zděšeného politika couvali.

"Už bylo dost... krveprolévání," zašeptal Raseev, když se mu zakrvácená šavle opřela o prsa.

"Hlasitěji! To tvoje bídné stádečko tě neslyší."

"Nezabíjej mě, Skilgannon!" prosil radní.

"Aha, takže ty mě znáš. Nevadí. Promluv ke svým svěřencům, Raseeve Kalikane, dokud ještě máš jazyk. Víš, co máš říkat."

"Už bylo prolito dost krve!" vykřikl Raseev. "Vraťte se domů. Prosím, přátelé. Vraťme se domů. Nechci, aby se dnes ještě někdo zranil. Antol neměl opata napadnout. Zaplatil za to životem. Zachovejme se nyní civilizovaně a rozejďme se."

"Moudrá slova," pochválil ho Skilgannon.

Chvilí se nikdo nehýbal. Skilgannon obrátil ledově modrý pohled na nejbližšího muže a ten couvl. Ostatní se řídili jeho příkladem a zástup se brzy rozcházel. Raseev je chtěl následovat.

"Ještě ne, radní," zarazil jej Skilgannon a šavlí mu poklepal na rameno. "Ani ty, kapitáne," dodal, když se Seregas otočil k odchodu. "Jak dlouho to víš?"

"Jen pár dní, generále," odpověděl úlisně Seregas. "Zahlédl jsem tetování, když jsi zpráskal toho arbitra."

"A poslal jsi zprávu na východ."

"Samozřejmě. Na tvou hlavu je vypsána odměna tři tisíce raqů."

"To je pochopitelné," opáčil Skilgannon a podíval se na Raseeva. "Dneska odejdu," řekl mu, "ale dozvím se všechno, co se tu po mém odchodu stane. Pokud by se mým bratřím něco stalo, vrátím se. Zabiju tě postaru - nashaanským způsobem. Budeš umírat kousek po kousku."

Skilgannon se k nim obrátil zády a zamířil k Brayganovi, který držel v náručí Cethelina. Jak se k nim blížil, vyskočila Marja, jež dosud klečela u těla svého manžela. "Ty zmetku!" zavřískla a vrhla se na Skilgannona. Ten se otočil na patě a uhnul. Marja sebou praštila na zem.

"Nebesa, nikdy jsem tuhle ženskou neměl rád," zabručel Skilgannon.

Poklekl u opata a prohlédl mu ránu. Antolův nůž rozsekl kůži nad kyčlí, ale nezajel příliš hluboko. "Zašiju ti to," řekl.

"Ne, můj synu. Nedotýkej se mne. Cítím, jak z tebe vyzařuje hněv a nenávisť. Pálí mě na duši. Braygan s Naslynem mne odnesou do pokoje a ošetří mě. Za chvíli tam za mnou přijď. Něco pro tebe mám." Braygan s Naslynem ho zvedli na nohy. Starý mnich se zadíval na mrtvé tělo a potřásl hlavou.

Skilgannon v jeho očích zahlédl slzy.

##

Skilgannon mlčky stál a díval se, jak dva mniši pomáhají Cethelinovi přes dvůr do budovy naproti. Ruce měl ulepené od krve. Otfel si je do hábitu, došel ke kamennému sedátku v bráně a posadil se. Marja se zavrtěla a zvedla se na kolena. Skilgannon si jí nevšímal. Marja se rozhlédla, uviděla mrtvého manžela a začala vzlykat. Znělo to uboze. Doklopýtala k mrtvole a klekla si. Její žal byl skutečný, Skilgannona se to však nedotklo. Patřila k lidem, kteří nikdy nemysleli na následky. Chtěla vidět rozpáraného člověka. A také ho uviděla.

Další čtyři duše se vypravily na dlouhou, temnou cestu.

V několika okamžicích Skilgannon vypustil dva roky potlačovaného vzteku. Bratr Lucern byla role, kterou se tolik snažil hrát. Před očima se mu vynořil obličej jeho otce tak, jak ho vídal vždy, rámovaný bronzovou přílbou s chocholem z bílých koňských žíní lesknoucích se ve slunci.

"Jsme to, co jsme, synku."

Skilgannon na ta slova nikdy nezapomněl. Když to Decado, jeho otec, říkal, neměl na sobě žoldnéřskou zbroj. Byl na jedné ze svých vzácných návštěv doma a uzdravoval se. Přijel s probodeným stehnem a zlomeným zápěstím.

Skilgannona poslali s hanbou domů ze školy poté, co se popral se dvěma chlapci a ztloukl je do bezvědomí. "Krev v naší rodině je neředitelná, Oleku. Jsme válečníci." Zasmál se. "Lidé jsou jako psi, chlapče. Jsou tady ti malí a baculatí, které každý rád pohladí, a vysocí a hubení, které necháváme závodit a sázíme na ně. Jsou tu všechna možná plemena domácích psů, co vrtí ocásky. Potom tu jsou vlci. Jsou silní, mají mocné čelisti, a když se rozzuří, jsou nebezpeční. Jsme to, co jsme, synku. My jsme vlci. A ať si na nás všichni ti domácí mazlíčkové dávají dobrý pozor."

Dva měsíce nato byl jeho otec mrtev.

Dvě divize panthijské pěchoty je lapily na hřebeni a Decado vedl poslední útok dolů z kopce. Těch pár mužů, kteří přežili, mluvilo o jeho neuvěřitelné odvaze, kdy se málem dostal až k panthijskému králi. Když na bojiště dorazil hlavní

voj, našli vojáci všechny mrtvé naražené na kůly kromě jediného. Decado stále seděl na koni, který byl uvázan opodál. Vojáci si zprvu mysleli, že ještě žije, ale když k němu došli, viděli, že je přivázan k sedlu a záda mu podpírají tři kusy dřeva. Meče měl v pochvách u boku a prsteny stále na rukou. V zatáce pěsti svíral malou zlatou minci s panthijským znakem.

Jeden jezdec donesl minci Skilgannonovi. "To je mýtné pro převozníka," vysvětlil chlapci. "Panthijci se chtěli ujistit, že překročí Temnou řeku."

Skilgannon byl zděšen. "Jenže co bude dělat teď? Když jste mu ten peníz vzali?"

"Neboj se, mládenče. Pochoval jsem ho s jinou - s naší. Je taky zlatá a převozník ji přijme. Chtěl jsem, abys tuhle dostal ty. Panthijci mu prokázali poctu a toto je symbol té pocty."

"Jsme to, co jsme, synku. My jsme vlci."

On byl Skilgannon Hrozný a vždycky jím bude.

Zaslechl za sebou pohyb, a když se ohlédl, uviděl uprchlé mnichy, jak se s přihloupými výrazy vracejí. Celé je to nesmysl, pomyslel si. Z největší pravděpodobnosti jen Cethelin opravdu věřil ve vše léčící moc lásky. Ostatní? Naslyn chtěl vykoupení, Braygan si přál bezpečí. Anager a ostatní uprchlíci si nejspíš vybrali řád, jako když si lidé vybírají mezi tím, zda se stanou krejčím či ševcem. Pro ně to bylo jenom povolání.

Nedokázal se přimět, aby Raseeva Kalikana či kapitána Seregase nenáviděl. Ti aspoň jednali cílevědomě.

Skilgannon stál vedle Cethelina a téměř se mu podařilo sebe samého přesvědčit, že bude jenom nečinně stát a nechá dav udělat, co bude chtít. Svět beze mne nebude o nic horší, říkal si. A přece, když ten odporný pekař bodl Cethelina, něco se ve Skilgannonovi zlomilo. Temnota byla vypuštěna.

Přikradl se k němu bratr Anager, uviděl těla před branou a udělal znamení ochranného rohu. "Co se tu stalo, bratře?" šeptl.

"Nejsem tvůj bratr," odušil Skilgannon.

Zašel do svého pokoje a zpod postele vytáhl úzkou truhlu. Z ní vyndal lněnou košili smetanové barvy, lemovanou bílým saténem. Byla bez límce a bez rukávů. Hodil košili na postel a vytáhl kožené kamaše a široký černý opasek a položil obojí vedle košile. Svlékl si zakrvácený hábit, hodil ho na podlahu a oblékl si šaty z truhlice. Natáhl si po kolena vysoké hnědé jezdecké holínky, vstal a zadupal. Po dvou letech chození v sandálech mu byly trochu těsné. Nakonec vyndal jezdeckou kazajku z naolejované jelenice. Ta byla rovněž bez rukávů, ale na ramenou byly našité kožené třásně se stříbrnými kuličkami na koncích. Stříbro již zčernalo, stejně jako stříbrné kroužky - pět na každé straně - zdobící vnější stranu holínek od kolene ke kotníku. Natáhl si kazajku a bez ohlednutí vyšel z místnosti.

Na nádvoří čekal bratr Braygan. "Byla to ošklivá rána," sdělil Skilgannonovi. "Naslyn mu ji sešil. Myslím, že bude v pořádku."

"To je dobře."

"Ty nás opouštíš?"

"Jak bych mohl zůstat, Braygane? I bez těch mrtvých vědí, kdo jsem. Přijdou lovci, zabijáci hledající odměnu."

"Takže ty jsi opravdu Hrozný?"

"Jsem."

"Tomu se dá jenom těžko věřit. Příběhy musejí být... přehnané."

"Nejsou. Všechno, co jsi slyšel, je pravda."

Skilgannon pak zamířil po schodech nahoru do opatova pokoje. Našel ho na lůžku. Seděl u něj Naslyn. Když Skilgannon vstoupil, černovousý mnich se zvedl a mlčky odešel. Skilgannon došel k lůžku a zadíval se starému opatovi do popelavé tváře.

"Je mi to líto, starší bratře."

"Mně taky, Skilgannone. Myslel jsem, že můj sen znamenal svíčku lásky. Ale bylo to jinak. Znamenal plamen válečníka. Teď je vše, co jsme tady chtěli vykonat, pošpiněno. Jsme mniši, kteří zabíjeli, aby se zachránili."

"To bys tam raději zemřel?"

"Ano, Skilgannone, raději ano. Nebo spíš mnich, kterým jsem, by to byl udělal. Muž, jímž jsem, je ti vděčný za několik dní, měsíců či let života navíc. Jdi k tam té truhle. Na dně najdeš ranec zabalený do staré pokrývky. Přines ho sem."

Skilgannon poslechl. Když se ranec dotkl, pochopil, co se v něm skrývá. Zrychlil se mu tep. "Rozbal to," nakázal mu Cethelin.

"Já je nechci."

"Tak je odsud odnes a znič je. Když jsi mi je předal, cítil jsem z nich zlo. Doufal jsem, že se osvobodíš od jejich temné moci. Viděl jsem, jak trpíš, a byl jsem pyšný na to, jak jsi silný. Ale nemohl jsem je vyhodit nebo je prodat, jak jsi mi radil. To by bylo jako vypustit mor na sužovanou zemi. Jsou tvé, Skilgannone. Vezmi je a odnes je odsud."

Skilgannon položil ranec na stolek, rozvázal tkanice a rozhrnul pokrývku. Ležely tam Meče noci a dne. Sluneční světlo, jež sem dopadalo oknem, se odráželo na vyřezávaných slonovinových jílcích a černá pochva se třpytila. Skilgannon uchopil stříbrem pobíjený bandalír, spojující oba konce pochvy, a přehodil si zbraně na záda. V ranci bylo ještě něco, naditý měšec. Potěžkal ho.

"Je tam dvacet osm zlatých raqů," řekl Cethelin. "Všechno, co zůstalo z prodeje tvého hřebce. Za zbytek jsem během sucha kupoval jídlo pro chudé."

"Věděl jsi, kdo jsem, když jsem sem přišel, starší bratře?"

"Ano."

"Tak proč jsi mě tu nechal?"

"Každý člověk může nalézt vykoupení. I Hrozný. Je naší povinností milovat ty, kteří si to nezaslouží, a tím otevíráme jejich srdce Praměni. Jestli toho lituji? Ano. Udělal bych to znovu? Ano. Vzpomínáš si, když jsem tě žádal, abys mi

prokázal laskavost? Ještě tvé slovo platí?"

"Zajisté."

"Posílám Braygana za staršími do Mellicane. Jdi s ním a doprovod' ho k nim."

"Ale Braygan je čistá duše. Nebojíš se, že se nakazí mým zlem?"

"Možná. Ano, je čistý a neposkvrněný. Je také nezkušený a nezná náš drsný svět. Dokáže-li dojít s tebou do Mellicane a zůstat čistý, bude z něj lepší mnich. Nedokáže-li to, měl by si hledat jiné místo, mimo církev. Loučím se s tebou, Skilgannone."

"Byl jsem radši, když jsi mi říkal bratr Lucern."

"Bratr Lucern, ten zemřel před naší bránou, Skilgannone. Uprchl, když vytryskla krev. Jednoho dne se možná vrátí. Budu se o ten den modlit. Už běž. Pohled na tebe mne uráží."

Skilgannon se mlčky otočil a vyšel ze dveří. Čekal tam Naslyn. Uchopil Skilgannona za ruku. "Děkuju ti, bratře," řekl.

"Za svůj život?"

"Za to, že jsi mi dodal odvalu, abych zůstal." Naslyn si povzdechl. "Nejsem žádný filozof. Cethelin má možná pravdu, možná bychom měli světu nabízet jenom lásku a nechat svět, aby nám vyrval srdce z těla. Neznám odpověď. Ale pokud bych měl volit mezi tím, že na světě zůstane Cethelin nebo ten odporný pekař Antol, vím, co bych si vybral." Podíval se Skilgannonovi do očí. "Jsi odvážný a já si tě vážím. Kam půjdeš?"

"Nejdřív do Mellicane. Potom nevím."

"Kéž tě na tvé cestě provází Pramen."

"Obávám se, že spolu právě teď nemluvíme. Opatruj se, Naslyne."

5

RABALYN LEŽEL NEHYBNĚ A VĚDĚL, ŽE pokud se pohne, drak ho uvidí. Cítil na pažích, na prsou a na levé straně obličej jeho oheň. Bolest byla strašná. Mladík se na draka nedíval. Ležel se zavřenýma očima a ze všech sil se snažil nekřičet. Roztrásl se. Drak přestal chrlit oheň a jeho rozrazil strašlivá zima. Věděl, že draka nahradil mrazivý démon. Tetička Athyla mu vyprávěla, že takoví tvorové žijí na dálném severu. Vplíží se do domů a nemocným a slabým zmrazí krev. Mráz byl snad ještě horší než dračí žár. Zažíral se mu do masa.

Rabalyn otevřel oči a zvedl se na kolena. Byl v malém dolíku obklopeném stromy a keři. Větvemi nad jeho hlavou pronikalo slabé sluneční světlo. Dotkl se rukou silné suché větve. Popadl ji jako kyj a rozhlížel se po mrazivém démonovi. Do očí mu kapal pot.

Nikde žádný démon nebyl. Ani drak. Rabalyn měl vyprahlé hrdlo a paže a tvář ho bolely jako ďas.

"Byl to sen," pronesl nahlas. Třesavka se zhoršovala. Nahé tělo měl pokryté potem a rosou a lehký vánek mu připadal jako zimní víchřice. Nejistě se zvedl na nohy a dostal se až k hustému křoví. Dřepl si a zasténal, když mu do stehna vystřelila nová bolest. Podíval se dolů a viděl, že má kůži zarudlou a samý puchýř. Lehl si. Měl pocit, že je tu tepleji, a chvíli se cítil téměř normálně. Pak mu začalo být stále větší horko. Obličej měl zalitý potem.

Znovu viděl, jak se nůž zaráží Todhemu do krku, a tělo tetičky Athyly ležící před hořícím domem.

Drak se vrátil. Tentokrát si ho Rabalyn prohlédl, nebál se, všechno už mu bylo jedno. Drak měl zlaté šupiny a protáhlou, plochou hlavu. Oheň, který Rabalyna pálił, mu nevycházel z tlamy, nýbrž z očí. Byly tak jasné, že se do nich mladík ani nemohl podívat, aby ho to nebolelo. "Jdi pryč," zašeptal. "Nech mě být."

"Blouzní," poznamenal drak.

"Ty popáleniny se mu podobají," řekl další hlas.

Rabalyn upadl do prapodivných snů. Vznášel se v čistém jezeře. Voda ho chladila na kůži, jenom na obličej a paži ho páliło slunce. Snažil se potopit do chladné tekutiny, ale nedokázal to. Objevila se tam tetička Athyla a seděla ve starém křesle. Uvědomil si, že není v žádném jezeře, ale v mělké vaně. "Kde ses toulal, chlapče?" ptala se tetička Athyla. "Je hrozně pozdě."

"Mrzí mě to, tetičko. Nevím, kde jsem byl."

"Myslíš, že umře?" zeptal se někdo tetičky Athyly.

Rabalyn mluvčího neviděl. Tetička Athyla neodpověděla. Rozmotávala klubko vlny. Akorát že to nebyla vlna. Byl to oheň. Klubko ohně. "Udělám ti plášť," slibovala. "v zimě tě udrží v teple."

"Já ho nechci," odmítl Rabalyn.

"Nesmysl. Bude to moc hezký plášť. Na, sáhni si na tu vlnu."

Pohládila ho ohněm po tváři a on zaječel.

Uzavřela se kolem něj temnota. Když se znovu objevilo světlo, uviděl cosi prapodivného. Klečel nad ním muž, ale nad jeho rameny se vznášely dva zvědavé obličej. Jeden byl tmavý, široký, se šikmými zlatýma, jakoby vlčíma očima, druhý pak světlý, v ústech beze rtů bylo vidět plno špičatých zubů a zorničky měl svislé jako kočka. Oba obličej se mihotaly, jako by byly z kouře. Muž o kouřových tvorech zřejmě nevěděl. "Slyšíš mě, Rabalyne?" zeptal se.

Tvář byla mládenci povědomá, ale nedokázal si ji nikam zařadit. Vzápětí opět upadl do snění.

Když se konečně probudil, bolest ze spálenin už byla snesitelnější. Ležel na zemi a přes sebe měl přehozenou deku. Levou paži měl obvázanou. Rabalyn zasténal. Okamžitě si k němu kdosi klekl. Poznal v něm jednoho z mnichů.

"Já tě znám," zachraptěl mládenec.

"Jsem bratr Braygan," sdělil mu ten muž, pomohl mu se posadit a dal mu napít vody. Rabalyn si vzal měděný pohárek a vodu vypil. "Kde jsi přišel k těm popáleninám?"

"Todhe zapálil dům mojí tetičky."

"To mě mrzí. Tetička je v pořádku?"

"Ne. Umřela."

Připojil se k nim další muž. Rabalyn ho zprvu nepoznal. Měl na sobě kazajku s trásněmi a paže měl holé. Na předloktí měl vytetovaného černého pavouka. Rabalyn se mu zadíval do světlých očí. Uvědomil si, že to je ten mnich, bratr Lucern. "Jdou po tobě, chlapče," poznamenal Lucern. "Do města se vrátit nemůžeš."

"Já vím. Zabil jsem Todheho. Moc mě to mrzí."

"Bude muset jít s námi," pravil bratr Braygan.

"Co by dělal v Mellicane?" vyštěkl Lucern. "Začal žebrat na ulicích?"

"Jsou tam mí rodiče," řekl Rabalyn. "Najdu je."

"Takže je rozhodnuto," pochválil si Braygan. "Teď odpočívej. Na ty popáleniny na nohou a rukou jsem ti dal bylinkové obklady. Ještě chvíli to bude bolet, ale nakonec se to, myslím, zahojí."

Rabalyn opět usnul - pomalu se propadal do jezera snů. Když se probudil, byla již tma. Sny se rozplynuly jako mlha ve vánku. Až na jeden. Vzpomínal si na strašlivou sekeru a muže s očima barvy zimní oblohy. Při vzpomínce na něj se Rabalyn zachvěl.

Ráno bratr Lucern vytáhl z tlumoku náhradní košili a nohavice a dal je Rabalynovi. Košile byla z měkké látky, jakou Rabalyn ještě nikdy neviděl. Měla zvláštní lesk a chytala světlo. Byla světle modrá a na prsou měla zlatou nití vyšitého malého hádka, stočeného a připraveného zaútočit. "Moje popáleniny to zašpiní," vyhrkl Rabalyn. "Nechci ti zničit tak hezkou košili."

"Je to jen kus šatstva," opáčil Lucern nevzrušeně. Nohavice byly z jemné černé kůže a mladíkovi byly příliš dlouhé. Braygan si k němu klekl a ohrnul Rabalynovi nohavice nad kotníky. Pak mnich ze svého vaku vytáhl sandály a Rabalyn si je zavázal. Padly mu téměř dokonale.

"To by mělo stačit," pochválil ho Braygan. "Vypadáš jako mladý šlechtic."

###

Příští dny byly pro Rabalyna těžké. Popáleniny se nehojily zrovna rychle a puchýře mu praskaly. I nová kůže, která se mu tvořila, byla napjatá a snadno se trhala. Neustále ho něco pobolívalo. Snažil se příliš si nestěžovat, protože mu došlo, že vysoký válečník, bývalý bratr Lucern, ho tu nechce. Málokdy na něj promluvil. Na druhou stranu, málokdy promluvil i na bratra Braygana. Prostě šel v čele a občas jim zmizel z dohledu. Kdykoliv procházeli mezi kopci, vyběhl na nejvyšší z nich a obhlížel cestu, po níž přišli.

Ráno čtvrtého dne je válečník - jak na něj Rabalyn začal myslet - rychle odvedl ze silnice do hustého podrostu. Jak se tam krčili za křovím, objevilo se pět jezdců. Hnali se cvalet. Rabalyn v jejich hubeném vůdci poznal kapitána hlídky Seregase.

Když je jezdcí minuli, bylo Rabalynovi do pláče. Rány ho bolely, cestoval s cizinci, z nichž jeden ho neměl rád, a vojáci hlídky ho stále ještě honili. Co když ho budou sledovat až do Mellicane a označí ho tam za vraha?

Válečník je zavedl hlouběji do lesů nalevo od silnice a většinu dne se potom prodírali podrostem. Večer byl Rabalyn k smrti utahaný. Válečník našel mělký dolík a zapálil malý ohýnek. Rabalyn se usadil kus od něj. Jeho rány špatně snášely teplo.

Bratr Braygan mu přinesl misku vývaru. "Už se cítíš lépe?" zeptal se ho.

"Ano."

"Jsi smutný kvůli své tetě. Vidím ti to na očích."

Rabalyn se zastyděl. Mnohem víc přemýšlel o vlastní neutěšené situaci, a teď se cítil provinile kvůli tomu, jaký je sobec. "Byla hodná," řekl, protože nechtěl otevřeně lhát.

Válečník zmizel do noci a Rabalyn byl raději, když byl pryč. "Přál bych si, aby odešel," prohodil.

"Kdo?" zeptal se Braygan. Rabalyn okamžitě upadl do rozpaků. Nechtěl své pocity vyslovit nahlas.

"Bratr Lucern. Děsí mě."

"On ti neublíží, Rabalyne. Lucern je... dobrý člověk."

"Co se stalo v klášteře? Přišli tam lidi?"

"Ano."

"A všechno vypálili?"

"Nic nevypálili, Rabalyne. Pověz mi o svých rodičích. Víš, kde žijí teď?"

Rabalyn zavrtěl hlavou. "Asi mě u sebe nebudou chtít. Se sestřičkou nás před lety nechali u tetičky Athyly. Nikdy už osobě nedali vědět. Ani nevědí, že Leša je mrtvá. Pravda je, že ani jeden za nic nestojí."

Teď se rozpačitě zatvářil Braygan. "Tohle neříkej, příteli. Každý má nějakou slabost. Nikdo není dokonalý. Musíš se naučit odpouštět."

Rabalyn neodpověděl. Tetička Athyla o jeho rodičích nikdy nemluvila špatně, ale jak dospíval, něco se přece jenom doslechl. Jeho otec byl lenoch, dvakrát ho propustili a jednou skončil na rok ve vězení za to, že okradl své zaměstnavatele. Byl to také opilec, a Rabalyn na něj měl jedinou jasnou vzpomínku, když ho viděl, jak po hádce uhodil matku do obličeje. Ta zpola omráčená odletěla ke zdi. Rabalynovi bylo šest a s pláčem k matce přiběhl. Tehdy ho otec nakopl. "Jak se má chlap nějak povznést?" zařval. "Už tak je dost zlý, když se snaží vyjít, natož když ještě musí krmit a šatit nevďěčný spratky."

Rabalyn nenáviděl slabost. A nikdy nepochopil, proč jejich matka opustila děti a odešla s takovým lumpem a slabochem. Mnichům řekl, že rodiče jsou v Mellicane jenom proto, aby ho neponechali jeho osudu. Rozhodně je nehodlal vyhledat. Ať si klidně shnijí tam, kde jsou, říkal si.

Braygan zašel k ohýnku a přiložil několik suchých klaciků. "Tak co se stalo, když lidi přišli ke klášteře?" zeptal se Rabalyn.

"Nechci o tom mluvit."

"Proč?"

"Bylo to ošklivé, Rabalyne. Strašné."

Tvářil se zarmouceně. Sedl si k ohni a zadíval se do plamenů. "Je Jesper v pořádku?" zeptal se chlapec.

"Jesper?"

"Kaliin pes."

"Aha, ano, tomu se nic nestalo. Stará se o něj opat Cethelin."

"Proč není bratr Lucern oblečený jako mnich?"

"Opustil řád. Je... byl... novic jako já. Ještě nesložil závěrečné sliby. Nechceš něco k jídlu?"

"Rád bych věděl, co se stalo v klášteře," trval na svém Rabalyn. "Co se tam stalo tak strašného?"

Braygan si povzdychl. "Zemřeli tam lidé, Rabalyne. Opata zranili."

"Bratr Lucern je zastavil, že?"

Braygan se na chlapce zadíval. "Jak to víš?"

"Já to nevím. Jen jsem hádal, vážně. Viděl jsem ho, jak srazil toho arbitra, co tě napadl. Nebál se ho. A pak těm čumilům okolo klidně přikázal, aby arbitra odnesli do krčmy. Hádám, že totéž udělal, když se dav přihnul ke klášteru. Koho zabil?"

"Jak jsem říkal, nechci o tom mluvit. Raději se zeptej Lucerna, až se vrátí."

"Nebude o tom chtít mluvit. A nemá mě rád."

Braygan se plaše usmál. "Mě taky nemá zrovna v oblíbeně."

"Tak proč cestujete spolu?"

"Opat ho požádal, aby mě doprovodil do Mellicane."

"Co budeš dělat, až tam dorazíš?"

"Mám doručit dopisy církevním starším a pak před biskupem složím slib."

"Je to daleko?"

"Jenom asi sto padesát mil. Lucern si myslí, že nám to potrvá ještě tak dvanáct, možná patnáct dní."

"A co válka? Uvidíme vojáky?"

"Doufám, že ne," vyhrkl Braygan polekaně. "Na cestě do hlavního města je pár osad. Tam nakoupíme zásoby a budeme se držet mimo hlavní silnice."

"Už jsi někdy byl v Mellicane?"

"Ne. Nikdy."

"Kalie tam byla. Prý tam chovají velké šelmy, které zápasí v aréně. A povozník Kellis nám vyprávěl, že některé z nich budou bojovat i ve válce. Prý se nazývají zkříženci, a král slíbil, že jich budeme mít celé vojsko, které porazí naše zlé nepřátele."

"Nerad o takových věcech mluvím," poznamenal Braygan a snažil se o přísný tón, avšak bíděně selhal.

"Velice rád bych nějakého zkřížence viděl," dodal Rabalyn.

"Dávej si pozor na to, co si přeješ, chlapče," napomenul jej Lucern, jenž se tiše vynořil z lesa. "Zkříženci jsou kletba a každý, kdo se je pokouší využít, je hlupák."

###

Ráno šestého dne, unavení a hladoví a téměř již bez zásob, dorazili k obchodní stanici u malé visky stulené mezi kopci. Skilgannon celou oblast prohledal. Byly tam tři dřevěné stavby a ohrada, ale bez koní. Z komína největší budovy líně stoupal kouř. Ve vesnici za stanicí se nic nehýbalo, jenom po hlavní ulici přeběhla liška a zmizela v jedné uličce.

Skilgannon Rabalynovi a Brayganovi nakázal, ať počkají v lese, a sám zamířil k ohradě. Když se k ní přiblížil, vyšel z domu rozložitý chlap. Byl vysoký, s kulatými rameny, krátkými vlasy a hustým a rozčuchaným hnědým vousem.

"Dobré ráno," pozdravil.

"Tobě taky. Kde jsou tví koně?"

"Vojáci je vzali. Stanice je až do dalšího oznámení zavřená."

Skilgannon se zadíval ke ztichlé vesnici. "Všichni jsou pryč," sdělil mu muž. "Datijci nejsou ani den odtud, a tak lidi popadli, co mohli, a utekli."

"Ale ty ne."

Muž pokrčil rameny. "Nemám kam jít, synku. Tohle je můj domov. Ještě mi zbylo něco k jídlu, a jestli se se svými přáteli chcete nasnídat, jste tu vítáni."

"To je od tebe laskavé."

"Abych řekl pravdu, jsem rád, že mám společnost. Jmenuju se Seth," představil se a napřáhl ruku. Skilgannon mu jí potřásl. Seth se zadíval na vytetovaného pavouka. "Hledají tě," dodal. "Byli tady včera a mluvili o značné odměně."

"Obrovské," souhlasil Skilgannon.

"Tak to by ses tu neměl příliš dlouho zdržovat," zazubil se Seth. "Čekám, že se ti chlapi vrátí." Otočil se a zašel do domu.

Skilgannon zavolal ostatní. Většinu prostoru v domě zabíralo skladiště, nyní prázdné. U západní stěny stálo několik stolků a desítky židlí. Seth je usadil a odešel do kuchyně. Skilgannon se zase zvedl a vydal se za ním. Hromotluk vzal pánev a postavil ji na velkou pec. Obalil si ruku látkou, zdvihl železný poklop a strčil pánev na plameny. Ze spíže vyndal uzenou šunku a ukrojil osm plátků. Jakmile položil plátky slaniny na pánev, začaly se škvařit. Skilgannonovi se z té vůně stáhl žaludek.

"Kvůli mně se bát nemusíš, synku," utrousil Seth přes rameno. "Mě odměny nezajímají."

"Kam odešli vesničani?"

"Někteří se vydali do Mellicane, jiní na jih. Další zamířili do hor. Válka je prohraná, o tom není pochyb. Vojáci, kteří mi

ukradli koně, byli zběhové. Říkali, že proti Datijcům se drží už jen hlavní město." Seth dlouhým nožem obrátil slaninu. "Ty jsi Naashaňan?"

"Ne, ale vyrostl jsem tam."

"Povídá se, že černokněžna nám na pomoc vyslala vojsko. Nedorazilo." Odstrčil slaninu na bok, vyndal ze spíže ošatku s vejci a šest jich rozbil na pánev. Tři žloutky praskly a zlaté středy vytekly na tuhnoucí hmotu. "Na vaření jsem nikdy moc nebyl," posteskl si Seth s úsměvem. "Ale stejně to bude chutnat dobře. Skvěle slepice. Věř mi."

Skilgannon se uvolnil a usmál se. "Jak dlouho tu žiješ?"

"Letos v létě to bude dvanáct let. Není to špatné místo, víš. Lidé tu jsou přátelští a před válkou bylo na stanici pěkně rušno. Projížděli tudy poštovní jezdcí a poutníci. Ložnici jsem postavil sám. Jeden čas jsem dokonce odmítal hosty. Dvanáct postelí bylo zabraných na celý měsíc dopředu. Myslel jsem, že zbohatnu."

"Co bys udělal, kdybys byl bohatý?"

Seth se zasmál. "Nemám tušení, člověče. Paráda mi nic neříká. Slyšel jsem, že v Mellicane mají úžasný nevěstinec, kam jsem se vždycky chtěl podívat. Jedna z ženských si tam počítala deset zlatých raqů za noc. Věřil bys tomu? Musela být vážně něco." Zadíval se na prapodivnou hmotu na pánvi. "Hádám, že už je to hotové."

Rozdělil jídlo na čtyři dřevěné talíře a se Skilgannonovou pomocí je odnesl do jídelny. Jedli mlčky - poté, co se Braygan pomodlil.

Když dojedli, Seth se narovnal. "To je pro mě dnes druhá snídaně," vzdychl si. "Ať se propadnu, jestli nechutnala líp než ta první."

"Jak tu přežiješ sám?" zeptal se Braygan.

"Mám svoje slepice a umím lovit. Kousek odsud je taky schované slušné políčko. Povede se mi dobře - jestli válka v létě skončí. Potom se lidi začnou vracet. Obchody se zase rozběhnou."

"Nebylo by to bezpečnější v Mellicane?" zeptal se Braygan.

Seth se na mnicha podíval a usmál se. "Ve válce není nikde opravdu bezpečno, příteli. Mellicane je město v obležení. Jestli padne, dojde ke strašnému vraždění. Podívej se, co se stalo v Perapoli, když ji Hrozný dobyl. Nechal zabít každého, muže, ženy i dítě v kolíbce. Ne, pěkně děkuju, já si hezky zůstanu doma. Jestli mě mají zabít, ať je to na místě, kde to mám rád."

Rozhostilo se nepřijemné ticho. Braygan odvrátil zrak.

"Rád bych od tebe koupil nějaké zásoby, Sethe," řekl po chvíli Skilgannon.

###

Příštích pět dní poutníci mířili na severozápad a sestupovali dolů do zelených údolí a lesů. Teplota prudce stoupala a pro Braygana i Rabalyna byla chůze stále obtížnější. Rabalynovi do hojících se popálenin stékal pot a štípal a Braygan, nezvyklý na takovou námahu, klopytal na rozbolavělých nohou. Chvillemi dostal silné křeče do lýtek a musel se posadit, než bolest pominula. Za celý ten čas potkali jenom málo lidí, i když občas v dálce zahlédli jezdce.

Dopoledne šestého dne narazili na kouřící trosky malého statku. Na dvoře leželo pět těl a na mrtvých hodovaly vrány. Braygan odvedl Rabalyna pryč a Skilgannon se šel podívat na těla. Když se přiblížil, vrány poodlétly kousek stranou a čekaly.

Byli tu tři dospělí, jeden muž a dvě ženy, a dvě malé holčičky. Skilgannon prohlédl půdu kolem nich. Hlína byla rozdupaná kopyty mnoha koní, avšak nedalo se poznat, kolik jezdců tu přesně bylo. Usoudil, že nejméně dvacet. Těla ležela vedle sebe, takže je zřejmě vyvedli z domu a zavraždili je venku. Jinak - kdyby se pokoušeli uprchnout - by byly mrtvoly dál od sebe. Nebyly vidět žádné stopy, že by ženy znásilnili, šaty měly v pořádku. Skilgannon vstal. Přijel sem oddíl jezdců, vyloupil statek a povraždil rodinu, která tu žila. Potom statek zapálili. V dálce Skilgannon viděl další statky. Ty zapálené nebyly.

Zavolal na Braygana a Rabalyna a přes zoraná pole zamířil k dalšímu hospodářství. Bylo opuštěné.

"Proč zabili tu rodinu?" chtěl vědět Braygan.

"Mohli mít různé důvody," odpověděl Skilgannon. "Nejspíš to udělali proto, že takový čin šíří hrůzu. Když ostatní rodiny v okolí uviděly kouř a možná i to vraždění, utekly. Hádám, že tím, že terorizují venkov, nutí Datijci víc a víc lidí hledat útočiště v Mellicane."

"To nechápu."

"Jídlo, Braygane. Ve válkách nejde jen o to, porazit nepřítele na bitevním poli. Mellicane je opevněné město. Všichni v něm potřebují jíst. Když zvýšíš počet obyvatel, jídlo dojde rychleji. Bez jídla nedokážou vzdorovat nepříteli. Pak se město vzdá a ušetří Datijcům námahu s dlouhým obléháním."

Skilgannon nechal Braygana a Rabalyna u opuštěného statku a šel se porozhlédnout po okolí. Zahlédl jen pár domácích zvířat, dvě prasata a několik slepic, ale všechny ovce a krávy byly odehnány pryč, nejspíš aby nakrmily vojsko blížící se k Mellicane. Zastavil se u studny, vytáhl okov a zhluboka se napil.

Seth mluvil o naashanském vojsku, které mělo tantrijskému králi přijít na pomoc. Skilgannon věděl, že přijde, ale schválně pozdě. Před několika staletími byly Tantie, Datie a Dospilis součástmi Naashanské říše. Královna tyto země chtěla zpátky. Lepší bylo nechat tyto tři státy, aby se nejdřív roztrhaly na kusy, a pak je zabrat všechny.

Posadil se na roubení studny a přál si, aby mohl jen tak odejít, najít si koně a vyrazit na sever k Sheraku. Pokud chrám vzkříšení existuje, našel by ho a přivedl zpátky ženu, která se za něj provdala. "Přál bych si, abych tě byl dokázal milovat víc," řekl nahlas. Zavřel oči a představil si Dajaninu tvář, její zlaté vlasy spletené do copu stříbrným drátkem a její zářivý, oslnivý úsměv. Potom se mu před očima bez varování vynořil další obličej, dlouhé tmavé vlasy rámovaly výjimečně dokonalé rysy. Tmavé oči pohlédly do jeho a plné rty se rozevřely v úsměvu, který mu rozřal srdce.

Skilgannon zasténal a vyskočil. Ani v této chvíli si nedokázal představit Dajan bez toho, aby si ihned vzpomněl na Jiannu.

"Miluješ mě, Oleku?" zeptala se ho Dajan o jejich svatební noci.

"Kdo by tě mohl nemilovat, Dajan? Jsi všechno, po čem muž touží."

"Miluješ mě z celého srdce?"

"Budu se snažit učinit tě šťastnou a nevezmu si žádné jiné ženy ani konkubíny. To ti slibuji."

"Otec mě před tebou varoval, Oleku. Říkal, že jsi zamilovaný do královny. Že to vědí všichni. Spal jsi s ní?"

"Žádné otázky, Dajan. Minulost je pryč. Nám patří budoucnost. Tohle je naše noc. Sloužící odešli, měsíc jasně svítí a ty jsi nejkrásnější žena na světě."

Ze zamyšlení ho vytrhl dusot kopyt. Ohlédl se k západu a uviděl tři jezdce. Byli to vojáci s bílými chocholy na přilbách. Když přijeli blíž, Skilgannon vstal. Měli malé, kulaté štíty bez znaků a on nepoznal, k jakému vojsku patří.

Jejich vůdce, vysoký muž s řídkou plavou brádkou, přitáhl otěže. Neřekl nic, jenom na Skilgannona upřel chladné modré oči. Jeho druhové se zastavili vedle něho a čekali na rozkazy. "Jsi z téhle vesnice?" zeptal se Skilgannona první jezdec po chvíli mlčení. Hlas měl hluboký a trochu šišlal, což ukazovalo na východní kraje. Nejspíš to bude Datijec, usoudil Skilgannon.

"Jenom tudy procházím."

"Takže uprchlík?"

"Zatím ne."

"Co to znamená?"

"To znamená, že nevidím důvod, proč utíkat a schovávat se. Klidně si tu napojte koně."

Jezdci se do očí vloudil hněv. "Já si můžu koně napájet, kde chci. Nepotřebuju tvoje svolení."

"Patříte k oddílu, který zabil toho sedláka a jeho rodinu?" zeptal se Skilgannon a ukázal na zčernalý statek v dálce.

Muž se narovnal v sedle a zkrřížil ruce na sedlové hrušce. "Jsi chladnokrevný, cizínče."

"Jenom se raduju ze sluníčka a vody ze studny. S nikým neválčím."

"Celý svět válčí," štěkl jeden z jezdců, mladý holobrádek s dlouhými černými vlasy spletenými do dvou copů.

"Tantrie není celý svět," opáčil Skilgannon. "Je to jenom jedna malá země."

"Mám ho zabít, pane?" zeptal se jezdec a zadíval se na plavovlasého válečníka. Ten upíral oči na Skilgaimona.

"Ne. Napoj koně," přikázal mu, sesedl a povolil podpínku u sedla. Skilgannon odešel stranou a posadil se na plot. Vůdce nechal koně u černovlasého vojáka a připojil se k němu. "Odkud jsi?" otázal se.

"Z jihu."

"Kam máš namířeno?"

"Do Mellicane."

"Město padne."

"Asi budeš mít pravdu. Nezdřím se tam dlouho."

Jezdec se uhníždil na plotě a zadíval se směrem k vypálenému statku. "S tím oddílem jsem nebyl," podotkl. "Ale mohl jsem být. Co hodláš dělat v Mellicane?"

"Doprovázím mnicha, který tam chce složit sliby, a kluka, který hledá ztracené rodiče."

"Takže nejsi naashanský posel?"

"Ne."

"Vidím, že máš na ruce pavouka. Není to náhodou naashanský zvyk?"

"Ano. Mnoho let jsem královně sloužil. Ale už ne."

"Uvědomuješ si, že bych tě měl zabít, nebo odvést do našeho tábora?"

"Nemáš dost mužů, aby ses o to pokoušel," upozornil ho tiše Skilgannon. "Jinak bys právě tohle udělal."

Jezdec se usmál. "Máš pravdu. Nechtěl bys mi říct, jak se válečník jako ty zapletl do tak bezvýznamného úkolu?"

"Požádal mě o to muž, kterému jsem byl dlužen."

"Aha, chápu. Muž by měl vždycky ctít své dluhy. Beze cti nejsme nic. Povídá se, že se proti nám chystá vytáhnout naashanské vojsko. Myslíš, že je to pravda?"

Skilgannon se na něj podíval. "Viš sám, že je."

"Ano," zamumlal voják smutně. "Černokněžna nás všechny oklamala. Společně jsme se jí mohli postavit. Teď jsou naše vojska desetkrát slabší. A k čemu? Datie a Dospilis nejsou ani dohromady dost silné, aby Tantrii udržely. Kdy asi přijde, co myslíš?"

"Jakmile padne Mellicane," odpověděl Skilgannon. "Ale jenom hádám. Už s Naashanem nemám žádné spojení."

Voják se protáhl, seskočil z plotu a nasadil si na hlavu přilbu s žíněným chocholem. Dotáhl si podbradní řemínek a natáhl ruku ke Skilgannonovi. "Hodně štěstí s tvým posláním, Naashaňane."

Skilgannon také slezl z plotu a rukou mu potřásl. Jezdec mu ji pevně stiskl. Pak sáhl levou rukou za záda. Skilgannonovi na hrdlo zamířila tenká dýka. Místo aby se Skilgannon snažil ucuknout, vrhl se dopředu a čelem vojáka uhodil do nosu. Dýka minula jeho hrdlo a jen ho škrábala ze zadu na krku. Skilgannon jezdce nepustil, otočil se doleva, zdvihl mu ruku a zakroutil. Muž vykřikl bolestí. Skilgannon ho pustil, uskočil a vytasil Meče noci a dne.

Druzí dva vojáci přiběhli s tasenými meči. Jejich kapitán se vyškřábal na nohy.

"Jsi dobrý bojovník, Naashaňane. Viš, že jsem se musel pokusit tě zabít? Mí muži by ohlásili, že jsem tě nechal jen tak jít. Žádná zášť, že ne?"

"Jsi hlupák," řekl mu Skilgannon a hlas se mu trásl potlačovaným hněvem. "Nechtěl jsem tě zabít. Mohl jsi žít. Tví muži mohli žít." Zaútočil, ještě než domluvil. Prvnímu vojákovi - tomu mladíkovi s černými copy - se podařilo odrazit výpad zlatou čepelí, jenže stříbrný meč mu prosekl hrdlo až na kost. Druhý voják vyrazil do útoku - a skončil nabodnutý na hrotu meče. Skilgannon čepel vytrhl z rány a couvl, aby na něj tělo nepadlo.

Vůdce ustupoval. Skilgannon si očistil čepele a vrátil je do pochvy. Pak se podíval na velitele. Muž pomalu vytáhl

svou jezdeckou šavli.

"Celá léta jsem se snažil na tohle svinstvo zapomenout," řekl Skilgannon. "Muž jako ty nedokáže pochopit, jak těžké to bylo."

"Mám ženu a děti," blekotal voják. "Nechci zemřít. Ne tady, tak zbytečně."

Skilgannon si povzdechl. "Tak běž," zabručel. "Já si vezmu vaše koně. Než za námi pošleš muže, budeme dávno pryč." S tím prošel kolem vojáka k čekajícím koním.

Chvilku to vypadalo, že ho plavovlasý velitel nechá jít. Když ale uviděl Skilgannonova záda, zvedl šavli a zaútočil. Skilgannon se otočil. Vojákově se do hrdla zaryl lesklý kovový kotouček se zubatým ostřím. Z rány vystříkla krev. Muž se začal dusit a padl na kolena.

Třesoucími se prsty se pokoušel uzavřít ránu. Skilgannon prošel kolem něj a zvedl ocelový kotouček. Potom se vrátil a klekl si k umírajícímu muži. Ten se náhle prudce roztřásl a s dlouhým zachrčením zemřel.

Skilgannon pomalu otřel zbraň do rukávu mrtvého, vstal a přešel ke koním.

##

"Vypadáš smutně," poznamenal Rabalyn a posadil se ke stolu naproti Brayganovi. Opuštěný dům byl neveselý, jako by toužil po lidech, kteří odsud ve strachu uprchli.

"Jsem smutný, Rabalyne. Bolí mě srdce, když vidím tolik násilí. Ti mrtví tam nebyli vojáci. Pěstovali obilí a milovali jeden druhého. Nechápu, jak lidé mohou napáchat takové zlo."

Rabalyn nic neřikal. Zabil Todheho a bylo to špatné. Teď ale věděl, jak takové zlo začíná. K zavraždění Todheho ho přiměl vztek, žal a strach. A Todhe sám se na něj zlobil, což byl důvod, proč zapálil dům... Rabalyn, ztracený v myšlenkách, seděl mlčky u stolu.

Braygan se rozhlížel po velké světnici. Byla pěkně postavená, původně z klád, avšak později byly stěny omítnuté. Podlaha byla z udusané hlíny, ale někdo do ní vryl obrazce, spirály a kruhy, které pak poprášil červeným jílem, čímž vytvořil karminový vzor. Všechno tady mluvilo o lásce a starostlivosti. Nábytek nevyráběl zkušený truhlář, ale vyřezal a ozdobil ho někdo, kdo se usilovně snažil toto řemeslo zvládnout. Někdo, kdo na každý kousek přidal něco osobního. Na jedné židli byla na opěradle zezadu neuměle vyřezaná růžička a na druhé bylo něco, co vypadalo jako začatý klas. Rodina, která se tu snažila žít, naplnila místnost důkazy své lásky. Do trámu nad krbem byly vyřezány iniciály. "Lidé, kteří tu žili, by se mi asi líbili, Rabalyne," poznamenal Braygan. "Doufám, že jsou v pořádku."

Rabalyn kývl, ale mlčel. Obyvatele domu neznal, a aby řekl pravdu, na jejich bezpečí mu nijak zvlášť nezáleželo. Vstal a prošel se po chalupě, hledaje nějaké jídlo. V hluboké spíži objevil hliněné nádoby s korkovými zátkami. Jednu zátku vyndal a nahlédl dovnitř. V nádobce byl med. Rabalyn do něj strčil prsty a lačně si je olizoval. Hedvábná sladkost na jazyku byla víc než příjemná. Tetička Athyla používala med do pečení, ale Rabalynovým nejoblíbenějším zákuskem byla topinka opečená nad ohněm a namazaná medem. Našel dřevěnou lžičku, posadil se v kuchyni na zem a cpal se medem. Po chvíli se mu med začal lepit na jazyk. Odložil nádobku, zašel ke studni a vytáhl okov. Zhluboka se napil vody a sladkou chuť spláchl. Vzhlédl a uviděl bratra Lucerna. Přijížděl ke statku a vedl další dva koně.

Rabalyn mu vyšel vstříc. Koně byli velicí, v nejmenším se nepodobali kosmatým koníkům, jaké viděl ve Skepthii. Když projížděli kolem, Rabalyn ustoupil. Tyčili se nad ním a on toho nejbližšího pohlídl po boku. Kaštanová srst se mu leskla a pod chlapcovou dlaní se vlnily mohutné svaly.

Skilgannon Rabalyna beze slova minul a přivázal koně ke sloupku. Když zamířil k domu, Rabalyn se vydal za ním. Braygan vzhlédl od stolu. "Objevil jsi další oběti?" otázel se.

"Ne. Máme koně. Umiš jezdit?"

"Jednou jsem jel na koníkovi v ohradě."

"Tohle nejsou koníci. Tohle jsou váleční koně, cvičení a inteligentní. Budou od tebe čekat stejnou inteligenci. Pojď ven. Není bezpečné se tady déle zdržovat, ale chvíli cvičit snad můžeme."

"Raději půjdu pěšky," odmítl Braygan.

"Tam venku jsou tři mrtví Datijci," poznamenal válečník, "a brzy je objeví. Jít pěšky už nejde. Pojď se mnou."

Venku kývl na Rabalyna a pomohl mu nasednout na kaštanového valacha, kterého chlapec před chvílí hladil. "Vyndež nohy ze třmenů," nakázal mu Skilgannon.

Rabalyn poslechl a díval se, jak válečník upravuje délku třmenů. "Jemně vezmi otěže. Pamatuj si, že kůň má citlivou hubu, takže žádné trhání a tahání." Odvedl koně kousek od ostatních a vzhlédl k Rabalynovi. "Nedrž ho nohama. Sed' klidně. Teď ho jenom chvíli vod' kolem." Pustil otěže a vrátil se k Brayganovi.

"Tihle koně mě nemají rádi," stěžoval si Braygan.

"To proto, že tu stojíš a civíš na ně. Pojď blíž. Pohybuj se pomalu a klidně." Pomohl mnichovi do sedla, upravil mu třmeny a zopakoval rady, které dal prve Rabalynovi.

Poté se plavně vyšvihl na ocelově šedého valacha a zajel ke dvěma nervózním nováčkům. "Kůň má čtyři chody," vysvětloval, "chůzi, klus, cval a trysk. Chůze, to je to, co děláme teď, je snadná. Jenom klidně sed' v sedle. Klus už tak snadný není. Kůň přejde do dvoudobého kroku."

"Co to znamená?" vyptával se Braygan.

"Kůň zvedá nohy diagonálně, levou přední a pravou zadní a potom pravou přední a levou zadní. Kvůli tomu jezdec nadskakuje, a než se naučíte pohybovat spolu s koněm, budete mít pěkně omlácený zadek. Sed'te pěkně rovně, nehrbte se."

Strávili hodinku na otevřených polích za domem. Rabalyn se učil rychle a dokonce chvíli cválal. Pro Braygana to bylo jako noční můra.

"Kdybych do sedla uvázal mrtvolu, měla by větší cit pro rytmus než ty," vrčel válečník. "Co je to s tebou?"

"Bojím se. Nechci spadnout."

"Vyhod' nohy ze tĕmenů." Braygan poslechl. "Ted' pust' oteĕze." Braygan opĕt poslechl. Skilgamon nĕhle tleskl a vykřikl. Brayganův kůň se vzepjal a potom se rozbĕhl. Pohyb byl tak nĕhlý, ťe se mnich pĕkulil dozadu a spadl do mĕkkĕ hlíny. Roztĕsenĕ se vyškřabal na nohy. "Tak vidíš," řekl mu vĕlečník. "Ted' jsi spadl. Jako vĕdy byl strach horší neť skutečnost."

"Mohl jsem si srazit vaz!"

"To je pravda. Jedinou jistotou na ježdĕní, Braygane, je, ťe občas prostĕ spadneš. S tím nic nenadĕláš. Další vĕc, kterou bys ve svĕm ťivotĕ plnĕm hrůzy mohl zvĕžit, je, ťe zemĕš. Všíchni zemřeme, někteří z nĕs mladí, jiní ve vyšším vĕku, někteří z nĕs v spĕnku, jiní s křikem a v bolestech. Nemůžeme tomu zabránit, můžeme to jenom oddĕlit. A teď je čas jet dĕl. Rád bych se do vĕčera dostal do tĕch kopců. Utáboříme se v lese."

6

RABALYN SE Z JÍZDY TĚŠIL VÍC, NEŤ UMĚL vyjĕdřit. Vĕdĕl, ťe na ni bude vĕdycky vzpomínat s ohromnou radostí. Bude-li mít dost štĕstí a zestĕrne, bude na tento den myslet jako na jednu z velkých udĕlostí ve svĕm ťivotĕ. Dalo mu práci nepustit kůň na volno a neřítit se ke kopcům blĕznivou rychlostí. Kdyť sedĕl v sedle, cítil sílu zvĕřete pod sebou. Bylo to úžasné. Jak mu bratr Lucern radil, povídal si s kůňm tichým, uklidňujícím hlasem. Valach obracel uší dozadu, jako by poslouchal a rozumĕl mu. Rabalyn ho poplĕcal po štíhlĕm krku. Jednou pĕtĕhl oteĕze a nechal ostatní kousek poodjet, potom kůň pobídl do běhu. Kdyť se poddĕval rytmu, aby bolestivĕ nenadskakoval v sedle, cítil ohromnou radost. On a kůň byli jedno tĕlo - a byli silní a rychlí. Nikdo je nechytí.

Kdyť se pĕblížil k ostatním, pokusil se pĕtĕhnout oteĕze, ale kůň se již hnĕl cvaem a jen proletĕl kolem. Pĕkazů oteĕží si nevšímal. Rabalyn se nebĕl, ani kdyť se hnĕdák hnĕl jako vítr. Cítil divokĕ vzrušení. Tahal za oteĕze a křičel: "Prr, koníku. Prr!" Kůň jako by běťel celou vĕčnost.

Pĕcivĕl k němu bratr Lucern na svĕm ocelovĕm šedákovi. "Netahej za oteĕze, chlapĕe," křikl. "To mu jenom otupí hubu. Pomalu ho obrať doprava. Jak se začne otĕĕet, jemně mu zatahej za oteĕze." Rabalyn se řídil jeho radami a kůň začal uhýbat doprava. Zpomalil do klusu a nakonec se na jemně zatahání zastavil docela, pozorný a ĕekající na další pĕkaz.

"Dobrá práce," pochválil jej vĕlečník, jenť zastavil kousek od Rabalyna. "Bude z tebe skvělý jezdec."

"Proĕ se splášil? Polekal se něĕeho?"

"Ano, ale nevěďel ĕeho. Musíš, Rabalyne, pochopit, ťe divoký kůň utíkĕ, aby se vyhnul nebezpečí. Kdyť ho pobídneš do cvalu, ovládnou ho dávnĕ vzpomínky. Utíkal rychle, a proto byl v nebezpečí. Kůň se spláší hroznĕ rychle. Proto ho musí jezdec pořĕd ovládat. Kdyť se rozbĕhl, ty ses uvolnil a nechal ho, aby si dĕlal, co chce. A tak, kdyť to zůstalo jen na něm, zpanikařil."

"Byl to úžasný pocit. Je tak rychlý. Vsadím se, ťe by z něj mohl být závodník."

"Je to mladý vĕlečný kůň," vysvĕtloval vĕlečník s úsmĕvem, "lekavý a trochu nervózní. Ventrijský plnokrevník by ho pĕi závodĕ na rovinĕ uhnil. Na bojišti by na ventrijského plnokrevníka nebyl spoleh. Není tak hbitý a jeho rychlost může být nebezpečná. Ale pro mladĕho muže v otevĕené krajinĕ je to moc dobrý kůň."

"Nemĕl bych mu dát nějaké jmĕno, bratĕe Lucerne?"

"Říkej mi Skilgannon. A jemu můžeš říkat, jak budeš chtít. Pokud ho budeš mít dost dlouho, začne na to slyšet."

Neohrabaným klusem k nim dorazil Braygan, nadskakoval v sedle a máchal rukama. "Nĕkteří lidé prostĕ nejsou stvoĕeni k jízdĕ," poznamenal Skilgannon tiše. "Začínám toho kůň litovat." S tím otočil šedĕka a znovu se vydal na cestu.

Pozďĕ odpoledne se již dostali výš do kopců. Mezerami mezi stromy Rabalyn vidĕl rozlehlou plĕň na severozápadĕ. Takĕ vidĕl zástupy opĕšalých lidí a občas oddíly jezdců na koních. Byli pĕliš daleko, aby poznal, není-li to nepĕtel. Vlastně mu na tom ani pĕliš nezáleželo. Jeho hnĕdák byl rychlejší neť zimní vichr.

Tĕ noci se utábořili pod útesem. Skilgannon jim nedovolil zapĕlit oheň, ale noc byla pĕjemně teplá. Kdyť prohledali sedlovĕ brašny, našli dva kartáĕe s dřevĕným drĕadlem, a Skilgannon Brayganovi s Rabalynem ukĕzal, jak kůň odsedlat a vyhĕbelcovat. Nakonec kůň odvedl o kousek dĕl na místo, kde rostla hustá a zelená tráva. Krátkými provazy, jeť také našel v brašnách, je spoutal a nechal je se pĕst.

Braygan si stĕžoval na bolest v nohou a natluĕené pozadí, ale Skilgannon mu nevěnoval pozornost, a mladý mnich se brzy zachumlal do pokrývky a uložil se ke spĕnku. Noční obloha byla bez mrĕčku a hvĕzdy jasnĕ zářily. Skilgannon poodĕšel stranou a sedl si. Rabalyn by ho za normálních okolností nerušil, ale Skilgannon na něj poté, co se mu splášil kůň - poprvĕ - promluvil pĕátelsky. A tak Rabalyn, trochu rozechvěle, zašel k místu, kde vĕlečník sedĕl. Kdyť pĕšel blíž, Skilgannon vzhĕdl. Pohled mĕl znovu chladný a vzdĕlený.

"Ĉešĕ něco?"

"Ne," řekl Rabalyn a okamžitĕ se otočil k odchodu.

"Pojď, posaď se, chlapĕe," vyzval jej Skilgannon a hlas mu zmĕkl. "Nejsem takový obr lidoťrout, jak vypadám."

"Pořĕd vypadáš rozzlobenĕ."

"To celkem souhlasí," pĕtĕkal Skilgannon. "Posaď se. Budu se snažit, abych na tebe neštĕkal." Rabalyn si sedl na zem, ale nenapadlo ho, co by řekl. Ticho narůstalo, a pĕce se Rabalyn cítil pĕjemně. Prohlížel si vĕlečníka vedle sebe. Už mu nepĕřipadal tak dĕsivý.

"Je tĕžké být mnichem?" zeptal se po chvíli.

"Je tĕžké být klukem?" opĕčil Skilgannon.

"Hroznĕ."

"Obávám se, ťe takovou odpovĕď by ti poskytl kdokoliv v kaťdĕm postavení. Ťivot sám je tĕžký. A být mnichem mi

připadá zvlášť obtížné. Studia byla docela snadná a celkem příjemná. Na druhou stranu, filozofie je naprosto neproniknutelná. Prikázali nám milovat ty, které milovat nelze."

"Jak se to dělá?"

"Ptáš se špatného člověka."

"Na krku máš krev," podotkl Rabalyn.

"Ten pitomec mě škrábl. Nic to není."

"Co budeš dělat, až se dostaneš do Mellicane?"

Skilgannon se na něj zadíval a usmál se. "Odjedu, jak nejrychleji to půjde."

"Můžu jít s tebou?"

"A co tví rodiče?"

"Těm na mně nezáleží. Vlastně jim na mně nikdy nezáleželo. Řekl jsem, že je hledám, abyste mě tam nenechali."

"Aha. Velmi chytré - já bych tě tam totiž nechal."

"Co budeš dělat, když už teď nejsi mnich?"

"Máš plno otázek, Rabalyn. Copak nejsi po tak dlouhé jízdě unavený?"

"Trochu, ale sedět tady je příjemné. Tak co budeš dělat?"

"Pojedu na sever do Sheraku. Je tam jeden chrám - nebo by měl být. Nevím. Ale pojedu ho hledat."

"A pak se zase staneš mnichem?"

"Ne. Něčím mnohem bláznivějším."

"A čím?"

"To je tajemství," opáčil Skilgannon tiše. "Každý by měl mít aspoň jedno tajemství. Možná ti ho jednou prozradím. Ale teď bys měl jít spát. Potřebuju přemýšlet."

Rabalyn se zvedl a vrátil se k místu, kde spal Braygan. Mladý mnich tiše pochrupeval. Rabalyn si lehl a hlavu si podložil rukou.

A snil o tom, že se projíždí mezi oblaky na zlatém oři.

##

Skilgannon se díval, jak mládenec odchází, a poprvé za mnoho týdnů se v jeho ztrápené duši rozhostil mír. Tolik se od Rabalyna zase nelišil. Jako mladý měl hlavu plnou otázek, a jeho otec byl málokdy doma, aby mu na ně odpovídal. Proč lidé bojují ve válkách? Proč jsou někteří bohatí a jiní chudí? Pokud je nějaký velký bůh, který dohlíží na svět, proč existují nemoci? Proč lidé umírají zbytečně? Jeho matka zemřela při porodu nemocné sestřičky. Skilgannonovi bylo sedm. Holčička ji následovala o dva dny později. Byly pochovány ve stejném hrobě. Tehdy - stejně jako teď - nedostal Skilgannon na své otázky odpovědi.

Byl unavený, ale věděl, že neusne. Natáhl se na měkkou prst' a ruce složil za hlavu. Hvězdy jasně zářily a vyšel také srpek měsíce. Připomínal mu náušnice, které nosíval Greavas. Při vzpomínce na toho smutného podivína se usmál. Vybavily se mu zimní večery, kdy Greavas sedával u ohně, hrál na lyru a zpíval písně a balady o časech dávno minulých. Měl příjemný, vysoký hlas, jenž mu dobře sloužil, když jako herec hrával role hrdinek.

"Proč prostě ženy nehrají ženy?" chtěl vědět malý Skilgannon.

"Nehodí se, aby ženy vystupovaly na veřejnosti, můj milý. A kdyby ano, jak by byla dopadla moje kariéra?"

"A jak dopadla?" vypytoval se jedenáctiletý chlapec.

"Řekli, že jsem moc starý na hlavní roli, Oleku. Podívej se na mě. Jak starý ti připadám?"

"To je těžko říct," zahloubal se chlapec.

"Ještě bych zvládl pětadvacítku, nemyslíš?"

"Až na ty oči," odpověděl hoch. "Tvoje oči vypadají starší."

"Nikdy po dítěti nechtěj lichotku," štkl Greavas. "A vůbec, přestal jsem hrát."

Decado Greavase najal, aby Skilgannona naučil tančit. Chlapec byl zděšen.

"Proč, otče? Já chci být válečník jako ty."

"Tak se nauč tancovat," doporučil mu Decado při jedné ze svých vzácných návštěv.

Skilgannon se rozzlobil. "Všichni kamarádi se mi smějí. A tobě taky. Říkají, že sis do domu přivedl chlapa, co je ženská. Lidi ho vidí chodit se mnou po ulici a pokřikují na mě nadávky."

"No tohle, chlapče. Vyřešíme to jedno po druhém," prohlásil Decado a zachmuřil se. "Nejdřív tanec. Jestliže chceš být šermíř, musíš se naučit držet rovnováhu a koordinovat pohyby. Na to není nic lepšího než naučit se tancovat. Greavas je vynikající tanečník a dobrý učitel. Je nejlepší. Já vždy najímám jen ty nejlepší. A ohledně toho, co říknou tví kamarádi, proč by na tom nám dvěma mělo záležet?"

"Ale mně na tom záleží."

"To je proto, že jsi mladý, a mladí v sobě mají spoustu hloupé pýchy. Greavas je dobrý člověk, laskavý a silný. Je přítelem této rodiny a my naše přátele nenecháme urážet."

"Proč máš tak divné přátele? Je mi z nich trapně."

"Když mluvíš takhle, cítím se trapně já. Poslouchej mě, Oleku. Vždy budou existovat lidé, kteří si své přátele vybírají kvůli postupu, ať už společenskému, vojenskému nebo politickému. Budou ti vykládat, že se máš vyhnout společnosti jistého člověka, protože není v oblíbě nebo je chudý. Nebo proto, že žije způsobem, jaký některým lidem připadá nevhodný. Já jako voják posuzuju své muže podle toho, co dokážou. Podle toho, kolik mají kuráže. Když přijde na přátele, jediné, na čem záleží, je, jestli je mám rád. A Greavase rád mám. Myslím, že ho taky začneš mít rád. Pokud ne, je to škoda. Stejně se naučíš tancovat. A já očekávám, že se za něj u svých přátel postavíš."

"Jestli zůstane, žádní přátele mi nezbudou," vybuhl jedenáctiletý chlapec.

"Tak to nepřijdeš o nic důležitého. Práví přátelé při tobě stojí bez ohledu na to, jestli se ti jiní posmívají. Uvidíš."

Příští týdný byly pro Skilgannona velmi tvrdé. V jedenácti letech pro něj byla úcta jeho druhů vším. Na posměšky a úšklebky odpovídal pěstmi a brzy mu zůstal jediný přítel, Askelus. Chlapec, jehož nejvíc obdivoval, třináctiletý Boranius, se mu snažil domluvit.

"Muže soudí podle společnosti, v jaké se pohybuje, Oleku," řekl mu jednou odpoledne v tělocvičně. "Teď si lidé myslí, že jsi sodomita a tvůj otec je zvrhlík. Nezáleží na tom, jak je to doopravdy. Musíš se rozhodnout, co je pro tebe důležitější - obdiv tvých kamarádů nebo věrnost sluhy."

V tom složitém věku Skilgannon toužil vyrovnat se svým druhům, nicméně nejdůležitější osobou jeho mladého života byl otec, kterého miloval. "Ztratím i tvoje přátelství, Boranie?"

"Přátelství s sebou přináší zodpovědnost, Oleku. Skutečný přítel by mě nechtěl dostat do pozice, kdy se mi budou lidé smát. Jestli mě poprosíš, abych se za tebe postavil, udělám to."

Skilgannon ho nepoprosil a od té doby se mladému atletovi vyhýbal.

Askelus zůstal. Tmavooký a přemýšlivý, o celé věci se ani slovíčkem nezmínil. Chodil pro Skilgannona domů a do školy odcházeli společně.

"Ty se nestydíš, že tě se mnou vidí?" zeptal se ho jednou Skilgannon.

"Proč bych měl?"

"Všichni ostatní se stydí."

"Já je stejně nikdy neměl moc rád." Tehdy Skilgannon zjistil, že to cítí stejně. Mrzela ho jenom ztráta Borania. Navíc se ukázalo, že otec měl pravdu. Začal si Greavase vážit a mít ho rád. A to i přes to, že se mu během tanečních hodin posmíval. Říkal Skilgannonovi "hroch".

"Máš veškerý vrozený půvab hrocha, Oleku. Přisahám, že máš obě nohy levé."

"Dělám, co můžu."

"Žel, věřím, že je to pravda. Doufám jsem, že výuku dokončím do léta. Teď vidím, že je to úkol na celý život."

Skilgannon se nicméně týden po týdnu zlepšoval a díky cvičení, jež mu Greavas ukládal, chodil krásně rovně. Brzy dokázal vyskočit, otočit se a přistát v dokonalé rovnováze.

A díky tanci byl také rychlejší a ve škole vyhrál dva závody v běhu. Z posledního vítězství měl největší radost, protože u toho byl jeho otec a viděl, jak při běhu na půl míle porazil Borania. Decada to potěšilo. Skilgannonovu radost poněkud tlumila jen skutečnost, že Boranius běžel závod se zavázaným kotníkem, protože si před týdnem poranil nohu.

Ten večer se Decada znovu vydal na matapéšskou hranici a Skilgannon seděl s Greavase v západních zahradách. Byli tam s nimi další dva sloužící.

Sperian a Molaire, jeho žena, u Decada sloužili celých pět let. Molaire byla velká žena středního věku s jiskrou v oku a tmavě kaštanovými vlasy, nyní již prokvetlými. Neustále měla dobrou náladu a v takových chvílích, jako byla tahle, žvatlala o květinách a barevných ptáčcích, kteří hnízdili na okolních stromech. Sperian, jenž se staral o zahrady, sedával mlčky, hleděl na květy a chodníčky a uvažoval, co vysekat a kam zasadit nové rostlinky. Skilgannon tyto večery v milé společnosti zbožňoval.

Této noci se Sperian vyjádřil k medaili, kterou měl Skilgannon na krku. "Byl to dobrý závod?" zeptal se.

"Boranius měl poraněnou nohu. Jinak by mě porazil."

"Je to moc hezká stužka," poznamenala Molaire. "Moc pěkná modrá barva."

"Obávám se, že jemu na stužce nezáleží," podotkl Greavas. "On má v hlavě jenom to vítězství a porážku soupeřů. Jeho jméno nyní zapíše na štít a ten vyvěsí ve škole. Olek Skilgannon, vítěz."

Skilgannon se zarděl až po kořínky vlasů. "Trocha pýchy ještě nikomu neuškodila," utrousil Sperian. "Pokud se jí člověk nedá unést."

"Kdysi jsem vyhrál jednu cenu," začal Greavas. "Bylo to před deseti lety. Hrál jsem pannu Abturenii v Leopardovi a harfě. Báječný kousek. Jedna z nejlepších komedií."

"Viděli jsme to," ozvala se Molaire. "Vloni v Peripoli. Velmi zábavné. Ale nevzpomínám si, kdo hrál Abturenii."

"Castenpol ji hrál," zabručel Greavas. "Nebyl špatný. Při přednesu trochu zadržával. Já bych byl lepší."

Sperian se zasmál. "Abturenii má být čtrnáct."

"No a?" štěkl Greavas.

"Tobě je čtyřicet - přinejmenším."

"Ty krutý! Je mi jedenatřicet."

"Jak říkáš," opáčil Sperian a zazubil se.

"Viděli jste mne někdy vystupovat?" zeptal se Greavas a obrátil se na Molaire.

"No ovšem. Bylo to podruhé, kdy jsme si vyšli, že, Speriane? Byli jsme se podívat na hru v Taminu. Něco o unesené princezně a potulném královském synovi, který ji zachrání."

"Zlatá přilba," poznal hned Greavas. "To je těžká role. Samé kvílení a lamentování. Pamatuju si to. Nechali mi udělat nádhernou paruku. Hráli jsme čtyřicet večerů před vyprodaným hledištěm. Sám starý král mě pochválil. Řekl, že jsem nejlepší herec ženských rolí, jakého kdy viděl."

"To pro dvouletého nebyla zrovna maličkost," prohodil Sperian a mrkl na Skilgannona. "Jelikož to letos na jaře bylo zrovínka devětatřacet let."

"Nech toho chudáka na pokoji," napomenula jej Molaire. "Nepotřebuje, aby sis z něj utahoval."

Sperian se podíval na Greavase. "Utahuju si z něj, protože ho mám rád, Mo," prohlásil a napětí opadlo. Greavas se usmál a sáhl po lyře.

Skilgannon si na ten večer často vzpomněl. Noc byla teplá a vzduch voněl jasmínem. On měl na krku medaili pro vítěze a byl s lidmi, kteří ho milovali. Začínal nový rok a budoucnost mu připadala jasná a plná nadějí. Otcova vítězství v boji s Matapéší a Panthii přinesly do srdce Naashanu mír a na světě bylo všechno v pořádku.

Když se teď ohlížel zpět očima otupělými dospělostí, zachvěl se.

Tam, kde je radost, vždy číhá zoufalství.

#

Skilgannon procházel hustým lesem. Byl unavený a nohy měl jako z olova. Nebezpečí bylo blízko. Cítil to. Zastavil se a uslyšel, jak se něco plíží podrostem. Věděl, že to je bílý vlk.

Zmocnil se ho strach a srdce se mu rozbušilo. Mezi stromy se rozhostilo ticho. Ani vánek nezafoukal. Chtěl tasit meče. Skoro je cítil, jak ho volají. Zaťal ruce v pěst a snažil se ovládnout svou hrůzu. "Setkám se s tebou bez mečů!" zavola. "Ukaž se!"

V té chvíli na zádech ucítil horký dech. S výkřikem se otočil. Zahlédl jen záblesk bílé srsti, vzápětí byl pryč. A on si uvědomil, že v rukou opět třímá Meče noci a dne. Nevzpomínal si, že by je byl tasil. Náhle uslyšel hlas - jakoby z velké dálky. Poznal hlas toho chlapce, Rabalyna.

Skilgannon otevřel oči.

"Není ti nic?" ptal se Rabalyn ustaraně.

Skilgannon se posadil a zhluboka se nadechl. "Jsem v pořádku."

"Zdalo se ti něco ošklivého?"

"Dá se říci, že ano." Obloha již světlala, blížil se úsvit, a Skilgannon se zachvěl. Šaty měl zvlhlé rosou. Vstal a protáhl se.

"Mně se zdály hezké sny," vyhrkl Rabalyn a celý zářil. "Zdalo se mi, že jedu mezi mraky na zlatém koni."

Skilgannon došel k Brayganovi, který chystal oheň. "Raději ho posuň támhle pod strom," poradil mu válečník. "Větve rozptýlí kouř. A ať je dřevo suché."

"Už nám nezbyvá moc jídla," poznamenal Braygan. "Měli bychom asi vyhledat nějakou vesnici." Malý mnich vypadal unavený a ztrhaný a modré roucho měl ušpiněné. Na bradě mu vyrašilo strniště, i když líce měl stále hladké.

"Pochybuj, že tak blízko k bojišti najdeme ve vesnici živáčka. Utáhni si opasek, Braygane."

Skilgannon si vzal své věci a zanesl je ke spoutaným koním. Otfel ocelovému šedákovi záda, naučil ho a nasedal. Když nasedl, kůň několikrát zkusmo vyskočil a vyhodil, až Skilgannonovi zuby zacvakaly. Rabalyn se zasmál.

"Všichni to ale dělat nebudou, že ne?" ujišťoval se nervózně Braygan.

"Přiliš se nepřecpěte," řekl Skilgannon. "Pojedu na výzvědy a do hodinky se vrátím."

Pobídl šedáka do kroku. Pravdou bylo, že se mu ulevilo, že je konečně sám, a těšil se na to, až se bude moci s ostatními rozloučit nadobro. Asi míli od tábora sesedl, těsně pod vrcholem vysokého kopce. Nechal koně stát, odpízlil se nahoru a rozhlížel se po krajině na druhé straně kopce. Bylo tam zalesněné údolí, zahlédl však i silnici plnou uprchlíků. Někteří táhli káry, avšak většina šla pěšky a svůj majetek si nesla v rancích a brašnách. Mužů mezi nimi bylo jenom pár, většinu tvořily ženy s dětmi. Do Mellicane jim zbývalo ještě několik dní cesty.

Obloha potemněla a Skilgannon vzhlédl. Nad horami se hromadila těžká černá mračna a oblohu proťal blesk. Hrom bylo slyšet téměř okamžitě. Šedák zafřikal a začal se stavět na zadní. Skilgannon ho poplácal po štíhlé šíji a nasedl. "Jenom klid," řekl koni tiše. Rozpršelo se, zprvu jenom lehce. Skilgannon ze sedlové brašny vyndal plášť s kapucí a přehodil si ho opatrně přes sebe. Dával jen pozor, aby plášť nezaválal a nepoplašil lekavého koně. Poté zamířil zpátky k jihu.

Ve chvíli se musel hledat novou stezku. Lilo jako z konve, země byla celá zmáčená a nepříliš příkré svahy, po kterých prve bez nesnází projel, začínaly být zrádné a kluzké. Návrat do tábora mu zabral víc než hodinu. Braygan a Rabalyn se choulili u skály pod převísem. Nedalo se dělat nic jiného než bouři prostě přečkat. Skilgannon nemohl riskovat a nechat dva nezkušené jezdce potýkat se s kopci v bouři, blescích a hromobití. Sesedl tedy, spoutal koně a dřepl si k ostatním. Mluvit se nedalo a Skilgannon se opřel o skálu a zavřel oči. Na chvíli usnul. Bouře během hodiny ustoupila na východ. Mezi mraky vykouklo slunce, jasné a zářivé.

Skilgannon vstal a podíval se na Braygana. Malý mnich vypadal uboze.

"Co se stalo?"

"Jsem mokrý jako myš a teď musím nasednout na to děsivé zvíře."

Skilgannon pocítil nepatrné podráždění, ale honem je potlačil. "Do Mellicane bychom měli dorazit tak za dva dny," řekl. "Pak můžeš na ježdění zapomenout."

To Braygana očividně potěšilo. Rabalyn již nesl sedlo ke svému koni.

Dvě hodiny nato jeli po hřebeni asi půl míle od hlubokých lesů, jimiž vedla cesta přes hory. Pod nimi se zástup uprchlíků pomalu plahočil dál.

Skilgannon už chtěl pobídnout koně dolů ze svahu, když na východě spatřil oddíl jezdců. "To jsou naši vojáci?" zeptal se Braygan.

Válečník neodpověděl. Jezdci pobídlí koně do cvalu. Bylo jich pět, tři měli dlouhá kopí, dva šavle. Uprchlíci je zahlédli a rozběhli se. Jedna starší žena upadla. Jak se pokoušela zvednout, mezi lopatky se jí zabodlo kopí. "Ach, dobré nebe!" vykřikl Braygan. "Jak to můžou udělat?"

Uprchlíků se zmocnila panická hrůza a rozbíhali se do lesů. Na cestě zůstalo stát několik malých dětí, jejichž rodiče v panice utekli.

Skilgannon sáhl po mečích.

V té chvíli z lesa dole vystoupil muž v černém oděni. Byl mohutný a na sobě měl černou kazajku se zářící stříbřitou ocelí na ramenou. Na hlavě měl černou přilbici také zdobenou stříbrem a v rukou třímал třpytivou dvouhlavou sekeru. Vyběhl na silnici. Jezdci ho uviděli a hotovili se k útoku. První z kopiníků k němu dorazil vzápětí. Místo aby muž utekl, rozběhl se přímo proti cválajícímu koni, zvedl ruce a z plna hrdla zařval. Polekaný kůň prudce odbočil. Válečník přiskočil, sekerou jezdce zasáhl do prsou a srazil ho ze sedla. Přiblížil se druhý jezdec. Bojovník odskočil tak, aby ho

jezdec měl po levé straně, pryč od nebezpečného kopí. Vzápětí dopadla sekera na koňský krk. Zvíře se instinktivně vzepjalo - a spadlo na zem. Jezdec se pokoušel vyhrabat ze sedla, ale zkrvavená sekera ho zasáhla do spánku a prorazila přílbu i lebku.

"Nebesa, tak tohle mi tedy je bojovník," vydechl obdivně Skilgannon.

Pobídl koně dolů z kopce. K bojovníkovi na silnici se blížili další dva jezdcí. Oba měli ostré šavle. Zbývající kopiník se držel v povzdálí a čekal na příležitost. Ta nikdy nepřišla. Když uslyšel dusot kopyt Skilgannonova koně, jezdec otočil své zvíře a zvedl kopí. Skilgannon jezdcem minul zleva a zlatým Mečem dne mu proťal hrdlo. Ještě než tělo dopadlo na zem, Skilgannon už se hnál na jezdců útočící na bojovníka se sekerou. Jeho pomoci nebylo zapotřebí.

Hromotluk se sekerou vyrazil. Jeden kůň šel k zemi. Válečník válející se zvíře přeskočil a najednou hodil sekera po druhém jezdcí, jemuž hroty na horní části čepelí probodly hrud' a roztržily mu hrudní kost. První jezdec stále ležel na zemi, protože mu kůň přimáčkl nohu k zemi.

Bojovník vytáhl sekera z mrtvolu a pohlédl na Skilgannona. Nebyl již nejmladší, černý vous měl silně prokvetlý. Jeho oči měly barvu zimní oblohy, byly stejně šedé a studené. Muž zalétl pohledem ke kopiníkovi, jehož vyřídil Skilgannon, ale neřekl nic.

Poslední jezdec se zatím vymanil zpod koně, vstal a zvedl šavli.

"Jeden nepřítel ti ještě zbývá," podotkl Skilgannon. Hromotluk se otočil. Šermíř zesinal a couvl.

"Uteč, mládenče," poradil mu hlubokým, chladným hlasem vousatý bojovník. "A vzpomeň si na mě, až budeš zase chtít zabíjet ženy a děti."

Voják nevěřicně zamrkal, ale hromotluk se k němu již otočil zády. Zadíval se k východu a po chvíli zamířil ke čtyřem dětem, jež tu stály strachem jako přimražené. Válečník si hodil sekera na rameno a došel k nim.

"Je čas jít dál," řekl jim a náhle mluvil laskavě. Zdvihl jednu holčičku, posadil si ji na bok a zamířil do lesa. Tři zbývající děti čekaly. "Tak pojďte," zavolal na ně.

A ony se vydaly za ním.

Skilgannon seděl na koni a pozoroval druhého muže. Poslední jezdec vrátil šavli do pochvy a došel k jednomu koni, jenž přišel o jezdců, nasedl a odcválal pryč.

Braygan a Rabalyn sjeli dolů. "To bylo neuvěřitelné," vydechl obdivně Rabalyn. "Dostal čtyři z nich."

Z lesa vyběhla skupina žen s noži v rukou.

"Útočí na nás!" zavřískl Braygan. Náhlý zvuk polekal jeho koně, až se vzepjal. Braygan se chytil sedlové hrušky. Skilgannon mu pomohl zvíře uklidnit.

"Mají hlad, ty pitomče!" vysvětlil mu. "Jdou si pro maso."

"Maso?"

"Z těch mrtvých koní. Teď pojďme do lesa. Nepřítel se může každou chvíli vrátit."

##

Utábořili se v lese půl míle od silnice. Uprchlíci začali připravovat ohně. Ženy byly vyhublé a vypadaly hladově, děti byly zamlklé a apatické. Skilgannon si našel místo stranou od uprchlíků. Braygan se sesul na zem a začal hledat v ranci s jídlem. Vytáhl pár slaných sucharů. "Vrať je zpátky a podej mi ten ranec," nakázal mu Skilgannon.

"Mám hlad," bránil se mmich.

"Větší než oni?" opáčil Skilgannon a ukázal na několik žen, sedících opodál se svými dětmi.

"Už nám toho moc nezbylo."

Skilgannon se na něho podíval a povzdechl si. "Jsme na cestě teprve pár dní, preku. To jsi tak rychle ztratil víru? Dej mi ten ranec."

Brayganovi spadl hřebínek. "Omlouvám se, bratře Lucerne," řekl. "Máš pravdu. Stačila jen trocha strádání a já zapomněl, kdo jsem. To jídlo jim zanesu. A rád." Vyškrábal se na nohy, vrátil suchary do rance a odešel k nejbližším uprchlíkům.

"Mám odsedlat koně?" zeptal se Rabalyn.

"Ano. Pak je vyhřebelcuj a znovu je nasedlej. Možná budeme muset rychle odjet."

"Braygan je dobrý člověk," podotkl mladík.

"Já vím. Nezlobím se na něj, Rabalyne."

"Tak na koho teda?"

"Dobrá otázka." Najednou se usmál. "V jediném povolání, o které jsem opravdu stál, jsem selhal, a v tom, jež jsem nenáviděl, jsem byl až příliš dobrý. Žena, která mne milovala z celého srdce, je mrtvá. Žena, kterou jsem já miloval z celého srdce, mě chce zabít. Vlastním dva paláce a tolik půdy, že ji ani za týden nepřejedeš. A přece mám hlad, jsem unavený a budu spát na mokré zemi v lese. A proč se zlobím?" Potřásl hlavou a zasmál se. "Odpověď mi uniká, Rabalyne."

Pomalu se stmívalo. Skilgannon poplácal mladíka po rameni a chtěl odejít. "Kam jdeš?" chtěl vědět Rabalyn.

"Postarej se o koně. Půjdu na výzvědy."

Zašel mezi stromy a vrátil se směrem, kterým přišli. Po chvíli nechal uprchlíky daleko za sebou, i když pokud by se ohlédl, uviděl by mihotavé světlo jejich ohňů.

Srpek měsíce jasně zářil na bezmračné obloze, a když vyšplhal na poslední kopec před údolím, zahlédl obrané koňské mrtvolu. Po pronásledovatelích nebylo nikde ani stopy. Skilgannon se posadil na kraji lesa a zahleděl se k východu.

"Dneska v noci podle mě nepřijdou, mládenče," ozval se hluboký hlas.

"Na takového hromotluka chodiš potichu," zabručel Skilgannon, když se černě oděný bojovník vynořil z lesních stínů.

Bojovník se zasmál. "Moje žena vždycky nadsakovala. Tvrdila, že se za ní pořád plížím." Přisedl si ke Skilgannonovi

a velkou dvouhlavou sekeru si položil vedle sebe. Sňal si přilbu a prohrábl si husté, černé a stříbrné vlasy. Skilgannon se zadíval na přilbici. Byla hodně používaná. Na železných plátech bylo plno zubů a škrábanců a stříbrná ozdoba - dvě lebky po stranách sekery - byla odřená. Kousek jedné stříbrné lebky byl odštípnutý.

"Kdyby nepřítel přišel, to jsi je chtěl všechny vyřadit jen sám?" optal se Skilgannon.

"Ani ne, mládenče. Říkal jsem si, že si to jistě nenecháš ujít."

"Nejsi na prance s kavalerií kapku starý?"

Vousáč se podíval na Skilgannona a zazubil se, ale neodpověděl, jen chvíli seděl v příjemném tichu. "Nemáš tantrijský přízvuk," podotkl nakonec Skilgannon.

"Ne."

"Jsi žoldnér?"

"Býval jsem, ale už ne. A ty?"

"Jsem jenom poutník. Jak dlouho tu chceš čekat?"

Druhý muž se nad otázkou zamyslel. "Tak ještě hodinku nebo dvě."

"Neříkal jsi náhodou, že dneska nepřijdou?"

"Už jsem se párkrát zmýlil."

"Buď nepošlou nikoho, nebo nejmíň třicet chlapů."

"Proč třicet?" podivil se hromotluk.

"Ten, který přežil, těžko přizná, že je porazil jeden stařík s velkou sekerou. Bez urážky."

"Nic se nestalo."

"Bude tvrdit, že tu byl oddíl vojáků."

"Kdyby to tak bylo, proč by neposlali nikoho - což byl tvůj první odhad?"

"Zahánějí uprchlíky k Mellicane. To je jejich hlavní cíl. Aby zvětšili počty lidí ve městě a zajistili, že jim dojde jídlo. Nepotřebují zabít nepřátelské vojáky."

"To dává smysl," připustil vousáč. "Mluvíš jako důstojník. Viděl jsem u tebe naashanský tetování. Vsadím se, že na prsou budeš mít pantera nebo něco podobného."

Skilgannon se usmál. "Znáš dobře naše zvyky."

"My staříci jsme všímaví."

Mladý válečník se zasmál nahlas. "Myslím, že jsi lhal, když jsi říkal, že se nic nestalo."

"Já nikdy nelžu, mládenče. Ani v žertu ne. Jsem starý. Nemá smysl se rozčilovat, když se o tom někdo zmíní. Za pár měsíců mi bude padesát. Pobolívají mě kolena a píchá mě v kříži. Když spím na tvrdé zemi, jsem ráno celý ztuhlý."

"Tak proč tady sedíš a čekáš na třicet vojáků?"

"Co tu děláš ty?" opáčil vousáč.

"Možná jsem sem přišel hledat tebe."

"Možná. Ale já si myslím, že jsi sem přišel, protože se nerad díváš, jak zbabělci na koních zabíjejí ženy a děti. Myslím, že jsi sem přišel, abys jim ukázal, jaký je to omyl."

Skilgannon se uchechtl. "Líbil by se ti můj otec," poznamenal. "Pro něj taky neexistovaly žádné odstíny šedi. Všechno bylo černé a bílé. Připomínáš mi ho."

"Je ještě naživu?"

"Ne. Vedl sebevražedný útok proti panthijskému pluku. Několika jeho mužům se díky tomu podařilo uniknout. Můj otec se nepokoušel utéct. Jel přímo na panthijského krále a jeho tělesnou stráž. Jeho tělo bylo jediné, které nepřítel nezmrazil."

"Přivázali ho na koně a v ruce mu nechali zlaták," prohodil hromotluk tiše.

Skilgannon byl překvapen. "Jak to víš?"

"Skoro celý život jsem prožil mezi válečníky, mládenče. Kolem ohně se vedou většinou obyčejný řeči o dobrém koni či psovi. Občas je to o hospodářství, co každé z nás dostane, až válka skončí. Když ale zemře hrdina, zpráva o tom se roznese do všech táborů. Tvůj otec byl Decado Ohnivá pěst. Potkal jsem muže, kteří pod ním sloužili. Nikdo o něm nikdy neřekl nic špatného. Nikdy jsme se nesetkali - i když jsme oba sloužili v Gorbenově vojsku. On byl u kavalerie a já nikdy neměl koně v lásce."

"Ty jsi byl u nesmrtelných?"

"Ano, chvíli. Byli to dobří hoši. Žádný měkkotiny. Byli hrdí."

"Byl jsi ve Skelnu?"

"Ano, to byl."

Znovu se rozhostilo ticho a táhlo se. Skilgannon si všiml, jak druhý muž vraští obočí. Pak si povzdychl. "Minulost je lepší nechat odpočívat. Když jsem byl ve Skelnu, moje žena umřela. A taky můj nejlepší přítel. Skeln byl konec jedné éry." Zvedl přilbu, otřel rukou okraj a narazil si ji na hlavu. "Asi si půjdu najít místo na spaní," prohlásil. "Začínám fňukat. A to zatraceně nesnáším." Oba muži vstali. Vousáč napřáhl ruku. "Děkuju ti, mladíku, že jsi staříkovi přišel na pomoc."

Skilgannon mu potřásl rukou. "Potěšení bylo na mé straně, bojovníku."

Válečník zvedl svou sekeru a odešel do tmy.

###

Skilgannon zůstal, kde byl. Setkání s vousatým bojovníkem a jeho přátelské chování ho potěšily. Už to bylo dávno, co se v přítomnosti jiné lidské bytosti takhle uvolnil. Přál si, aby byl druhý muž zůstal déle.

Posadil se zase na zem. Když uslyšel otcovu přezdívku Ohnivá pěst, otevřelo to dlouho zamčené dveře v síních jeho paměti. Dny poté, co se doslechli o Decadově smrti, byly zvláštní. Skilgannonovi bylo čtrnáct a nejdřív tomu odmítal

uvěřit. Přesvědčoval sám sebe, že to je omyl, že jeho otec každou chvíli přijede domů. Ode dvora dorazily soustrastné kondolence a navštěvovali ho vojáci, kteří mu vyprávěli o tom, jak skvělý jeho otec byl. Nakonec pravdu přijal. Rozervalo mu to srdce. Měl pocit, že také zemře. Ještě nikdy se necítil tak osamělý.

Decado zanechal poslední vůli, v níž jmenoval Speriana a Molaire opatrovníky, dokud chlapec nebude šestnáct. Také u jednoho venturijského kupce, kterému důvěřoval, zanechal dva tisíce raqů - ohromnou sumu - aby je pro něj investoval. Sperian, který byl vždy chudý, náhle získal přístup k penězům, o jakých se mu ani nesnilo. Muž méně poctivý by pocítil pokušení si něco z nich přivlastnit. Ale Decado uměl odjakživa dobře posoudit charakter. Sperian byl od začátku hoden jeho důvěry.

Jelikož nevěděl nic o ekonomii a neuměl psát, požádal Greavase, aby mu pomohl peníze spravovat, a také se pokusil věnovat Skilgannonově výuce. To pro něj bylo těžké, protože znal jenom málo z toho, co musel chlapec studovat. A Skilgannon mu to zpočátku nijak neusnadňoval. Srdce měl plné hořkosti a často se Sperianovi či Greavasovi vzpíral a nedbal na jejich příkazy. Jeho studia tím utrpěla a on byl na konci ročníku přefazen do nižší třídy. Místo aby přiznal, že to je následek vlastní hlouposti, křičel na Greavase, že si na něj učitelé zasedli, protože jeden z jeho opatrovníků je zřůda. Greavas si ještě té noci zabalil věci a odjel.

Skilgannon řádl po domě a vůbec svůj hněv neovládal. Nakonec ho Sperian našel sedět na zahradě. Sluha byl řádně navztekaný.

"Měl by ses stydět," řekl mu.

Skilgannon mu vynadal. V té chvíli Sperian udělal něco, co ještě žádný dospělý neudělal. Udeřil Skilgannona hřbetem ruky přes tvář. Chlapec byl zpola omráčen. Zahradník, ač štíhlý, měl pořádnou sílu. "A já se stydím za tebe," dodal a bez dalšího slova odešel.

Skilgannon tam stál, tvář ho pálila a cítil nesmírný vztek. Ze všeho nejdřív ho napadlo najít dýku a Speriana s ní probodnout. Ale pak, tak rychle, jak přišel, hněv odezněl. Chlapec se posadil u malého okrasného jezírka, které Sperian vybudoval. Zahradník měl pravdu.

O hodinu později ho tam, stále ztraceného v myšlenkách, našla Molaire. "Přinesla jsem ti ovocný chlebiček," řekla tiše a přisedla si k němu.

"Děkuju. Nevíš, kam šel Greavas?"

"Hádám, že bude v hostinci U Parkové brány. Pronajímají tam pokoje."

"Bude mě teď nenávidět."

"To, co jsi mu řekl, bylo hnusné, Oleku. Hrozně ho to ranilo."

"Nemyslel jsem to tak."

"Já vím. Měl by ses z toho poučit. Nikdy, ani v hněvu, neříkej, co nemyslíš vážně. Slova můžou být ostřejší než nože a rány, které způsobí, se občas nezahojí ani s časem."

O další hodinu později, kdy na obloze jasně svítil měsíc, vstoupil Skilgannon do hostince U Parkové brány. Greavas seděl sám v rohu. Dokonce i čtrnáctiletému chlapci to připadalo, že sem nepatří. Většina mužů tady byli dělníci nebo řemeslníci, rozložití, vousatí, otužilí léty tvrdé dřiny. Greavas, štíhlý bývalý herec v modré hedvábné košili s rozšířenými rukávy a se šedými kořínky v obarvených plavých vlasech, z davu vyčníval jako maják.

Skilgannon k němu došel. Uviděl v jeho očích zármutek a cítil, jak ho na srdci tíží vina jako balvan. "Mrzí mě to, Greavasi," vyhrkl s očima plnými slz.

"Třeba jsem zřůda. Nelam si s tím hlavu." Greavas se odvrátil a zadíval se z okna.

"Nejsi zřůda. Jsi můj přítel a já tě mám rád. Odpuť mi a vrať se domů. Prosím, odpuť mi, Greavasi."

Herec se uvolnil. "To víš, že ti odpouštím, hlupáčku," řekl a vstal.

Teprve v té chvíli si Skilgannon uvědomil, že se v šenku rozhostilo naprosté ticho. Ohlédl se a uviděl, jak na něj civí jakýsi hubený chlapík s ostrými rysy. Oči se mu leskly zlobou. "Už tak je dost špatný, že tady máme takový jako on," prohodil k ostatním, "natož aby nám tady ještě předváděl ty své sladký prdelky."

Skilgannon byl ohromen. Greavas se postavil vedle něj. "Je čas jít, Oleku. Pro své věci se vrátím později."

"Ty potřebuješ výprask," prohlásil muž a náhle se tlačil ke Greavasovi.

"A ty potřebuješ koupel," odsekl Greavas. "Ano, a možná jíst méně cibule. Svým dechem bys porazil i vola."

Muž se rozmáchl pěstí. Greavas uhnul a rána ho neškodně minula. Muž byl vyvedený z rovnováhy, zakopl o Greavasovi nataženou nohu a ztěžka dopadl na stůl. Praštil se do brady a upadl na podlahu. Pokusil se vstát, ale vzápětí se sesul na podlahu.

Greavas odvedl chlapce ven. "Naučíš mě to?" prosil ho Skilgannon.

"Ovšem, můj milý."

Když došli k domu, Skilgannon se zastavil. "Vážně mě to mrzí, Greavasi. Molaire říkala, že některé rány způsobené slovy se nezahojí. Tahle se ale zahojí, víd' že ano?"

Greavas mu prohrábl vlasy. "Tahle se už zahojila, Oleku. Jak jsi přišel k té modřině?"

"Sperian mě praštil."

"Tak to by ses mu měl taky omluvit."

"On praštil mě!"

"Sperian je nejlaskavější člověk na světě. Když tě uhodil, zranilo ho to víc než tebe ta modřina. Běž ho najít. A usmíř se s ním."

Sperian byl v zahradě, zrovna zaléval podnosy se semenáčky, když ho Skilgannon našel.

"Přivedl jsi ho zpátky?" zeptal se.

"Ano. Omluvil jsem se mu a on mi odpustil."

"Jsi hodný kluk. Otec by na tebe byl hrdý."

"Chtěl jsem říct..."

Sperian zakroutil hlavou. "Mně nemusíš nic říkat, mládenče. Můžeš mi pomoci s těmi podnosy. Chci je dát tam, kde je ráno zahřeje sluníčko. Položíme je na roubení studny."

"Už tě nikdy nezklam, Speriane. Nikdy." Zahradník se na něj s láskou zadíval a chvíli mlčel. Pak ho poplácal po rameni. "Vezmi tyhle dva podnosy. Opatrně. Ať nevysypeš hlínu."

Ještě o deset let později se Skilgannonovi při vzpomínce na tu noc udělal v krku knedlík. Vstal, naposledy se zadíval do údolí a vrátil se k místu, kde čekali jeho společníci.

Braygan už usnul, avšak Rabalyn seděl u koní a v rukou držel otěže. "Už můžeš jít spát," řekl mu Skilgannon. "Pokusil se někdo koně ukrást?"

"Ne. Ale stejně jsem hlídal. Celou dobu."

Skilgannon si povzdechl. "Provedl jsi to dobře, mladíku. Věděl jsem, že ti můžu věřit."

7

RABALYN NA CHVÍLI USNUL A PAK SE PRUDCE probudil z noční můry. Obličej měl studený. Sáh si na tvář. Měl ji vlhkou. Prve trochu přšelo a on měl šaty celé provlhlé. Hojící se popáleniny na tváři a na noze ho začaly svědit a pálit. Nevšímal si bolesti a zvedl se. Skilgannon seděl zády ke stromu. Kapuci měl nasazenou a skláněl hlavu. Rabalyn nepoznal, zda spí, či ne. Opatrně a tiše k němu přistoupil. Skilgannon zvedl hlavu. V měsíčním světle měly jeho oči barvu leštěného železa.

"Nemůžu spát," vysvětlil mu Rabalyn dost nepřesvědčivě.

"Zlé sny?"

"Ano. Už si na ně nevzpomínám, ale hrozně jsem se vyděsil."

"Pojď, přisedni si," vybídl jej Skilgannon. Rabalyn odmetl suché listí z plochého kamene a posadil se na něj. Skilgannon mu podal pokrývku a chlapec si ji vděčně přehodil přes ramena.

"Ten muž se sekerou byl neuvěřitelný," poznamenal. "Je starý, a stejně všechny ty muže porazil."

"Je to bývalý nesmrtelný. To byli tvrdí chlapi," přitakal Skilgannon. "Je těžké uvěřit, že je nějaké vojsko porazilo."

"Kdo je porazil?" vyzvídal Rabalyn.

"Drenajci - na místě zvaném Skelnský průsmyk. Je to pět let. Tam zemřel Gorben."

"Vzpomínám si, když císař umřel," poznamenal Rabalyn. "Ve Skepthii jsme drželi týden smutek. Všichni jsme měli ve vlasech popel. Strašně to svědilo. Všichni říkali, že to byl skvělý muž. A brzo nato zase všichni říkali, že byl hrozný. Bylo to zmatené. Jaký teda byl?"

"Asi obojí," zabručel Skilgannon. "Když zemřel, byl císařem všech zemí na východě. Nikdo nevěděl, jestli jeho dědicové budou stejně schopní. Proto byli zprvu lidé se svými názory opatrní a mrtvého císaře chválili. Když pak propukla občanská válka, státy jako Tantrie a Naashan se odtrhly od říše a lidé začali být odvážnější a mluvili o něm jako o dobovačném tyranovi."

"Znal jsi ho?" zeptal se mladík. "Opravdu byl tyran?"

"Ne, neznal jsem ho. Jednou jsem ho viděl. Přijel do Naashanu - měl s sebou dva tisíce nesmrtelných. Byla to velká přehlídka. Hlavní třída byla posypaná květinami, tisíce jich byly. A desítky tisíc lidí se sešly, aby se podívaly, jak projíždí kolem. Vypadal dobře, měl široká ramena a bystré oči. Tyran? Ano, to byl. Zabil každého, kdo se mu postavil, a dokonce zabil i ty, o kterých si jen myslel, že jsou proti němu. A taky jejich rodiny. Jeho oddaní stoupenci tvrdili, že ho poháněla touha zanechat mír do všech zemí říše. Když je dobyl, jistou chvíli tam dokonce mír byl. Takže byl obojí. Byl skvělý i hrozný zároveň."

"Byl jsi tehdy jeho voják?"

"Ne. Byl jsem o málo starší než ty. Šel jsem na přehlídku s přítelem Greavasem."

"Proč císař přijel do Naashanu?"

"Na korunovací nového krále. Byl jeho loutkou. Je to velice dlouhý příběh a já jsem příliš utahaný, abych ti ho celý vyprávěl. Zkrátka, vpadl do Naashanu a připojil ho ke své říši. Naashanský císař byl mrtvý, padl v bitvě, a Gorben na trůn dosadil svého člověka. Jmenoval se Bokram. Nejdřív byli lidé spokojení. Válka skončila a mír jim připadal nesmírně přitažlivý."

Rabalyn zívá. Všechny ty řeči o historii byly únavné a matoucí. Válka přinášející mír, mír přinášející válku. A přece nemohl usnout. Na tom, jak tu seděl a povídal si se Skilgannonem, bylo něco uklidňujícího. "Měl dobrého koně?" zeptal se.

Skilgannon se usmál. "Ano, mluvmě o skutečně důležitých věcech. Měl nádherného koně. Byl vysoký sedmáct pěstí a černý jako nehlubší noc. Uzdu měl zdobenou zlatem - a sedlo taky. Byl to válečný oř, jakého jsem od té doby neviděl."

"Chtěl bych mít takového koně."

"Který muž by nechtěl?"

"Měli nesmrtelní pěkné koně?"

"Ne. Byli to pěšáci, těžce vyzbrojení. Pochodovali v dokonalém souladu. Nosili černožlatou obřadní zbroj. Byli moc pěkní, s ohnivými očima. Díval jsem se na ně a byl jsem jako omráčený. Jejich jméno jim padlo - protože mně připadali jako bohové."

"Proč se jim říkalo nesmrtelní?"

"Po každé bitvě nesmrtelné, kteří padli, nahradili muži povýšení z jiných pluků. Proto jich bylo vždycky deset tisíc. Tak byl pluk opravdu nesmrtelný. Rozumíš? Ale to jméno pocházelo z něčeho jiného. Nesmrtelní byli neporazitelní."

Jako bohové, nikdy neprohráli."

"Ale nakonec prohráli."

"Ano, prohráli. Jednou. A to byl jejich konec."

Rabalyn se posunul dolů z kamene a lehl si na zem. Pokrývka ho hřála na ramenou. Podložil si ruku pod hlavu a zavřel oči. "Jak se z tebe stal voják?" zeptal se ospale.

"Narodil jsem se pro to," odpověděl Skilgannon. "Můj otec byl Decado Ohnivá pěst. Jeho otec byl Olek Pán koní. Jeho otec byl Decado Bijec. Řada skvělých válečníků, Rabalyn. Naše rodina bojovala v bitvách po celé věky. Alespoň mi to tvrdil otec." Povzdechl si. "Pokaždé v bitvách jiných lidí. Pokaždé umírali v jedné ztracené věci za druhou."

"Tvůj syn bude taky válečník?"

"Nemám syna. Možná je to dobře. Svět nepotřebuje další válečníky. Potřebuje skvělé mladé muže, jako jsi ty. Muže, ze kterých se můžou stát učitelé, sedláci nebo doktoři. Nebo herci nebo zahradníci nebo básníci."

Skilgannon se odmlčel. Rabalyn by se ho rád vyptal na další věci ohledně Gorbenova koně. Ale jak tak nad nimi uvažoval, vklouzl do spánku beze snů.

###

Skilgannon hleděl na spícího Rabalyna. Na kratičký okamžik k němu pocítil náklonnost. Potom ho to přešlo. Neměl v srdci na takové pocity místo. Přátelství válečníka oslabuje. Člověk přichází na svět sám a je sám, i když jej opouští. Mnohem lepší je na nikoho se nespolehat, nikoho nemilovat. Povzdechl si. To se snadno řekne. Dokonce tomu sám uvěřil - dokud si nevzpomněl na Jiannu.

Černokněžnu.

Stále nemohl pochopit, jak někdo tak krásný může být tak bezcitný a nebezpečný.

Zmáhala ho únava. Opřel se o strom a zavřel oči.

Patnáctiletému Skilgannonovi ta přehlídka připadala velkolepá. Poprvé uviděl slony. Stál vedle Greavase a majestátnost a síla těch šesti zvířat ho úplně uchvátily. Na čelech a hrudích měli stříbrnou kroužkovou zbroj, která se v ranním sluníčku nádherně třpytila. A ty kly! Byly nejméně čtyři stopy dlouhé a leskly se jako bílé zlato. Na zádech měli upevněné dřevěné věže chránící ventrijské lučištníky.

"Jsou miň užiteční, než vypadají," poznamenal Greavas. "Je snadné je splasit a zahnat na útěk. Potom se proženou vlastními řadami."

"Ale vypadají náramně."

"To je pravda. Jsou úžasní."

Po nich přijížděli noví naashanští kopiníci věrní Bokramovi, jenž měl být brzy korunován na krále. Bokram sám jel v jejich čele. Byl to štíhlý muž s úzkým obličejem a pronikavým pohledem. Na sobě měl vysokou zahnutou stříbrnou přilbu a kyrys, ale nádherně vyrobený osníř měl z bílého zlata. "Ach, jak jsou padlí iriocní," šeptl Greavas.

Všichni Naashaňané velice dobře znali Bokramův příběh. Před třemi lety ho starý císař zbavil všech jeho titulů a on uprchl do Ventrie a vstoupil do Gorbenových služeb. Brzy nato Ventrijci napadli západní Naashan. Naashaňané se dva roky drželi, ale nakonec padl starý císař v bitvě, probodený železnými meči nesmrtelných. Šuškal se, že když starý císař umíral, Bokram k němu přiběhl a něco mu řekl, než starci pomalu vrazil dýku do oka. Naashanské vojsko bylo na útěku a Bokram zamířil k hlavnímu městu. Dnes se měl stát králem v přítomnosti skutečného vládce, Gorbeny Ventrijského.

"Neměl bys mluvit proti Bokramovi," napomínal Skilgannon Greavase. "Je tvrdý a každé šeptnutí se k němu prý nakonec dostane."

"Asi to bude pravda - ať už to říká kdokoli," opáčil Greavas. "Mezi šlechtou došlo k mnoha zatčením. Další urozcenci uprchli. Nad císařovou vdovou a jeho dcerou Jiannou byl dokonce vyhlášen rozsudek smrti."

"Proč by chtěli zabít ženy?"

"Je to běžná praxe, Oleku. Všichni členové staré královské rodiny musejí zemřít. Tak se proti Bokramovi a jeho nové dynastii nikdo nepostaví - a žádné ženy neporodí nové nepřátele."

"Doufám, že je nenajdou."

"Já taky," zabručel Greavas. "Ta dívka je velice milá. No, když říkám dívka, vlastně je jí už skoro šestnáct a asi z ní bude úžasná krasavice."

"Ty jsi ji viděl?"

"Ano, mnohokrát. Byl jsem její učitel poezie a tance."

Skilgannon žasl. Ale neřekl nic, poněvadž v té chvíli se v dohledu objevil císař Gorben a jel na tom nejúžasnějším válečném oři. Gorben byl mohutný muž, vlasy i vousy měl černé jako uhlí a lesklé. Na rozdíl od Bokrama neměl osníř zlatený. Jeho zbroj byla nejlepší kvality, avšak byla určena k použití, ne jako ozdoba. Za ním pochodovaly dva tisíce nesmrtelných. "Tak tohle je skutečná moc," podotkl Greavas. "Pozorně si ho prohlédni, Oleku. V této chvíli to je nejmočnější muž na světě. Má všechno. Šarm, sílu, charisma - a obrovskou odvahu. Jeho muži ho zbožňují a on má svůj cíl. Má jen jedinou vadu."

"A to je?"

"Nemá děti. Jeho říše tudíž stojí na pohyblivém písku. On je maltou, která drží hradby pohromadě. Pokud zemře, jeho hrad se zhroutí."

Stáli tam a dívali se na procházející vojáky, a pak se protlačili ven z davu a zamířili po široké třídě k domovu.

"Viděl jsi Borania?" zeptal se Greavas.

"Ne. Kde byl?"

"Jel hned za Bokramem. Je kapitánem kopiníků. Na osmnáctiletého to není špatné - i když i asi pomůže, je-li nový král tvůj strýc. Teď bychom si měli pospíšet, nebo přijdeš pozdě k Malanekovi."

"Budeš se dívat?"

Greavas zavrtěl hlavou. "Musím si něco zařídit. Uvidíme se večer. Radši utíkej, Oleku. Malaneka nesmíš nechat čekat."

Greavas mu zamával na rozloučenou a přešel na druhou stranu ulice. Skilgannon se za ním díval. Poslední dobou byl hodně tajnůstkářský, občas bez vysvětlení mizel na celé dny. Teď Skilgannon zjistil, že učil princeznu Jiannu. Skilgannon se zazubil. Greavas strávil velkou část života tím, že na jevišti představoval princezny, tak kdo by byl lepší učitel pro princeznu?

Ridě se Greavasovou radou, rozběhl se po ulici, vzal to zkratkou uličkami a nahoru na Cedrový vrch. Z chrámu s vysokou kupolí vycházeli mniši ve žlutých hábitech a on mezi nimi proklíčkoval a hnal se ke starým budovám akademie. Už několikrát je prodali a koleje byly přestavěny na byty pro bohaté návštěvníky Naashanu. Stály blízko paláce a byly ideálním dočasným domovem pro dvořany na návštěvě a vyslance z různých zemí.

Jeden ze strážných u brány mu zamával, když utíkal kolem. Už dávno po něm přestali chtít průkaz. To chlapce potěšilo i znepokojilo. Dostal se tak sice k Malanekovi rychleji, ale bylo to lajdácké. Mnoho obyvatel Staré akademie byli mocní lidé. Jak mu jednou vysvětlil Decado, všichni mocní mají nepřátele. To je přírodní zákon. Pokud začnou být stráže až příliš samolibé, jednoho dne dovnitř vpustí nesprávnou osobu a poteče krev.

Nicméně to nebyl Skilgannonův problém. Mladík vyběhl po kamenných schodech do bývalé jídelny. Teď zde byla tělocvična pod střechou, vybavená šplhacími lany, bradly, lázněmi a masáží. Byly tu terče pro lukostřelbu a vrh oštěpem a dlouhé držáky s meči, z nichž některé byly dřevěné, ostatní pak z ostrého železa. Na odděleném stojanu byly menší vrhací zbraně: nože a lesklé kotouče s pilovitými okraji.

Malanek čekal u stojanu s meči a zkoušel rovnováhu dvou stejných šavlí. Skilgannon se zastavil a prohlížel si šermíře. Byl vysoký, a třebaže vypadal štíhlý, byl svalnatý. Černé vlasy měl až nad uši vyholené, na čele je měl zastřížené nakrátko do klínu a na temeni je měl dlouhé jako koňský ohon. Byl do půli těla nahý. Na hrudi měl vytetovaného pantera a na jednom předloktí pavouka a na druhém hada, jenž se mu ovíjel kolem celé paže a jeho hlava se mu vynořovala na pravém rameni. Šermíř nebral chlapcovu přítomnost na vědomí, prostě jen přešel doprostřed sálu.

Tam začal točit šavlemi, zprvu pomalu, ale stále zrychloval a začal vyskakovat a otáčet se, aby se rozcvičil. Pohyboval se s neuvěřitelnou grácií. Skilgannon vzrušeně čekal na finále. Tohle miloval. Malanek vyhodil šavle do vzduchu a vrhl se do kotoulu. Jak vstával, zvedl ruce a sevřel prsty kolem jílců otáčejících se šavlí. Skilgannon zatleskal. Malanek se uklonil, ale neusmál se. Beze slova hodil jednu šavli Skilgannonovi. Čepel ostrá jako břitva proletěla vzduchem. Skilgannon se na ni zaměřil, rychle ukročil a sáhl po jílcí. Téměř ho chytil, ale zbraň mu vyklouzla z prstů. Šavle zařinčela o podlahu a odrazila se mu od holé nohy. Objevila se krev.

Malanek k němu došel a prohlédl mělkou ránu. "To nic není," prohlásil. "Zatáhne se to samo. Běž se připravit."

"Skoro jsem ji měl."

"Skoro se nepočítá. Snažíš se myslet za svou ruku. Tak to nefunguje, chlapče."

Další dvě hodiny Malanek Skilgannona proháněl a ukládal mu namáhavá cvičení: běh, šplh, přeskoky a posilování. Každých deset minut ho nechal minutu odpočinout, pak to začalo nanovo. Nakonec vzal dvě šavle, jednu podal Skilgannonovi a bez váhání se vrhl do útoku. Skilgannon byl překvapen. Obvykle si nejdřív vzal vycpávaný kožený kolet a chrániče paží. Když byl výcvik zvlášť náročný, trval Malanek i na chrániči hlavy. Teď neměl jinou možnost. Bránil se, jak nejlépe uměl. Malanek také neměl nic na svou ochranu a Skilgannon se nepokoušel prorazit jeho obranou. Šermíř couvl. "Co si myslíš, že děláš?" otázal se chladně.

"Bráním se, pane."

"A nejlepší způsob obrany je?"

"Útok. Jenže ty nemáš..."

"Pochop, chlapče," štěkl Malanek, "tato lekce skončí krví. Buď mou, či tvou. Teď zvedni zbraň, nebo ji polož na podlahu a odejdi."

Skilgannon se na něho podíval, položil šavli na podlahu a otočil se ke schodům.

"Ty se bojíš?" sykl Malanek. Skilgannon se obrátil.

"Jenom toho, že bych ti mohl ublížit, pane," odpověděl.

"Pojď sem." Skilgannon se vrátil k šermíři. "Prohlédni si mě. Prohlédni si moje jizvy. Tohle," pravil a poklepal si na prsa, "bylo kopí, o němž jsem si myslel, že mě zabije. A tahle je od dýky. A tuhle," pokračoval a ukázal na klikatou jizvu podél hadí hlavy na rameni, "mi udělal tvůj přítel Boranius při cvičení. Krvácím a přežívám. Můžeme si tu hrát s meči celé věky a z tebe nikdy nebude válečník, poněvadž dokud nebudeš čelit skutečnému nebezpečí, nemůžeš vědět, jak se s ním vyrovnáš. Pojď za mnou." Šermíř zašel ke stěně. Zde si na polici připravil obvazy, zakřivenou jehlu, nit, džbáněk vína a nádobku s medem. "Jednomu z nás dnes poteče krev. Je vysoce pravděpodobné, že to budeš ty, Oleku. Čeká tě bolest a utrpení. Jestli jsi dobrý, bude ta rána jenom mělká. Jestli ne, mohla by být hluboká. Dokonce bys mohl zemřít."

"To nedává smysl," namítl Skilgannon.

"A válka dává?" opáčil Malanek. "Vyber si. Odejdi, nebo boj. Jestli odejdeš, už tě ve své tělocvičně nechci nikdy vidět."

Skilgannon chtěl odejít, ale v patnácti by hanbu z takového ústupu neunesl. "Budu bojovat," řekl.

"Tak začneme."

Jak tak nyní seděl v lese, vzpomínal, jak ho stehy bolely. Sečná rána na prsou byla několik palců dlouhá. Krvácel jako prase při porážce. Bolelo ho to několik týdnů. Boj byl zuřivý a on během něj zapomněl, že Malanek je jeho učitel. Ocel řinčela o ocel a Skilgannon bojoval, jako by na výsledku závisel jeho život. Nakonec riskoval smrt, když provedl nebezpečný výpad na Malanekovo hrdlo. Jenom rychlost a vrozené schopnosti šermíři umožnily vyhnout se smrtící ráně. Přesto mu hrot roztrhl tvář a krev vystříkla do vzduchu.

Teprve v tom okamžiku si to Skilgannon uvědomil - právě když sám uhýbal před smrtícím výpadem - že mu Malanekova čepel rozsekla kůži na prsou. Když mu začala téci krev, ustoupil. Malanek svou čepel otočil na poslední chvíli a jenom ho škrábl. Kdyby byl chtěl, mohl šavli prohnat Skilgannonovým srdcem.

Oba soupeři se na sebe zadívali. "Doufám, že to jednou budu umět jako ty," funěl chlapec.

"Budeš lepší, Oleku. Ještě rok a nebudu tě mít čemu učit. Bude z tebe skvělý šermíř. Jeden z nejlepších."

"Tak dobrý jako Boranius?"

"Těžko říct, chlapče. Muži jako Boranius jsou vzácní. On je rozený zabiják, má nejrychlejší ruku, jakou jsem kdy viděl."

"Dokázal bys ho porazit?"

"Už ne. Je lepší než já. Teď je tak dobrý jako Agasarsis, a nikdo lepší než on už není."

##

Během dopoledne poutníci urazili přibližně jedenáct mil. Opustili hustý hvozd a ocitli se ve zvlněné, převážně obdělávané krajině. Projížděli podél zástupu uprchlíků. Stovky unavených lidí se plahočily směrem k místu, kde doufaly, že najdou alespoň přechodné bezpečí.

Slunce zakryly těžké mraky a den byl pošmourný a chladný. Brayganovi se konečně podařilo najít správný rytmus - alespoň v klusu. Při cvalu v sedle neohrabaně nadskakoval a chytal se sedlové hrušky. Skilgannon často jezdil vepředu a dával pozor na nepřátelské jezdce. Zhlédl několik jízdních hlídek, ale žádná se k uprchlíkům nepřiblížila.

Blížil se večer, když se mraky protrhaly a vysvitlo jasné slunce. Prchajícím lidem to zvedlo náladu. Daleko vepředu se zastavovali a motali se kolem dokola. Zpráva, která zástup zastavila, se rozšířila rychleji než lesní požár.

Hlavní město Mellicane padlo. Nikdo nevěděl, co se stalo s tantrijským králem a se zbytky vojska. Věděli jen, že jejich cesta za bezpečím byla zbytečná. Už je neskryjí žádné hradby. Lidé si sedali na zem. Někteří plakali. Další jen tupě zírali do kraje. V hrůze opustili své domovy. Báli se návratu, jenže teď už je vepředu nic nečekalo.

Skilgannon pobídl koně do cvalu a zamířil k severozápadu. Sesedl u největší skupinky uprchlíků. Zhlédl u nich několik ozbrojených kopiníků ve žlutých pláštích tantrijských vojáků, snažících se odpovědět na hromadu otázek, přičemž na většinu z nich ani odpověď neexistovala. Skilgannon zjistil, co se dalo. Král se sám zabil - nebo ho zabili ti, jež považoval za své věrné služebníky. Brány města byly otevřeny a Datijcům se nikdo nestavěl na odpor. Došlo k drancování a šířily se zvěsti o útocích na obyvatelstvo, ale ve městě teď panovalo stanné právo. K nejhorším incidentům došlo, když byla vypuštěna zvířata z arény. Vyrazila do hustě obydlených oblastí a bezohledně zabíjela, dokud nebyla sama zabita. Skilgannon se vrátil k Brayganovi a Rabalynovi, kteří na něj čekali. "Co budeme dělat?" zeptal se malý mnich.

"Pojedeme do města. Proto jsme tady."

"Takže válka už skončila?"

"Ne," sdělil mu Skilgannon. "Tohle je jenom první stadium. Teď sem vpadne naashanské vojsko."

"To nechápu," namítl Braygan. "Naashaňané jsou přece naši spojenci. Proč nepřišli dřív?"

"Ovce uzavřela spojení s vlkem, Braygane. Královna chce vládnout této zemi. A taky Datii a Dospilis. Tantrijský král je mrtvý. Teď královna přijde jako mstivý osvoboditel a přijme vděk vyděšených lidí."

"Copak ona není ani trochu čestná?" zeptal se Rabalyn.

"Čestná?" opáčil Skilgannon s drsným smíchem. "Ona je vladařka, chlapče. Čest je plášť, který nosí, když se jí to hodí. Vzpomeň si na to staré rčení: 'Čím hlasitěji mluví o cti, tím rychleji počítejme lžice.' U vládců nehledej obyčejné ctnosti."

"A bude ve městě bezpečno?" chtěl vědět Braygan.

Skilgannon pokrčil rameny. "To nevím. Bude tam bezpečněji, než tam bylo včera, i když budeme muset pustit koně a jít pěšky."

"Proč?" vyhrkl Rabalyn.

Skilgannon si všiml, jak se tváří ublíženě. "Nemáme jinou možnost. Mají vypálený cejch, Rabalyne. Sebrali jsme je mrtvým datijským kopiníkům. Myslíš, že je moudré vjet do dobytého města na ukradených koních? Necháme si je až do kopců nad městem. Tam je pustíme. Nic se jim nestane. A teď popojedeme."

Skilgannon otočil koně, objel uprchlíky a vyrazil přes pole. Pád města byl - přinejmenším pro Skilgannona - pozhánáním. Když tato fáze války skončila, vstup do Mellicane - a také odchod - by měl být snazší. Zásoby budou přístupnější a cesta na sever do Sheraku a Namibské pouště by měla být méně obtížná. Naashanská vojska přijdou od jihu. Datijská a dospilská vojska budou nucena pochodovat tím směrem, aby se jim postavila. Na severu tudíž bude méně vojenské činnosti.

Jeli mlčky několik hodin. Země tady byla klamně rovná, byla však plná špatně viditelných dolíků a proláklín. Skilgannon jel pomalu a dával pozor na cestu. Cvičeným zrakem obhlížel krajinu. Tohle by bylo vhodné místo pro přepad nepřátelského vojska. V údolíčkách nebo v rákosí na březích potoků bylo možné schovat značný počet vojáků. Skilgannon během počátků naashanského povstání naplánoval nejeden takový překvapivý útok.

Opět narazili na uprchlíky, ještě unavenější, jak se plouží směrem k nejisté budoucnosti. Brodili se mořem rákosí a snažili se dostat co nejkratší cestou ke kopcům. Půda pod kopyty koní byla nasáklá vodou a čvachtala, a když tolik lidí mířilo k severozápadu, postupovali pomalu. Skilgannon i z koňského hřbetu nad rákosím tak tak viděl. Jeli ještě asi půl míle. Z vody vylétala hejna komárů a hmyz sedal na koně i jezdce. Koně pohazovali hlavami a stříhali ušima. Bylo stále větší horko a Skilgannonovi stékal pot po zádech čůrkem.

Odněkud zepředu zazněl výkřik čiré hrůzy. Skilgannon zastavil koně. Nad vrcholky rákosí zahlédl tělo, vylétlo do vzduchu a otočilo se. Pak se ozval další výkřik - krutě přerušovaný uprostřed.

Lidé se obraceli a hnali se, aby si uchránili holé životy. Ten náhlý pohyb polekal koně. Skilgannonův šedák se

vzepjal a jezdec měl co dělat, aby ho udržel. Braygana kůň shodil a vyrazil cvalem pryč. Rabalynův kůň se splašil a proletěl kolem Skilgannona. Chlapec zápolil s otěží.

Rákosí rozvlnil lehký vánek. Skilgannonův kůň zachytil nějaký pach. Přes jezdcovu zručnost se náhle roztrásl, opět se vzepjal a vyrazil za Brayganovým valachem.

Skilgannon neměl příliš na vybranou, musel nechat koně chvíli běžet a zlehka tahal za otěže. Když se dostali na pevnější půdu, začal na koně tiše mluvit a narovnal se v sedle. "No tak, chlapče!" uklidňoval šedáka. Kůň unikl původnímu nebezpečí, a tak začal vnímat příkazy, zpomalil a nakonec zastavil. Skilgannon ho poplácal po dlouhém krku a otočil zpátky k severu.

Rozhlížel se nad rákosím, jež nyní bylo zhruba čtvrt míle daleko. Lidé stále prchali na všechny strany.

Pak uviděl tu šelmu.

Měla dobře sedm stop v kohoutku a porostlá byla černou srstí. Skilgannon ji chvíli považoval za medvěda, jenomže pak se obrátila. Trup se zužoval od mohutných plecí a dlouhých paží k úzkému pasu a dlouhým nohám. Hlava byla obrovská, podpíraná mohutným krkem, s protaženými, jakoby vlčími čelistmi. Kolem tlamy a na hrdle měla obluda krev. Otočila velkou hlavu ze strany na stranu a pak vyrazila. Na to, jak byla velká, se pohybovala pozoruhodně rychle. Skočila na záda jedné ženě a rozkousla jí lebku. Žena se zhroutila, byla na místě mrtvá. Z rákosí se vynořila další šelma, s mourovatou šedou srstí, a rozběhla se k první. Obě zvířata se postavila na zadní a vrhla se na sebe. Černá bestie po chvíli ustoupila a šedá se pustila do žrádla.

Skilgannon slyšel o šelmách z arény, ale nikdy žádnou neviděl. Povídalo se, že je pro tantrijského krále za peníze vytvořil jeden odpadlý nadírný šaman. Skilgannon se doslechl o podivných obřadech, kdy z temnice vyvlékali vězně a šaman je kouzlem spojoval s vlky, medvědy a psy.

V té chvíli se z rákosí vypotácel Braygan. Byl necelých dvě stě yardů od krmicí se šelmy.

Skilgannon zaklel a pobídl koně do běhu. Tvor se šedou srstí vzhlédl, ale jezdcovi ani potácejícího se mnicha si nevšímal. Ne tak černá šelma, která přišla o kořist. Spustila se na všechny čtyři a vyrazila k Brayganovi.

Šedák se řítit tryskem a blížil se k mnichovi. Skilgannon se ohlédl. Teď si nesměl dovolit chybu. Braygan uviděl vlčího tvora a snažil se utéci. Skilgannon se naklonil v sedle a navedl koně vedle prchajícího mnicha. Popadl ho za hábit a přehodil si ho přes sedlo. Braygan jen zachrčel. Šedák se hnál dál. Skilgannon ho obrátil směrem ke kopcům a ohlédl se přes rameno. Šelma je doháněla.

Kůň se řítit plným tryskem a Braygan, jemuž se sedlová hruška zarývala do žeber, se pokoušel posunout.

"Nehýbej se, pitomče!" zaječel Skilgannon.

Kůň sebou trhl a zaržál. Skilgannon se ohlédl. Šelma se posadila na zadní a honičky se vzdala, ale šedák měl na zadku a na hřbetě krvavé šrámy od drápů.

Bylo to těsné.

Skilgannon pokračoval v jízdě. Vyděšený kůň se drápal do kopce. Nahoře Skilgannon bez okolků hodil Braygana na zem, sám také sesedl a prohlédl koni rány. Utržil tři vodorovné škrábance, ale nebyly hluboké.

Černé zvíře je zpovzdálí pozorovalo, pak se obrátilo a pomalu se vrátilo zpátky do rákosí.

Braygan se zvedl na kolena a sepal ruce k modlitbě. "Děkuji ti, Pane na nebesích," vychrlil ze sebe lámajícím se hlasem. "Děkuji ti za tento život a za to, že jsi mne dnes ušetřil."

"Den ještě neskončil," upozornil jej Skilgannon.

Seděli na kopci skoro hodinu, dokud se nezačalo stmívat. Pak Skilgannon zahlédl na jihu nějaký pohyb. Objevila se další velká skupina uprchlíků, vynořila se z většiny prolákliny. Mířili k rákosí.

"Dobré nebe!" vydechl Braygan. "Roztrhají je na kusy."

##

Rabalyn si uvědomil, jak ho bolí hlava. Začalo to jako jemné bušení, které vzápětí hrozivě zesílilo. Obracel se mu žaludek. Zasténal a otevřel oči. Ležel v trávě kousek od lesa. S dalším záupněním se posadil a rozhlédl se kolem sebe. O něco dál viděl okraj rákosí. Na plochem kameni vedle byla krvavá skvrna. Chvíli na ni tupě zíral, pak si sáhl na hlavu. Ucítil cosi lepkavého. Oťel si prsty do trávy. Zůstala po nich rudá šmouha.

Potom si vzpomněl, jak se mu splašil kůň a hnál se podél mokřiny. Držel se sedlové hrušky a snažil se udržet v sedle. Tehdy se z rákosí vynořila ta příšera. Rabalyn ji zahlédl jen koutkem oka, jak kolem ní jeho kůň proletěl, přesto to stačilo, aby ho z toho zamrazilo až do morku kostí. Zvíře bylo obrovské a z tlamy mu kapaly sliny. Zvedlo se na zadní jako medvěd, ale hlavu mělo spíš vlčí. Zaútočilo na koně a zranilo ho. Když hnědák klopýtl, Rabalyn přepadl na bok, nicméně se udržel v sedle. Kůň se vzpamatoval a chvíli běžel zmateně dál, než znovu klopýtl. Jak sklonil hlavu, Rabalyna to vymrštilo do vzduchu. Zřejmě narazil hlavou na kámen.

Vyškrábal se na nohy a otočil se. Mrtvý kůň ležel opodál. Rabalyn nešťastně vykřikl a rozběhl se k němu. Na boku měl kůň hlubokou ránu. Svaly a šlachy z ní visely do hluboké kaluže zasychající krve.

Rabalyn zapomněl na bolení hlavy, klekl si a pohlídl koně po hřívě. "Tolik mě to mrzí," vzlykl.

Z dálky zaznělo zvláštní a děsivé vytí. Rabalyn vyskočil. Kůň byl mrtev, jenomže pach jeho krve se ponese na větru. Rabalyn se odsud musel dostat co nejrychleji pryč. Otočil se a škrábal se do kopce směrem k lesu. Neměl tušení, kam jde, věděl jen, že se musí dostat co nejdál od mrtvého hnědáka. Znovu ho rozbolela hlava. Padl na kolena a vyzvracel se. Po chvíli se škrábal dál. Podrost tu byl hustý, a tak se ho snažil obejít, a hledal strom, na který by mohl vyšplhat. Jenomže nohy měl jako z olova a nevěděl, jestli bude mít sílu vylézt do větví.

Příšerné vytí zaznělo znovu. Rabalyn nepoznal, jestli je nebo není blíž, ale ve své hrůze věřil, že se přiblížilo. Dorazil k rozložitému dubu a začal šplhat. Uklouzla mu noha a upadl na záda, až si vyrazil dech. Jak se snažil zvednout, padl na něj stín. K smrti se vylekal.

"Jenom klid, mládenče," promluvil hluboký hlas. "Já ti neublížím."

Rabalyn zamrkal. Před ním stál starý válečník se sekerou, který pobil kopínky. Zblízka s těma třpytnýma, světle šedým očima působil ještě děsivěji. Vousy měl černostříbrné a na sobě měl černou koženou kazajku, na ramenou zpevněno lesklou ocelí. Rabalynův pohled přitáhla jeho obrovská sekera. Čepele měly tvar motýlích křídel a končily dvěma bodci. Topor byl černý a na něm byly stříbrem vykládané runy. "Co se ti stalo s hlavou?" zeptal se válečník, klekl si a sekeru položil vedle sebe na zem.

"Spadl jsem z koně."

"Ukaž, podívám se." Vousáč mu prohlédl ránu. "Lebku nejspíš prasklou nemáš. Vypadá to jen na bouli, akorát máš trochu natrženou kůži. Kde máš přátele?"

"To nevím. Když zaútočily ty bestie, splášil se mi kůň." Strach se mu vrátil a Rabalyn se vyškrábal na nohy. "Musím vylízt na strom. Za chvíli budou tady."

"Jenom klid, mládenče. Kdo tady bude?"

Rabalyn mu povyprávěl o tom, co viděl, a že je jeho kůň mrtvý a břicho má rozervané ostrými drápy. "Možná zabily i moje přátele."

Bojovník jen pokrčil rameny. "Možná. Ale pochybuju, že by ten šermíř byl mrtvý. Mně připadal jako chytrý chlap." Vzhledl k tmavnoucí obloze a vstal. "Půjdem si teď najít místo na noc. Zapálíme oheň a ty si můžeš chvíli odpočinout."

"Ale ty bestie..."

"Buď přijdou, nebo ne. S tím stejně nic nenaděláme. Tak pojď." Napráhl ruku a pomohl Rabalynovi na nohy. Vzal si sekeru a zamířil mezi stromy. Rabalyn ho následoval. Po chvíli bojovník dorazil na přírodní palouk. Dva staré duby se vyvrátily a na západě vytvářely částečnou clonu. Bojovník nohou odhrnul větvičky a listí a udělal místo pro oheň. Rabalynovi řekl, ať jde nasbírat dříví, a když chlapec nanosil dost klacíků, vyndal krabičku s troudem a vykřísł plamínek.

Tma houstla. Rabalyn se posadil k ohni. Pořád ještě mu nebylo dobře, ale bolest hlavy přešla.

"Bratr Lucern říkal, že jsi byl u nesmrtelných."

"Bratr Lucern?"

"Ten šermíř, který ti pomohl."

"Aha. Ano, chvíli jsem u nich sloužil."

"Proč jsi napadl ty vojáky?"

"Jak to myslíš?"

"No, nejdřív jsem si myslel, že chráníš rodinu nebo přátele. Ale ty cestuješ sám. Tak proč jsi bojoval?"

"Dobrá otázka. Jak se jmenuješ?"

"Rabalyn."

"A proč jdeš do Mellicane, Rabalyne?"

Mladík mu vypověděl o útoku na jejich domek a o smrti tetičky Athly. Nakonec také přiznal, že zabil Todheho a jak se za to stydí.

"On si to přivodil sám," odušil bojovník. "Nemá smysl se kvůli tomu trápit. Každý čin má následky. Kdysi jsem se o tom pořád dohadoval s jedním svým přítelem. Donekonečna mluvil o tom, co nazýval lidským potenciálem. Tvrdil, že i ti nejhorší lidé jsou schopni konat dobro. Neustále tlachal o vykoupení a podobných věcech. Možná měl pravdu. Já se takovýmá myšlenkama nezatežuju."

"Zabil jsi hodně lidí?" optal se Rabalyn.

"Spoustu," přiznal válečník.

"Byli všichni zlí?"

"Ne. Většinou to byli vojáci, kteří bojovali za svou věc. Stejně jako já bojoval za tu svoji. Tohle je tvrdý svět, Rabalyne. Trochu se prospí. Ráno se budeš cítit líp."

"Neřekls mi, proč jsi zaútočil na ty vojáky," podotkl mladík.

"Ne, to neřekl."

Rabalyn se natáhl na zem a zadíval se na děsivého válečníka u ohně. Všiml si, že se nedívá do plamenů, ale do temného lesa.

"Myslíš, že přijdou?" zeptal se.

"Jestli přijdou, budou toho litovat. Jen klidně spi."

Rabalyn se chvíli snažil zůstat vzhůru. Bojovník už nepromluvil a chlapec tam jen ležel a hleděl na něj. V mihotavé záři ohně vypadal vousáč ještě starší. Vrásky v obličejí měl hluboké. Pak zvedl sekeru. Svaly na předloktí se mu zavlhnily, když mohutnou tlapou sevřel topor. "Už ses někdy opravdu moc bál?" vyzvídal chlapec.

"Ano, jednou nebo dvakrát. Moje žena měla slabý srdce. Několikrát se zhroutila. Tenkrát jsem se bál moc."

"A teď se nebojíš?"

"Není tu čeho se bát, mládenče. Žijeme. Umíráme. Jeden mudrc mi kdysi řekl, že nakonec dokonce vyhasne i slunce a všude zavládne temnota. Všechno zahyne. Smrt není důležitá. Záleží akorát na tom, jak žiješ."

"Co se stalo tvé ženě?"

"Zemřela, chlapče. Už to bude pět let." Bojovník přihodil na oheň větve a hned ji obalily plameny. Zvedl se a stál nehybně jako socha. "Myslím, že je čas vylízt na ten strom," poznamenal tiše. Rabalyn se vyškrábal na nohy. "Támhle na ten," dodal válečník a ukázal na vysoký dub opodál. "A udělej to hned!"

Rabalyn doběhl ke stromu, vyskočil, zachytil se nejnižší větvě a vytáhl se nahoru. Vyšplhal do rozsochy, posadil se a zadíval se na táborový oheň. Mohutný bojovník pořád nehybně stál u ohně se sekerou v ruce. Rabalyn se rozhlížel po palouku. Nic neviděl, jen měsíčním světlem ozářené křoví a stromy. Pak mu zorným polem přeběhla nezřetelná

postava. Pokoušel se na ni zaostřit zrak, jenže nikde nebylo nic vidět. Napravo se pohnul další stín. Rabalyn se roztřásl. Co jestli umějí šplhat?

Stydl se až do hloubi duše. Jeden stařík se chystal pustit do těch bestií, zatímco on se schovává na stromě. Prál si, aby měl nějakou zbraň a mohl jít bojovníkovi na pomoc. Ten zvedl sekeru nad hlavu a pomalu se protahoval.

Chvilí se nikde nic nehýbalo. Vtom si Rabalyn uvědomil, jak mu prudce buší srdce. Trochu se mu točila hlava a on se pevně držel větve. Měsíc zmizel za mrakem a na palouk se snesla tma. Rabalyn jen tak tak rozeznával bojovníka se sekerou podle odlesku plamenů na přilbě a zbrani. Zaslechl praskot větví a zuřivé zavrčení. Na muže dole padl černý stín a Rabalyn chvilku nic neviděl. Ozval se přidušený výkřik. Coś spadlo do ohně, až vyletěla sprška jisker. Nastala ještě větší tma. Něco se pohybovalo v podrostu a hlasitě to funělo.

Znovu vyšel měsíc a palouk zalilo jasné, stříbřité světlo. Bojovník ještě stál na nohou. V ohništi leželo tělo obrovské šelmy obalené kouřem. Rabalyn ucítil pach ohořelé srsti a masa. Další šelma přeskočila padlý strom a vrhla se na válečníka. Ten se otočil na patě a sekerou ji zasáhl do krku. Jak bestie padala, bojovník vytrhl sekeru z rány a udeřil ji znovu. Čepel zvířeti prorazila rameno a zajela pořádně hluboko. Objevila se další dvě zvířata. Vousatý bojovník uvolnil sekeru a otočil se k nim. Šelmy couvly a začaly ho obcházet. Jedna přiskočila, jenže když se sekera zvedla, zase uskočila. Druhá popoběhla blíž, avšak na poslední chvíli také uhnula. Jedna se požívala na oblohu a Rabalyn sledoval, kam hledí. Blížily se další mraky a chlapci došlo, že ta stvoření čekají na tmu.

Bojovník skočil po první šelmě. Ta utekla o kus dál. Rabalyn by byl moc rád něco udělal, aby bojovníkovi dole pomohl. Potom mu to došlo. Mohl by je odlákat. Zhluboka se nadechl a z plna hrdla zařval. Jeden tvor se polekal a otočil se po hlase. Bojovník toho využil a zaútočil. Jeho sekera se zvířeti zaryla hluboko mezi žebra. To zavřísklo a upadlo, čímž válečníkovi vyrvalo zbraň z ruky. Druhý tvor toho využil a skočil. Bojovník se otočil a praštil ho pravým hákem do tlamy. Váha zvířete ho strhla na zem a oba se začali válet. Rabalyn slezl níž a z poslední větve seskočil na zem. Rozběhl se k tělu, v němž vězela sekera, popadl topor oběma rukama a snažil se zbraň vytáhnout.

Šelma ještě nebyla mrtvá. Otevřela zlaté oči a zařvala. Rabalyn se vrhl vši silou dozadu. Sekera se uvolnila. Zvíře vyrazilo pronikavý skřek, zpola se zvedlo a zase se sesulo zpátky a z velké rány v hrudníku mu tryskala krev. Zbraň byla těžší, než Rabalyn čekal. Sebral všechny síly, zvedl ji na rameno a klopýtal k místu, kde vousatý bojovník zápolil s poslední šelmou. Muži spadla přilba z hlavy a z rány na spánku mu tekla krev. Levou ruku měl zapřenou o krk zvířete a snažil se udržet slintající tlamu dál od sebe. Pravou rukou svíral levé zápěstí obludy.

Rabalyn popadl sekeru oběma rukama a zvedl ji nad hlavu. Ta ho převážila dozadu. Když se konečně narovnal, ťal. Čepel zasáhla zvíře mezi lopatky. Ozvalo se příšerné zaječení. Šelma se vymrštila a vytrhla Rabalynovi zbraň z rukou. Bojovník pustil tlapu a praštil zvíře do hlavy. Rabalyn mezitím popadl topor a snažil se sekeru uvolnit. Bestie se otočila, sekla tlapou a zasáhla chlapce do prsou, až odletěl dozadu. Přistál ztěžka. Zpola omráčený se pokoušel vstát. Starý válečník konečně získal svou zbraň zpět. Šelma couvla, pak se otočila a utekla do lesa.

Válečník se za ní chvilku díval. Konečně zašel k Rabalynovi. "Ty jsi mi ale šikovný mládenec," zabručel a pomohl Rabalynovi na nohy.

"Zabil jsi tři," supěl Rabalyn. "To je neuvěřitelné."

"Začínám stárnout," opáčil bojovník s úsměvem. "Bývaly doby, kdy bych na taková štěňata ani nepotřeboval sekeru."

"Vážně?" zeptal se užasle Rabalyn.

"Ne, mládenče jen jsem žertoval. Nikdy mi to moc nešlo." Zvedl svou přilbu, otřel okraj a nasadil si ji na hlavu. Ozvalo se tiché zavrčení. Mohutný válečník došel k ležící bestii, která ještě kopala. Zvedl sekeru a sekl ji do krku. Šelma znehybněla. Vousáč se vrátil k Rabalynovi a napřáhl ruku. "Jmenuju se Druss. Děkuju ti za pomoc. S tou poslední potvorou se mi to maličko zamotalo."

"Bylo mi potěšením, pane," odpověděl Rabalyn, a když bojovníkovi potřásal rukou, byl na sebe náramně hrdý.

"Teď chci, abys zase vylezl na ten strom."

"Jsou tu další?"

"Nevím. Ale musím na chvíli odejít. Neboj se, hned se vrátím."

Rabalyn vyšplhal zpátky na svou rozsochu a usadil se. Druss zmizel v lese a Rabalynův strach se vrátil. Co když ho tu nechal? Okamžitě tu myšlenku zahnal. Neznal bojovníka dobře, ale instinktivně věděl, že by mu nelhal, že se určitě vrátí.

Čas ubíhal a obloha se rozjasnila. Rabalyn, zaklíněný mezi větvemi, si trochu zdříml. Probudila ho vůně pečeně.

Starý bojovník zatím odtahal mrtvá těla z palouku a znovu rozdmýchal oheň. Teď seděl u něj a nad plameny opékal kus masa na klacku. Rabalyn slezl dolů. Z vůně jídla se mu zatočila hlava. Dřepł si vedle bojovníka. Potom ho něco napadlo "Tohle není z těch potvor, že ne?" ujišťoval se.

"Ne. I když, pokud bych měl dost velký hlad, zkusil bych je klidně opíct. Voní to dobře, vid'?"

"To tedy voní. Kde jsi to vzal?"

"Z mrtvého koně."

"Z mého koně?" vyhrkl Rabalyn zděšeně.

"Je tu jenom jeden mrtvý kůň, chlapče."

"Nemůžu jíst vlastního koně."

Válečník se na něj požíval. "Je to jen maso." Povzdechł si a zasmál se. "Vím, co by řekl Sieben. Řekl by ti, že tvůj kůň teď běhá v jiném světě. Řekl by, že je tam modrá obloha a kůň cválá přes zelenou louku. Tady zůstal jenom plášť, který nosil."

"A ty tomu věříš?"

"Ten kůň tě vynesł z nebezpečí - i když už byl smrtelně raněný. V některých kulturách lidi věří, že když sníš maso

nějakýho skvělýho zvířete, přejde na tebe něco z jeho dobrých vlastností."

"A tomuhle ty věříš?"

Bojovník pokrčil rameny. "Já věřím tomu, že mám hlad a že to, co nesním já, sežerou lišky a červi z toho budou mít radost. Je to na tobě, Rabalyne. Jez, nebo nejez. Nebudu tě nutit."

"Tvůj přítel měl možná pravdu. Možná teď běhá v jiném světě."

"Možná."

"Asi si vezmu," usnesl se Rabalyn.

"Chvilku to podrž," nakázal mu Druss a podal mu klacek s masem, pak vstal a se sekerou zašel k nejbližšímu stromu. Dvakrát sekl a získal kusy kůry, které přinesl zpátky. "Poslouží to jako talíře," prohodil.

Později, když se najedli, se Rabalyn natáhl na zem. Trochu se mu motala hlava, skoro jako kdyby snil. Žaludek měl plný, pomohl porazit obludy a hověl si u ohně s mocným válečníkem. "Jak můžeš být tak dobrý, když jsi tak starý?" zeptal se.

Druss se zasmál. "Jsem z dobrého rodu. Ale je pravda, že už nejsem tak dobrý jako kdysi. Zuby času nikdo neodolá. Byly doby, kdy jsem za den ušel třicet mil. Teď mne unaví polovina, a když přijde zima nebo prší, pobolívá mě v koleni a píchá mě v rameni."

"Bojoval jsi ve válce?"

"V týhle ne," odpověděl Druss. "Není to moje válka. Přišel jsem sem hledat starýho přítele."

"Je válečník jako ty?"

Druss se znovu zasmál. "Ne. Je to tlustý, ustrašený chlapík, který se bojí násilí. Ale je to dobrý člověk."

"A našel jsi ho?"

"Ještě ne. Ani nevím, proč se vydal sem. Je daleko od domova. Možná se vrátil do Mellicane. Za den za dva to zjistím." Z rány na spánku mu stále trochu tekla krev. Rabalyn se díval, jak si ji utírá.

"Měl by sis to nechat zašít nebo obvázat," podotkl.

"Není to moc hluboký. Zahojí se to. A teď se kapku prospím."

"Mám hlídat?"

"Ano, mládenče. To udělej."

"Myslíš, že se ta příšera vrátí?"

"Pochybuju. Sekl jsi ji pořádně hluboko. Nejspíš je raněná příliš vážně, než aby myslela na žrádlo. Ale kdyby ano, tak dva velcí hrdinové jako my by ji měli snadno vyřadit. Neboj se, Rabalyne. Mám lehký spaní."

S tím se natáhl na zem a zavřel oči.

##

Skilgannon pobídl unaveného koně do kopce směrem k unaveným uprchlíkům. Braygan seděl za ním a držel se ho jako klišť. Šedák byl téměř u konce svých sil a dvakrát klopýtl.

Skilgannon při jízdě obhlížel krajinu. Po šelmách nikde neviděl ani stopy. Přenesl pohled na uprchlíky a všiml si, že v jejich čele krácejí dva šermíři. Oba byli vysocí, s nakrátko ostříhanými černými vlasy a hustým plnovousem. Když k nim dojel, zastavili se. Skilgannon seskočil ze sedla. "Ty tomu tady velíš?" zeptal se prvního válečníka. Muž naklonil hlavu na stranu a zatvářil se zmateně, potom se otočil na druhého šermíře.

"My tomu tady velíme, Jaredě?"

"Ne, Niane. Nelam si s tím hlavu. Co chceš?" obrátil se zpátky na Skilgannona. Lidé se motali kolem, aby jim neunikly zprávy, které nově přichází přinášejí.

"Číhá tu velké nebezpečí," vysvětloval Skilgannon Jaredovi "Každou chvíli se objeví." Pootočil se, popadl Braygana a stáhl ho ze sedla, načež koně plácl po zadku. Překvapený šedák vyrazil k rákosí. Neurazil ani sto yardů a prudce odbočil doprava. Z vysokých travin se zvedl zkříženec a skočil po něm. Kůň se hnal jako o život. Uprchlíci začali zděšeně křičet.

"Ticho!" zařval Skilgannon. Síla jeho hlasu uprchlíky zastrašila. Zmlkli a jen čekali na další příkazy. "Držte se těsně u sebe. Utvořte co nejtěsnější kruh. Hned! Závisí na tom váš život!" Když se lidé pohnuli, Skilgannon znovu zavolal: "Každý, kdo má zbraň, ke mně." Muži se začali shromažďovat. Někteří měli meče, další nože. Několik mělo aspoň dřevěné palice či kosy. Skilgannon se obrátil na Jareda. "Postavte se na druhou stranu kruhu. Držte se mimo něj. Honem!" Pak promluvil k ostatním, jakž takž ozbrojeným mužům. "Pobíhají tu nebezpečná zvířata - zkříženci, kteří unikli z mellicanské arény. Už zabili mnoho uprchlíků. Rozestupte se kolem kruhu čelem ven. Až ta zvířata přijdou, hodně křičte, řinčete zbraněmi - dělejte prostě co největší hluk. A nenechte se odlákat od kruhu."

Ozbrojených mužů se nenašla ani celá dvacítká. Na pořádný ochranný kruh kolem uprchlíků to zdaleka nestačilo. Skilgannon zavolal na ženy: "Nemá některá z vás zbraň?" Asi tucet jich vystoupil. Většina měla dlouhé nože a jedna malou sekeru. "Rozestavte se mezi muži," přikázal jim Skilgannon. "Všichni ostatní se posadí. Až přijde útok, popadněte svého souseda. Držte se co nejbliž u země. A hlavně - ohlíďte děti, ať nezapomínají a neutečou. A neporušte kruh."

Braygan stál, kde byl, a ustrašeně se díval k rákosí jenom čtyři sta yardů vzdálenému. Skilgannon ho popadl za ruku. "Běž se posadit k ženám a dětem," rozkázal mu. "Tady nic nezmužes."

Malý mnich hned poslechl, protlačil se mezi schoulené uprchlíky a posadil se, jenom se rozhlížel kolem sebe. Kruh měl necelých třicet stop v průměru. Okolo něj stáli válečníci, muži i ženy, které Skilgannon svolal. Braygan byl stále v šoku. Viděl bratra Lucerna bojovat, ale teď tu byl muž, jehož si předtím nevšiml. Pozoroval ho, jak se pohybuje kolem kruhu a vydává rozkazy. Lidé viseli na každém jeho slově. Vyzařovala z něj síla a autorita.

Začínalo se stmívat. Všude kolem se ozývalo příšerné vyti. Děti ječely hrůzou a několik lidí se zvedalo, připraveno uprchnout.

"Zachovejte klid!" zařval Skilgannon a tasil meče.

Z rákosí se vynořil obrovský zkříženec a rozběhl se ke kruhu. Skilgannon mu vyrazil naproti. Zvíře po něm skočilo. Zlatý meč ve Skilgannonově pravici zasvištěl a rozsekl zkříženci břicho. Skilgannon se vyhnul máchnutí prackou a otočil se na patě. Stříbrná čepel v jeho levici se zvířeti zabodla do krku. Šelma padla na všechny čtyři a z ran jí tryskala krev. Šermíř Nian přiběhl a dlouhým obouručním mečem ji udeřil do lebky. Tvor padl mrtev k zemi.

"Nenarušte kruh!" křikl Skilgannon. "Držte řadu."

Všude kolem nich se objevovaly další bestie.

"Držte se!" volal Skilgannon, ale jeho hlas se skoro utopil v příšerném vytí, z něhož tuhla krev v žilách.

Braygan pevně zavřel oči a začal se modlit.

8

RABALYN SEDĚL U OHNĚ. VE VZDUCHU SE vznášela vůně hořícího dřeva a mladík se náhle přestal bát. Strach u něj nahradila příjemná melancholie. Vzpomínal na tetičku Athylu a příjemnější, bezpečnější doby, když míchala starý chleba s mlékem, sušeným ovocem a medem a pekla z něj koláč. Večer pak společně sedávali u ohně, krájeli si velké klínky a vychutnávali každé sousto. Za těch dnů Rabalyn snil o tom, že se stane velkým hrdinou. Snil o tom, jak kráčí světem s kouzelným mečem, jak osvobozuje panny v nesnázích, čímž si vyslouží jejich nehynoucí lásku.

Nyní bojoval s velkou šelmou po boku opravdu velkého hrdiny. Zadíval se na spícího bojovníka. Druss sem přijel hledat přítele. Bylo to skoro jako hrdinská výprava. Jak by řekl starý Labbers. Válečníci byli podle něho pořád na nějaké té výpravě. Většinou hledali kouzelné klenoty nebo nějaké jiné čarodějné pomůcky. Nebo byli ve skutečnosti přestrojení králové. Rabalyn ty pohádky miloval - dokonce i ty hloupoučké. Nikdy nepochopil, proč jeden jinak celkem rozumný vládce za druhým vždycky pošle svého nejstaršího syna na nějakou výpravu. Přece musel dobře vědět, že první vždycky zemře nebo skončí v zajetí. Pak šel druhý nejstarší. Ten pokaždé spadl do jámy nebo ho sežrali vlci nebo ho svedla čarodějnice. Král nakonec poslal svého nejmladšího, nejméně zkušeného syna. Ten úkol splnil, zachránil princeznu a pak spolu žili šťastně až do smrti. Kdyby byl Rabalyn králem, poslal by nejdřív toho nejmladšího. Při vyprávění se častokrát hihňal. Labberse to rozčilovalo. "Co je ti k smíchu, dítě?"

Rabalyn to nikdy nedokázal vysvětlit. Odpovídal jenom: "Nic, pane."

Občas král žádného syna neměl, jenom dcery. Ostatní děti milovaly právě tyhle pohádky. Rabalyn ale ne. Král potom vždy hledal nápadníka pro svou nejkrásnější dceru. Na námluvy se sjeli všichni pohlední a bohatí šlechtici. Pochopitelně byli odsouzeni k nezdaru. Muž, který ruku princezny nakonec získal, byl pokaždé kuchtík, pacholek od koní nebo mladý zloděj. Přirozeně prokázal, že stojí, tím, že zabil nějakého toho draka nebo saň, a udělal to nějakým rafinovaným způsobem, jaký děti milovaly. Rabalyn na nich neměl rád právě ty konce. Vždycky se ukázalo, že pacholek je převlečený syn nějakého velkého krále nebo čaroděje. Princezny se zřejmě nikdy nezamilovávaly do obyčejných mládenců.

Válečník vedle něj tiše zafřkal. "Zas tak lehké spaní nemáš," zašeptal Rabalyn.

"Zdání klame," opáčil Druss a Rabalyn se zasmál a přiložil na oheň. Druss se posadil a zívł.

"Ty jsi byl nejmladší syn?" zeptal se ho Rabalyn.

Starý válečník zavrtěl hlavou a poškrábal se v prokvetlém vousu. "Já byl jedináček."

"Zamiloval ses někdy do princezny?"

"Ne. Na zamilovávání se do princezen byl můj přítel Sieben. No, do princezen, hraběnek, panen, kurtizán. Vlastně do každé sukně, kterou potkal. Nakonec se oženil s jednou nadirskou bojovnicí. Tehdy začal plešatět."

"Ona ho očarovala?"

Mohutný vousáč se zasmál. "Ne, chlapče, prostě ho utahala." Chvíli si povídali. Oheň hřál a noc byla klidná. Rabalyn Drussovi vyprávěl o tetičce Athyle a jejich chaloupce a jak vždycky snil jenom o tom, že bude velkým válečníkem.

"Všichni kluci se chtějí stát velkými válečníky," zabručel Druss. "Proto jich tolik umírá hrozně mladých. My nikdy ničeho nedosáhneme, Rabalyn. Víš, přinejlepším bojujeme proto, aby ostatní mohli něčeho dosáhnout. Nejsme ani příliš důležití."

"Já myslím, že jste důležití," namítl Rabalyn.

Válečník se zasmál. "To je samozřejmé. Jsi mladý. Sedlák orá pole a pěstuje obilí. Obilí krmí lidi ve městě. Lidé z města zase vydávají zákony, aby mládenci jako ty mohli vyrůstat v míru a učit se. Lidé se žení a mají děti a učí je ctít zemi a své spoluobčany. Filozofové a básníci šíří vědomosti. Svět roste. A potom přijde nějaký válečník s lesklým mečem a zapálenou pochodní. Vypálí statek a zabije sedláka. Vpochoduje do měst a znásilňuje manželky a dcery. Seje nenávist místo obilí. Když přijde, zůstanou ti jenom dvě možnosti. Utýct - nebo poslat pro muže jako já."

"Ale ty nejsi jako ti zabijáci a násilníci."

"Jsem, co jsem, chlapče. Snažím se proto, co jsem v životě udělal, nehledat omluvy. Nebyl jsem dost silný, aby ze mě byl sedlák."

To Rabalyna zmátlo, protože on ještě většího siláka neviděl. Žádný sedlák by se nemohl postavit těm bestiím, jako to udělal tento muž. Rabalyn přihodil klacíky na oheň a díval se, jak hoří.

"Jak prohráli nesmrtelní u Skelnu?" zeptal se.

"Ten den stáli proti lepším bojovníkům."

"Lepších bojovníků než ty?"

"Jsi bezedná studna otázek."

"Tolik věcí neznám."

"No ano, nejsme si zase tolik nepodobní, Rabalyne. Já toho taky spoustu nevím."

"Ale jsi přece starý a moudrý."

Válečník se na chlapce upřeně zadíval. "Byl bych radši, kdybys přestal pořád mluvit o mém věku. Je dost zlý život takhle dlouho, natož aby ti to ještě pořád někdo připomínal."

"Omlouvám se."

"A já jsem moudrý, Rabalyne. Kdybych byl moudrý, byl bych zůstal doma se ženou, již jsem miloval. Byl bych sedlačil a sázal stromy. Byl bych choval dobytek a prodával ho na jarmarku. Já si místo toho hledal války a bitvy. Starý a moudrý? Potkal jsem moudré muže, kteří byli mladí, i staré hlupáky. Potkal jsem dobré lidi páchající zlo a zlé lidi, kteří se snažili konat dobro. Jsem z toho všeho úplně vedle."

"Měl jsi někdy nějaké děti?"

"Ne. Moc toho lituju. I když musím říct, že ve společnosti těch úplně malých jsem kapku nesvůj. Když brečí a křičí, leze mi to na nervy. Nemám rád hluk. A vlastně ani lidi. Rozčilují mě."

"Mám přestat mluvit?"

"Mládenče, slezls z toho stromu a nejspíš jsi mi zachránil život. Můžeš mluvit, jak dlouho se ti zlíbí. Klidně zpívej a tancuj. Možná jsem popudlivý, ale ne nevděčný. Jsem ti dlužný."

Rabalyn pocítil příval pýchy. Přál si, aby tato chvíle trvala věčně. Ticho se táhlo. Rabalyn naslouchal praskání hořícího dřeva a cítil na kůži noční větřík. Ohlédl se na válečníka. "Jestli jsi opravdu jako ti zabijáci, kteří přepadají města, proč jsi pomohl těm lidem, když je zabíjeli vojáci?"

"Musel jsem, mládenče. To je kodex."

"Nerozumím," postěžoval si Rabalyn.

"Mezi mnou a těmi zabijáky je jediný rozdíl. Vidí jen, co chtějí, a stačí jim to. Staly se z nich stejné bestie, jaký jsme zabili dnes v noci. Navenek vypadají jako my ostatní, ale vespod jsou divocí a krutí. Neznají milosrdenství. Ta bestie je ve mně taky, Rabalyne. Já ji držím na řetěze. Drží ji pouze ten kodex."

"Co je to kodex?"

Vousáč se ponuře usmál. "Když ti to povím, musíš přísahat, že podle něj budeš žít. Opravdu to chceš slyšet? Mohlo by ti to přinést smrt."

"Ano."

Válečník se opřel a zavřel oči. Když promluvil, znělo to, jako by odříkával modlitbu. Slova přímo visela ve vzduchu. Nikdy nesmíš ublížit ženě nebo dítěti. Nesmíš lhát, podvádět a krást. To dělají jen malí muži. Chraň slabé před zlými silnými. A nikdy nedovol, aby tě pomýšlení na zisk svedlo na stezku zla."

"To tě naučil otec?" zeptal se Rabalyn.

"Ne. Byl to přítel. Jmenoval se Shadak. Měl jsem na přátele štěstí, Rabalyne. Doufám, že ty taky."

"A teď hledáš toho Shadaka?"

Druss zavrtěl hlavou. "Ne, ten už dávno zemřel. Bylo mu přes šedesát. Tři lupiči ho napadli a probodli v jedné zapadlé uličce."

"Chytili je?"

"Dva chytili a oběsili. Jeden unikl. Uprchl do osady vysoko v horách. Jeden Shadakův přítel ho vystopoval a zabil, a taky tu bandu, ke které se přidal."

"Tak koho hledáš?"

"Mladého hraběte z Dros Purdolu. Přede dvěma měsíci přijel do Mellicane a pak zmizel."

"Možná je mrtvý," podotkl Rabalyn.

"Taky mě to napadlo. Doufám, že ne. Je to dobrý muž a má osmiletou dcerku Elanin. Ta všem dělá jenom samou radost. Kdykoli ji vidím, víje věnečky ze sedmikrásek a nutí mě je nosit na hlavě."

Rabalyn se zasmál, když si představil zachmuřeného válečníka s květinovým věnečkem. "Říkal jsi přece, že malé děti tě znervózňují."

"To ano. Elanin je výjimka. Když byla vloni u mě na statku, přiběhl k ní divoký pes. Většina dětí by zpanikařila. Pes byl velký a byl by jí ublížil. Jak jsem k ní utíkal, ona popadla klacek a praštila ho přes čumák. Pes zakňučel a utekl."

"A ty ji máš rád, protože je odvážná?"

"Odvahu obdivuju, chlapče." Druss si povzddechl. "Teď asi bude v Dros Purdolu nemocná obavami o svého táta. Vidět je dva pohromadě ti zvedne náladu."

"Můžu jít s tebou do Mellicane?" požádal Rabalyn.

"Jistě. Ale tví přátelé si pro tebe přijdou."

"To těžko. Ztratili jsme se, když zaútočily ty šelmy. Teď asi budou pokračovat beze mě."

Druss zavrtěl hlavou. "Až budeš starší, naučíš se líp posuzovat lidi. Ten muž s meči by přítele v nouzi nikdy neopustil. Bude tě hledat, dokud tě nenajde."

"Pokud ho ta zvířata nezabijou taky."

"Tak to by mě překvapilo," opáčil válečník. "Věř mi. Jeho bude těžký zabít. Teď by sis měl jít lehnout. Chvilí tu posedím a - s tvým dovolením - si užiju trochu ticha."

"Ovšem pane," řekl Rabalyn s úsměvem, lehl si k ohni a pokoušel se zůstat vzhůru. Chtěl si tuto noc vychutnat, naplnit si jí hlavu, aby nikdy nezapomněl ani nejmenší podrobnost.

"Byl tvůj táta král?" optal se ospale.

"Ne. Byl to obyčejný člověk jako já."

"To jsem rád."

Rabalyn už skoro spal, když se vítr změnil. Z dálky zaslechl vytí a něco, co znělo jako bolestný výkřik.

"Dneska v noci bojují i jiní," podotkl Druss. "Kéž je Pramen s nimi."

Hlas starého muže mladíka uklidnil.

A on usnul.

###

Elanin byla bystré dítě a donedávna i šťastné a spokojené. Když její matka dorazila do Dros Purdolu na jednu ze svých vzácných návštěv, holčička měla ohromnou radost.

Když jí matka řekla, že ji vezme na cestu za moře, aby se v Mellicane setkala s otcem, byla štěstím bez sebe. Doufala, jako všechny děti, že to znamená, že se matka s otcem zase dají dohromady a budou přátelé.

Ale všechno to byla lež.

Otec v Mellicane nebyl. Matka ji místo toho odvedla do obrovského paláce, kde se setkala s tím příšerným Shakusanem Železnou maskou. Setkání ji zprvu příliš nevyděsilo. Železná maska byl mohutný muž se širokými rameny a velikou silou. Masku, podle které získal jméno, v té chvíli neměl. Měl pohledný obličej, i když od kořene nosu k bradě zvláště zabarvený. Jeden sluha v Dros Purdolu měl také purpurové mateřské znaménko na lici, ale tohle bylo mnohem horší.

Matka říkala, že to bude její nový otec. To byla naprostá hloupost a Elanin se zasmála. K čemu by potřebovala nového otce? Milovala toho, kterého měla. Matka řekla, že ji otec už nechce a přikázal jí, že teď má bydlet s matkou. To Elanin rozzlobilo. V hloubi duše věděla, že je to další lež, a matce to také pověděla. V té chvíli ji Železná maska uhodil dlaní do obličeje. Na Elanin ještě nikdy nikdo nevztáhl ruku, a ji to spíš ohromilo než ublížilo. Síla úderu ji srazila na podlahu. Železná maska se postavil nad ni. "V mém domě se ke své matce budeš chovat uctivě," přikázal jí. "Nebo si to odskáčeš." S tím odešel.

Matka si k ní klekla, pomohla jí vstát a pohladila ji po plavých vláscích. "Tak vidíš," řekla dívence. "Nesmíš ho zlobit. Nikdy ho nesmíš rozzlobit." V té chvíli Elanin pochopila, že se matka bojí.

"Je to hrozný člověk," opáčila. "Nechci tu zůstat."

Matka se najednou zatvářila vyděšeně a rychle se ohlédla, aby se ujistila, že je nikdo neslyšel. "Nemluv tak!" vyhrkla lámajícím se hlasem. "Slib mi, že to už nikdy neuděláš."

"Nic ti neslibím. Chci svého tatínka."

"Však ono se to zlepší. Věř mi. Prosím, Elanin. Jen na něj zkus být hodná. Umí být okouzlující, úžasný a... velkorysý. Uvidíš. Jenom je... hrozně vztekly. Je válka, víš, a on je pod velkým tlakem."

"Nenávidím ho," soptila Elanin. "Praštil mě."

"Poslouchej mě," naléhala matka a přitáhla si ji blíž. "Tohle není Drenaj. Tady panují jiné zvyky. Musíš být k Shakusanovi zdvořilá. Jestli to neuděláš, ublíží ti. Nebo mně." Strach v matčině hlase pronikl Elaniným hněvem.

V následujících dnech se v přítomnosti Železné masky měla na pozoru. Kdykoliv to bylo možné, vyhnula se mu, a když to možné nebylo, mlčela nebo mluvila opatrně. Zanedlouho si všimla, jak plaší jsou tady sloužící. Nežertovali a nesmáli se jako její sluhové v Purdolu. Chodili mlčky a klaněli se, kdykoliv uviděli ji nebo matku. Ráno pátého dne jí jedna komorná přinesla snídani. Dívka - již nemohlo být víc než patnáct - přišla o dva prsty na pravé ruce. Pahýl jednoho měla špatně sešitý a kolem stehů byla zaschlá krev. Dívka byla zamlklá a vyhýbala se pohledu do Elaniných očí, takže se jí holčička na to zranění raději neptala. Téhož dne si všimla, že i několika dalším sluhům scházejí prsty.

V noci ji probudil příšerný křik, který přicházel odněkud zdola. Elanin vyskočila z postele a vrazila do pokoje, který její matka sdílela se Železnou maskou. Muž tam nebyl a matka seděla na posteli, rukama si objímala kolena a plakala.

"Někdo křičí, máti!" zvolala Elanin. Matka ji objala a neříkala nic. Později, když zaslechly, že se Železná maska blíží, ji matka poslala zpátky do pokoje.

Elanin pak ležela v posteli a snila o tom, že ji někdo zachrání. Třebaže otce velice milovala, věděla, že Orastés není dost silný, aby ji a matku od Železné masky dostal. Byl to úžasný muž, avšak většinu života prožil ve strachu. Důstojníci v Dros Purdolu ho zastrašovali a chovali se k němu s opovržením. Dokonce i matka, když přijela na návštěvu, o něm mluvila v přítomnosti ostatních přezíravě. Jeho to bolelo, ale nijak jí v tom nebránil. Elanin na ničem z toho nezáleželo, protože ho milovala víc, než by uměla vyjádřit. Ne, když v těch prvních dnech snila o záchraně, myslela na strýčka Drussa. Byl to nejsilnější muž na světě. Vloni, když ho s otcem navštívili na jeho statku v horách, pro ni holými rukama narovnal koňskou podkovu. Bylo to jako kouzlo, a když se vrátila do Purdolu, nikdo jí to nevěřil. Všichni ji přesvědčovali, že nikdo nemůže být tak silný.

Doufala, že otec pošle strýčka Drussa do Mellicane.

###

Když se Rabalyn probudil, obloha byla jasná a bez mráčku, nádherně modrá, až srdce zaplesalo. Mladík zívá a protáhl se. Vousáč se na něho podíval a zazubil se. "Povím ti, mládenče, jestli se spaní někdy uchyty jako sport, vsadím všechno, co mám, na to, že se z tebe stane šampion."

Rabalyn si protíral oči. "Vyspal ses?" optal se.

"Jen jsem si kapku zdířil." Druss se zadíval ke stromům a přimhouřil oči.

"Je tam něco?" vyptával se polekaně Rabalyn.

"Ne něco. Někdo. Už se tam chvíli potuluje," odpověděl potichu Druss.

"Nikoho nevidím."

"Je tam."

"A kdo?"

Druss se obrátil k mladíkovi. "Až sem přijde, na nic se jí neptej. Občas se chová trochu divně." Přihodil pár klaciků na oheň, vstal a protáhl si mohutné paže nad hlavou. "Hrome, že mě ale bolí rameno," postěžoval si. "Určitě bude pršet." Mezitím se z lesa vynořila nějaká mladá žena. Na rameni nesla raneček a v ruce za uši dva ulovené zajíce.

Rabalyn si ji prohlížel. Byla vysoká a štíhlá a pohybovala se s vrozeným půvabem. Dlouhé vlasy barvy zlatavého medu měla sčesané z čela a spletené do copu. Oděv měla tmavý, plášť po kotníky přes kazajku z tenké černé kůže s rameny zdobenými překrásně vyrobenými kovovými kroužky, začerněnými, aby se na světle neleskly. Spodky měla také kožené, jen tmavohnědé. Měla měkké škorňe s třásněmi až po kolena a krátký meč v černé pochvě. Rabalyn se jí podíval do obličeje. Byla neuvěřitelně krásná, ale tvářila se zachmuřeně a cílevědomě. Došla k ohni, shodila ranec na zem a zajíce pohodila vedle něj. Bez jediného slova vytáhla malý zakřivený nůž a začala kořist rychle stahovat. Druss zašel do lesa a nechal ženu s Rabalynem samotnou. Ta si mládence nevsímala a dál připravovala jídlo. Z rance vyndala kotlík a postavila ho k ohni. Rabalyn mlčky seděl a díval se, jak do něj krájí maso. Druss se vrátil s obrácenou přílbou. Došel k ohni a podal přílbou ženě. Rabalyn viděl, že je plná vody. Žena si ji vzala, vylila vodu do kotlíku a ten postavila na oheň.

Pohodlně se posadila a pohlédla na mrtvé šelmy. "Také ta čtvrtá potvora je mrtvá," poznamenala a Rabalyn sebou trhl, když porušila podivné ticho. "Včera v noci jsme ji zabili."

Hlas měla tvrdý a chladný. "Měli jsme štěstí, byla už zraněná a zesláblá."

"Kluk ji sekl mou sekerou," podotkl Druss.

Žena se poprvé zadívala na Rabalyna. Oči měla kouřově šedé. Naklonila hlavu na stranu a pozorně si ho prohlížela. Její výraz se nezměnil. Rabalyn cítil, jak rudne. Pak se podívala zpátky na Drussa, vstala a zašla k mrtvým šelmám. Pozorně prozkoumala je i půdu v táboře. Nakonec se vrátila k ohni. "Teď to víš," utrousil Druss.

"Ano."

"Myslel jsem si to."

Žena si odepjala plášť a nechala ho spadnout na zem. Pak si sundala úzký kožený bandalír, na němž visela malá dvojité kuše. Rabalyn takovou zbraň ještě nikdy neviděl. Předklonil se. "Můžu se kouknout?" požádal.

Žena si ho nevsímala. "Sekera ti uvízla v jednom z těch zvířat. Kluk ji vytáhl, když ses potýkal s tím posledním," řekla Drussovi. "Do té doby se kluk schovával na stromě."

"Správně. Teď mu ukáž tu zbraň, Gianne," řekl válečník tiše. "Je to hodný mládenec a nechtěl se tě dotknout."

Žena kuši zvedla a podala ji Rabalynovi, aniž by se na něho podívala. Kuše byla asi stopu dlouhá, měla dvě bronzové spouště a ostře zakřivenou pažbu. Rabalyn ji obracel v rukou a snažil se přijít na to, jak se nasazuje spodní šipka. Byl to chytrý mechanismus. Horní šipka se jednoduše vložila do rýhy v těle kuše. Druhá se dovnitř zastrkovala otvorem po straně. Rabalyn sevřel pažbu a zvedl ruku. Zbraň byla lehčí, než vypadala. Před očima se mu vynořil vysoký muž, štíhlý a tmavooký. Vzápětí to zmizelo. Rabalyn položil kuši na zem. Gianne šla dřevěnou lžící zamíchat pokrmem v kotlíku. Z rance vyndala malý pytlík soli a přihodila špetku. Z dalšího mušelinového pytlíku do vývaru nasypala bylinky. Vzduchem se nesla příjemná vůně.

Čas ubíhal a Rabalyna mlčení začalo znervózňovat. Žena neříkala nic a válečník si s tím zřejmě nedělal těžkou hlavu. Gianne konečně zvedla kotlík a postavila ho na zem, aby obsah zchladl. Občas s ním zamíchala. "V Mellicane ti koupím večeři," slíbil jí Druss.

"My nejdem do města. Máme namířeno na sever. Chceme si prohlídnout vysočinu."

"Tam je opravdu spousta věcí k vidění," souhlasil válečník. "Kdybys změnila názor, budu u Červeného jelena vedle západního nábreží." Ona zřejmě neposlouchala, ale pak naklonila hlavu na stranu a kývla.

"Nemám ráda města," řekla s pohledem upřeným nahoru. Na chvíli se odmlčela. "Tobě se to snadno řekne." Další odmlka. "Ale já dokážu nalovit dost." Nakonec pokrčila rameny a zabručela: "Jak si přeješ."

Rabalyn byl úplně zmatený. Druss však bral celý ten jednostranný rozhovor s naprostým klidem. Došel ke kotlíku, vzal dřevěnou lžící a zamíchal obsahem. "Voní to dobře," podotkl.

"Jez," nakázala mu Gianne. Druss snědl několik soust, pak podal kotlík a lžící Rabalynovi. Obsah byl hustý a chutný a Rabalyn taky trochu ujedl. Nakonec přistrčil kotlík ke Gianne. Ta si povzdechla. "Teď nemám hlad," prohlásila, přehodila si bandalír přes hlavu a připjala si plášť. "Uvidíme se v Mellicane, strýčku."

"Vezmu kotlík s sebou," slíbil válečník.

Žena bez dalšího slova odešla do lesa.

Druss dojedl zbytek masa. "S kým to mluvila?" vyzvídal Rabalyn.

Válečník pokrčil rameny. "To nevím. Poučil jsem se, že na světě je toho víc, než vidí oko. Ale mám ji rád."

"Ty jsi její strýc?"

"Umím si představit horší neteře, ale ne, nejsem její strýc. Začala mi tak říkat, když jsem ji vloni vyléčil z horečky."

"Myslím, že je blázen," usoudil Rabalyn.

"Je mi jasný, proč tě to napadlo."

"Proč nepočkala, až dojíš? Pak by si mohla vzít ten kotlík."

"Nemá ráda lidi. Byla z tebe nervózní."

"Ze mě? Proč?"

"Na něco ses jí zeptal. Varoval jsem tě, mládenče. Nemá ráda, když se jí lidi vyptávají."

"Jenom jsem se chtěl podívat na její kuši. Byl jsem zdvořilý."

"Já vím. Je to zvláštní holka. Ale má kuráž a s tou kuší umí zacházet skvěle."

"Co říká její rodina nato, že pobíhá po světě oblečená jako muž?" zeptal se Rabalyn.

Druss se zasmál. "Zapomínám, že pocházíš z malé osady, mládenče. Ona žádnou rodinu nemá - tedy alespoň já o žádné nevím. Občas cestuje s dvojčaty. Jsou to hodní hoši. Jeden je prostáček. Nikdy jsem ji ale neslyšel mluvit o rodině. Hádám, že je nejspíš zabili. Tohle anebo nějaký jiný šok způsobilo, že je trochu vyšinutá. Není vždycky taková, jako se předvedla dneska. Stačí, aby si dala skleničku vína, a začne zpívat jako slavík. To pak tančí a směje se. Jenom když přijdou ty hlasy, tak je... no, však jsi to viděl," dokončil kulhavě.

"Jak ses s ní potkal?"

"Tobě otázky nikdy nedojdou, vid', mládenče?" odpověděl Druss a zvedl se. "Tak pojď, je čas vyrazit. Mám takové tušení, že brzy najdeme tvé přátele."

#

Když se rozednilo, byl Braygan utahanější než za celý svůj dosavadní život. Jasné sluneční světlo ho bodalo do očí a on měl pocit, jako by procházel snem. Vedle něj spal malý chlapec a vyděšená matka ho hladila po hlavě. Další ženy a děti se choulily uprostřed kruhu. Asi třiletá dívka se rozplakala. Braygan k ní natáhl ruku, aby ji utěšil, ale ona ucouvla. Jedna z žen na ni zavolala a holčička k ní s pláčem přiběhla. Braygan vstal a došel na kraj kruhu, kde stál Skilgannon s tuctem přeživších bojovníků a stejně tolika ozbrojenými ženami. Několik žen v kruhu mělo také nože. Ostatní se chopily klacků, které použily jako kyje, když bestie zaútočily.

"Už jsou nadobro pryč?" zeptal se Braygan a zalétl pohledem na zaschlou krev na Skilgannonových čepelích.

Skilgannon se po něm podíval a pokrčil rameny. O kousek dál leželo obrovské tělo příšery. Braygan se snažil na mrtvolu nedívat, jenže velká tlama ho neustále přitahovala. Malý mnich viděl, jak se tesáky sevřely jednomu muži kolem hlavy a utrhy mu ji, než stačil Skilgannon přiběhnout a rozseknout šelmě hrdlo. Bezhlavé tělo nebylo nikde vidět. Zbýlá zvířata je odtáhla do tmy spolu s mrtvolami ostatních zkříženců.

Braygan se ohlédl na lidi krčící se v kruhu. Bylo jich asi padesát, z toho polovina děti.

"Kolik nás dostali?" zjišťoval rozechvěle.

"Deset... patnáct," odhadl Skilgannon unaveně. "Neměl jsem čas to počítat."

Za Skilgannonem přišli bratři Jared a Nian. Měli dlouhé obouruční meče. "Neměli bychom zkusit zmizet, když je už světlo?" navrhl Jared.

"Chvilku počkáme," prohlásil Skilgannon. "Možná se jenom vrátili do rákosí a čekají právě na tohle."

"Napočítal jsem jich osmáct," podotkl mladý muž. "Myslím, že jsme jich nejméně pět zabili a zranili čtyři další."

"Já jednomu usekl hlavu," pochlubil se Nian. "Viděl jsi to, Jared? Viděl jsi, jak jsem mu usekl hlavu?"

"Viděl jsem to. Dobrá práce. Vážně máš kuráž, Niane."

"Viděl jsi to?" obrátil se mladík na Skilgannona. "Viděl jsi, jak jsem mu usekl hlavu?"

"Tvůj bratr má pravdu. Jsi velice odvážný," řekl Skilgannon. Prostředek se pokriveně usmál a potom se chytil dlouhé modré šerpy, kterou jeho bratr nosil kolem pasu. Stál tam s mečem v jedné a šerpou v druhé ruce.

"Nemůžeme tu celý den jenom tak čekat," prohlásil Skilgannon. "Bud' odešli, nebo číhají. Musíme zjistit, co z toho."

"Nač myslíš?" chtěl vědět Jared.

"Zajdu si na procházku do rákosí."

"My půjdeme s tebou."

Skilgannon se podíval na Jaredova bratra. "Bude lepší, když Nian zůstane tady - aby dohlídl na ženy a děti."

Jared zavrtěl hlavou. "To by nezvládl, příteli. Musí být se mnou."

"Tak tu zůstaňte oba," nakázal jim Skilgannon, vrátil meče do pochvy a zamířil k severozápadu.

Braygan se za ním dlouze díval a klesl na mysl. Když lidé v kruhu viděli, jak Skilgannon odchází do rákosí, začali mumlat. "Držte kruh!" křikl Jared a popošel blíž ke kruhu. "Jde jenom na výzvědy. Za chvíli se vrátí. Dávejte pozor!"

Braygan pocítil dopad, ale vzápětí se za to zastyděl. Jak rychle se Skilgannon stal pro tyto lidi důležitou postavou. Byl jejich zachráncem i jejich nadějí. A co jsem já? pomyslel si Braygan. Já nejsem nic. Pokud tyto lidé přežijí, nebudou si pamatovat baculatého malého mnicha, který se krčil uprostřed kruhu a prosil Pramen, aby ho nechal naživu. Ne, oni si zapamatují tmavovlasého válečníka se dvěma meči, který se chopil velení, vytvořil kruh a zachránil je. Budou si ho pamatovat až do smrti.

"Tááhle je jeden!" Z výkřiku číselá hrůza a děti se rozplakaly.

Braygan se otočil. Oči měl vykulené a byl strachy bez sebe. Z rákosí se vynořila tmavá postava. Byla to zlatovlasá žena v tmavém plášti. Braygan pocítil nesmírnou úlevu.

"To je Garianne! To je Garianne!" křičel prostředek Nian. Aniž by pustil bratrovu šerpu, vydal se k ženě. Jared ho popadl za ruku.

"Netahej mě," napomenul jej laskavě. "Jde sem."

Nian zamával. "Tady, Garianne. Jsme tady."

Žena byla velice krásná. Oči měla šedé, se zlatými skvrnkami, a cop se jí na slunci leskl. Došla k bratrům. Nian jí vyšel vstříc, pustil meč a objal ji. Ona ho zlehka políbila na tvář. "Dej mě dolů," nakázala mu, "a uklidni se." Otočila se k Jaredovi. "Rádi vidíme, že jste naživu," řekla studeným, nevzrušeným hlasem. Neusmála se.

"Já tě taky rád vidím, Garianne," ujistil ji Jared. "Nebylo...?" Odkášlal si. "Říkali jsme si, jestli jsou ta zvířata pořád ještě nablízku."

"Několik jich v noci odešlo na severovýchod. Jedno jsme zabili. Starý strýček a jeho přítel zabili tři další."

"Já jednomu usekl hlavu," chlubil se Nian. "Pověz jí to, Jared."

"To udělal. Byl velice odvážný, Garianne. Bylo by dobře, kdybys tu mohla chvíli zůstat a pomoci nám s těmi zvířaty. Je tu plno dětí."

"My jdeme do Mellicane. Starý strýček nám koupí večeři."

"My všichni jdeme do Mellicane, Garianne. Nian bude moc rád, když půjdeš s námi."

"Ano, ano, pojď s námi, Garianne," naléhal Nian. Žena se najednou usmála. Brayganovi to úplně vzalo dech. V té chvíli se z přitažlivé ženy stala omračující krasavice. Přistoupila k Nianovi a zavěsila se do něj.

"Moc ráda bych viděla, jak mu sekáš tu hlavu," pravila a políbila ho na tvář.

"Chtělo to tři seknutí. Starý strýček přijde taky?" Její úsměv pohasl a ona poodešla stranou.

"Žádné otázky, Niane," řekl Jared mírně. "Pamatuješ?"

"Mrzí mě to, Carianne," zamumlal Nian. Ona se znovu usmála a uvolnila se.

"Starý strýček přijde. Možná tak za hodinu. Možná dřív," oznámila jim.

Jared se obrátil na Braygana. "Starý strýček je válečník. Jmenuje se Druss. Už jsi o něm slyšel?" Braygan jen zavrtěl hlavou. "On je Drenajec, a jako ten tvůj přítel, i on je hrozně nebezpečný. S Carianne a Drussem budeme mít proti těm potvorám šanci."

###

Skilgannon zamířil k vlnící se trávě. Pohyboval se ladně a nespěchal. Rozhlížel se mezi stonky po nějakém pohybu, který by nevyvolal vítr. Byl právě takový, jak připadal těm, kteří ho z kruhu pozorovali, byl uvolněný a meče nechal v pochvě.

Malanek to nazýval iluze jiného místa, kdy se mysl volně vznáší a kontrolu nad tělem cele odevzdá instinktu a smyslům. Cestou se Skilgannon v myšlenkách toulal, ale jeho oči dávaly pozor na nebezpečí.

Vzpomínal na Malaneka a na mučivý výcvik, nekonečné cvičení a přísný režim plný tělesné námahy. Vzpomínal na Greavase a Speriana a silící napětí po Bokramově korunovaci. K zatýkání docházelo bez varování. Domy byly vyloupeny, obyvatelé odvléčeni. O zmizelých nikdo nemluvil. Známí stoupenci mrtvého císaře zmizeli nebo byli veřejně popraveni na Leopardím náměstí.

Na hlavní město se snesl strach. Lidé se pozorovali podezíravými očima, nikdo nevěděl, kdo by na ně mohl ohlásit případné zbrklé slovo nebo náznak kritiky. Skilgannon si dělal starosti kvůli Greavasovi a jeho stykům s královskou rodinou. Bývalý herec často zmizel na celé dny, a když se vrátil, nikomu nesdělil, kde byl. Skilgannon se ho na to jednou večer zeptal. Greavas si povzdychl. "Bude lepší, když se nic nedozvíš, příteli," bylo jediné, co uslyšel.

Jednou v noci, asi tři týdny po korunovaci, do domu dorazili ozbrojení vojáci. Molaire byla strachem bez sebe a dokonce i obvykle vyrovnaný Sperian byl bledý a ustrašený. Skilgannon právě seděl na zahradě, když tam připochoďoval důstojník. Byl to onen zlatovlasý bývalý atlet Boranius. Skilgannon vstal z křesla. "Rád tě vidím," pravil a myslel to upřímně.

"Já tebe taky," opáčil Boranius chladně. "Ale jsem tu oficiálně."

"Nechám pro tebe připravit občerstvení," řekl Skilgannon a kývl na bledého Speriana. Ten s povděkem odešel. Skilgannon se zadíval na dva vojáky stojící u dveří vedoucích z domu do zahrady. "Prosím, udělejte si pohodlí," vybídl je. "Křeslo je tu dost pro všechny."

"Mí muži zůstanou stát," prohlásil Boranius, nadzdvíhl pochvu a posadil se do proutěného křesílka. Stále vypadal každým coulem jako atlet, jehož Skilgannon tolik obdivoval.

"Ještě běháš, Boranie?"

"Ne. Na takovou zábavu nemám čas. A ty?" Skilgannon se zasmál. "Já ano, ale už to není taková legrace jako kdysi, protože nemám s kým závodit. Ty jsi byl mou inspirací. Byl jsi mým vzorem."

"A tys mě porazil."

"Měl jsi poraněný kotník, Boranie. Ale stejně jsem měl z té medaile velikou radost."

"Dny školních medailů už mám za sebou - a ty brzy taky. Uvažoval jsi už o tom, co budeš dělat dál?"

"Chci se stát vojákem, jako byl můj otec."

"To rád slyším. Dobré vojáky potřebujeme. Věrné vojáky." Plavovlasý důstojník se pohodlně opřel v křesle. "Panují teď těžké časy, Oleku. Všude jsou zrádci. Musíme je odhalit a zničit. Znáš nějaké zrádce?"

"Jak je mám poznat, Boranie? Nosí snad nějaké divné klobouky?"

"Tohle není námět k vtipům, Oleku. Někdo právě teď poskytuje úkryt císařově konkubíně a jeho parchantovi. Bokram je král právem i rodem. Ti, kteří mluví či jednají proti němu, jsou zrádci."

"Já neslyšel nikoho, že by proti němu mluvil," odpověděl Skilgannon. Boranius měl kolem modrých očí napětí a byl celý nesvůj.

"A co ten zvrhlík, který tu žije? Je věrný?"

Skilgannon zamrazilo. "Jsi v mém domě hostem, Boranie. Nemluv tedy špatně o mých přátelích."

"Já nejsem host, Oleku. Jsem králův důstojník. Slyšel jsi někdy Greavase mluvit proti králi?"

"Ne, to jsem neslyšel. My se o politice nebavíme."

"Musím ho vyslechnout. Je tady?"

Vrátil se Sperian s podnosem a sklenicemi s míchanou jablečnou a meruňkovou šťávou. Skilgannon se na něj podíval. "Kde je Greavas?" zeptal se ho.

"Je na návštěvě u přátel, pane, v severní části města."

"Kdy se vrátí?"

"Možná zítra nebo pozítří, pane. Neříkal to."

Skilgannon mu poděkoval a posunkem ho poslal pryč. "Až se vrátí, řeknu mu, aby si s tebou promluvil," slíbil, "i když nechápu, jak by ti mohl bývalý herec pomoci."

"Uvidíme," prohlásil Boranius a vstal. "Je také vydán zatykač na tvého přítele Askela."

Ted' byl Skilgannon skutečně ohromen. "Proč?"

"Je zrádce stejně jako jeho otec. Toho dnes ráno vykuchali na Leopardím náměstí."

"Askelus není zrádce," namítl Skilgannon a rovněž se zvedl. "Mockrát jsme spolu mluvili. Nesmírně obdivuje císaře Gorbena a stejně jako já mluvil o tom, že vstoupí do služby v Bokramově vojsku. Ani jednou jsem ho neslyšel, že by třeba jen slovíčkem kritizoval krále. Vlastně právě naopak."

"Tak - naneštěstí - bude trpět za hříchy svého otce," odušil Boranius chladně.

Skilgannon na mladého muže, který býval jeho hrdinou, jen ohromeně hleděl. Mladý atlet z jeho mládí zmizel a místo něj tady stál chladnokrevný voják zcela zbavený pocitů, snad mu zůstala jenom zlá vůle. V té chvíli se mu hlavou

začaly hrnout vzpomínky, okamžiky, které se mu tehdy zdály bezvýznamné, ale když teď vše pochopil, jasně zářily. Lhostejné odvržení přátelství, jedovaté poznámky, zloba a zášť. Skilgannon viděl Borania zlatým oparem hrdinského uctívání. Nyní přišla realita. Boranius měl moc nad životem a smrtí a těšilo ho to. Skilgannon pocítil náhlý hněv, ale potlačil ho a usmál se. "Musím se ještě hodně učit, příteli," poznamenal. "Děkuju ti, že sis našel čas a navštívil mě."

Boranius se zasmál a poplácal Skilgannona po rameni. "Až budeš mít všechna vysvědčení - pokud budeš ve všem mezi nejlepšími - přijď za mnou. Najdu pro tebe místo ve svém pluku."

S tím vyprovodil Borania a jeho muže k předním dveřím, kde oni nasedli a odjeli.

Z domu vyšel Sperian a oddechl si úlevou. "Myslel jsem, že nás všechny zatknou," poznamenal.

"Ten muž je jako zmije," sykl Skilgannon.

"Ano, tvůj otec si to taky myslel. Nikdy neměl tu rodinu rád."

"Můžeš poslat Greavasovi zprávu?"

"Ano."

"Vyříd' mu, ať chvíli nechodí domů. Běž přes tržnici. Zítra jsou dražby. Budou tam stovky lidí, takže bys měl proklouznout, aniž by si tě někdo všiml."

Sperian se zatvářil znepokojeně. "Myslíš, že by mě mohli sledovat?"

"Možné to rozhodně je."

"Už nemám nejlepší oči, Oleku, v těchto věcech se moc nevyznám."

"Ne, ovšemže ne. Jsem to ale trouba. Zařídím to raději sám."

Teď se Sperian zatvářil ještě ustaraněji. "On nechce, aby ses do toho zapletl, pane. Kdybych ti řekl, kde je, určitě by ho to rozzlobilo."

Skilgannon mu položil ruku na rameno. "Jestli se tu objeví, zatknou ho a nejspíš taky popraví. Rozhodně ho budou mučit. Podle mě si s tím, že se na tebe bude zlobit, nemusíš dělat těžkou hlavu."

"Nejde jen o to, pane. Jde o to, s kým je."

"Povídej."

"Schoval císařovnu a její dceru. Snaží se najít způsob, jak je dostat z města."

Rákosí se pohnulo a zašustilo a Skilgannon se probral ze vzpomínek. Meče noci a dne vylétly z pochvy. Kolem něj proběhl malý pejsek, očichal zem a začal běhat v kruzích. Jakási holčička na něj zavolala a psík zaštěkal a rozběhl se k ní. Skilgannon si oddechl a pokračoval v chůzi.

Po bestích nebylo ani vidu, ani slechu. Skilgannon se obrátil zpět k uprchlíkům a z vysokého rákosí se vynořil mohutný vousáč. Vedle něho šel mladý Rabalyn.

9

SKILGANNON SEŘADIL ASI OSMDESÁT UPRCHLÍKŮ do těsného zástupu, který pomalu postupoval rákosím. Sám se postavil do čela a šel kousek napřed - Druss s Garianne po stranách zhruba uprostřed zástupu a oba bratři šli vzadu. Další přeživší bojovníci se rozestavili kolem zástupu a ostražitě se rozhlíželi. Meče a nože měli připravené.

Za celé dopoledne došlo k jedinému incidentu, když z rákosí vystrčil hlavu starý býk a děti začaly ječet a rozprchly se. Jinak se nepříhodo nic děsivého.

Rabalyn chvíli šel uprostřed vedle Braygana, ale potom se přesunul dozadu k oběma bratrům. Pomyslel si, že jsou zvláštní párek, protože si všiml, jak se vousatý Nian neustále drží modré šerpy, již měl Jared kolem pasu. Druss říkal, že jsou to bojovníci, a Rabalyn mu věřil i přes to, jak divně působili.

Po poledni se zástup zastavil pod nízkým kopcem. Opodál tekla voda a ženy došly pro vodu a začaly připravovat skrovné jídlo. Druss odešel se Skilgannonem a tou zvláštní dívkou, usadili se na úbočí a hleděli k severozápadu.

Rabalyn si přidřepel k bratrům. "Znáte Drussa už dlouho?" optal se.

"Hodně dlouho," odpověděl Nian. "Dýl než rok. Sek sek. To je starý strýček. Pak všichni utečou pryč."

"Kdo aby utekl?"

"Všichni zlí lidi. My jsme taky nějaké zabili, že, Jared?"

"Ano, je to tak."

"A Garianne jejich vůdci prostřelila hlavu. Rovnou skrz. Vypadal vážně hloupě. Snažil se šipku vytáhnout. Pak byl mrtvý. Bylo to legrační."

Příběh Rabalynovi nedával žádný smysl, a tak se tázavě podíval na Jareda. "Zaplatili nám, abychom hlídali jednu vesnici," vysvětlil mu Jared. "Byl nás tak tucet. Řekli nám, že banditů je kolem dvacíti, ale byla to mnohem větší banda, asi šedesát mužů, a z toho polovina byli nadirští vyvrženci. Všiví parchanti. Zaútočili těsně před úsvitem. Měli nás vyřadit. O tom není pochyb."

"Sek sek," přisadil si Nian šťastně.

"Druss prostě zaútočil na jejich střed a sekal hlava nehlava. Myslel by sis, že ho přemůžou už svou vahou. S Nianem jsme mu běželi na pomoc. A pár dalších rovněž - i několik vesničanů, měli kosy a vidle. Garianne byla zrovna nemocná, ale vypotácela se ven a střelila jejich vůdce přímo do čela. To je zlomilo. Druss nakonec neměl ani škrábnutí. Nože a meče se mu odrazily od rukavic a nárameníků - a taky přílby. Ale jeho se nic nedotklo. Bylo to úžasné," dodal s úctou v hlase. "Byl celý pokrytý krví, akorát že ani kapka nebyla jeho." Jared při vzpomínce na ten boj jen nevěčnicně kroutil hlavou. "Jde o to, že v boji se pořád pohybuje, nikdy nestojí na místě. Pořád útočí. Když jsem to viděl, došlo mi, co se stalo ve Skelnu."

"Ve Skelnu?" opáčil Rabalyn. "Ale tam jsme přece prohráli."

"Ano, to jsme prohráli."

"Tak tomu nerozumím. Jak jsme mohli prohrát, když byl Druss na naší straně?"

Jared se zasmál. "Utahuješ si ze mě, chlapče?"

"Ne, pane. Bratr Lucern mi řekl, že Druss byl ve Skelnu. S nesmrtelnými."

"Asi jsi ho špatně pochopil, mládenče. Druss kdysi byl u nesmrtelných. Ve Skelnu ale bojoval s Drenajci. Právě on rozbil poslední útok a zvrátil výsledek bitvy. Bože, on zahnal nesmrtelné. Nemluvíme tu jenom tak o nějakém muži. Mluvíme o Drussovi Velikém."

"Znamená to, že je náš nepřítel?" zeptal se Rabalyn celý znepokojený.

Jared pokrčil rameny. "Můj ne. Ani já, ani Nian bychom tu nebyli, nebýt Drussa. A já ho rozhodně za nepřítele nechci. Docela dobře to umím s mečem, synku. Klidně se postavím komukoliv, jen ne Drussovi. Vlastně ani tomu Skilgannonovi ne. Jak to přišlo, že s ním cestuješ, Rabalyne?"

Nato jim Rabalyn povyprávěl o nepokojích kolem kláštera a o tom, jak je bratr Lucern utišil.

"Lidi jsou holt divní," utrousil Jared. "Kdo by si to byl pomyslel? Hrozný se stal mnichem. Život je pořád samé překvapení." Nian vedle něj záupěl. Rabalyn se na něj podíval a viděl, že je úplně popelavý a zpocený.

"Bolí to, Jaredě," zakňoural. "Moc to bolí."

"Lehni si. Na chvíli si lehni." Otočil se na Rabalyna. "Dones vodu."

Rabalyn odběhl a od jedné rodiny si půjčil malé vědro. V potoce nabral vodu a vrátil se k dvojčatům. Jared namočil kus látky a oťel bratrovi čelo. Otevřel pytlík, který nosil u pasu, vyndal špetku světle šedého prášku a nasypal ji bratrovi do pusy. Znovu namočil látku a vymačkal Nianovi na rty pár kapek. Sténání po chvíli ustalo a Nian usnul.

"Co je to s ním?" podívil se Rabalyn.

"Umírá," odpověděl Jared. "Běž říct Skilgannonovi, že tu musíme počkat nejméně hodinu."

Kolem bezvládného Niana se začali scházet lidé. Některé ženy chtěly vědět, co s ním je, ale Jared je zahnal. Přišla Garianne, posadila se vedle Niana a něžně ho hladila po tváři. Rabalyn chvíli váhal a díval se na ni, ale potom vstal a zašel nahoru, kde spolu rozmlouvali Skilgannon a Druss.

Když k nim došel, starší válečník se ohlédl a usmál se na něj. "Nian? Netvař se tak sklíčeně, chlapče. Zase se probere."

"Jared říkal, že umírá."

"Ano, ale ne dneska."

"Co mu je?"

"Má nemocnou hlavu," vysvětloval Druss. "Ranhojič Jaredovi řekl, že mu tam roste nádor a ničí mu myšlení."

"Nemohli mu dát medicínu, nebo tak něco?"

"Proto jdou do Mellicane. Prý je tam nějaká léčitelka." Rabalyn se obrátil na Skilgannona. "Jared říkal, že musíme počkat, dokud se Nian neprobudí."

"Ano. Bude tak hodinku, možná dvě, spát," dodal Druss.

"Do té doby se setmí," podotkl Skilgaimon. "Nemám tušení, jak daleko ty šelmy zašly nebo jestli se po setmění nevrátí."

"Taky jsem o tom přemýšlel. Do Mellicane už je to nejvýš dvě hodiny. Dáme mu hodinu. Jestli se neprobudí, ponesu ho. Kluk mi může vzít sekeru a jít vedle mě."

Skilgannon nic nenamítal. "Půjdu se porozhlédnout po krajině," prohlásil. "Jestli se do hodiny nevrátím, tak je odvedeš do města ty. Já vás doženu."

S tím odklusal dolů z kopce. Rabalyn se za ním díval. "Co když jsou nějaká zvířata tam?" zeptal se Drussa.

"No, Rabalyne, on je buď zabije, nebo zemře."

##

Když se Skilgannon asi půl míle od kopce přiblížil k lesu, zpomalil. Krátkým během se zahřál a uvolnil si svaly, ale nechtělo se mu hnát se o závod se smečkou šelem. Oči ho pálily a byl unavený. Nespál už víc než dvacet čtyři hodiny a minulá noc byla dlouhá a krvavá.

Bestie útočily bez oddechu a chytře. Vyrážely z různých směrů, jako by se řídily nějakým plánem. Několikrát během noci se z rákosí vynořila ta obrovská šedá potvora, kterou zahlédl už odpoledne. Měl pocit, že řídí ostatní zvířata. Po chvíli ji už začal vyhlížet. Pokud se objevila na jižní straně kruhu, další útok přišel odtamtud.

Když si teď tu noc hrůzy v duchu rozebíral, uvědomil si, že bestie se nesnažily pozabíjet všechny uprchlíky. Jenom je lovily, aby měly co žrát, a když získaly dost těl, odtáhly. Jako vlčí smečka.

Vstoupil do lesa, vylezl na kopec a cestou sledoval terén. Viděl hodně stop, jenže všechny mířily pryč od města. Na vrcholku kopce rostlo několik vysokých dubů. Vyšplhal na jeden a rozhlížel se. Daleko na jihu rozeznal věže Mellicane a stany obláhatelů z Datie a Dospilis. Na východě zahlédl jezdce. Po zkřížencích nebylo ani vidu, ani slechu. Zmocnila se ho únava, a tak se vklínil do rozsochy, opřel si hlavu o kmen stromu a zavřel oči.

Procházel lesem zalitým měsíčním světlem. Bílý vlk byl nablízku. Slyšel jeho kradmé pohyby v mlázi. Skilgannonovi prudce bušilo srdce. Zaťal ruce v pěst, aby nesáhl po mečích. Za ním se ozvalo tiché zavrčení. Otočil se na patě, aby čelil hrozbě.

Nic tam nebylo. Pak si všiml, že - znovu - mimoděk tasil Meče noci a dne. Čepele se ve světle měsíce jasně leskly. Odhodil je a vykřikl: "Kde jsi?"

Pak se probudil.

Slunce se po obloze téměř nepohnulo. Nespál víc než pár minut. Přesto se cítil osvěžený a chtěl se vrátit k uprchlíkům. Ale tady na stromě byl klid a on si uvědomil, jak moc mu scházela samota. Bývaly časy, kdy měl kolem sebe rád lidi. Časy, kdy o něj pečoval Greavas, Sperian a Molaire, kdy ho Malanek učil tančit s meči. Od té doby uběhly dlouhé, bolestné roky. Čas Bokrama a hrůzy. Čas Jianny.

To ráno, kdy se vydal hledat Greavase, ho čekala hrůza. Slunce jasně svítilo na bezmračné obloze a síla a nadutost mládeži mu dodávaly sebevědomí.

Bylo mu šestnáct a vydal se ke Královskému parku. Při procházce mezi uličkami a krámkami ve středu města se zastavoval u stánků - a zatímco předstíral, že si prohlíží zboží - odhalil muže, kteří ho sledovali. Byli dva - jeden vysoký, hubený, s pískově hnědými vlasy, druhý menší, s dlouhým tmavým knírem, který mu spadl na bradu. Když Skilgannon dorazil k parku, protáhl si svaly a dal se do běhu. Stezky v parku byly nádherně dlážděné bílým kamenem a obtáčely záhony květin, umělá jezírka a sochy. Procházelo se tu mnoho lidí, další seděli na kamenných lavičkách nebo si roztáhli pokrývky na trávniku a pořádali piknik. Skilgannon vyrovnaně klusal. V zatáčce se ohlédl a viděl, že se ho oba muži drží. Nebál se. Pro mladého muže to bylo jako dobrodružství. Čtyři míle je nechal pomalu klusat, ale potom začal zrychlovat krok. Nakonec udělal téměř kruh a vrátil se k mramorové tělocvičce a lázním u západní brány do parku. Tady zpomalil a posadil se na lavičku. Jeho dva stíny, propocené a unavené, přiklopýtal k němu.

"Dobré ráno," pozdravil je Skilgannon.

Muž s knírem na něj kývl, dlouhán se nuceně usmál.

"Na běhání je dost horko," poznamenal mladík. "Cvičíte?"

"Pořád," zabručel čahoun s pískovými vlasy.

"Jsem Olek Skilgannon." Vstal a napřáhl ruku.

"Morcha. Tohle je Casensis." Oba se tvářili znepokojeně. Skilgannon hádal, že mají rozkaz sledovat ho zpozvědali a nenechat se vidět.

"Jdu si dát lázeň a masáž," ohlásil jim Skilgannon. "Po běhu je to nejlepší."

"Nejsme členové," podotkl rozložitý Casensis a přimhouřil oči. "Tahle místa jsou pro boháče."

"A pro syny vojáků, kteří sloužili své vlasti," dodal Skilgannon zdvořile. "Můj otec dostal čestné členství, které přešlo na mě. Taky mám dovoleno přivést si hosty. Připojíte se ke mně?"

Zavedl překvapeného muže dovnitř. Na mramorových chodbách byl chládek a vzduch byl provoněný. Skilgannon se podepsal a trojici odvedl do převlékárny, kde dostali měkké bílé župany a ručníky. Když se pak svlékli a natáhli si župany, prošli dvěma oblouky do velké síně s klenutým stropem. Ve stěnách byla vysoká okna vyložená barevnými skly. Rostly tu stromy a horká voda protékala přes balvany do umělých jezírek, vybudovaných na několika úrovních. Na vodě plavaly okvětní lístky růží a všude byla cítit jejich vůně. Zabrané byly jen dvě nádržky. Skilgannon odložil župan a ručníky na kamennou lavici, došel ke schůdkům horní nádrže a pomalu vstoupil do vody poblíž přítoku. Natáhl se, zavřel oči a jen se vznášel na hladině. Oba špehové ho následovali.

Skilgannon přeplaval bazén, opřel se o stěnu a ruce položil na kamenný okraj. Dlouhán Morcha doplaval k němu a Casensis se přebrodlil na druhou stranu. Ze stínu se vynořily dvě lazebnice s obnaženým poprsím a v dlouhých přiléhavých sukních a přinesly jim sklenice chladné pramenité vody. Obě ženy měly tradičně odbarvené vlasy s červenými prameny na spáncích, což bylo znamení láryň. Také měly na krku zlaté nákrčníky značící, že jsou o několik stupňů výš než laciné nevěstky pracující na ulicích a tržištích.

Casensis na ně civěl a nedokázal odtrhnout zrak od jejich nahých řader. Jedna se na něj usmála. Pak odešly.

"Ty jsou taky zadarmo?" zjišťoval Casensis.

"Na masáže ano," sdělil mu Skilgannon. "Všechny ostatní služby je třeba zaplatit."

"Kolik si počítají?"

"Deset stříbrných."

"To je můj tříměsíční plat!" rozčilil se Casensis.

"A zač takový plat dostáváte?" chtěl vědět Skilgannon.

"Jsme královští vojáci," odpověděl Morcha rychle.

"Aha, už chápu, proč jste si byli dneska zaběhat. Je pro vás důležité, abyste si uchovali sílu a hbitost. Já se chci taky brzy dát ke královskému vojsku."

Chvilí mlčeli, popíjeli chladné nápoje a těšili se z teplé vody. Pak se Morcha obrátil na Skilgannona. "Bylo to od tebe hezké, pane. Budeme si to pamatovat."

"Bylo mi potěšením, příteli. Před odchodem si musíte dát masáž. Děvčata to umějí skvěle. Po ní vás přestane všechno bolet a budou se vám krásné sny. Tohle je moje oblíbená část dne. Pak se ně můžete připojit v jídelně."

"To je od tebe velice laskavé," řekl Morcha.

Po nějaké době vylezli z vody. Plavovlásky k nim okamžitě záměřily a každého odvedly do samostatné, svíceni ozářené místnosti.

Když se Skilgannonovi ztratili z dohledu, poděkoval dívce a masáž odmítl. "Nechám ti slušné spropitné," slíbil překvapeného masérce. "Až se mi přátelé důkladně uvolní, řekni jim, že mě odvolali pryč, ale že jsem jim zařídil oběd na své náklady."

"Ano, pane," slíbila dívka.

Skilgannon se rychle oblékl a odešel z budovy - prošel parkem a rychlým krokem se pustil ulicemi. Opět se zastavil u krámků a stánků, jen aby se ujistil, že ho nesleduje nikdo další. Když se přesvědčil, že je sám, vydal se na adresu, již mu dal Sperian.

Dům na okraji města, který hledal, byl nový a stál poblíž vojenských kasáren. Byl jen malý třípokojový, se střechou z hrubých červených tašek. Dvacet podobných domků bylo postaveno pro ženy a děti mužů pracujících v kasárnách: kuchařů, tesařů a kovářů. Sperian domek popsal, vedle dveří měla růst bougainvillea. Na celém tom místě bylo něco, co prozrazovalo Greavase. Jenom muž s jeho smyslem pro ironii by ukryl nejhledanější pár v hlavním městě co by kamenem dohodil od největších kasáren plných vojáků. A přece si Skilgannon vzápětí uvědomil, že je to i velmi chytré rozhodnutí. Všechny budovy v nejbohatší čtvrti byly prohledány, stejně jako zámky na kraji města. Nikoho by ani ve

snou nenapadlo hledat císařovnu a její dceru v narychlo postaveném baráčku tak blízko sídla vojáků věrných novému králi.

Skilgannon zaklepal na dveře, ale nikdo mu neodpověděl. Obešel tedy domek a zkusil branku vedoucí do malé zahrádky. Byla zamčená. Rozhlédl se, zda ho nesleduje někdo z ostatních domů, přešel zeď a seskočil do zahrádky.

Když dopadl, zahlédl nalevo nějaký pohyb. Něco mu mířilo na hlavu. Vrh se doprava, provedl kotoul a vyskočil. Jak se zvedal, noha obutá v sandálu ho zasáhla do spánku. Skilgannon šel s ránou a zvedl ruku, aby se chránil před dalším vysokým kopem na hlavu. Útočníkem byla plavovlasá žena s načerveno obarvenými prameny na spáncích. Levou rukou mu sekla po obličeji. Skilgannon ji popadl za zápěstí, prudce jí zkroutil ruku a snažil se ji otočit. Místo aby se mu vzepřela, vrhla se k němu a hlavou se ho pokusila zasáhnout do obličeje. Trefila se mu do klíční kosti a dost to zabolelo. Skilgannon, nyní skutečně rozzlobený, ji hodil na zem. Ona zkušeně vyskočila a znovu zaútočila. Hezkou tvář měla zkřivenou vzteky, oči přimhouřené.

"Dost! Dost!" zaječel Greavas, jenž vyběhl z domu a popadl dívku kolem pasu. "Tohle je přítel - i když hloupý. Co tu děláš?" obrátil se na Skilgannona.

"Na tohle téma bychom se neměli bavit v přítomnosti nevěstky," štěkl mladík.

"Nevěstky, kterou si ty nemůžeš dovolit," odsekla dívka. "A i kdybys mohl, nebyl bys na to dost velký chlap."

Jedovatý tón v jejím hlase ho popíchl. Žádná panečnice s ním ještě takhle nemluvila. Všechny se vždy chovaly uctivě a nikdy se mu nedívaly do očí. Navíc tahle dívka používala pohyby, které Malanek učil jej. U ženy to bylo něco neslýchaného. Skilgannon si ji prohlédl pozorněji a potom se obrátil na Greavase. Ve dveřích se objevila žena středního věku a tvářila se ustrašeně. "Je všechno v pořádku?" ujišťovala se.

"Nic se neděje," uklidňoval ji Greavas. "Pokud tě sem ale nesledovali," dodal, obraceje se na Skilgannona. "Pak jsme všichni mrtví."

"Nesledovali mě - i když tím pověřili dva muže. Nechal jsem je v lázních."

"Doufejme, že na tom nedělali další."

"Žádní další nebyli," ohradil se Skilgannon. "Přišel jsem tě varovat, aby ses nevracel domů. Hledá tě Boranius."

"To jsem čekal. Nechtěl jsem se vracet. Jestli mi nechceš říct víc, Oleku, tak bys měl odejít."

"Myslel jsem si, že budeš potřebovat pomoc."

"Ano, to potřebuju," řekl Greavas. "Ale tohle není chlapecká hra. Není to nějaké dobrodružství pro školáky. Sázky jsou pořádně vysoké. Při neúspěchu tě čeká mučení a smrt."

Skilgannon chvíli mlčel a uklidňoval se. Znovu se zadíval na odbarvenou dívku, kterou považoval za prodejnu ženu, a zpátky na ustrašenou ženu ve dveřích. "Ten převlek je dobrý," připustil, "ale stejně budeš mít problém propašovat matku s dcerou z města, když mají vojáci tvůj popis."

"Chtěl jsem se ostříhat a pak se obarvit načerno," přiznal Greavas, "ale máš pravdu. Hledají ženu a její mladou dceru. S tím se nedá nic dělat."

"Jistěže dá. Můžeš je rozdělit. Jako nevěstka může princezna cestovat sama bez toho, aby vzbudila podezření. A bez dcery může císařovna cestovat jako tvoje manželka."

"Všechny brány hlídají," namítl Greavas, "a u všech jsou umístěni proradní bývalí družiníci, připravení zradit královskou rodinu za trochu zlata. Útěk není možný, Oleku. Ještě ne."

"Stejně by se měly rozdělit," trval na svém Skilgannon. "A já mám plán."

"Ten si moc ráda poslechu," prohlásila princezna.

Skilgannon přešel opovržení v jejím hlase a pokračoval. "Pokud se do lázní vrátím dost rychle, muži, kteří mě sledovali, tam ještě budou. Udělám, co jsem slíbil, a koupím jim jídlo. Když princezna přijde za tři hodiny do lázní a osloví mě jako láryně, uvidí ji. Taky mě uvidí, jak si kupuju její služby a беру si ji domů. Podají své hlášení. Olek Skilgannon není ve spojení se zrádci. Víc ho zajímají hrátky s prodejními ženštinami. Jako by pro ně byla neviditelná - tedy neviditelná jako princezna."

Greavas se posadil k dřevěnému stolku a mnul si bradu. "Já ti nevím," váhal.

"Ten plán je dobrý," ozvala se princezna. "Líbí se mi."

"Je nebezpečný," varoval ji Greavas. "Nejdřív se musíš dostat do lázní. Cesta tam je plná lidí. Každou chvíli tě někdo osloví. Za druhé, v lázních už nevěstky jsou. Budou bránit své území - a dost drsně. Nebudou chtít, aby se jim tam vetřela nějaká cizinka a přebrala jim obchody. Za třetí, ty nemluvíš jako nevěstka. Máš příliš kultivovaný hlas. A nakonec by tě mohli poznat i přes ten převlek, což by vedlo k tvému zajetí a smrti a taky smrti Oleka."

"Druhá možnost je sedět v téhle hrozné díře, dokud nás někdo nepozná nebo dokud nezemřeme nudou," odpověděla princezna. "A s mou řečí si starosti nedělej. Strávila jsem dost času s otcovými vojáky, abych věděla, jak mám mluvit. A Malanek mě dobře vycvičil. S rozzlobenými láryněmi se srovnám, tím si můžeš být jistý."

Greavas se netvářil přesvědčeně, ale nakonec kývl. "Nuže dobrá. Oleku, vrať se, jak nejrychleji to půjde. A kéž vás Pramen oba provází. Pošlu ti zprávu, až bude bezpečně odjet. Tak mazej."

Skilgannon spěchal zpátky k lázním. Neuběhla ani hodina, ale on se přesto bál, že Morcha a Casensis už mohli odejít. Našel dívku, s níž prve mluvil, a zeptal se jí, zda vyřídila jeho vzkaz. Odpověděla, že ještě ne, protože jsou dosud v kabinkách s masérkami. Skilgannonovi se ohromně ulevilo. Poděkoval dívce, posadil se a čekal, než skončí. Morcha se objevil první, ruku v ruce s kyprou plavovláskou. Naklonil se k ní, políbil ji a ona odešla.

"U Pramene," zafuněl, "na dnešek budu moc rád vzpomínat." Sedl si, zády se opřel o zeď a hladil měkkou látku županu. "Takhle si žijí bohatí," prohlásil.

"Stydím se přiznat, že mě to vlastně ani nenapadlo," řekl mu Skilgannon zcela vážně.

"Není to tvoje vina, že jsi boháč, mládenče. Bohové, já ti to za vinu nedávám."

Z vedlejší kabinky vyšel Casensis. Dívka před ním udělala pukrle, když však odcházela, ani se neusmála. Voják se k

nim s kyselým a nešťastným výrazem připojil a zeptal se Morchy, jestli se s tou svou vyspal. "Pochopitelně," odpověděl spokojeně Morcha. "A ani za to po mně nic nechtěla."

Casensis zaklel. "Já věděl, že jsem si měl vybrat ji," zavrčel.

"Někdo má holt smůlu," opáčil Morcha a mrkl na Skilgannon.

"Pojďte se se mnou najíst," nabídl jim Skilgannon. Oba muži pozvání přijali, a když se oblékli, on je odvedl dolů do jídelny. O hodinu později, když spolykali několik pečených bažantů v brusinkové omáčce a po žejdlíku skvělého vína, měli oba vojáci skvělou náladu. Dokonce i Casensis se přestal tvářit kysele.

Když odcházeli hlavním vchodem, byl Skilgannon napjatý a poprvé za celý den i nervózní. Když ten plán vymýšlel, vypadal dokonale. Ale Greavas měl pravdu. Tohle nebyla hra pro školáky. Co když Morcha nebo Casensis princeznu poznají? Co když nedokáže hrát svou roli? A navíc se z něj teď stal zrádce nového pořádku. Co pro něj asi teď chystá budoucnost? Jenom klid, připomínal si. Vzpomněl si na radu svého otce. "Muž by měl stát při svých přátelích - pokud nepáchají zlo - a vždy se držet toho, čemu věří." Je možné to, jak Greavas chránil dvě ženy před jistou smrtí, považovat za zlý skutek? Skilgannon o tom pochyboval. Tudíž mohl jednat jen jedním způsobem.

Na mramorovém náměstí byla asi desítka nevěstek. Jedna seděla na zemi a měla rozražený ret a opuchlé oko. Další stály v hloučku a zlobně zíraly na štíhlou, krásnou novickou. Když trojice mužů vyšla z lázní, několik žen se vydalo směrem k nim a vyzývavě se usmívaly. Casensis se zastavil a dal se s nimi do řeči. Morcha se držel zpátky.

Štíhlá dívka zamířila ke Skilgannonovi. Při chůzi se pohupovala v bocích, nakláněla hlavu a usmívala se na něj. Jako kdyby ho praštili do prsou kladivem. Pryč byla vzteklá, opovržlivá dívka ze zahrady. Před ním byla ta nejužasnější krasavice, jakou kdy viděl. "Vypadáš jako muž, který potřebuje společnost," zabroukala a zavěsila se do něho. Hlas měla drsný a nekultivovaný a její úsměv byl plný temných příslibů. Skilgannonovi vyschlo v ústech a nenapadlo ho, co říci. Morcha se dobronmyslně zasmál.

"Já bych ji vzal za slovo, mládenče. Možná nejsem nejbystřejší, ale připadá mi jako něco zvláštního."

Skilgannon už chtěl promluvit, když mu dívka rukou pod halenu a pohládila ho. Odskočil, až málem upadl.

"Buď na něj hodná, drahoušku. Je mladý a podle mého kapku nezkušený," podotkl Morcha.

"Bydlím tady nedaleko," bylo to jediné, co ze sebe Skilgannon vypravil. Cítil se jako pitomec a věděl, že se červená.

"Můžeš si mě dovolit? Nejsem laciná."

"Myslím, že ne," usoudil, "ale prodám dům."

"Tak je to správně, chlapče," pochválil ho Morcha s veselým smíchem. "Hrome, teď mě mrzí, že jsem si v těch lázních zacvičil. Kvůli téhle holce bych se klidně i popral. No tak, mazej!"

Princezna Skilgannonova popadla za ruku a odváděla ho pryč. Ohlédl se a viděl, že ho Morcha a Casensis pozorují. Morcha mu zamával, Casensis se tvářil kysele.

A tak se Skilgannon setkal se svou životní láskou a vzal si ji domů.

Když teď seděl na stromě a díval se na vzdálené Mellicane, vzpomínal na ten den. Přes hrůzu a smrt, které po jejich setkání následovaly, na něj nedokázal zapomenout. Měl pocit, že do toho odpoledne byla obloha pořád šedá a potom spatřil nádhernou duhu.

Jianna zářila jako slunce a jiskřila jako drahokam. Nepodobala se nikomu, koho kdy viděl. Stále si pamatoval, jak jí voněly vlasy, když kráčeli zavěšení do sebe. Při té vzpomínce si povzdychl. Tehdy byla krásnou mladou ženou v jeho věku. Teď byla černokněžnou a chtěla ho zabít.

Zahnal takové ponuré myšlenky a slezl ze stromu.

##

Cadis Patralis byl kapitánem dospilského vojska pouhé čtyři měsíce. Hodnost mu koupil otec a on se zúčastnil pouze jediné akce, kdy zlikvidovali skupinku tantrijských lučištníků u mostu asi dvacet mil od Mellicane. Teď to vypadalo, že válka skončila, a vyhlídky mladého Cadise na slávu a povýšení s každou hodinou bledly.

Místo aby bojoval s nepřítelem a vysloužil si úctu, obdiv a vyšší hodnost, vedl svých čtyřicet kopiníků přes kopce a hledal uprchlé šelmy z arény. V honu na ty zrůdy žádná sláva nebyla a Cadis měl mizernou náladu. Nijak mu nepomáhal seržant, jehož mu přidělili. Byl nesnesitelný. Plukovník Cadise ujišťoval, že je to dobrý bojovník a veterán tří tažení.

"Bude pro tebe přínosný, mladý muži. Už se od něj."

Učit se od něj? Ten muž byl sedlák. Neměl žádné znalosti literatury či filozofie a neustále klel - což byla odjakživa známka špatného vychování.

V devatenácti byl Cadis Patralis v na míru tepaném kyrsu a zlatém plášti pohledný důstojník. Osníř se mu leskl a přilbice mu dokonale padla. Šavli mu vyrobil nejlepší mečír z Dospilis a holinky, jež mu sahaly do půli stehén, byly z nejlepší leslklé kůže. Seržant Shialis naproti tomu vypadal jako vandrák. Pancíř měl zprohýbaný, plášť - kdysi zlatý, ale nyní světle žlutý jako chcanky - měl rozedraný a záplatovaný. A jeho holinky, inu, tady končila veškerá legrace. Dokonce i šavli měl obyčejnou, s dřevěnou rukojetí ovinutou koženými řemínky. Cadis se na něj podíval. Byl neoholený, oči měl zarudlé a vypadal staře a unaveně. Jak mohl takový chlap oklamat plukovníka, to Cadis Patralis nedokázal pochopit.

Cadis se předklonil v sedle a pobídl bělouše nahoru do kopce. Na vrcholku se zastavil a rozhlížel se po kraji. Asi o čtvrt míle dál na jih zahlédl v údolí skupinku uprchlíků.

"Blíží se jezdec, pane," ohlásil mu seržant Shialis. "Je to jeden z našich zvěďů."

Cadis se otočil v sedle. Na kopec vyjel mužik na strakáči a před důstojníkem přitáhl oště. "Našel jsem je," hlásil.

"Byl bych radši, kdyby ne." Cadis se snažil ovládnout svůj vztek. Ten muž byl soukromá osoba, placený zvěď, a tudíž nemusel salutovat, ani se řídit vojenským protokolem. Přesto byl jeho nedostatek úcty nesnesitelný.

"Kde jsou ostatní?" otázal se stroze.

"Mrtví. Já bych byl taky, kdyby se mi nechťelo čůrat a já nezastavil."

"Mrtví?" zopakoval Cadis. "Všichni tři?"

"Vjeli do pasti. Vrhli se na ně ze všech stran. Shodili je z koní a muže pobili. Byl jsem kus za nimi, ale i tak mě skoro dostali. Chytil jsem se sedlový hrušky a nechal koně, ať mě z toho vytáhne."

"Jak by mohla zvířata nachystat past?" vyštěkl Cadis. "To je hotový nesmysl."

"Souhlasím, generále. Já bych tomu sám nevěřil, kdybych to neviděl na vlastní oči."

"Nejsem generál, jak moc dobře víš, a takové nezdvořilé chování nebudu promíjet."

"Promíjej si, co chceš," opáčil zvěd. "Já stejně končím. Za žádný peníze se k těm potvorám nevrátím."

"Jak víš, že to byla past?" zeptal se seržant Shialis.

"Věř mi, Shialis. Čtyry se krčily ve vysoký travě a vynořily se, teprve když ostatní projeli kolem. Ved je ten šedivák. Povídám vám, že ten je chytřej. Když ostatní zaútočily, on jen stál vzadu a koukal se. Dostávám třesavku, jenom když si na to vzpomenu."

"Kolik jich bylo?" vyptával se dál seržant.

"Pokud ti to nevádí, výslech povedu sám," zarazil ho Cadis a zlobně se na vojáka mračil. Ticho houstlo. Cadis se zamračil ještě víc. "No tak?"

"Tak co?"

"Kolik jich bylo?"

"Patnáct - včetně toho šedivýho."

"A kde to bylo?"

"Dvacet mil na severovýchodě, tam, jak se to začíná zvedat směrem k horám."

"V hlášení bylo, že jich uteklo víc než dvacet," podotkl Cadis.

"Jo. Tři jsme našli mrtvé v lese na jihu. Někdo na ně zřejmě vzal sekeru - nebo zatraceně velké meč. Podle mého teď tady kolem žádný živý nebudou."

"Dvacet mil na severovýchod říkáš? To je mimo naši pravomoc," prohlásil Cadis. "Ohlásím to plukovníkovi. Ty mu budeš k dispozici k dalšímu výslechu."

V té chvíli na kopec dorazili první uprchlíci. Cadis na ně civěl. Mnoho žen a dětí se na něj a na jeho muže dívalo se znepokojením. Jedno děcko se rozplakalo. Pronikavý pláč polekal Cadisova koně. "Umlčte toho spratka!" prskl a trhl za otěže. Kůň se vzepjal. Cadis přepadl dozadu a nohy mu vypadly ze třmenů. Přistál na zadku, a pořádně tvrdě. Vzteky bez sebe vyskočil a rychle potlačovaný smích jeho vojáků jen přidal palivo na oheň jeho zlosti. "Ty pitomá krávo!" zaječel na vyděšenou ženu, která se snažila dítě utěšit.

Mezi ně vstoupil jakýsi dlouhán. "Ovládej se," napomenul jej tiše. "Tihle lidé jsou již tak dost vyděšení."

Cadis zamrkal. Muž na sobě měl jelenicovou vestu s třásněmi, očividně drahou, a kvalitní nohavice a holínky. Důstojník se mu podíval do očí. Byly překvapivě modré a pronikavé. Cadis ucouvl. Ticho narůstalo. Cadis si uvědomil, že jeho muži čekají, až něco řekne. Cítil se poněkud hloupě - což opět rozdmýchalo jeho hněv.

"Kdo si myslíš, že jsi?" vybuchl. "Nebudeš mi vykládat, jak se mám chovat. Jsem důstojník vítězného dospiliského vojska."

"Jsi muž, který spadl z koně," opáčil klidně nově přichozí "Na tyhle lidi zaútočila zvěř a také lidé, kteří se chovali jako zvěř. Jsou unavení, vyděšení a hladoví. Hledají jenom bezpečí ve městě." Bez dalšího slova prošel kolem Cadise a podíval se na seržanta Shialise. "Vzpomínám si na tebe," řekl. "Vedl jsi protiútok na most v Pašturanu před pěti... šesti lety. Dostal jsi šípem do stehna."

"To jsem dostal," přiznal Shialis. "I když já se na tebe nepamatuju."

"Byl to udatný tah. Kdybys nebyl udržel ten most, zahnali bychom na útěk vaše křídla a výsledkem by byla drtivá porážka. Co děláte tady?"

"Lovíme zvířata."

"Včera v noci jsme s nimi bojovali. Uhnula na sever."

Cadis Patralis za nimi skoro dostal záchvat. Spadl z koně, vysmívali se mu a teď ho ignorovali. Sevřel jílec své jezdecké šavle a udělal krok. Na rameno mu dopadla obrovská tlapa a zastavila ho.

"Už vojákuješ dlouho, mládenče?" Cadis se otočil a hledě do očí barvy zimní oblohy. Obličej, k němuž ty oči patřily byl starý a vráscitý. Muž měl černý, hustě prokvetlý vous a na hlavě černou přílbu zdobenou sekerou se šklebicími se stříbrnými lebkami po stranách. "Já jsem voják skoro celý život," pokračoval stařec. "Tuhle sekeru jsem nesl přes... no, už si ani pořádně nevzpomínám kolik zemí." Válečník zvedl zbraň, o níž mluvil, a Cadis se díval na vlastní odraz na lesklých čepelích. "Nikdy jsem se nenaučil tolik, kolik bych měl. Ale jednu věc jsem zjistil, a to, že je vždy lepší nechat hněv doma. Rozhněvaní lidé se chovají hloupě, víš, mládenče? A ve válce obvykle hlupáci umírají první. Ne vždy, to připouštím. Občas kvůli hlupákům umře spousta jiných. Ale zásada platí. Tak jak dlouho už to děláš?"

Cadis pocítil chvění v žaludku. Z toho muže odvaha přímo čísla. Učinil poslední pokus, jak si udržet vládu nad situací. "Dej tu ruku pryč," sykl. "A hned."

"Á, mládenče, jestli to udělám," prohodil muž přívětivě, "tak budeš ve chvílce mrtvý. A to my nechceme, že ne? Uražíš toho skvělého mladého muže, který mluví s tvým seržantem, a on tě zabije. Pak se to zvrtně a já budu muset použít starou Snagu na tvé vojáky. Připadají mi jako dobří hoši, a byla by škoda způsobit takové zbytečné krveprolití."

"Je nás čtyřicet," namítl Cadis. "To by bylo šílenství."

"Čtyřicet vás nakonec nebude ani náhodou, mládenče. Ale už jsem domluvil. Co se stane dál, je jenom na tobě." Mohutná ruka se zvedla a hromotluk ustoupil stranou.

Mladý muž chvíli jen stál, pak se zhluboka nadechl. Na kůži ho zastudil větřík a on se zachvěl. Podíval se na ženu a její dítě a v jejích očích uviděl strach. Poprvé se hluboce zastyděl. Došel k nim a uklonil se. "Omlouvám se, paní," řekl. "Choval jsem se neomaleně. Omlouvám se, jestli jsem ti polekal dítě." Pak se vrátil ke svému koni a nasedl. Otočil

bělouše a dojel k seržantovi. "Je čas jet," pravil.

"Ano, pane."

Cadis odvedl svůj oddíl dolů z kopce k severozápadu a čekajícímu městu.

"Co říkal, pane?" vyzvídal Shialis, který se zařadil vedle něj.

"Kdo?"

"Druss Veliký."

Cadisovi se najednou zatočila hlava. "To byl Druss? Ten Druss? Víš to jistě?"

"Znával jsem ho, pane. Před lety. Jeho si člověk nesplete. Co říkal? Teda jestli nevádí, že se ptám."

"Nevadí, seržante. Trochu mi poradil ohledně toho, jak být vojákem. Prý mám nechat hněv doma."

"Dobrá rada. Nebude vadit, když řeknu ještě něco?"

"Jen do toho."

"Když ses omluvil té matce, bylo to velice ušlechtilý gesto. Menší muž by to neudělal." Shialis se náhle usmál. "Tak rada od Drussa Velikého, co? O tom budeš jednou vyprávět dětem."

Žádné děti neměly být.

Cadis Patralis zemře o čtyři měsíce později, až bude bojovat bok po boku se Shialisem proti vojsku černokněžny.

##

Rabalynovi dvojčata chyběla. Rozloučila se s ním hned u městské brány a s Garianne odešla do jižní čtvrti. Rabalyn si s nimi rád povídal. Jared se k němu choval jako k dospělému a nikdy ho neshazoval. A Nian, ač jednoduchý, byl vždy přátelský a přívětivý.

Pocit ztráty se však brzy vytratil a nahradil ho úžas. Rabalyn ještě nikdy ve velkém městě nebyl a teď nemohl věřit vlastními očima. Budovy byly neskutečně velké a vysoké. Byly tu chrámy s obrovskými sochami nahoře a domy s desítkami oken a balkonů. Rabalyn byl dosud přesvědčený, že dvouposchoďový dům radního Raseeva je vrcholem velkoleposti. Tady by vypadal jako maličká chajda. Zadíval se na jeden palác, kolem něhož procházeli, a spočítal okna. Šedesát šest. Bylo těžké uvěřit, že nějaká rodina se může tolik rozrůst, aby potřebovala takovýhle domov.

Za těmito úchvatnými budovami se ocitli v užších ulicích, kde vysoké domy stály těsně vedle sebe a cesta byla vydlážděná kočičími hlavami. Rabalyn se držel u Skilgannon, Drussa a Braygana a žasl, jak může tolik lidí žít na takovém místě a neztratit se. Ulice se křížovaly a spojovaly a obtékaly budovy jako řeky. Všude byli lidé a mnoho vojáků mělo po těle obvazy. Většina krámků byla prázdná a lidé se shlukovali a směřovali či žebraли o jídlo, jež bylo k mání.

Mohutný válečník je vedl přes širokou třídu do rolehlého parku. Před válkou tu muselo být krásně, pomyslel si Rabalyn, protože tu byly sochy, chodničky a uprostřed jezírka dokonce vodotrysk. Teď však na trávnících stály stany a kolem se motaly stovky sklíčených a unavených lidí.

"Jsou tak smutní," povzdechl si Rabalyn. Skilgannon se po něm podíval.

"Byli by ještě smutnější, kdyby měli lepší vůdce," podotkl.

"Jakpak to?" podivil se mladík.

"Zamysli se nad tím," poradil mu bývalý mnich.

Ušli víc než míli, než konečně dorazili k bráně, před kterou stáli dva vysocí strážníci v červených pláštích a stříbrných přilbicích. Jeden z nich uviděl Drussa a usmál se. Byl štíhlý, s černou bradkou rozdělenou do tří pramenů. "Divím se, že tě ještě nikdo neskouzlil, chlape," prohodil.

"Nebesa vědí, že se o to snažili," ujistil jej Druss a zazubil se. "Už se holt nerodí takoví tvrdáci jako kdysi. Teď to jsou holky ve zbroji. Zrovínka jako ty, Diagore."

"Ano, vy dědkové pořád vykládáte, jak to za starých časů bývalo lepší," opáčil strážný. "Jenomže podle mě to není pravda. Mám spíš dojem, že se na tebe mladí válečníci podívají a vzpomenou si na své dědečky. Pak s tebou prostě nemůžou bojovat."

"To je možný," souhlasil válečník. "Ve svém věku rád využiju každou výhodu, kterou dostanu. Už se ozval Orastés?"

Strážného výraz se změnil, úsměv pohasl. "To zrovna ne. Našli jeho sluhu. Žije, ale jen tak tak. Byl v žaláři pod arénou. Datijci ho tam objevili, když otevřeli vězení."

"V žaláři? To nedává smysl."

"Pečují o něj v Bílém zámku," odpověděl Diagoras. "Na zítra ti zařídím propustku. Kam máš namířeno?"

"K Červenému jelenovi na západním nábreží. Mají ještě jídlo?"

"Ano, akorát jídelniček se změnil. Když teď Datijci zruší blokádu, bude to lepší. Už vyložili šest lodí. Starý Shivas proleze přístav, aby si doplnil spíže. Po hlídce tam zaskočím a pomůžu ti s pitím."

"Mládenče," zachechtal se Druss, "leda ve snu. Stačí, když si mladí jako ty jen čuchnou ke špuntu, a už jsou pod stolem. Ale víno ti klidně koupím a naučím tě, jak se má pít."

"Řekněme, že poslední, kdo bude na nohou, může zapomenout na placení," navrhl Diagoras.

"To jsem přece říkal."

Rabalyn sledoval jejich hovor. Všiml si, že drenajský voják neustále pokukuje po Skilgannonovi, který stál opodál a povídal si s Brayganem.

"Tví společníci taky jdou k Červenému jelenovi?" zeptal se Diagoras.

"Všichni ne. Ten malý mnich chce do Vínové za církevními staršími. Je tu nějaký problém?"

"Ten válečník, co s ním mluví. Už jsem ho viděl, Drusse. Dva roky jsem sloužil v Perapoli. Naashaňané zaručili vyslanci a jeho lidem bezpečný průchod svými liniemi. Jak jsme mezi nimi projížděli, viděl jsem Hrozného. Na takového člověka hned tak nezapomeneš."

Druss se ohlédl na Skilgannona. "Třeba se mylíš."
"To si nemyslím. Jestli se za něj zaručíš, nechám ho projít."
"Ano, to udělám. Ale radši to přece jen nahlas svým nadřízeným."
Diagoras kývl a otevřel bránu. "Uvidíme se večer."
"Přines si dost peněz."

"Taky přinesu polštář, aby sis měl co dát pod tu svou starou hlavu, až budeš spát pod stolem."

Druss ho poplácal po rameni a prošel bránou. Skilgannon a Braygan ho následovali, Rabalyn šel jako poslední.

Když dorazili k další bráně u mostu klenoucího se přes řeku, už se stmívalo. Tady rovněž stály stráže, svalnatí chlapi s plavými vousy a světle modrými očima. Na sobě měli dlouhé haubky a přilby s rohy.

Druss s nimi promluvil a brána se opět otevřela. "Vínová ulice je naproti přes most a první nalevo," poradil Druss Brayganovi. "Tvoje církev sídlí kousek od křižovatky." Malý mnich mu poděkoval, otočil se ke Skilgannonovi a podal mu ruku. Válečník ji přijal.

"Děkuju ti za všechno, co jsi pro mě udělal, bratře," loučil se Braygan. "Kéž tě Pramen provází na tvých cestách."

Skilgannon se jen suše pousmál a promluvil až po chvíli. "Tak co, složíš sliby?" zeptal se.

"Asi ano. Potom se vrátím do Skepthie a budu se snažit být užitečný." Napřáhl ruku i k Rabalynovi. "Můžeš jít se mnou," nabídl mu. "Starší možná budou vědět, kde jsou tví rodiče. Pokud ne, poskytnou ti přístřeší, zatímco je budeš hledat."

Rabalyn zavrtěl hlavou. "Já je nechci najít."

"Jestli změníš názor, budu tady několik dní." S tím malý mnich prošel bránou. Na mostě se ohlédl a zamával. A pak byl pryč.

10

HOSTINEC U ČERVENÉHO JELENA BYL STARÝ jednoposchodový dům s jedním křídlem, stojící blízko západního nábreží s výhledem na přístav a moře. Odedávna to bylo oblíbené místo drenajských důstojníků a vojáků přidělených k vyslanectví. Byl tak vyhlášený svým jídlem, vínem a pivem, že sem chodili i vagrijští důstojníci. Nevrlé vztahy mezi vojáky z Vagrie a Drenanu obvykle vzájemné styky vylučovaly, a třebaže nikdo z živých vagrijsko-drenajské války nepamatoval, staré nepřátelství mezi lidmi pokračovalo. Občas docházelo i k pohraničním šarvátkám.

U Červeného jelena se ale nikdo nebral. Žádný muž z obou táborů by neriskoval, že mu sem Shivas, mrzoutský majitel hostince, zakáže přístup. Jeho kuchyně byla stejně pozoruhodná jako jeho výbuchy vzteku. Navrch se vědělo, že má vynikající paměť a muži, jehož jednou vyhodí, nikdy neodpustí.

Druss a Skilgannon seděli u stolu s výhledem na přístav v měsíčním světle. Přestože už byla noc, na nábreží se stále vykládaly lodě a přijížděly vozy, aby dopravily jídlo do hladového města.

Skilgannon mlčel a pozoroval dokaře. Bylo mu dost těžko u srdce. Nečekal, že mu bude malý mnich tolik chybět. A přece chyběl. Braygan byl posledním spojovacím článkem s mírumilovným životem, o který Skilgannon tolik usiloval.

"Jsme to, co jsme, synku. My jsme vlci."

Šenk se zaplňoval. Naproti popíjela a smála se skupinka vagrijských vojáků. Skilgannon se na ně zadíval. Mnoho z nich ještě mělo haubky a jeden dokonce rohatou přilbu ze zpevněné mosazi. Jinde vojáci a důstojníci obou národností seděli mlčky, někteří už jedli, jiní měli před sebou sklenku vína či korbel piva. "Kolik států tu má vyslanectví?" zeptal se Drussa, který jen pokrčil rameny.

"Nikdy jsem je nepočítal." Rozhlédl se pátravým pohledem po šenku. "Znám většinou jenom ty z Lentrie a Drenanu. Musí tu být přes dvacet vyslanectví. Jedno dokonce patří Kiatze."

Druss zvedl sklenici vína a během okamžiku ji vyprázdnil. Bez přilby a oceli vyztužené jelenicové kazajky vypadal na to, čím byl - na svalnatého padesátníka. Mohl být sedlák nebo kameník, nebýt jeho očí. V jeho železných zrácích bylo cosi nebezpečného. Tohle byl muž - jak by řekli Naashaňané - který pohlédl do očí draka. "Ty jsi Hrozný, mládenče?" zeptal se znenadání Druss.

Skilgannon se zhluboka nadechl a setkal se s Drussovým pohledem. "Jsem," přiznal.

"Ty povídky o Perapoli byly pravdivé?"

"Ano. Žádná lež by to už nedokázala zhoršit."

Druss kývl na šenkýřku. Jídelníček byl omezený a válečník si objednal vajíčka a solené hovězí. Potom se podíval na Skilgannona. "Co budeš ty?"

"Dám si totéž."

Když šenkýřka odešla, Druss si dolil víno z láhve a zadíval se z okna.

"Nač myslíš?" zeptal se ho Skilgannon.

"Přemýšlel jsem o starých kamarádech," odvětil Druss. "Zvlášť o jednom. Jmenoval se Bodasen, byl to vynikající šermíř. Probojovali jsme se spolu celou touhle zemí. Nikdy se nevzdával. Byl to skvělý voják a opravdový přítel. Často na něj vzpomínám."

"Co se s ním stalo?"

"Zabil jsem ho ve Skelnu. Nemůžu to změnit. Nemůžu toho přestat litovat. Chlapec mi vykládal, že jsi byl chvíli mnichem. Bratr Lucern, tuším povídal."

"Člověk by měl pořád zkoušet něco nového," odpověděl Skilgannon.

"Nezlehčuj to, mládenče. Postihla tě víra, nebo tě pronásledoval pocit viny?"

"Asi spíš pocit viny než víra," přiznal Skilgannon. "Hodláš mi teď dát nějaké rafinované poučení?"

Druss se zasmál, a byl to nenucený smích, který mu šel přímo od srdce. "Za celý můj dlouhý život mě z tohohle ještě

nikdo neobvinil, chlapče. Muž, který se ohání sekerou, obvykle nebývá vyhlášený svou rafinovaností. Chceš ode mě poučení?"

"Ne. Neexistuje nic, co bych si už sám dávno neřekl."

"Ještě sloužíš u naashanského vojska?"

Skilgannon zavrtěl hlavou. "Královna mě chce mrtvého. V Naashanu jsem postavený mimo zákon. Prý je na mou hlavu vypsána vysoká odměna."

"Takže tu nejsi jako špeh?"

"Ne."

"To mi stačí." Druss do sebe obrátil sklenku a Skilgannon se usmál.

"Rabalyn mi vyprávěl, že se máš brzy zúčastnit klání v pití. Neměl bys odložit to víno?"

"Pár loků, abych se připravil. Tohle je lentrijské červené. Neochutnal jsem ho dobře dva měsíce. Ty nepiješ?"

Skilgannon zavrtěl hlavou. "Když piju, začnu se brzy hádat."

Druss kývl. "A muž s tvými schopnostmi si nemůže dovolit zbytečný hádky. To chápu. Slyšel jsem ty povídačky o tobě a černokněžně. Povídá se, že jsi býval její rytíř."

"Býval. Kdysi jsme byli přátelé - v době, kdy ji pronásledovali."

"Taky se povídá, že jsi ji miloval."

Skilgannon zavrtěl hlavou. "To věc nevyjadřuje ani zdaleka. Ve dne jsem jí měl plnou hlavu a v noci plné sny. Je to neobyčejná žena, Drusse. Odvážná, chytrá, důvtipná." Na chvíli se odmlčel. "Takověhle lichotky vystihují pravdu tak bídě, až skoro připomínají urážky. Řekl jsem, že je odvážná, ale to se ani zdaleka neblíží skutečnosti. Nikdy jsem nepotkal někoho s takovou kuráží. V bitvě u Carsis, když levé křídlo prchalo a střed se hroutil, jí generálové radili, ať uteče z pole. Ona si místo toho oblékla zbroj a vjela přímo doprostřed voje, kde ji všichni viděli. Toho dne vyhrála, Drusse. Proti všem předpokladům."

"To zní, jako kdyby ses s ní měl oženit. Nebo snad k tobě necítila totéž?"

Skilgannon pokrčil rameny. "Tvrdila, že ano. Kdo ví? Jenomže v tom byla politika, Drusse. Tenkrát v té nebezpečné době potřebovala spojení. Jediný poklad, jež měla, byl její původ. Kdybychom se byli vzali, nikdy by neposbírala dost vojáků, aby mohla znovu získat otcův trůn. Všichni princové a hrabata, kteří bojovali pod jejím praporem, doufali, že získají její srdce. A ona si s nimi se všemi pohrávala."

Dorazilo jídlo a oni se mlčky najedli. Nakonec Druss odstrčil talíř. "Nezminil ses o tom, co jsi u Carsis dokázal ty sám. Já slyšel, že jsi znovu sebral rozprášené levé křídlo a vedl protiútok. Právě tohle zvrátilo průběh bitvy."

"Ano, taky jsem to slyšel," utrousil Skilgannon. "To proto, že historii píšou jen muži. Přišlo jim zatěžko chválit ženu v mužském světě. Já jsem voják, Drusse. Mám to v krvi. Kdyby byla Jianna nevyjela dopředu a nedodala tak vojákům odvalu, nic, co bych udělal, by na výsledku bitvy naprosto nic nezměnilo. Bokramovy oddíly zničily levé křídlo a muži prchali lesem. Když královna dorazila, Bokram ji uviděl a stáhl polovinu jízdy, která levé křídlo pronásledovala. Přesunul vojáky na střed. Ten tah nebyl hloupý. Kdyby se mu podařilo zabít Jiannu, mohl zběhnout vojáky v klidu honit později. Takhle jsem získal trochu času a mohl seskupit přeházející muže. Ano, ten protiútok zahnal Bokramovo vojsko. Kdyby byl měl Uchvatitel větší kuráž, ještě by byl mohl vyhrát. Ale tak to na světě chodí. Zbabělci nakonec málokdy uspějí."

"Totéž platí v životě," zabručel Druss. "Tak proč tě teď chce zabít?"

Skilgannon rozhodil rukama. "Je to tvrdá žena, Drusse." Náhle se usmál a zakroutil hlavou. "Odmítnutí bere špatně. Odešel jsem z jejích služeb bez jejího dovolení. Poslala za mnou svého milence, aby se pokusil získat zpět dar, který pro mě nechala udělat. Přišel s tlupou zabijáků. Nevím, jestli jim nařídila, aby mě zabili. Možná ne. Nakonec tam ale zůstal ležet její milenec. Pak už na mou hlavu vypsala odměnu."

"Nuže, mládenče, byl jsi už voják a mnich. Co teď?"

"Slyšel jsi už někdy o chrámu vzkříšení?"

"To nemůžu říct."

"Chci ho najít. Prý tam dokážou zázraky. A já takový zázrak potřebuju."

"Kde to má být?"

"To právě nevím, Drusse. Mohlo by to být v Namibu nebo v zemích Nadirů nebo dokonce v Sheraku. Mohlo by to být kdekoliv. Je to jenom pověst z dávných časů. Ale já ho najdu."

Dveře do šenku se otevřely. Skilgannon se ohlédl. "Á, dorazil tvůj soupeř v pití," podotkl, když k jejich stolu zamířil vysoký mladý voják s rozdělenou bradkou. "Nechám vás, ať si můžete promluvit. Já se půjdu projít a nadýchat mořského vzduchu."

###

Diagoras se posadil na židli, kterou opustil naashanský zabiják, a zadíval se na poloprázdnou láhev lentrijského červeného. "Vidím, že jsi začal beze mě, starý brachu," pravil, zvedl láhev a nalil si do sklenice.

"Budeš potřebovat všechnu dostupnou pomoc, chlapče." Diagoras se díval, jak Naashaňan odchází z hostince.

"Pobýváš v ponurý společnosti, Drusse. On je vraždící šílenec."

"Tak nazývali i mě," poukázal Druss. "A navíc se mi líbí. Před pár dny mi přišel na pomoc. Zlý člověk by takhle neriskoval. A pomohl skupince uprchlíků proti smečce šelem z arény. Na tomhle Skilgannonovi je víc než jenom báchor o vraždění. Ohlásil jsi, že je tady?"

"Ano. Gana Sentriana to nezajímá. Zdá se, že Hrozný už není naashanský důstojník. Černokněžna na jeho hlavu vypsala odměnu. Je z něj psanec."

"Ano, to mi řekl." Druss se pohodlně opřel a protřel si oči. Diagoras si pomyslel, že vypadá unaveně. Ve vousech měl víc stříbra než ve Skelnu. Čas, jak kdysi řekl ten básník, je nekonečná řeka krutosti. Diagoras se napil vína. Chtěl říci

víc o děsivém Skilgannonovi. Chtěl se zeptat, jak ho může mít hrdina jako Druss rád, jenomže znal Drussa dost dobře, aby poznal, když starší muž ukončí hovor. Tehdy se mu totiž v šedých očích objevil mrazivý pohled a jeho výraz ztvrdl. Diagoras to chápal. Ve světě proměnlivých odstínů šedi se Druss Veliký snažil vidět všechno černě nebo bíle. Muž byl v Drussových očích buď dobrý, nebo špatný. Bylo však těžké pochopit, jak se tohoto názoru dokáže držet v tomto případě. Druss nebyl žádný hlupák. Diagoras jen mlčky popíjel. Víno bylo dobré a on měl starého válečníka odjakživa rád. Možná jsou jeho názory na život naivní, pomyslel si Diagoras, ale vždycky dodává ostatním pocit jistoty. To bylo uklidňující. Po chvíli znovu promluvil.

"Slyšel jsi, že Manahin teď slouží v Abalaynově vládě?" zeptal se. "Jeden z hrdinů od Skelnu. Na pláště pořád nosí ten metál, co získal při tažení."

"Zasloužil si ho," řekl na to Druss. "Kdepak máš ty ten svůj?"

"Před pár lety jsem o něj přišel při vrhcábech. Abych byl upřímný, Drusse, ztratil jsem tam příliš mnoho přátel, než abych si to chtěl připomínat. A už je mi špatně z toho, když mi lidi pořád vykládají, jak by tam rádi byli se mnou. Hrome, já bych dal pytel zlata, abych tam nemusel být."

"V tomhle ti nebudu odporovat, mládenče. Já tam ztratil přátele na obou stranách. Bylo by dobré vědět, že to nebylo zbytečné."

Ta poznámka Diagora dost překvapila. "Zbytečné? Zůstali jsme díky tomu svobodní!"

"Ovšem, to je pravda. Ale kvůli tomu se do války zapletly tyhle východní země. Nikdy to neskončí, že?" Druss se zhluboka napil a dolil si skleničku. "Neber mě vážně, Diagore. Občas u mě víno vyvolá temný stránky mé duše. Co je nového o Orastově sluhovi?"

"Ranhojič mu dal nějaký prostředek na spaní. Byl hodně zničený, Drusse, a strašně vyděšený. Zjistili jsme, že v tom vězení pobyl asi dva měsíce. Je pravděpodobný že Orastés byl s ním."

"Ve vězení? To nedává smysl. Proč by tam byl?"

"To netuším. Situace tady byla dost zmatená. Nikdo nevěděl, co se děje. Posledních pár týdnů jsme drželi vyslaneckou čtvrt' uzavřenou. Došlo k pouličním bouřím, vraždám a věšení. Král se zbláznil, Drusse. Úplně. Povídá se, že běhal po paláci, obřadním mečem útočil na stráž a křičel, že je bůh války. Zabil ho jeho vlastní generál Železná maska. Tehdy se Tantrijci vzdali a otevřeli brány Datijcům. Nakonec to bylo jen dobře. Víš, co by se stalo, kdyby město padlo násilím?"

"Došlo by ke znásilňování, rabování a vraždění," dopověděl Druss. "Já vím. Skilgannon to už říkal. Kdyby byli měli Tantrijci lepší velení, trpěli by víc. Tak proč Orasta vlastně uvěznil?"

"Nemůžeme se v tom vyznat, Drusse. Dokázali jsme vyšťourat jenom to, že do Mellicane přijel z osobních, a ne oficiálních důvodů. Každý den chodil do města, občas se svým sluhou, občas bez něj. Budeš si s ním muset promluvit, ale uvědom si, že Orastés je už možná mrtvý."

"Pokud je," procedil Druss chladně mezi zuby, "najdu toho, kdo to udělal, i toho, kdo to rozkázal."

"Jestli tu budeš ještě za čtyři dny, přidám se k tobě," slíbil Diagoras. "Pak mi vyprší služba a já odcházím od vojska. Pomůžu ti odhalit, co se stalo, než se vrátím do Drenanu. Je čas, abych se oženil a zplodil pár synů, kteří se o mne na stará kolena postarají."

"Budu rád, když budeš se mnou, mládenče. Postav přede mě nepřítele, a já vím, jak s ním jednat. Ale na tohle pátrání jsem krátký."

"Povídalo se, že Orasta asi před měsícem viděli, jak odjíždí na jihovýchod. Tuhle zprávu museli rozšířit ti, kteří ho nechali uvěznit. Ty jsi přijel odtamtud?"

"Ano. Prý jel na svém bělouši a doprovázel ho oddíl vojáků. Ukázalo se, že to byl kupec, který se Orastovi vzdáleně podobal. Byl vysoký, obtloustlý a plavovlasý. Vojáci byli jeho tělesná stráž. Dohonil jsem ho v tržové vesnici asi šedesát mil odsud. Nicméně kůň patřil Orastovi. Ten kupec měl potvrzení o koupi, podepsané samotným hrabětem. Jeho rukopis znám. Byl pravý."

"Doufejme, že zítra si budeme moci o mnohém promluvit s jeho sluhou. Tak co, jsi už připravený na souboj v pití?"

"Ne, mládenče," odmítl Druss. "Dneska je jídlo a pití na mě. Poseďme a budeme dělat to, čím jsou staří vojáci vyhlášení. Budeme mluvit o starých časech a starý slávě. Budeme probírat problémy světa, a jak bude víno týct proudem, dostaneme mnoho velkolepejch nápadů, jak všechny napravit." Zasmál se. "A než se zítra probudíme s pořádnou kocovinou, všechny je zapomeneme."

"To mi přijde jako velice dobřej nápad," souhlasil Diagoras, zvedl ruku a přivola si šenkýřku. "Dva džbánky lentrijského červeného, drahoušku, a nějaký větší skleničky, prosím."

###

Skilgannon se procházel po přístavu a vyhýbal se nábřeží, kde unavení muži stále vykládali náklady. Šplouchání vln o přístavní hrázě ho uklidňovalo, stejně jako vůně mořských řas a soli ve vzduchu.

Mellicane mělo tentokrát štěstí. Vzdalo se ještě včas. Nebylo moc času, aby doutnající hněv obléhatelů zesílil ve slepou nenávist. Čím déle obléhání probíhalo, tím víc vzteku se v srdcích obléhatelů nasbíralo. Muži v palbě či při nehodách ztráceli přátele nebo bratry. Potom vždy civěli na hradby, hněv narůstal a oni snili o pomstě. Jakmile hradby padly, vetřelci se nahrnuli do města jako pomstychtiví démoni, sekali a zabíjeli, dokud se jejich srdce od toho zuřivého šílenství neočistila.

Skilgannon se zachvěl a vzpomínal na hrůzy z Perapole. Lidé z Mellicane se teď, když tato malá válka skončila, nejspíš cítili v bezpečí. Skilgannon si říkal, jak se asi budou cítit, až se na ně vrhnou naashanská vojska.

Tou dobou už já budu dávno pryč, rozhodl se.

Zašel na opuštěné molo, zastavil se a hleděl na odraz měsíce, lámající se na vlnách. Jianna ho určitě nechala hledat. Jednoho dne ho její muži najdou. Vynoří se z nějaké temné uličky nebo z lesa. Nebo se na něj vrhnou, až bude klidně

sedět v šenku a věnovat se jiným věcem. Nebylo pravděpodobné, že se mu napřed ohlásí nebo že s ním budou chtít bojovat čestně, muž proti muži. I bez Mečů noci a dne byl nebezpečný protivník. S nimi byl téměř neporazitelný.

Zaslechl tiché kroky na prknech za sebou a obrátil se. Blížili se k němu dva muži. Byli oblečení v hadrech, které měli skrz naskrz promočené. Oba drželi nože. Hádal, že do vody vlezli pod bránou vyslanecké čtvrti a přeplavali do přístavu. Oba byli hubení, ztrhaní a ve středním věku.

Skilgannon se na ně díval. "Dej nám peníze," zachraptěl první, "a neublízíme ti."

"Vy mi neublízíte v žádném případě," opáčil Skilgannon. "Teď raději rychle vypadněte, nechci vás zabít." Mluvčímu poklesla ramena, ale jeho druh se protlačil kolem něj a hnál se na Skilgannona. Válečník předloktím odrazil bodnutí nožem, strčil nohu za muže a poslal ho k zemi. Jak se útočník pokoušel zvednout, Skilgannon mu šlápl na ruku, ve které držel nůž. Muž vykřikl bolestí a nůž mu vyklouzl z prstů. Skilgannon ho sebral. "Zůstaň, kde jsi," přikázal ležícímu a obrátil se na jeho kamaráda. "Na tenhle podnik se nehodíte," prohlásil. "Co si vlastně myslíte, že tu děláte?"

"Nemáme jídlo," vyhrkl muž. "Moje děti pláčou hladem. Tohle všechno," dodal a ukázal do dálky na koráby, z nichž se vykládaly potraviny, "půjde bohatcům. Nebudu se dívat, jak moje děti hladovějí. To radši sám umřu."

"A to taky uděláš," prohlásil Skilgannon. "Zemřeš." S povzdechem odhodil nůž na molo, zalovil ve vaku a vyndal tlustý zlaták. "Zajdi s tím do hostince a kup něco k jídlu. Potom se vrať domů a na celou tuhle hloupost rychle zapomeň."

První muž vyskočil a popadl nůž, jež Skilgannon zahodil. "Nemusíš brát drobky od stolu tohohle všiváka, Garaku," vybuchl. "Koukni na jeho měsíc. Je nacpaný k prasknutí. Můžu to dostat všechno. Jdeme na něj!"

"Musíš se rozhodnout, Garaku," řekl mu Skilgannon. "Tady máš peníz, který ti nabízím z vlastní vůle. Za něj budeš rodinu krmit i celý měsíc. Druhá možnost je, že je na tomto světě už nikdy neuvidíš. Nejsem smířlivý člověk a druhé šance nedávám."

Muži si vyměnili pohledy. V té chvíli Skilgannon poznal, že zaútočí a on je zabije. Budou zmařeny další dva životy. Garakovy děti ztratí otce a Skilgannon bude mít na svědomí další dvě duše. Potom se mu mysl jako vždy projasnila. Cítil váhu pochvy na zádech, potřebu tasit Meče noci a dne, sevřít prsty kolem zdobených slonovinových jílců, vidět, jak čepele protínají svaly a z přetáčených tepen tryská krev. Skilgannon se ani nepokoušel utišit sílící hněv.

"Bratře Lucerne!" ozval se Rabalynův hlas. Skilgannon se neotočil, oči dál upíral na oba muže. Slyšel, že mladík kráčí po molu, a všiml si, jak k němu Garak zalétl pohledem. Chvilé nebezpečí pominula a Skilgannon byl stále rozzlobenější. Snažil se ovládnout.

"Vezmu si ty peníze, pane," řekl Garak, vrátil nůž do pochvy a povzdechl si. "Tohle jsou vážně hrozný časy. Jsem tesař, dělám nábytek. Jenom dělám nábytek."

Skilgannon stál nehybně a zhluboka se nadechl. Musel se vši silou ovládat, aby toho muže nezabil. Mlčky mu podal minci. Garak kývl na svého druha, jenž chvíli váhal a zlostně se na Skilgannona mračil. Pak oba prošli kolem Rabalyna a opustili molo.

Skilgannon došel k zábradlí a sevřel je třesoucíma se rukama.

"Druss mi řekl, že ses šel projít. Nechtěl jsem tě vyrušovat, promiň," omlouval se Rabalyn.

"To vyrušení pro mě bylo požehnáním." Touha po krvi začínala opadávat. Skilgannon se na mladíka konečně podíval. "Tak co máš teď v plánu, Rabalyne?"

Mladík pokrčil rameny. "Nevím. Moc rád bych se vrátil domů. Možná zůstanu ve městě a zkusím si najít nějakou práci."

Skilgannon si všiml, že na něho chlapec hledí, a věděl, že čeká na pozvání. "Se mnou jít nemůžeš, Rabalyne. Ne proto, že bych neměl rád tvoji společnost. Jsi milý a máš kuráž. Mám tě moc rád. Ale jsem pronásledovaný člověk. Jednou mě nějaký lovec najde. Už mám na svědomí dost životů, než abych chtěl na ten seznam přidat i tebe. Proč se neřídíš Brayganovou radou a nejdeš s ním do chrámu?"

Mladík své zklamání ani neskryval. "Možná to udělám. Můžu si nechat tu košili? Nemám žádné jiné šaty."

"Ovšemže můžeš." Skilgannon z měšce vylovil další minci. "Vezmi si to. Popros mmichy, aby ti to rozměnili na stříbrňáky a měďáky. Pak si můžeš koupit další halenu a nějaké nohavice, které ti padnou líp. Za zbytek zaplať mmichům za ubytování."

Rabalyn si peníz vzal a zadíval se na něj. "Je to zlaták," podotkl.

"Ano, to je."

"Ještě nikdy jsem v ruce nedržel zlato. Jednou ti to splatím. Slibuju." Upřel zrak na Skilgannona. "Je ti něco? Třesou se ti ruce."

"Jsem jenom unavený, Rabalyne."

"Myslel jsem, že chceš s těmi muži bojovat."

"Nebyl by to boj. Ale tvůj příchod jim zachránil život."

"Kdo to byl?"

"Jenom muži, kteří se snažili získat jídlo pro své rodiny." Nad vodou zavál chladný vánek.

"Ty máš nějakou rodinu?" optal se Rabalyn.

"Kdysi jsem měl. Teď už ne."

"Nejsi osamělý? Já se tak cítím, co umřela tetička Athyla."

Rabalyn se připojil ke Skilgannonovi a opřel se o zábradlí. Na šplouchajících vlnkách se lámal odraz měsíce. "Ještě nikdy jsem o tom nepřemýšlel. Tetička Athyla mě dokázala vážně rozčítit. Pořád kolem mne poskakovala. Když... umřela, došlo mi, že už se o mě nikdy nikdo starat nebude. Teda ne tak jako ona, jestli víš, jak to myslím."

"Vím. Když mi umřel otec, vychovávali mě dva laskaví lidé, Sperian a Molaire. Molaire se neustále starala, jestli jsem dost jedl, jestli dost spím, jestli nosím teplé šaty, aby mi nebyla zima."

"No ano, přesně tak," řekl Rabalyn a při vzpomínce na tetu se usmál. "Zasloužila si lepší osud než umřít v tom ohni. Kéž bych pro ni byl udělal něco víc, dokud ještě žila. Že jsem jí nekoupil hezký dárek nebo... já nevím. Dům se skutečnou zahradou. Nebo aspoň hedvábný šátek. Vždycky vykládala, jak se jí hedvábí líbí."

"Zřejmě to byla hodná žena," prohodil Skilgannon tiše, když viděl, jak je mladík rozrušený. "Určitě jsi ji dal víc, než si myslíš."

"Nic jsem jí nedal," namítl Rabalyn s hořkostí v hlase. "Kdybych byl jenom Todheho zabil dřív, možná by ještě žila."

"To je možné, Rabalyne, ale neexistuje zbytečnější věta, než co by bylo, kdyby. Kdybychom se jen mohli vrátit a prožít život znovu. Kdybychom jenom neřekli ta hrubá slova. Kdybychom jen zahrnuli doleva místo doprava. Kdyby jen nic nevyřeší. Děláme chyby a žijeme dál. Já jsem v minulosti udělal rozhodnutí, která stála tisíce životů. Ještě horší bylo, že kvůli tomu, co jsem udělal, zemřeli strašnou smrtí ti, které jsem miloval. Kdybych si dovolil uvažovat o tom, co by bylo, kdyby, zbláznil bych se. Ty jsi skvělý, silný mladý muž. Tvá tetka tě dobře vychovala. Dala ti lásku a ty jí to splatíš tím, že budeš milovat jiné. Ženu, syny a dcery, přátele. To je ten největší dar, jaký jí můžeš dát."

Chvilí jenom mlčeli a poslouchali, jak voda tiše šplouchá o molo.

"Proč tě chtějí zabít?" zeptal se Rabalyn po chvíli.

"Ty lovce poslal někdo, kdo mě chce vidět mrtvého."

"To tě ten muž musí hodně nenávidět."

"Ne, je to žena a miluje mě. Ted' potřebuju být chvíli sám, příteli. Musím hodně přemýšlet. Ty se vrať do hostince. Přijdu tam později."

##

Skilgannonovi stále připadalo zvláštní, že ze všech chvil, které strávil s Jiannou, ze všeho toho násilí, strachu a vzrušení, jež spolu zažili, si tak živě pamatuje zrovna to, jak spolu šli z lázní domů.

Když oklamali muže, kteří ho měli špehovat, kráčeli bok po boku a ona se do něj zavěšila. Podíval se na ni a jeho pohled přitáhla tenoučká žlutá halena, již měla na sobě. Nadra měla malá a pevná a její bradavky napínaly žlutou látku. Použila lacinou voňavku, jež mu mámila smysly. Náhle si z celého srdce přál, aby byla tím, co předstírala, že je. Vloni v létě v lázních odhalil radosti sexu, jenže ještě nikdy po žádné netoužil tak jako po dívce, která ho držela za ruku.

"Co hodláš dělat teď?" zeptala se ho. Nemyslelo mu to jasně a uvědomoval si nepříjemné napětí v podbřišku. "No tak?" naléhala.

"Půjdeme ke mně domů. Tam si promluvíme," odpověděl ve snaze získat čas.

"Co řekneš sluhům?"

To byla dobrá otázka. Sperian toho moc nenamluvil a bavil se jen s několika lidmi. Na druhou stranu Molaire byla užvaněná až běda. "Kam tě chtěl odvést Greavas?" otázal se. "Teda až by tě dostal z města."

"Na východ do hor. Tamní kmeny jsou stále věrné. Přestal by ses mi laskavě koukat na prsa? Znervózňuje mě to."

Odtrhl od ní zrak. "Omlouvám se, princezno."

"Lepší bude, když mi takhle říkat nebudeš," podotkla.

Skilgannon se zarazil a obrátil se k ní. "Obvykle se takhle pitomě nechovám," vysvětloval jí. "Odpusť. Jsi ta nejkrásnější dívka, jakou jsem kdy viděl. Jsem z tebe úplně hotovej."

"Budu užívat jméno Sašan," oznámila mu a jeho poklonu přešla beze slova. "Zkus to. Řekni to."

"Sašan."

"Dobře. Tak co tví sluhové?"

"Oběma řeknu, že jsme se setkali v lázních a že se jmenuješ Sašan a chvíli u nás zůstaneš. Zařídím u Speriana, aby ti dával apanáž. Třicet stříbrných týdně. To by mělo rozptýlit podezření. Měla by sis ty peníze vzít a zajít na trh. Kup si... cokoliv budeš chtít."

"Vidím, že znáš současné ceny za nevěstky, mladý Oleku."

"To samozřejmě znám, Sašan. A ty bys měla taky."

Zasmála se zvučným, hrdelním smíchem. "Kdybych byla nevěstka, nemohl by sis mě dovolit."

"Kdybys byla nevěstka, za noc s tebou bych prodal všechno, co mám."

Znovu se do něj zavěšila. "A nelitoval bys. Ani jediného měďáku. Já ale nejsem nevěstka. Jak mě hodláš uložit?"

"Máme spoustu volných pokojů."

"A co si o tom pomyslí služebnictvo? Přivedeš si domů nevěstku a pak s ní nespíš? Ne, Oleku, musíme mít stejný pokoj. Víc toho ale společného mít nebudeme."

Doma Skilgannon představil Sašan Sperianovi a Molaire. Zahradník neřekl nic, ale Molaire to pobouřilo. Otočila se na Speriana. "Ty to dovolíš?"

"Za tři týdny bude dospělý. Je to jeho volba."

"Podle mě se to vůbec nesluší," zabručela Molaire a vyrazila z haly, aniž by se na Jiannu podívala. Když princezna zašla do obývacího pokoje, Sperian na Skilgannona upřel tvrdý pohled.

"Je to ta, kdo si myslím, že je?" zašeptal.

"Ano. Molaire nic neříkej."

"V té žluté haleně je velmi přesvědčivá."

"Ano, to je."

Jianna se vrátila do haly a usmála se na Speriana. "Obávám se, že tvé ženě se nelíbím."

"To je spíš můj problém než tvůj, Sašan," opáčil Sperian. "Dneska v noci to bude, jako bych měl v uchu vosu. Pochybuju, že se vůbec vyspím. Co kdybyste si s Olekem zašli do zahrady? Přinesu vám něco k jídlu a pití."

Když sluha odešel, vzal Skilgannon Jiannu do zahrady. Slunce zapadalo a ve stínu byl chládek. Jianna se posadila do hlubokého křesla a natáhla dlouhé nohy před sebe. Skilgannon odtrhl zrak od jejích stehů a upřeně se zadíval na

květiny.

"On to ví, vid'?" optala se Jianna.

"Ano. Ale už věděl, že tě schovává Greavas - a za ním mě poslal právě on. Myslel jsem si, že Speriana neoklameme. Nic však neřekne. Ani Molaire ne."

"To by taky bylo moudré. Svěřit tajemství té tlusté svini by bylo jako snažit se nosit vodu v rybářské síti."

"Molaire je dobrá žena," vyjel na ni Skilgannon ostře. "Nebudeš o ní mluvit špatně."

Dívka se zatvářila překvapeně a vzápětí rozzlobeně, takže se její šedé oči zaleskly chladným světlem. "Zapomínáš, s kým mluvíš."

"Mluvím s nevěstkou Sašan, která bydlí v mém domě za třicet stříbrných týdně."

Odvrátila zrak a on si prohlížel její profil. Usoudil, že její tvář je krásná z každého úhlu. Dokonce i se špatně odbarvenými vlasy a rudými prstýnky na spáncích byla úchvatná. "Jak dlouho tu musím zůstat?" zeptala se nakonec.

"V této chvíli vojáci prohledávají město a všechny brány jsou hlídané. Za tři týdny začínají dožínky. Z celého Naashanu sem budou přijíždět sedláci a kupci. Po slavnosti se budou vracet. Z města bude odjíždět mnoho lidí. Myslím, že to bude nejvhodnější chvíle."

"Takže měsíc?"

"Nejméně."

"To ale bude dlouhý měsíc."

Skilgannon tehdy nevěděl, jak dlouhý může měsíc být. Začalo mu to docházet už první noc, kdy s Jiannou odešli do západního pokoje s výhledem do zahrad. Postel byla široká a byla určena pro dva. Přesto nemohl usnout a cítil, jak z jejího těla vyzařuje teplo. Pokaždé, když zavál noční větřík, donesl mu do chřípí vůni jejích vlasů, Jianna se v noci probudila a potichu vstala. Uviděl proti oknu její nahé tělo. Okamžitě byl vzrušený, až to zabořelo. Protáhla se a prohrábla si vlasy. Skilgannon se vpíjel do jejího obrysu, do útlého pasu a dokonalých, dlouhých nohou. Zašla ke stolku a nalila si sklenici vody. Skilgannon zavřel oči a snažil se zahnat její obraz z mysli. Ale bylo to marné. Cítil, jak opět vklouzla do postele.

"Jsi vzhůru?" šeptla.

Chtěl předstírat, že spí. "Ano," řekl místo toho. "Jsem vzhůru. Postel snad není dost pohodlná? Nemůžeš usnout?"

"Ne. Myslela jsem na matku. Říkala jsem si, jestli ji ještě někdy uvidím."

"Greavas je chytrý. Určitě na něco přijde."

"Má u sebe jed, víš. Schovaný v prstenu. Pokud pro ni přijdou, spolkne ho."

"Ty máš taky jed?"

"Ne. Já jim uniknu, pomstím svého otce a svrhnou Bokrama."

"To není snadný úkol, Sašan. Bokrama podporuje sám císař. I kdybys získala vojsko a Bokrama porazila, pořád budeš muset čelit nesmrtelným. Ty ještě nikdy nikdo neporazil."

"Gorben padne," odpověděla. "Je příliš ctižádostivý a nesmírně pyšný. Otec to věděl, jenže načasování bylo špatné. Gorben se nezastaví. Bude dál rozšiřovat svou říši. A jednoho dne zajde příliš daleko. Možná do Gothiru nebo do Drenaje."

"A co když nepadne?"

Překulila se k němu. "Tak si najdu způsob, jak ho svést. Žádná z jeho žen mu nedala syna. Já mu syny dám. A Bokrama svrhnou pak."

"Neztrácíš sebedůvěru," podotkl. "Já však nevěřím, že se Bokram zrovna teď třese strachy."

"Pevně doufám, že ne," prohlásila Jianna. "Hledá dvě ženy, které jsou pro něj přinejhorším svízelné. Bojí se jedině toho, že uniknu a provdám se za nějakého mocného muže. Ale ani to mu nebude dělat příliš velké starosti, protože žádný kníže sám o sobě není dost bohatý nebo mocný, aby ho svrhl."

"Tak jak to provedeš?"

"Je tu nejméně padesát knížat a náčelníků, kteří by se se mnou chtěli oženit. Když se spojí, budeme mít dost velké vojsko, aby získalo zemi zpět."

"Ty si hodláš vzít padesát knížat? Myslím, že se do té hry na nevěstku vžíváš až příliš."

"Malanek povídal, že jsi chytrý a důvtipný. Copak se mýlí?"

"Mému důvtipu kupodivu nepomáhá, že ležím vedle nahaté ženy."

To ji rozesmálo. "To platí pro všechny muže. A teď jdu spát." Odsunula se o kousek dál.

Během noci se mu několikrát podařilo na chvíli si zdřímnout, ale pokaždé, když se pohnula, se probudil a pocítil neklid. Jednou se převrátila tak, že mu rukou sklouzla na prsa a její hlava se mu skulila na rameno.

Probudil se s východem slunce, oči měl zarudlé a cítil se velmi utahaný. Jianna ještě spala. Vzal si prostou šedou halenu a sandály a sešel dolů. Molaire už byla v kuchyni a čistila zeleninu na polívku. Vrhla po něm opovržlivý pohled. Skilgannon k ní došel a políbil ji na tvář. "Toto by tvůj otec neschvaloval," vyhrkla celý ruměná.

Zadíval se na její kulatý, otevřený obličej. "Možná ne," připustil.

"A ty dnes ráno vypadáš hrozně. Úplně zpustle."

Skilgannon se smíchem odešel a zamířil do zahrady. Už tam byl Sperian, klečel na záhoně, uštipoval uschlé květy a vytrhával plevel. Skilgannon mu chvíli pomáhal, pak se oba muži vrátili do domu, umyli si hlínu z rukou a zašli do prádelny. Skilgannon Sperianovi pověděl, že je třeba Sašan platit třicet stříbrných.

"Ano, to je moudré. I když se mi nelíbí, že by měla jít na trh. Pochybuju, že v životě někdy smlouvala."

"Myslím, že jí to půjde docela dobře. Hlídej dům?"

"Ano. Dva muži. Byli tam skoro celou noc. Ráno je vyměnili. Už jsi vymyslel, co řekneš Boranioví, pokud se vrátí? Setkal se s ní někdy?"

Skilgannonovi se stáhl žaludek. "Nevím. Zeptám se jí."

Sperian nakrájel chléb a sýr a nakladl jídlo na talíř. "Chceš jí to zanešt?"

Skilgannon se vrátil do ložnice. Jianna byla vzhůru, ale ještě ležela v posteli. "Nesu ti snídani," ohlásil. Posadila se, a jak se jí pokrývka shrnula, objevila se její nahá řadra. Skilgannon zaklel. "Nemohla by ses alespoň oblíknout?" štěkl.

"No tohle, že ale jsi po ránu nevrlý, Oleku. Špatně ses vyspal?" Vzala si talíř a mlčky jedla. Pak talíř odstrčila a vstala. Skilgannon se k ní otočil zády a uslyšel, jak se směje. "Už se na mě můžeš podívat, můj pruderní příteli," řekla. Natáhla si svou žlutou halenu a usadila se do proutěného křesla u okna.

"Setkala ses někdy s Boraniem?" otázal se jí.

Pokrčila rameny. "To jméno mi nic neříká."

"Vysoký, pohledný, se zlatými vlasy. Studoval u Malaneka."

"Aha, už si na něj vzpomínám. Oči jako smaragdy a arogantní ústa. Proč se ptáš?"

"Mohl by sem přijít. Bylo by lepší, kdyby tě neviděl."

"Ach, Oleku, děláš si příliš velké starosti. Setkali jsme se jen jednou a to jsem byla v hedvábí a aksamitu. Měla jsem tmavé vlasy a diadém se sedmdesáti dýmanty. Byla jsem namalovaná a on se mi jen uklonil a políbil mi ruku a pak už se věnoval mému otci - na něhož se zoufale snažil udělat dojem."

"Přesto. Boranius není hlupák. Jeho muži neustále hlídají dům."

"Tak to bych se jim měla ukázat. Půjdu na trh. Dej mi ty peníze. Koupím si náhrdelník a nějaké šaty."

"Zřejmě se dobře bavíš," zabručel.

Její úsměv pohasl. "Co bys chtěl, Oleku? Abych se culila a třásla tady v pokoji a čekala, až mě zachrání silní muži? Já uspěju - nebo mě chytí a zabijí. Žádný muž na světě mě nikdy nevydělá. Nedovolím to. Ano, na trh půjdu ráda. Ještě nikdy jsem tam nebyla. Projdu se na sluníčku a budu se těšit ze své svobody. Jsem nevěstka Sašan. A nevěstka Sašan se od Borania ani nikoho jiného nemá čeho bát."

Chvilí se na ni díval, než kývl a uklonil se. "Jsi výjimečná žena," poznamenal.

"Ano, to jsem. Pověz mi, jak to chodí na trhu."

Posadili se a nějakou dobu probírali umění smlouvat a jak nikdo nevěnuje pozornost první ceně. Skilgannon ji taky upozornil na místa, kam mají ženy zakázaný vstup: do heren, soukromých krčm a veřejných chrámů.

"Žena nesmí do chrámu?" podivila se.

"Ne hlavním vchodem. Po stranách jsou vrátka na ochozy. Ženy se nesmějí přiblížit k oltáři ani sedět v hlavní lodi před oltářem."

"To je směšné!" vybuchla.

"Ani, když jsou vevnitř, nesmějí mluvit," dodal se smíchem.

Přimhouřila oči. "Jakmile získám trůn, tohle změním."

Skilgannon s láskou vzpomínal, jak se za ní díval, když vycházela z domu. Slunce jí dopadalo do odbarvených vlasů a lacinou žlutou halenu měnilo v zářící zlato. Pohupování v bocích mírně přeháněla a široce se usmívala na kolemjdoucí muže. Bylo to dokonalé představení zrozené z pýchy a odvahy.

Skilgannon se z mola zadíval na měsíc. "Tobě se žádná žena nevyrovná, Jianno," zašeptal.

##

Den byl pro Jiannu, královnu naashanskou, dlouhý a napjatý. Po ránu začal čtením dlouhých hlášení z různých válek na jihovýchodě s Matapěši, Panthii a Opálem. Ztráty byly velice těžké, zvláště v opálských pralesích, avšak její síly získaly tři hlavní dýmantové doly. Těžba drahých kamenů jí umožní nakoupit víc železa z Ventrie a zbraní ze zavedených gothirských zbrojních dílen. Posnídala se třemi knížaty ze severního Naashanu, kteří jí příslibili muže pro nadcházející bitvy v Tantrii. Potom se sešla s rádci, prohlédla zprávy o daních a stavu pokladnice.

Už se setmělo a ona ještě nebyla unavená. Procházela se s tělesnou stráží královskými zahradami, ozářenými lucernami na vysokých železných tyčích. Za ní kráčel kapitán jízdy Askelus, vysoký, hrůzu nahánějící muž, a po jeho boku šel šlachovitý bývalý učitel šermu Malanek. Když vyšli ven, oba muži položili ruce na jílce mečů. Jianna se zasmála. "Blesk pry neudeř dvakrát na stejné místo," podotkla.

"Příliš riskuješ, Výsosti," namítl Malanek. Na jeho tvář vrhalo měsíční světlo stíny, díky nimž vypadaly jeho vrásky ještě hlubší. Už nebyl aktivní šermíř, takže si nechal narůst vlasy, i když dosud nosil složité česaný hřeben na temeni a ohon, označující královského ochránce. Vlasy si barvil načerno - malý klam, jenž královně nevadil. Měla starého válečníka ráda.

"Všem rizikům se stejně nevyhnu, Malaneku," opáčila. "A copak nenosím tu drátěnou košili, kterou jsi mi nechal udělat?"

"Ano, a moc ti sluší, Výsosti," polichotil jí. "Proto ji taky podle mě nosíš."

Jianna jen mlčky pokračovala v chůzi. Pochopitelně měl pravdu. Stříbrný hauberk po kolena s podložením zad z měkké jehněčiny a širokým pobíjeným pásem zdůrazňoval její útlý pas a při pohybu se mihotal. Jianna šla dál a zamířila ke Snovému jezírku, velké mramorové nádrži se sochou úžasně přitažlivé ženy. Žena měla jednu paži zvednutou k obloze a kolem ní se jí ovíjel had. Socha představovala Jiannu. Královna se často procházela zahradami, a pokaždé se zastavila a dívala se na svůj vlastní obraz. Když se k ní teď přiblížila, vycítila u obou mužů napětí.

Před deseti dny vyskočili z křoví opodál dva najatí vrahové. Oba na sobě měli livrej palácových sluhů. Té noci s ní byl pouze Malanek. Přes vysoký věk zareagoval rychle jako blesk, tasil šavli a odrazil útok. Prvního útočníka zabil, ale druhý proběhl kolem něj a hnal se na Jiannu s napáženým nožem. Ta vyskočila a nohou v holince ho zasáhla do obličej, až musel couvnout. Malanek ho vzápětí bodl do beder. Muž zaječel a upadl. Naneštěstí byla rána hluboká a smrtelná a vrah zemřel během výslechu, aniž by vyjevil, kdo ho poslal.

Ve dvou letech to byl čtvrtý úklad o její život.

Jianna se zadívala na sochu. "Bude krásná, i když ze mě už bude stará baba," prohodila lítostivě.

"To jistě," souhlasil Malanek, "ale nikdy se neprojde na koni, ani se nepodívá na západ slunce. A ani nikdy nepozná zbožňování lidu."

"Zbožňování přichází a odchází," opáčila Jianna. "Lidé házeli květiny Ventrijcům a Bokramovu koni dávali věnce. Jsou přelétaví."

Konečně dorazili k nové bráně a vysokým zdem Jianniných soukromých komnat. Dva strážní - oba vybral Askelus osobně - zaslutovali a uklonili se. "Kdo je tam?" zeptal se jednoho Askelus.

"Čtyři královniní rádcí, pět královských komorných, slepý harfeník a jezdec z Mellicane. Ventrijský vyslanec požádal o přijetí. Jeho posel čeká před galerií."

Strážní otevřeli bránu a Jianna vstoupila. "Mám je všechny poslat pryč?" zeptal se Malanek.

"Řekni Emparovi, ať zůstane. Později si ráda poslechnu jeho harfu. Ventrijského vyslance přijmu zítra ráno před zasedáním rady. Ať ho přivedou sem. Posnídáme spolu." Došla ke dveřím do svých komnat. "Jezdce z Mellicane přijmu hned. Askele, ty zůstaneš se mnou."

Vysoký válečník přikývl a otevřel dveře do královniných komnat. Uvnitř svítily lucerny a světlo si pohrávalo na hedvábím potažených poduškách a zdobených křeslech. Když královna vešla, pět komorných, všechny v šatech z bílého hedvábí, popošlo blíž a udělalo pukrle. "Můžete si jít všechny lehnout," oznámila jim Jianna a mávnutím ruky je propustila. Ženy se opět uklonily a odešly. Malanek vyšel hned za nimi a vrátil se s důstojníkem. Jianna se na něj podívala. Muž měl kulatá ramena a únavu v očích. Uklonil se jí a čekal.

"Máš za sebou dlouhou cestu, pane?" zeptala se ho.

"To mám, Veličenstvo. Ujel jsem osm set mil za patnáct dní. Mellicane je na pokraji zhroutilí."

"Co ještě jsi zjistil?"

"Přinesl jsem všechny papíry, Veličenstvo. Hlášení o lidech věrných naší věci a o těch, se kterými... se musíme vypořádat. Všechno jsem předal Malanekovi."

"Přečtu si je a znovu si tě zavolám," řekla. Nedokázala si vzpomenout, jak se muž jmenuje. "Ale proč na mě celý večer čekáš?"

"Mám zprávy o Skilgannonovi, Veličenstvo."

"Je mrtvý?"

"Není, Veličenstvo. Z kláštera odešel dřív, než dorazili jezdci. Myslíme si, že má namířeno do Mellicane."

"Má meče?"

"Zabil několik mužů, kteří chtěli klášter napadnout, Veličenstvo. Zjistili jsme, že sebral šavle útočníkům."

"Bude je mít," prohlásila Jianna.

"Je těžké uvěřit, že se stal mnichem," poznamenal Askelus.

"Proč?" opáčil Malanek. "Skilgannon vkládal vášeň do všeho, do čeho se pustil. A vášeň je darem Pramene."

Askelus pokrčil rameny. "Je bojovník. Je hodně těžké si ho představit, jak žvaní duchovní hlouposti. Láska zvítězí nade vším. Odpuť těm, kteří ti škodí. Nesmysl. Nade vším zvítězí voják, a když zabiješ ty, kteří ti škodí, tak ti škodit přestanou."

"Mlčte už, vy dva," vyjela Jianna a obrátila veškerou pozornost zpátky na posla. "Kdo ho sleduje?"

"Poslal jsem zprávu na naše vyslanectví v Mellicane, aby na něho dávali pozor, Veličenstvo. Taký máme ve Skepthii těch dvacet původních jezdců a můžeme se spojit s jedním asasinem. Jaké rozkazy jim mám poslat?"

"Přes noc si to promyslím," sdělila mu. "Přijď sem ráno." S tím muže propustila. Když odešel, Jianna se posadila na hedvábnou podušku a zamyslela se.

Askelus a Malanek mlčky čekali. Konečně se na ně podívala. "No tak," vyzvala je, "co si o tom myslíte." Oba dál mlčeli a Jianně pokleslo srdce. "To jsem tak strašná i pro staré přátele?" zeptala se. "No, Malaneku, mluv."

Starý šermíř si povzdechl a pak se zhluboka nadechl. "Na ty, kteří říkají, co si myslí, jsi dost tvrdá, Výsosti."

"Peshel Bar byl zrádce. Nenechala jsem ho zabít, protože říkal, co si myslí. Nechala jsem ho zabít, protože se pokoušel proti mně obrátit ostatní."

"Ano, tím, že říkal, co si myslí," nedál se Malanek. "Myslel si, že se mýlíš, a řekl ti to do očí. Teď ti nikdo, kdo má aspoň za mák rozumu, neřekne svůj skutečný názor. Každý řekne jenom to, o čem si bude myslet, že to chceš slyšet. Ale já jsem už asi příliš starý, než abych se bál. Takže ti odpovím, Výsosti. Mám Skilgannona rád. Pořád. On víc než kdo jiný usiloval o to, abys získala trůn. Já říkám, nech ho na pokoji. Nech ho být."

"Zavraždil Damalona. Nebo jsi na to už zapomněl?"

Malanek se koukl po Askelovi. Vysoký válečník mlčel jako zařezaný. Malanek se trpce zasmál a potřásl hlavou. "Nezapomněl, Výsosti. Odpuť mi, že pro něho netruchlím. Nikdy jsem ho neměl rád."

Jianna vstala. Šedé oči měla rozzlobené. Když však promluvila, ovládala se a mluvila téměř mírně. "Skilgannon mě zradil. Zběhl z mého vojska. Ukradl předmět, který se penězi nedá zaplatit. Podle tebe by měl uniknout trestu za tyto zločiny?"

"Řekl jsem, co jsem chtěl, Veličenstvo," odpověděl Malanek.

"A co ty, Askele?" zeptala se.

"Jsi královna. Ti, kteří poslouchají tvé rozkazy, Výsosti, jsou věrní, ti ostatní jsou zrádové. Je to prosté. Skilgannon neposlechl tvé rozkazy. Je na tobě ho soudit - nebo mu odpustit. Není na mně ti radit. Jsem pouhý voják."

"Zabil bys ho, kdybych to rozkázala?"

"Bez váhání."

"Byl bys z toho smutný?"

"Ano, Veličenstvo. Velice smutný."

Jianna oba propustila a pak přijala rádce, kteří čekali, vyslechl si jejich rady, posoudila je, podepsala královské vyhlášky a zavolala si slepého harfeníka.

Emparo byl starý, ale když zavřela oči a zaposlouchala se do jeho hudby a nádherného zpěvu, uměla si představit, jak musel být v mládí, zlatovlasý a švarný jinoch. Přála si, aby byl znovu mladý, aby si ho mohla vzít do postele a na chvíli zapomenout na muže, jehož obličej měla stále před očima a jenž se toulal jejími sny.

Když si lehla na pohovku a sladká hudba naplnila místnost, vzpomínala na to, jak se Skilgannon tvářil, když toho dne odcházela z domu na trh. Tehdy byl ještě mladíček - do šestnácti mu scházelo pár týdnů. V té chvíli byl vážný a tvářil se přísně. Chtěla se k němu naklonit a políbit na zachmuřené rty. Místo toho odešla po hlavní třídě vědouc, že ji nepřestane sledovat, dokud nezahne za roh.

Povzdechla si. Zítra rozkáže, aby ho zabili. Až bude mrtvý, třeba se jí o něm přestane zdát.

11

BYLO PO PŮLNOCI, KDYŽ SE SKILGANNON VRÁTIL k Červenému jelenovi. Šenk už byl skoro prázdný. Druss ještě seděl u stolu a Diagoras byl vedle něj natažený na podlaze a tvrdě spal. Dva vagrijští důstojníci se spletenými plavými vlasy tiše popíjeli opodál a jeden starý vlkodav čenichal pod prázdnými stoly a hledal zbytky.

"Ahoj, mládenče," vypravil ze sebe Druss poněkud nezřetelně.

Skilgannon se podíval na bezvládného Diagora. "Prokletí mladí," poznamenal Druss. "Alkohol nezvládají. Hrome, potřebuju na vzduch." Opřel se mohutnými rukama o stůl, zpola se zvedl a pak opět klesl na lavici. "Na druhou stranu se tu příjemně sedí," usoudil.

"Ukaž, pomůžu ti," nabídl se Skilgannon. Starší muž se mu podíval do očí.

"Já to zvládnu," zamumlal Druss vstal a zakymácel se. Vymotal se zpoza stolu, došel k předním dveřím a ven do noci. Skilgannon se vydal za ním. Druss si protřel oči a zaupěl.

"Jsi v pořádku?"

"Jsem, dokud nemrknou," odpověděl starý válečník. "Potřebuju něco, abych si pročistil hlavu." Na kraji přístaviště bylo koryto s vodou. Druss k němu vrávoravě zamířil a cestou se srazil s jedním z vagrijských důstojníků, když vycházeli z krčmy. Muž tvrdě dopadl na zem. "Omlouvám se," zamumlal Druss. Vagrijec se vyškřábal na nohy a zadíval se na svůj plášť. Byl umazaný od koňského hnoje. Voják se rozběhl za Drussem a spílal mu. Válečník se otočil a zvedl ruce. "Hele, pozor!" vyhrkl. "Z toho randálu mi praskne hlava. Mluv potichu."

"Mluvit potichu?" opáčil Vagrijec. "Ty opilej drenajské pitomče."

"Opilý možná jsem, mládenče - ale v žádném případě nesmrdím koňským hnojem. To je nějaká nová vagrijská móda?"

Důstojník zaklel a praštil Drussa levačkou do obličeje. Vagrijec byl velký chlap se širokými rameny a Skilgannon sebou trhl, když pěst zasáhla cíl. Následoval pravý hák, ale ten nedopadl. Druss zachytil mužovu pěst, otočil ho a hodil ho do koňského napajedla. "To by mělo skvrny odstranit," poznamenal. Vrhle se na něj druhý Vagrijec. Druss ránu odrazil a popadl muže za hrdlo a rozkrok. Zvedl ho nad hlavu a dovrávoral na kraj přístaviště.

"Drusse!" zavolal na něho Skilgannon znepokojeně. "Má kroužkovou košili. Mohl by se utopit."

Válečník zaváhal a pak muže postavil na zem. "Pravda," zabručel. "A my nechceme topit své spojence, vid', mládenče?"

První důstojník se vyhrabal z koryta. Právě sahal po noži, když se z hostince vynořil hubeňour Shivas, majitel Červeného jelena.

"Co se to tu děje?" chtěl vědět. "Vy se perete v mém podniku?"

"Tomu se ani pranice říkat nedá, Shivasi," opáčil Druss s úsměvem. "Jenom takové mírné blbnutí."

"Tak si jděte blbnout někam jinam - nebo se stěhujete. U Červeného jelena nechci žádné potíže. A výjimky nedělám. Ani pro tebe, Drusse. A co mám podle tebe udělat s tím důstojníkem, co mi spí na podlaze? Jestli tam zůstane přes noc, zaplatí mi za ubytování jako každý jiný."

"Připíš mi to na účet, Shivasi," řekl Druss.

"Jen si nemysli, že to neudělám," zahučel hostinský, a než se vrátil dovnitř, vrhl na čtveřici rozhořčený pohled.

Oba Vagrijci bez dalšího slova odešli. Válečník se připojil ke Skilgannonovi. "Zvláštní plemeno, tihleti Vagrijci," poznamenal. "Kvůli sebemenším zásadám by bojovali až do konce. Nezastaví je hrozba bolesti ani zranění. Ale představa, že přijdou o Shivasovo vaření, je zažene jako vyděšené děti."

Skilgannon se usmál. "Co dělá hlava?"

"Už se to lepší, mládenče. Právě to jsem potřeboval. Trochu si zacvičit." Druss zívlel a protáhl se. "Teď se potřebuju trochu prospat."

Ze stínu kdosi vystoupil. Skilgannon poznal tu podivnou ženu Garianne. "Na večeři jdeš trochu pozdě, holka," podotkl Druss. "Ale můžeš se vyspat v mém pokoji a já ti zítra koupím snídaní."

"Jsme velice unavení, strýčku," řekla. "Ale ještě nemůžeme spát." Obrátila se na Skilgannona. "Stařena by vás oba ráda viděla. Můžeme vás za ní dovést."

"Já ji nechci vidět," namítl Skilgannon.

"Říkala, že to řekneš. Zná chrám, který hledáš. A ví ještě něco, co je pro tebe velice důležité. Mám ti to od ní vyřídit." Podívala se na Drussa, klopýtla a zachytila se zábradlí na přístavišti. Druss k ní přiskočil. Garianne udělala ještě krok a upadla. Druss ji zachytil a zvedl ji do náručí. Ona se mu opřela hlavou o prsa.

Válečník se vrátil zpátky do hostince. Skilgannon kráčel před ním a otevřel mu dveře. Druss prošel kolem chrápajícího Diagora, zanesl Garianne ke schodišti a nahoru do svého pokoje, který si pronajal. Byly v něm tři postele. Rabalyn spal na posteli pod oknem. Druss Garianne položil na druhou úzkou palandu. Žena zasténala a chtěla se

zvednout.

"Jen odpočívej, holka," uklidňoval ji Druss. "Stařena může hodinku dvě počkat." Shmul jí zlaté vlasy z čela.

"Odpočívej. Starý strýček je u tebe. Jenom spi." Přehodil přes ni pokrývku. Garianne se usmála a zavřela oči.

Druss chvíli seděl u ní, pak vstal a pokynul Skilgannonovi, ať jde za ním. Společně se vrátili do šenku.

"Co je to s ní?" optal se Skilgannon.

"Až si odpočine, bude v pořádku. Co víš o Stařeně?"

"Hodně a málo," odpověděl Skilgannon. "Nikdy jsem nevěřil, že zlo je spojené s ošklivostí. Znal jsem krasavce, kteří neměli prázdné svědomí. Ale Stařena je stejně zlá, jako je šeredná."

Druss chvíli mlčel. "Ano, to asi je. Ale taky mi kdysi pomohla přivést mou ženu zpátky mezi živé."

"Vsadím se, že za to od tebe něco chtěla."

Druss kývl. "Chtěla démona, který byl uvězněn v mé seceře. Později jsem zjistil, že ho chtěla přenést do meče, co vyráběla pro Gorbena."

"Dal jsi jí ho?"

"Byl bych to udělal. Ale když jsem procházel prázdnou, démon se dostal ze Snagy ven."

"Tak půjdeš za ní?"

"Jsem jí dlužen a já své dluhy vždycky platím."

Chvíli mlčeli. "Jak přivedla tvou ženu zpátky?" zeptal se nakonec Skilgannon.

"Až jindy, mládenče. Už jenom když na Rowenu pomyslím, je mi těžko u srdce. Pověz mi, to Stařena vyrobila ty meče, které nosíš?"

"Ano."

"Myslel jsem si to. Dávej si na ně pozor. V její práci je víc než jen obyčejná ocel. Cítíš, jak tě volají?"

"Ne," odvětil Skilgannon ostře. "Jsou to jen meče." Druss mlčel a díval se Skilgannonovi do očí. Nakonec odvrátil zrak šermíř. "Ano, volají mě," připustil. "Touží po krvi. Ale dokážu je ovládnout. Dneska v noci jsem to udělal."

"Jsi silný člověk. Bude jim chvíli trvat, než ti nahlodají duši. Právě jeden ze Stařeniných mečů dohnal Gorbena k šílenství. Nedávno zesnulý tantrijský král měl další z nich."

"Radíš mi, abych se jich zbavil?" optal se Skilgannon.

"Moji radu nepotřebuješ, mládenče. Řekl jsi to sám. Stařena je zlá. Její čepele jsou odrazem její duše. Vyrobila i nějakou zbraň pro černokněžnu?"

"Ano. Nůž. Jianna říkala, že jí dodal soudnost."

"Dá jí víc." Druss se zvedl. "Půjdu si na chvíli zdřímnout do toho křesla u krbu. Co kdyby sis šel nahoru lehnout?"

"A připravil tě o postel?"

"Jsem starý voják, mládenče. Já se vyspím všude. Mladí jako ty potřebují polštáře, pokrývky a slanníky. Jen si běž lehnout. Jestli nebudeš moct spát, přinesu ti hrnek horkého mlíka a povím ti pohádku."

Skilgannon se zasmál a cítil, jak z něj opadá napětí. Došel ke schodům a ohlédl se. "Dej do toho mlíka trochu medu. A chci pohádku se šťastným koncem."

"Všechny moje pohádky sice nekončí šťastně," podotkl Druss a usadil se do hlubokého koženého ušáku, "ale uvidím, co se dá dělat."

Skilgannon se vrátil do Drussova pokoje a vstoupil. Garianne a Rabalyn spali. Skilgannon se uložil na třetí postel. Polštář byl měkký a slanník pevný.

Ve chvíli upadl do nepříliš hlubokého spánku.

Procházel lesem plným stínů a z houští se ozývaly kradmé zvuky. Otočil se na patě a koutkem oka zahlédl bílou srst. Jeho ruce sáhly po mečích...

##

Skilgannon se probudil těsně před svítáním a vstal. Oči ho pálily a na bradě měl strniště. Svlékl si košili a zašel do zadu, kde byl džbán s vodou a smaltovaná mísa. Nalil do mísy vodu, našplíchal si ji na tvář a z malé mošničky u pasu vyndal složenou břitvu. Švihem ji otevřel a pomalu, pečlivě se oholil. Doma v Naashanu by mu sluha připravil nahřáté ručníky, které by si položil na tvář. Pak by mu před holením vetřel do kůže teplý olej. Tady neměl zrcadlo, takže se holil po hmatu. Když byl konečně spokojený, opláchl se a osušil břitvu, než ji zase složil a vrátil do opasku.

Když vyšlo slunce, na východní straně města uviděl temný kouř. Otevřel okno a vyklonil se ven. Z dálky zaslechl lomoz. Uhadl, co je jeho příčinou. Chudí se bouří kvůli jídlu. Otočil se od okna a viděl, že Garianne ještě spí. Zadíval se na ni. Ve spánku vypadala velice mladá, skoro ještě holčička. Natáhl si košili a kazajku, přehodil si přes rameno řemen s pochvou a Meči noci a dne a vydal se dolů do šenku.

Sluhové se už činili v kuchyni a všude libě voněl čerstvý chleba. Druss nebyl nikde k nalezení. Skilgannon si sedl ke stolu u okna s výhledem na přístav a zahleděl se na moře. Toužil být na palubě lodi a plout ke vzdálenému obzoru.

Vystoupit na břeh někde, kde o Hrozném nikdo nikdy neslyšel. Ale už když na to pomyslel, pochopil, jak hloupý nápad to je. Před tím, čím člověk je, se utéct nedá.

V myšlenkách se vrátil ke Stařeně a pocítil známý příval odporu a strachu. Během občanské války Jianna babu stále víc využívala. Několik nepřátel bylo zabito skrze démonická kouzla. Právě kvůli tomu se jí začalo říkat černokněžna.

Přišel k němu Shivas a oprašoval si z rukou mouku. "Na snídani je ještě brzo," podotkl. "Můžu ti však donést něco k pití."

Skilgannon k němu vzhlédl. "Jenom trochu vody."

"Dělám bylinkový čaj. Jeden místní apatykář mi ho míchá. Je velice osvěžující. Heřmánek a bezový květ poznám, ale jsou v něm ještě další, jemnější chutě. Vře ti ho doporučuju."

Skilgannon nabídku přijal. Odvar byl velice dobrý a unaveným tělem mu brzy začala proudit nová energie. O něco

později se Shivas vrátil. "Už vypadáš líp, mladý muži. Čaj byl dobrý, vid'?"

"Úžasný. Můžu dostat ještě?"

"Můžeš - pokud chceš začít zpívat zamilovaný písničky a tancovat na stole. Věř mi, jeden hrnek bohatě stačí. Mám na snídani uzenou rybu s cibulovým chlebem. Obojí je vynikající. Zvláště se třemi vajíčky ušlehanými s máslem a trochou pepře."

Kouř z požárů se již nesl přes vodu. "Člověk by si myslel, že krveprolití už bylo dost," podotkl Shivas.

"Hlad v lidech vyvolává to nejhorší," opáčil Skilgannon.

"Asi ano. Donesu ti něco k snídani."

Když Shivas odešel, Skilgannon se v myšlenkách vrátil ke Stařeně. Pokud opravdu znala místo, kde se nalézá chrám vzkříšení, bylo by hloupé její volání nevyslyšet. Mimoděk pohládl medailonek, jež nosil kolem krku, a sám sebe se zeptal, zda opravdu věří, že je možné přivést Dajan zpátky k životu skrze úlomek kosti a kadeř vlasů. A kdyby to možné bylo, co uděláš? přemítal. Usadíš se s ní na nějakém statečku a budeš chovat ovce? Dajan je... byla... naashanská šlechtična vychovaná v paláci se stovkou sloužících, kteří se starali o všechny její potřeby. Byla by šťastná na špinavém statku? A byl bys ty? Býval jsi generál. Nejmocnější muž v celém Naashanu. Byl bys spokojený jako sedlák, jako oráč?

Dopil čaj.

Shivas se vrátil se snídání a Skilgannon jedl, aniž by vnímal, co jí. Výtečné chutě byly zcela promrhány, jak se zachmuřil.

Do šenku vstoupil Druss a posadil se naproti němu. "Spal jsi dobře, mládenče?" optal se.

"Docela," odpověděl Skilgannon ostře a cítil stále větší podráždění.

"Vidím, že po ránu nebýváš právě v nejlepším rozmaru."

"Co to znamená?" štěkl Skilgannon.

"Pozor na tón, chlapče," varoval ho Druss tiše. "Mám tě rád, ale chovej se ke mně neuctivě a omlátím tě o tyhle zdi."

"Ve chvíli, kdy to zkusíš, si zakopneš o vlastní střeva," zasyčel Skilgannon. Drussovi zaplály oči. Pak si všiml prázdného hrnku. Zvedl si ho k nosu a přivoněl.

"Říkal jsi, že po alkoholu býváš hádavý. Jaký vliv na tebe mají narkotika?"

"Neberu je."

"Právě jsi to udělal. Většina lidí, kteří se napijí Shivasových čajů, jenom nějakou dobu posedává se spokojeným úsměvem na tváři. Na tebe mají zřejmě opačný účinek. Nechám ti přinést trochu vody. Vypij ji. Promluvíme si, až ty opiáty přestanou účinkovat."

Druss se vydal do kuchyně. Šenkýřka přinesla džbán vody a velký modrý hrnek a Skilgannon se zhluboka napil. Začal ho pobolívat hlava. Všiml si, že Druss vyšel z kuchyně a zamířil nahoru.

Skilgannona se náhle zmocnila únava, tak si položil hlavu na složené paže. Před očima mu vířily barvy. Přistihl se, jak civí na modrý hrnek. Na polévaném povrchu se odráželo světlo z okna. Skilgannon zavřel oči. Jasná, lesklá modř mu zůstala pod víčky a vířila jako moře. Myšlenky se mu roztoulaly, volně se vznášely nad tou modří jako racek - letící zpět k onomu dni, kdy mu do života vtrhla krev a hrůza a navždy ho změnila.

Začalo to tak nevinně. Sašan ho držela za ruku, když se za soumraku procházeli parkem. Předtím byli na trhu a najedli se v krémě u řeky. Byl to hezký den. Dům už nikdo nehlídal a Skilgannon začínal věřit, že jeho plán uspěl. Slavnost měla být za týden a on brzy odvede Sašan z města, aby zkusila štěstí u horských kmenů. To pomyšlení ho znepokojovalo, až se mu z něj stáhl žaludek.

"Co se děje, Oleku?" zeptala se ho, když měli šumící vodotrysk.

"Ale nic."

"Mačkáš mi ruku."

"Promiň," omlouval se a sevření uvolnil. Dotýkali se, jen když byli venku. Skilgannona tyto procházky těšily víc než kterákoliv jiná zábava.

Když se přiblížili k bráně do parku, byla už téměř tma. Po chodnicích se pohybovali dva muži a rozsvěceli vysoké bronzové lucerny ozařující cesty. Skilgannon na lavici uviděl jakousi starou bábu. "Chcete znát svou budoucnost, mladí milenci?" zakrákala. Její hlas Skilgannona naštal. Babice byla neobyčejně ošklivá a měla otrhané a špinavé šaty. Už chtěl její nabídku odmítnout, když ho Sašan pustila a přisedla si k té babizně.

"Přečti mi budoucnost," požádala.

"Budoucností je mnoho, dítě. Ne všechny jsou zapsány v kameni. Hodně závisí na odvaze, štěstí a přátelích. A ještě víc na nepřátelích."

"A mám já nepřátele?" zeptala se Sašan. Její otázka zněla zcela nevinně. Skilgannon byl stále znepokojenější.

"Měli bychom jít, Sašan. Molaire se bude zlobit, jestli večeře vychladne."

"Molaire se zlobit nebude, Oleku Skilgannone," pronesla Stařena. "To ti slibuju."

"Odkud znáš moje jméno?"

"Proč bych ho neměla znát? Jsi syn mocného generála Ohnivé pěsti. Víš, že Panthijci tvého otce uctívají jako poloboha?"

"Ne."

"Odvahy si oni cení nade vše, Oleku. Budeš potřebovat všechnu odvahu, kterou ti tvoje krev může dát. Máš takovou odvahu?"

Skilgannon neodpověděl. Z něčeho na té bábě mu stýdla krev v žilách.

"A co moje budoucnost?" dožadovala se Sašan.

"Ty odvahu máš, má milá. A abych odpověděla na tvou otázku, ano, máš nepřátele. A to mocné nepřátele."

Nelítostné a kruté. Zvláště jednoho. Jemu se musíš prozatím vyhýbat, protože jeho hvězdy jsou silné a stojí vysoko. Způsobí ti velkou bolest." Podívala se na Skilgannona. "A tobě zlomí srdce, Oleku Skilgannone, a zatěžká tě pocitem viny."

"Jdeme," vyhrkl Skilgannon. "Tohle už nebudu poslouchat."

"Ještě jsem se nedozvěděla svou budoucnost," trvala Sašan na svém. "Říkala jsi, že mám nepřítele. Porazím je?"

"Oni neporazí tebe."

"Už dost těch nesmyslů!" štěkl Skilgannon. "Kromě mého jména neví nic. Všechno ostatní je bezcenné. Silní nepřátelé zlomená srdce. Nic to neznamená." Vylovil z měšce malou stříbrnou minci a hodil ji Stařeně do klína. "O nic jiného jí nejde. Teď jsi dostala svoje. Nech nás být."

Bába uklidila penízek a vzhledla ke Skilgannonovi. Když promluvila, nikdo další nebyl v doslechu a její slova ho bodla jako ostrý nůž. "Tví nepřátelé jsou blíž, než si myslíš, Oleku. Císařovna je mrtvá. Tvého přítele Greavase potkal strašný konec. A mladá princezna, sedící tu vedle mě, je ve smrtelném nebezpečí. Ještě chceš mluvit o nesmyslech?"

Její slova Skilgannona pálila jako oheň, úplně ho ohromila. Mlčky tu stál a hleděl na Stařenu. Po chvíli se rozhlédl po parku, jak čekal, že se z houští vyhrnou ozbrojenci. Nikdo nepřišel. Letmo pohlédl na Sašan. Ta byla také zděšená, ale netvářila se smutně. "Jak matka zemřela?" zeptala se jen.

"Vzala si jed, má milá. Byl schovaný v prstenu, který nosila. Netrpěla."

"A Greavas?" optal se Skilgannon.

"Celé hodiny ho mučili. Byl silný, Oleku. Měl ohromnou odvahu. Ale nakonec, když přišel o oči a o prsty, jim všechno pověděl. Boranius pak v té řezničině pokračoval pro své čiré potěšení. Neutíšilo to však jeho hlad po bolesti jiných. To nic nedokáže. Má to v povaze."

Skilgannon se pokoušel posbírat myšlenky. "Jak je Boranius našel?" chtěl vědět.

"Greavas věřil jednomu muži." Stařena pokrčila rameny. "Důvěra nebyla podložena - jak už to s důvěrou obvykle bývá. Teď hledají vojáci tebe, Oleku Skilgannone. A žlutovlasou nevěstku, která s tebou cestuje."

Skilgannon se na ženu upřeně zadíval. "Kdo jsi? Jakou úlohu v tom hraješ ty?"

"To není zrovna to nejdůležitější, na co by ses měl ptát. Stojíš tu v haleně a sandálech s... kolika?... několika stříbrňáky v měšci? Princezna má lehounké šaty a peníze žádné. Co hodláš udělat, Skilgannone? A ty, Jianno? Tisíc mužů kvůli tobě prohledává město."

"A ty nám nabízíš pomoc?" otázala se chladně Jianna.

"Neřekla jsem, že vám pomůžu, dítě. Jenom vám předpovídám budoucnost. Mladý Olek mi za to zaplatil. Má pomoc však stojí mnohem víc. Tisíc raqů mi připadá jako přiměřená odměna. Co tobě?"

"Klidně by sis mohla říct o deset tisíc," opáčila princezna. "Zrovna teď nemám nic."

"Tvé slovo mi postačí, Jianno."

"Víc bys získala, kdybys nás zradila," podotkl Skilgannon.

"Pravda. Kdyby se mi to hodilo do plánů, mladý muži, udělala bych právě tohle."

"Jestli přežiju a uspěju, zaplatím ti," slíbila Jianna. "Co mi radíš?"

Stařena zvedla vyzáblou ruku a poškrábala si strup na tváři. "Bydlím nedaleko. Nejdřív půjdeme tam. Pak vymyslíme, co dál."

Skilgannon náhle zaúpěl. "Sperian!" vydechl. "Co bude se Sperianem a Molaire?"

"Nemůžeš nic dělat, Skilgannone. Vydali se za Greavasem na labutí stezku. Boranius právě opouští tvůj dům. Nechal tam muže, aby hlídali."

"Kolik?"

"Čtyři. Jednoho znáš. Je to malý muž s dlouhými kníry."

"Casensis."

"Nepříjemný chlapík. Taky rád způsobuje bolest. Není tak přirozeně znalý umění tortury jako tvůj přítel Boranius, ale radost z utrpení bližních má stejnou."

Skilgannon pocítil syrovou bolest a rychle se ho zmocňoval vztek, jež se snažil potlačit. Už se setmělo a opuštěným parkem vál chladný vítr. "Nemám důkaz, že je to pravda," prohlásil nakonec.

"Víš, kde ho hledat, Oleku Skilgannone," poukázala bába.

"Musíme jít domů," řekl Jianně.

"To by byl nesmysl," namítla princezna. "Jestli má pravdu, čekají tam na nás. Já se chytit nenechám."

"Nemůžu tě s ní nechat. Možná se tváří, že nám chce pomoci, ale cítím z ní zlo."

Jianna rozzlobeně vstala. "Ty nemáš právo nechávat mě kdekoliv. Ani mě někam brát. Já jsem Jianna. Svůj život mám ve svých rukou. Přese všechno, co jsi viděl, mě stále považuješ za křehkou ženu, která potřebuje ochranu. Dělal by sis taky tolik starostí, kdybych byla mladý princ? To asi ne. No, Jianna je silnější než všichni mladí princové dohromady, Oleku. Malanek mě vycvičil dobře. Běž domů, jestli musíš. Já půjdu s ní."

"Tak mladá a tak moudrá," poznamenala Stařena. "To ráda vidím."

Jianna si jí nevšímalá. "Nebud' hloupý, Oleku. Chytí tě a budou tě mučit."

"To není hloupost," ozvala se náhle Stařena, "protože on není hlupák." Zadívala se na Skilgannona. "Ty potřebuješ pravdu vidět, Oleku. A víc." Cítil na sobě její oči, než se otočila k Jianně. "Nech ho jít, princezno. To, co uvidí, ho posílí. To, co udělá, přispěje k tomu, že rychleji dospěje." Se zabručením se zvedla na nohy. "Jestli přežiješ, Oleku Skilgannone, jdi do Tesařské ulice. Znáš to tam?"

"Ano."

"V polovině ulice odbočuje u starého hostince ulička. Dej se po ní a ocitneš se na malém náměstíčku. Uprostřed je veřejná studna. Počkej u studny. Bude-li to bezpečné, vyzvednu tě tam."

"Kde budete?"

"Bude lepší, když tohle vědět nebudeš," odpověděla Stařena. "Boranius u sebe nosí značný počet nástrojů určených k rychlému získávání informací. Jedním z nich jsou krásně vyrobené - i když malé - nůžky. Když pořádně stiskne, snadno jimi ucvakne prst."

Skilgannon se jí zadíval do ošklivého obličeje a v jejích očích zahlédl záblesk zlomyslné radosti. "Jak víš o jeho... nůžkách?"

"Já je pro něj vyrobila, Oleku Skilgannone. Vyrábím plno věcí. Udělala jsem prsten s jedem, který nosila císařovna. Císaři jsem četla z run, když se mu narodila dcera, a varovala ho, že její život bude plný nebezpečí. Proto ji taky nechal cvičit jako muže u Malaneka. Dokonce jsem vyrobila meč pro císaře Gorbena." Zasmála se drsným, suchým smíchem, jako když vítr honí uschlé listy po hřbitově. "Obávám se, že ten jsem udělala příliš mocný. Dostal se mu do hlavy. Ale to odbočuju... Jestli přežiješ, přijdu pro tebe."

"Tenhleten plán se mi ani v nejmenším nelíbí," podotkla Jianna.

"Jestli přežije, bude pro tebe užitečnější," prohlásila Stařena. Skilgannon přistoupil k Jianně, zvedl její ruku ke rtům a políbil jí ji. Chvilí jen tak stál. "Miluju tě," řekl, otočil se a odběhl do tmy.

Domů se vracel velikou oklikou. K domu se přiblížil zezadu a přes koňský výběh za zahradami se přeplazil po břiše. Obloha byla zatažená a on si dával pozor, aby se pohnul, pouze když je měsíc za mraky. U zahradní zdi se tichounce zvedl a čekal. Přese všechno, co mu Stařena pověřila, tomu tak docela nevěřil - neodvažoval se tomu věřit. Až přeलेze zeď, určitě najde Speriana a Molaire v domě, jak na něj čekají. Zmocnily se ho pochybnosti. Nehýbal se a říkal si, že dokud tu bude stát, svět bude takový, jaký ho znal. Ve chvíli, kdy přeलेze zeď, by se mohlo všechno změnit. Svářely se v něm různé pocity. Nevěděl, co má dělat, a poprvé v životě byl strachem bez sebe. Zhluboka se nadechl, hbitě vyskočil a zachytil se okraje zdi. Vytáhl se nahoru, překulil se přes korunu zdi a spustil se na zem. V domě hořely lucerny, ale nikde se nic nehýbalo. Držel se nízkou při zemi a kradl se ke kůlně, kam Sperian dával nářadí. Uvnitř našel ostrý nůž na prořezávání větví s krátkou, zahnutou čepelí a dřevěnou rukojetí.

Vyzbrojen nožem proběhl zahradou a vstoupil do domu. Za dveřmi se zastavil a zaposlouchal se. Nikde ani hlásku. Zašel dál do domu a vyhýbal se oknům. Prohlédl hlavní obývací pokoj. Byl prázdný. O kus dál zaslechl zvláštní chroptění. Zhluboka se nadechl a otevřel dveře do kuchyně. Na stole stála lucerna a v jejím světle uviděl zkrvaveného, zmračeného Speriana. Krvavé cákance byly i na přibornících a na podlaze. Umírající zachřel a z bodné rány v hrdle mu vybubla krev. Skilgannon pustil nůž a klekl si k němu. Sperian zvedl ruku. Prsty mu chyběly. Obličej měl pořezaný a z ran visela odchlíplá kůže. Měl vypíchnuté oči. "Ach, příteli!" vydechl Skilgannon lámajícím se hlasem. "Co ti to udělali?"

Při zvuku jeho hlasu sebou Sperian trhl a snažil se promluvit, ale nevydal ze sebe ani hlásku. Z rány na hrdle stříkala krev. Skilgannon hleděl na zmučeného muže a pak mu došlo, co se snaží říci. Bylo to jediné slovo.

Mo.

I v tak velikých bolestech se ptal na svou ženu.

"Je v pořádku," utěšoval ho Skilgannon se slzami v očích. "Je v pořádku, příteli. Jenom klid."

Sperian se uvolnil. Skilgannon ho vzal za zápěstí, protože z ruky už mu moc nezbyvalo. "Pomstím tě, příteli. Přisahám při duši svého otce."

Sperian znehybněl. Krev přestala téci. Skilgannon se rozplakal. "Děkuju ti za všechno, co jsi pro mě udělal, Speriane," vypravil ze sebe mezi vzlyky. "Byl jsi pro mě jako otec, byl jsi můj opravdový přítel. Kéž tvá cesta skončí v míru a světle." Snažil se ovládnout žal. Vyndal z měšce stříbrňák a vložil jej mrtvému do úst. Potom vstal a dál prohledával dům.

Molaire zavraždili v ložnici. Měla pořezaný obličej a také vypíchnuté oči. Ruce zmračené neměla a Skilgannon jí do pravé dlaně rovněž vtiskl stříbrňák a sevřel jí kolem něj prsty. "Sperian na tebe čeká, Mo," zašeptal. "Kéž tvá cesta skončí v míru a světle."

Poté zamířil nahoru do svého pokoje. Ten byl prohledán. Skilgannon odstrčil truhlici s košilemi, sáhl do výklenku za ní a vyndal malou krabičku. Z ní vzal dvanáct zlaťáků a hrst stříbrňáků. Nasypal si je do měšce, otevřel truhlici a vyndal tmavé kožené kamaše. Skopl sandály, pak si natáhl kamaše a hnědou košili s kapucí. Nakonec si obul jezdecké holínky po kolena. Když byl oblečený, vybral si další šaty a nacpal je do plátěného batohu, který si hodil na záda.

Sešel do otcova starého pokoje a z truhly v rohu vyndal krátký meč v černé kožené pochvě. Našel také lovecký nůž s kostěnou střížkou. Protáhl opasek dírkami v obou pochvách a připjal si ho kolem pasu. Vytáhl meč a zkusil ostří. Meč byl stále ostrý.

Zapřemýšlel, co dělat dál.

Zdravý rozum mu říkal, aby dům opustil stejnou cestou, kterou přišel, a odplížil se přes pole. Jenže vztek mu radil něco jiného. Stařena tvrdila, že Boranius nechal v domě na hlídce čtyři muže. Jedním z nich měl být Casensis. Číhali na necvičeného mladíčka. Obyčejného školáka.

Tak ho tedy najdou.

Skilgannon zamířil k předním dveřím, rozrazil je a vyšel na úzkou ulici lemovanou mnoha stromy. Když zamířil ke stromům, z úkrytu vyběhli dva muži. Oba měli meče. Skilgannon shodil batoh a vyrazil jim vstříc. Prvního bodl mečem do břicha. Čepel zajela hluboko, ale krevní kanálek na ní mu umožnil snadno ji z rány vytáhnout. Druhý muž se ho snažil seknout šavlí do hlavy. Skilgannon se sehnul a vrazil muži meč do hrdla. Ještě než muž dopadl na zem, Skilgannon už se hnál ke stromům. Zvedl se další muž a snažil se vytáhnout meč. Skilgannon ho zabil dřív, než zbraň dostal z pochvy. Napravo se pohnul nějaký stín.

Byl to Casensis a pokoušel se utéci, jenže Skilgannon ho dohonil a udeřil ho plochou čepelí do hlavy. Casensis sebou praštil na zem. V jasném měsíčním světle Skilgannon viděl, že má Casensis přednici haleny umazanou od krve.

Zaschlé kapky krve měl i na obličeji. Skilgannon ho popadl za halenu a odtáhl ho mezi stromy. Casensis se vzpíral a Skilgannon ho uhodil znovu, tentokrát hlavicí meče. Muž se se záupněm zhroutil.

Skilgannon se nad něho naklonil. "Až se Boranius vrátí, vyříd' mu, že si ho najdu. Ne dnes ani zítra. Ale najdu si ho. Budeš si to pamatovat?" Vytáhl mu pořádný políček. "Odpověz!"

"Budu."

"Tím jsem si jistý." Skilgannon ho pěsti praštil do brady, až to ležícímu muži trhlo hlavou. Skilgannon se ujistil, že je Casensis v bezvědomí, vstal a rozhlédl se kolem sebe. Opodál uviděl plochý kámen. Přitáhl k němu bezvládného muže, položil mu levou ruku na kámen a roztáhl prsty. Zvedl meč a vši silou sekl. Čepel uťala tři prsty. Malíček se ohnul, takže ho netrefil. Skilgannon přesunul kámen na druhou stranu a totéž zopakoval s pravou rukou. Tentokrát odsekl všechny prsty i s palcem.

Bolest muže probírala k vědomí a on zaječel. Skilgannon mu klekl na prsa a vytáhl lovecký tesák.

"Taky jsi jí vypíchl oči, ty zmetku. Teď budeš žít bez těch svých!"

Casensis řval jako zvíře.

Ten řev ještě zněl Skilgannonovi v hlavě, když mu na rameno dopadla těžká ruka. Otevřel oči a uviděl u stolu stát Drussa a Garianne. Šenk byl skoro plný.

"Už se cítíš líp, mládenče?" zeptal se Druss. Skilgannon přikývl. "Tak půjdeme. Už jsme Stařenu nechali čekat dost dlouho. A já mám dneska ještě další povinnosti."

12

SKILGANNON ŠEL S DRUSSEM A GARIANNE. Bušilo mu v hlavě a v ústech měl sucho. Cestou přes přístav zaslechl, jak za nimi někdo běží, a rychle se otočil. Byl to Rabalyn. Dohonil je. "Kam jdeme?" chtěl vědět.

"Na návštěvu k čarodějnici," odpověděl Druss. "Pozor na jazyk, chlapče. Nechci tě zpátky nýst jako ropuchu."

"Měl jsi pravdu," opáčil Rabalyn, "vtipkování ti vážně nejde."

"Člověk nemůže být dobrý ve všem," prohlásil Druss přívětivě.

Pokračovali v cestě. Skilgannon se zastavil u studny, vytáhl okov a zhluboka se napil. Před očima mu tančily jasné barvy a žaludek měl jako na vodě. Nedokázal se zbavit vzpomínky na tu strašnou noc v hlavním městě. Obrazy mrtvého Speriana a zmražené Molaire ho neopouštěly.

"Jsi v pořádku?" vyptával se ustaraně Rabalyn.

"Nic mi není."

"Jsi úplně šedivý."

Konečně dorazili k Drenajské bráně. Dnes tu hlídalo šest vojáků v lesklých přilbách a červených pláštích. Strážní vřele přivítali Drussa a upozornili poutníky na to, že nepokoje se během noci rozšířily po celém městě. "Měl sis přinést sekeru, Drusse," poznamenal jeden z nich.

Druss zavrtěl hlavou. "Dneska ne, mládenče. Dneska to bude jenom klidná procházka."

Muži se po sobě podívali a nic dalšího už neřekli.

Za bránou je Garianne vedla ulicemi a uličkami. Ve vzduchu visel pach spáleniny a lidé, jež potkávali, se na ně dívali s neskrývanou nenávistí. Někteří se k nim obraceli zády a vraceli se domů, jiní se jen mračili. Rabalyn se držel u Skilgannona.

Po nějaké době se dostali mezi starší budovy a do užších ulic. Tady měli lidé ošuntělé šaty. Ušmudlané děti si hrály před opuštěnými domy a vyhublí psi pátrali v hromadách odpadků po zbytcích jídla.

Garianne šla první - přes starou tržnici zamířila po popraskaných schodech a zastavila se před zavřenou hospodou. Okna byla zabetonována, ale hlavní dveře byly narychlo opravené a visely v kožených závěsech. Garianne je otevřela a vstoupila. Část střechy se propadla a dovnitř svítilo slunce. Několik krys se rozprchlo mezi sutiny. Jedna přeběhla Rabalynovi po noze. Mladík po ní kopl, ale minul. Garianne přelezla hromadu rumu ze spadlé střechy a vzhledu zaťukala na dveře, jež kdysi vedly do kuchyně.

"Jenom pojď klidně dál, dítě," ozval se známý hlas. Skilgannon cítil, jak se mu stahuje žaludek a naskakuje mu husí kůže.

"Ona je opravdu čarodějnice?" šeptl Rabalyn.

Skilgannon si ho nevšímal a následoval Drussa na druhou stranu hromady.

V bývalé kuchyni bylo šero, okna byla také zatlučená. Jediné světlo poskytovaly dvě lucerny. Jedna stála na pokrouceném stole, druhá visela z háčku na protější stěně. Stařena seděla v křesle u rezavějících pecí a přes kolena měla špinavou pokrývku. Obličej jí částečně zakrýval černý mušelinový závoj. Když muži vstoupili, zvedla hlavu.

"Vítej, Drusse Veliký," pozdravila se suchým smíchem. "Vidím, že věk se na tobě už začíná projevovat."

"Projevuje se na každém," zabručel válečník. Garianne došla ke Stařeně a dřepa si k ní.

"To je pravda." Stařena pohodila hlavou, až se závoj zavlnil. Pak přenesla pohled na Rabalyna. "Vzpomínáš si, když jsi byl takhle mladý, válečníku? Svět byl obrovský a plný záhad. Život byl kouzelný a tobě kynula nesmrtelnost. Běh času nic neznamenal. Na starce jsme se dívali s neskrývaným opovržením. Jak mohli dopustit, že takhle sešli? Jak mohli chtít být tak odpudiví? Čas je velké zlo, otrokář, který nás zbaví mladosti a pak nás odhodí."

"S tím dokážu žít," odušil válečník.

"Ovšemže to dokážeš. Jsi muž. Pro ženu je to jiné, Drusse. První bílý vlas je pro ni jako zrada. Tu zradu si můžeš přecišit v očích té, kterou miluješ. Pověz, jsi jiný muž, když ti teď zbělela hlava?"

"Jsem pořád stejný. Doufám, že trochu moudřejší."

"Já jsem taky pořád stejná," řekla mu. "Už se nedívám do zrcadel, jenže nemůžu nevidět vyschlou, svraštělou kůži na

svých rukou. A přece jsem v srdci pořád mladá Hewla, která oslňovala muže ve své vesnici a šlechtice, kteří tamtudy projížděli."

"Proč jsi nás sem zavolala?" promluvil Skilgannon. "Na takové uříkvané hovory nemám čas."

"Ty nemáš čas? Ještě jsi mladý, Oleku. Máš všechn čas na světě. To já umírám."

"Tak umři," odsekl. "Už tak jsi žila příliš dlouho."

"Odkakživa jsem měla ráda muže, kteří říkali, co si myslí. Že jsem žila příliš dlouho? Ano, to je pravda. Dvacetkrát déle než ty, dítě. A za ten dlouhý život jsem zaplatila krví a bolestí."

"Vsadím se, že většina jí nebyla tvá," zavrčel Skilgannon rozzlobeně.

"Zaplatila jsem svůj díl, Oleku. Ale máš pravdu, zabíjela jsem. Připravila jsem o život nevinné. Trávila jsem, bodala a škrtila. Povolávala jsem demony, kteří lidem rvali srdce z těla. Dělal jsem to pro peníze či pro pomstu. Ale nepřivedla jsem do města vojsko, aby pobilo všechny jeho obyvatele. Nezabíjela jsem děti. Neusekla jsem ruce a nevypíchla oči bezmocnému muži. Takže si to svoje pobouření nech. Jsem Hewla, Stařena. A ty jsi Hrozný. A nemáš právo mě soudit."

"A přece tě soudím," prohlásil Skilgannon tiše. "Tak řekni, co chceš, ať se konečně zbavím tvé ohavné společnosti."

Chvilí mlčela, pak se obrátila k Drussovi. "Muž, jehož hledáš, už není ve městě, válečníku. Odešel před několika dny."

"Proč by to dělal?" podivil se Druss.

"Aby se nakrmil, Drusse. Prostě tak."

"To nedává smysl."

"Bude. Přišel do Mellicane hledat bývalou manželku. Ona předtím odjela do Dros Purdolu, údajně aby navštívila dceru Elanin. Pamatuješ se na Elanin, Drusse, vid'? Orastés ji přivedl na návštěvu na tvůj statek. Nosil jsi ji na ramenou a seděl s ní u potoka. Upletla ti věneček ze sedmikráseka a dala ti ho na hlavu."

"Pamatuji si ji," ujistil ji Druss. "Moc milý dítě. A laskavý otec. Tak kde je Orastés?"

"Trpělivost," napomenula jej. "Když byl Orastés mimo město, jeho bývalá žena dítě unesla a uprchla z Dros Purdolu. Přijela do Mellicane, kde se připojila ke svému milenci. Orastés je sledoval, jakmile mohl. Pátral po ní ve městě, ale nevěděl, kdo je její mileneček, a tak jeho pátrání nepřineslo ovoce. Zpráva o tom, že ji hledá, se však donesla k jeho ženě. Jednou odpoledne byl Orastés se svým sluhou zatčen, když se snažil získat nějaké informace. Odvedli je do Rikar, do kobek pod arénou. V Rikar drželi vězně, z nichž měli být vytvořeni zkříženci. Takový byl Orastův osud. Byl spojen s lesním vlkem a šelma, která se z něj stala, uprchla s ostatními po pádu města."

"Ne!" zařval Druss. Skilgannon viděl, jak se mu bolestí a žalem křiví tvář. "To není možné!"

"Ale je," odvětila Stařena. Skilgannon v jejím hlase cosi zachytil, náznak zlomyslné radosti. Válečníkovi to v jeho žalu uniklo. Skilgannon byl stále rozzlobenější, ale jen tu mlčky stál a vše pozoroval. Mohutný drenajský válečník se otočil, sklonil hlavu a zatínal a rozevíral pěsti.

"Jak mohla mít jeho žena v Mellicane takovou moc?" zeptal se Skilgannon.

"Díky svému milenci," odpověděla Stařena a stále se obracela na Drussa. "Setkal ses sním, válečníku, když jsi byl v Mellicane. Na hostině pořádané na tvou počest. Byl to Shakusan Železná maska, vůdce arbitrů, kapitán králových válečných psů. Zatímco jsi s ním popíjel, tvůj přítel byl v řetězech ve vězení pod vámi."

Rozhostilo se dlouho trvající ticho. Pak se Druss zhluboka nadechl. "Když Orasta najdeme, může z něj být zase člověk?"

"Ne, válečníku. Když Nadirové použijí spojovací kouzlo, ze všeho nejdřív podříznou hrdlo lidským obětím a pak je položí vedle psů nebo chycených vlků. I kdyby bylo možné kouzlo zvrátit - a Nadirové tvrdí, že to možné není - myslím, že by přežil jenom vlk nebo pes. Nakonec, muž byl již mrtvý, když došlo ke spojení."

"Takže Orastés je ztracený."

"Možná už je mrtvý. Copak jsi sám nezabil několik bestií? Třeba jsi už svého přítele zabil."

"Jak se tímhle můžeš bavit, babo!" vybuchl Skilgannon. "Copak tvoje zlomyslnost nemá konce?" V místnosti se citelně ochladilo. Garianne se tvářila pobouřeně a také Druss vypadal znepokojeně. Chvilí se nikdo nehýbal, pak promluvil Stařena.

"Skutečnost je taková, jaká je," prohlásila tiše. "Moje pobavení na věci nic nezmění. Tlustého Orasta jsem nikdy neměla ráda. Byl tak škrobený a nabubřelý. Jeden z hrdinů od Skelnu! Pche! Během bitvy se málem strachy pomohl. To víš taky, Drusse."

"Ano, vím to. Ale zůstal stát. Neutekl. Ano, byl nabubřelý. Všichni máme své chyby. Ale nikdy nikomu neublížil. Proč ho tolik nenávidíš?"

"Na tomto světě plném násilí a bolesti je velmi málo lidí, k nimž necítím nenávisť. Jak jsem se nasmála, když Orasta měnili. A stejně se budu smát, až budeš umírat ty, Drusse. Prozatím mi však nejde o tvou smrt. Máme teď společného nepřítele. Shakusan Železná maska zničil tvého přítele a taky je zodpovědný za smrt někoho, kdo mi byl blízký."

Drussovi v očích zaplátl chladný oheň. "Kde Železnou masku najdu?" zeptal se.

"Tohle je lepší," pochválila si Stařena. "Vzteky a pomsta jsou tak milí sourozenci. Mé srdce se raduje nad tak čistým cítem. Železná maska má namířeno do pelucidských hor. Stojí tam pevnost. Ale měj se na pozoru, válečníku. Má s sebou sedmdesát jezdců, opravdu tvrdých a nelítostných mužů. A v pevnosti bude stovka nadirských válečníků."

"Počty mě nezajímají. Jak daleko je ta pevnost?"

"Dvě stě mil na severozápad. Opatřím ti mapy. Pelucid je prastará říše plná záhad a nebezpečností. Jsou tam místa, kde se všechny přírodní zákony ohýbají a kroutí. Tvoje cesta nebude snadná."

"Prostě mi dej ty mapy. Já Železnou masku najdu."

Stařena vstala z křesla a pomalu se narovnala. Chopila se hole a opřela se na ni. Dýchala ztěžka a černý závoj se jí mírně vlnil. "Ty budeš muset také na severozápad, Oleku Skilgannone. Chrám, který hledáš, je v Pelucidu blízko té

pevnosti. Není však snadné ho najít. Za dne ho neuvidíš. Hledej nejhlubší průsmyk v horách na západě a počkej, až se měsíc objeví mezi skalami. V jeho světle nalezneš, co hledáš."

"Dokážou tam splnit moje přání?" zeptal se Skilgannon.

"Byla jsem tam pouze jednou. Nevím, čeho všeho jsou schopní. Kněžka, kterou budeš muset přesvědčit, se jmenuje Ustarté. Pokud ti nedokáže pomoci ona, tak to nedokáže nikdo, koho znám."

"Proč to pro mě děláš?" chtěl vědět Skilgannon. "Co je v tom za trik? Jaké zlo číhá za touhle tvou dobrou vůlí?"

"Do mých důvodů ti nic není," odtušila Stařena. "Budeš cestovat s Garianne a dvojčaty."

"A proč bych to dělal?"

"Protože to od tebe bude laskavé," štěkla. "Jared také potřebuje najít ten chrám. Jeho bratr má v hlavě nádor. Držela jsem ho na uzdě jen bylinkami a lektvary a nějakým tím kouzlem, ale teď už na něj nestačím."

"A proč Garianne?" otázal se Skilgannon.

"Protože o to žádám. Máš důvod mě nenávidět i důvod se mě bát, Oleku Skilgannone. Ale taky jsi mi zavázán za život ženy, kterou miluješ. Pokud v Pelucidu uspěješ, budeš mi taky zavázán za život ženy, která milovala tebe."

Skilgannon si povzdechl. "Na tom něco je. I když pochybuju, že chceš, abych uspěl. Ať je to jak chce, Garianne s sebou vezmu."

"Myslím, že tě překvapí," poznamenala Stařena. "A teď dojdou pro ty mapy." Ztěžka se opřela o hůl a popošla k otevřeným dveřím. Náhle se obrátila a zadívala se na mlčícího Rabalyna. "Jaký to je hezký mladý muž," pravila.

"Dokážeš odříkat kodex, Rabalyne?"

"Ano, paní," odpověděl. "Myslím, že ano."

"Tak ho řekni."

Rabalyn se podíval na Drussa a pak se narovnal. Olízl si rty a zhluboka se nadechl. "Nikdy nesmíš ublížit ženě nebo dítěti. Nesmíš lhát, podvádět a krást. To dělají jen malí muži. Chraň slabé... Zbytek si nepamatuju přesně, ale bylo tam něco jako nedovol, aby tě zkazily peníze."

Stařena kývla. "Chraň slabé před zlými silnými. A nikdy nedovol, aby tě pomýšlení na zisk svedlo na stezku zla. Shadakův železný kodex. Zjednodušující filozofie Drussa Velikého. A teď i tvá, Rabalyne. Hodláš podle ní žít?"

"Ano."

"Uvidíme." S tím odešla.

##

Zprvu se Rabalyn zaradoval, že se dostal ven z rozpadlé hospody na čerstvý vzduch, pod čistou oblohu. Ovzduší uvnitř bylo zlověstné a nemálo děsivé. Když se k němu obrátila ta příšerná tvář pod závojem, udělalo se mu strachy špatně.

Když ale teď skupinka procházela ulicemi plnými lidí, neměl z toho Rabalyn pražádnou radost. Vrhá nervózní pohledy na nepřátelsky se tvářící obyvatele, které mýjeli. Skilgannonovi s Drussem to zřejmě starosti nedělalo a klidně si povídali. Mladík se podíval na Garianne. Něco si pro sebe mumlala, kývala a vrtěla hlavou.

Museli zpomalit, protože tu byla větší tlačenice. Konečně dorazili na větší náměstí. Tady stálo několik mužů na voze a hovořilo k davu. Mluvili rozzlobeně a dav každou chvíli zajásal. Mluví brojil proti nespravedlnosti, jíž obyvatelé trpěli, a dokazoval, že za nedostatek potravin a hlad občanů mohou boháči.

Skupinku nikdo nezastavil. Brzy dorazila na širokou třídu. Rabalyn se připojil ke Skilgannonovi. "Je tu tolik hněvu," poznamenal.

"Hlad a strach," odtušil Skilgannon. "To je účinná směs."

"Ten člověk tam tvrdil, že obyvatelé byli zbaveni svých práv."

"Slyšel jsem ho. Před několika týdny by byl tentýž člověk dával vinu za jejich nesnáze cizincům. Za několik měsíců by to mohli být lidé se zelenými očima nebo červenými klobouky. Všechno je to nesmysl. Trpí, neboť jsou ovce ve světě ovládaném vlky. Taková je pravda."

Skilgannon mluvil velmi nahněvaně a Rabalyn raději mlčel. Konečně dorazili k bráně do vyslanecké čtvrti. I zde se shromáždil dav a oni se museli dopředu protlačit. Brána byla zamčená a za ní stálo asi čtyřicet vojáků. Někteří měli rudé drenajské pláště, jiní vagrijské haubky a rohaté přilby. Za vojáky čekali lučištníci se šípy nasazenými na tětívách. Brána byla vysoká a nahoře z ní čněly železné bodce. Po stranách byly vysoké zdi, ale několik lidí už vylezlo nahoru, tam se posadilo a pokřikovalo na vojáky.

Skilgannon poklepal Drussovi na rameno. "Bránu nám neotevřou," upozornil ho. "Kdyby to udělali, lidé by prorazili." Druss kývl na souhlas a skupinka se protlačila zpátky a pooděšla stranou na molo s výhledem na kanál. K vodě vedly kamenné schůdky. Skilgannon je vedl dolů. Rozhněvaný křik tu zněl tlumeně a Rabalyn se posadil, zády se opřel o kamennou zeď a zadíval se na vodu. V dálce viděl další lodi kotvící v přístavu a čekající na vyložení nákladu.

"Zaútočí na bránu," podotkla Garianne.

"Nemyslím, že to udělají ve dne," odpověděl Skilgannon. "Možná jsou rozzlobení, ale nikdo nechce zemřít. Budou chvíli křičet a nadávat. To je všechno. Ale v noci by to mohlo být jiné."

Druss mlčky postával opodál. Skilgannon k němu přistoupil. "Vypadáš zamyšleně, příteli."

"Nemám tu ženskou rád."

"A kdo má? Je to zlomyslná baba."

"Co sis přebral z toho, co říkala?" Starší muž se Skilgannonovi podíval do očí.

"Asi totéž, co ty."

"Řekni to."

Skilgannon pokrčil rameny. "Věděla příliš o tom, co tvůj přítel hledal. Jak? Hádám, že Orastés za ní zašel, aby ji požádal o pomoc, a ona ho zradila a vydala ho tomu Shakusanovi."

"Ano, taky mě to napadlo," přitakal Druss. "Jenom nedokážu přijít na to proč. Pokud Železnou masku nenávidí, proč by mu vydávala do rukou případného nepřítele?"

"Je to lstivá potvora, Drusse. Chce, aby byl Železná maska mrtvý. Jak to líp zařídit než z něj udělat nepřítele Drussa Velikého?"

"Na tom by mohlo něco být. Ale tohle je žena, která kdysi poslala démona, aby zabil krále. Já s tím démonem bojoval, a u Missale, skoro mě dostal. Proč na Železnou masku prostě nepošle dalšího démona? Mocná je na to dost."

"Odpověď na tohle nejspíš najdeš v tom, co neřekla," usoudil Skilgannon. "Pověz mi něco o tom muži. Říkala, že ses se Železnou maskou sešel."

"Ano, když jsem sem před třemi měsíci přijel. Jak říkala, bylo to na hostině. Král se jí nezúčastnil a hosty vítal Železná maska. Je to velký chlap, ale umí se hýbat. Je pyšný - vyznačuje to z něj. Podle mě je to bojovník, a dobrý."

"Co tady dělal?"

"Vedl královu tělesnou stráž a taky dohlížel na vytváření zkříženců. Chtěli je využít ve válce, jenomže je nedokázali dostatečně ochočit. Železná maska byl rovněž vůdce jakési skupiny, co si říkala arbitři. Divná banda. Každý, se kterým jsem se setkal, se na mě díval, jako bych byl démon. Nenáviděli cizince. Diagoras to považuje za ironii - protože Železná maska je taky cizinec."

"Odkud je?"

"To zřejmě nikdo neví. Nejspíš z Pelucidu."

"Proč mu říkají Železná maska?" vyptával se dále Skilgannon.

"Nosí kovovou masku, která mu zakrývá obličej. Já se o tom nezmínil?"

"Ne."

"Dokonale mu padne a je to krásná práce."

"Takže je znetvořený?"

"Vlastně ani ne. Viděl jsem, když si ji na hostině sundal. V sále bylo horko a on si utíral obličej. Nemá žádný jizvy. Na nose a na pravé lici má tmavou, skoro purpurovou skvrnu. Něco jako velký mateřský znamínko. Ta maska je jenom marnivost."

"Povídal jsi, že dohlížel na vytváření zkříženců. Je to tedy čaroděj?" vyzvídal Skilgaimon. Druss pokrčil rameny.

"To nikdo neví. Diagoras si myslí, že ne. Železná maska si prej do města přivedl nějakýho nadirského šamana. Z toho, co vykládala Stařena, bych řekl, že je z té pevnosti v Pelucidu."

Skilgannon se chvíli díval na přístav. Nakonec se obrátil zpátky. "Já toho o magii moc nevím, Drusse, ale podle mě nemůže Stařena poslat na Železnou masku demony právě kvůli tomu šamanovi. Přivolanému démonovi musíš zaplatit něčím smrtí. Pokud je útok odražen, démon se vrátí k tomu, kdo ho vyvolal, a vezme si jeho život. Jestliže je ten šaman dost mocný - a soudě podle toho, že umí vytvořit zkřížence, tak je - Stařena se neodváží napadnout kouzly Železnou masku přímo. Kdyby šaman její kouzlo odrazil, byla by to její smrt. Proto potřebuje smrtelnou zbraň."

Křik nahoře zesílil. Potom někdo zaječel. Dolů k vodě začali sbíhat lidé, další prchali po nábřeží. Objeví se datijští vojáci v plné bitevní zbroji, s kyrysy a přilbicemi a tasenými meči. Sestupovali po schodech, a motající se obyvatelé města dole zpanikařili a začali se vrhat do vody. Jeden muž zvedl ruce nad hlavu. "Nechtěl jsem nikomu ublížit!" volal. Vtom ho do břicha zasáhl meč. Druhý voják ho sekl do krku, když padal.

Několik vojáků s tasenými meči se rychle blížilo k Drussovi a Skilgannonovi. Rabalyn byl strachy bez sebe. Potom Skilgannon promluvil. Hlas měl nevzrušený, vystupování nenucené. "Je cesta k bráně volná?" otázal se. "Už tu vezíme celé věky."

Vojáci zaváhali. Skilgannonovo uvolněné chování je vyvedlo z míry. "Vy jste z vyslanectví?"

"Drenajského," odpověděl Skilgannon. "Má poklona, zvládli jste to výtečně. Už jsme si mysleli, že tu budeme trčet celý den. Pojdte, přátelé," obrátil se na ostatní. "Půjdem, než se ta chátka vrátí."

Rabalyn vyskočil a připojil se ke Garianne. Bok po boku se vydali za Skilgannonem a Drussem. Nikdo se je nepokoušel zastavit. Vojáci pořád ještě stáli na schodech. "Uhněte!" zavolal Skilgannon, došel k nim a protáhl se mezi prvními dvěma muži.

Na náměstí nahoře ležela těla. Jeden z raněných se pohnul a zasténal. Přistoupil k němu voják a vrazil mu meč do hrdla.

Skilgannon s Drussem došli k bráně, která byla stále zavřená. "Otevřete, mládenci!" zavolal Druss.

A pak byli na druhé straně.

Cestou Druss poplácal Skilgannona po rameni. "Líbí se mi tvůj styl, mládenče. Kdybychom se přes ně museli probojovat, skončili bychom s modřinami."

"Jednou nebo dvěma," souhlasil Skilgannon.

#

Později odpoledne vzal Diagoras Drussa za Orastovým sluhou Bajinem, ale nezjistili nic důležitého. Bajin byl mírný muž, který u Orasta sloužil skoro celý život. Ze zážitků v Rikar byl pořád dost vyšinutý. Dostal uklidňující léky a jenom plakal a třásl se, když se ho Druss vyptával. Jedna věc však najevo vyšla. Orastés opravdu hledal pomoc u Stařeny.

Diagoras potom odvedl Drussa zpátky do zahrady velvyslanectví. Drenajského vojáka řádně bolela hlava. "Už nikdy s tebou nebudu pít," postěžoval si a sesul se na lavičku. "V puse mám, jako bych se pokoušel spolknout poušť."

"Pravda, vypadáš dneska nějak křehce," souhlasil Druss nepřítomně.

Diagoras se na něj podíval. "Promiň, příteli. Orastés si zasloužil lepší osud," řekl.

"Ano, to zasloužil. Za svůj dlouhý život jsem ale zjistil, že to, co si člověk zaslouží, má málokdy něco společného s tím, co dostane. Při cestě touhle zemí jsem viděl vypálené statky a spousty mrtvých. Nikdo z nich si zemřít nezasloužil. Nicméně to bude pokračovat, dokud budou mít navrch lidi jako Železná maska."

"Pořád po něm chceš jít?"

"Proč by ne?"

Diagoras vstal z lavičky a došel ke studni ve stínu vysoké zdi. Vytáhl okov, ponořil naběračku do vody a zhluboka se napil, strčil do okovu ruce a ošplíchal si obličej. "Proč by ne?" Železná maska s sebou měl přes sedmdesát mužů a mřít do spřátelené pevnosti. V pevnosti bude mnoho nadírkých bojovníků. Neexistovali děsivější nepřátelé než Nadirové. Život ve stepích byl laciný a domorodí lidé byli vychováni k tomu, aby bez ptaní bojovali a umírali. V bitvě brali zřídka zajatce, a pokud to udělali, příšerným způsobem je mučili. Diagoras se podíval na Drussa. Válečník stál u růžového keře a oštipoval květy, které již nevypadaly hezky. Diagoras se k němu připojil. "Co to děláš?"

"Otrhávám zvadlé růže," odpověděl Druss. "Když dovolíš, aby se udělaly šípky, keř přestane kvést." Couvl a keř si prohlédl. "Navíc je špatně ostříhaný. Potřebovali byste tady lepšího zahradníka."

"Tak co máš v plánu, starý brachu?" optal se Diagoras.

Druss přešel k druhému keři se žlutými květy a celý postup zopakoval. Stopky uštipoval palcem a ukazováčkem. "Najdu Železnou masku a zabiju ho."

"To není plán, to je záměr."

Druss pokrčil rameny. "Já na plánování nikdy moc nebyl."

"Ještě dobře, že s tebou pojedu já. Já jsem svými plány vyhlášený. Ve škole mi říkali Diagoras Plánovač."

Druss poodstoupil od růžového keře. "Nemusíš se mnou jezdit, mládenče. Orasta už nehledáme."

"Pořád je tu jeho dcerka. Bude potřebovat, aby ji někdo vzal zpátky do Purdolu."

Druss si prohrábl prokvetlý vous. "Máš pravdu. Ale podle mého jsi trouba, že se na takový podnik hlásíš."

"Taky jsem vyhlášený svým hloupým chováním," opáčil Diagoras. "Což asi bude důvod, proč ze mě neudělali generála. Myslím, že udělali chybu. V cizelovaném kyrsu a bílém plášti gana bych vypadal náramně. Hrozný pojede s náma?"

"Kus cesty. On si se Železnou maskou nic vyřizovat nemusí."

"Jsem z něj kapku nervózní."

"Samozřejmě," odušil Druss s úsměvem. "Oba jste válečníci. Něco v tobě by si ho chtělo vyzkoušet."

"Asi budeš mít pravdu. Myslíš, že on to cítí stejně?"

"Ne, mládenče. On se už nepotřebuje proti nikomu prosazovat. On ví, kdo je a co dokáže. Ty jsi skvělejší a velice odvážnej bojovník, Diagore. Skilgannon je smrtelně nebezpečnej."

Diagoras pocítil krátký záchvěv podráždění, ale potlačil ho. Druss vždycky říkal to, co si myslel, bez ohledu na následky. Diagoras se na něho zadíval a zazubil se, jak se mu vrátila dobrá nálada. "Ty do medicíny nikdy nedáváš med, vid', Drusse?"

"Ne."

"Ani nepoužíváš milosrdný lží?"

"Nevím, co to je."

"Žena se tě zeptá, co si myslíš o jejích nových šatech. Ty se na ni koukneš a řekneš si: 'Vypadáš v nich tlustá a staromódní.' Pověš jí to? Nebo si najdeš milosrdnou lež jako... 'To je moc hezká barva', nebo 'Vypadáš úžasně'?"

"Nebudu lhát. Řeknu jí, že se mi ty šaty nelíbí. Teda ne že by někdy nějaká žena chtěla znát můj názor na to, jak vypadá."

"To je mi překvapení. Už chápu, proč nejsi známý jako Druss Milenec. No tak dobře, zeptám se tě jinak. Souhlasíš s tím, že ve válce je nutný oklamat nepřítele? Kupříkladu ho přimět, aby si myslel, že jsi slabší, než doopravdy jsi, abys ho vylákal ke zbrklému útoku?"

"Pochopitelně."

"Takže nepříteli se lhát smí?"

"Á, mládenče, připomínáš mi Siebena. On tyhle debaty zbožňoval a obracel slova a nápady kolem dokola, až všechno, čemu jsem věřil, vypadalo jako největší pitomost na světě. Měl se dát na politiku. Já řekl, že zlu je třeba se vždy postavit. On na to: 'Ale to, co je zlé pro jednoho, může být dobré pro druhého.' Vzpomínám si, jak jsme se jednou byli podívat na popravu vraha. Sieben tvrdil, že tím, že ho zabijeme, pácháme zlo stejně velký, jako bylo to, co spáchal on. Říkal, že ten zabiják by jednoho dne mohl zplodit dítě, který by bylo dobrý a vznešený a změnilo by svět k lepšímu. Tím, že ho zabijeme, možná připravíme svět o spasitele."

"Možná měl pravdu," poznamenal Diagoras.

"Možná měl. Jenomže kdybychom se touhle filozofií řídili, nikdy bychom nemohli nikoho potrestat za žádný zločin. Mohl bys namítat, že když vraha zavřeš, místo abys ho oběsil, též mu tím zabrániš setkat se se ženou, s níž by to dítě zplodil. Tak co dělat? Pustit ho? Ne. Muž, který schválně připraví o život jiného, ztrácí ten svůj. Cokoliv jiného by znamenalo výsměch spravedlnosti. Vždy jsem rád poslouchal, jak Sieben nadává na to, jak to na světě chodí. Mluvil a mluvil, až sis začal myslet, že černý je bílý, noc je den a sladký je kyselý. Byla to skvělá zábava. Ale nic víc. Lhal bych nepříteli? Ano. Lhal bych příteli? Ne. Jak to ospravedlním? Nijak."

"Myslím, že to docela chápu," prohlásil Diagoras. "Když tě o názor požádá přítelkyně v ošklivých šatech, upřímně jí odpovíš a zlomíš jí srdce. Ale když za tebou přijde nepřítelkyně v ošklivých šatech, řekneš jí, že vypadá jako královna."

Druss se uchechtl a pak propukl v hromový smích. "Ach, mládenče," vyhrkl. "Na tuhle cestu se začínám těšit."

"Jsem moc rád, že aspoň jeden z nás," zabručel Diagoras.

##

Servaj Das byl opatrný člověk, pečlivý ve všem, co dělal. Zjistil, že důraz na podrobnosti je nejdůležitějším faktorem úspěchu v každém podnikání. Původně byl stavitel a naučil se, že bez dobrých základů i ta nejkrásněji postavená budova spadne. Ve vojsku brzy přišel na to, že tentýž princip lze použít i na vojáky. Nezasvěcenci byli přesvědčeni, že

meče a šípy jsou pro vojáka nejdůležitější nástroje. Servaj Das věděl, že bez dobrých bot a brašny plné jídla se neobejde žádné vojsko.

Nyní seděl v pokoji na naashanském vyslanectví, hleděl na přístav a přemýšlel o rozkazech, které mu přinesl holub. Měl rychle najít a zabít jednoho muže.

Jak mohl člověk věnovat pozornost detailům, když rozkaz kladl důraz na rychlost? Rychlost téměř vždycky vedla k problémům. Za normálních okolností by Servaj toho muže několik dní pozorně sledoval, zjistil, jak se chová, poznal jej i způsob, jak uvažuje. Tak by mohl lépe posoudit, jak ho zprovodit ze světa, zda jedem, nožem nebo škrticím drátem. Servaj dával přednost jedu. Občas, když někoho sledoval a pozoroval jeho zvyky, začal mít oběť rád. Nikdy nezapomněl na kupce, který se vždy zastavil na rohu a pohládl starého psa. Servaj usoudil, že muž, jenž se slituje nad prašivým psem, kterého nemá nikdo rád, musí mít laskavé srdce. Kupec psovi často dával zbytky jídla. Servaj si povzdychl. Musel ho uskrtit, když jed selhal. Nebyla to právě příjemná vzpomínka. Servaj si nalil do sklenice víno s vodou, napil se, vstal a protáhl se. V zádech mu uspokojivě křuplo. Postavil sklenici na stůl, propletl prsty a zapraskal klouby. Ne, jed je mnohem lepší. Pak se nemusel dívat na to, jak oběť umírá.

Zvedl kousek pergamenu a znovu si přečetl zprávu. "Zabij ho. Nejrychleji. Vezmi meče."

Servaj neměl radost.

Tohle nebyl nějaký protivný politik, změkčilý, tlustý a slabý. Ani kupec neuvyklý násilí. Tady se jednalo o Hrozného.

Servaj sloužil u vojska během povstání. Na jeden okamžik nikdy nezapomene, a to když Skilgannon bojoval se šermířem Agasarsisem. Jako obyčejný voják Servaj neznal důvody toho souboje, ale šuškal se, že to, jak si je Skilgannon blízký s královnou, rozzlobilo knížete Baliela. Žárlivost vybublala na povrch, když Skilgannon málem zabili v bitvě u brodu. Balielovy oddíly se záhadně stáhly zpět a nechaly Skilgannona a jeho jízdní kumpanii samotné uprostřed nepřátelského protiútku. Baliel údajně tvrdil, že špatně pochopil rozkazy. Královna ho zbavila hodnosti maršála pravého křídla. Rozzuřený a zahorklý Baliel začal rozhlašovat, že Skilgannon celou porážku zosnoval, aby ho znevažil. V příštích týdnech hořkost narůstala, až si nakonec slavný šermíř Agasarsis - Balielův věrný sluha - našel záminku Skilgannona vyzvat.

Nebyl první. V prvních dvou letech povstání s Hrozným zkrřížilo meče sedm dalších šermířů. Přežil jen jeden a ten přišel o pravou ruku. Agasarsis však byl jiný. Ve svých jedenatřiceti letech vybojoval šedesát soubojů. Jeho schopnosti byly vyhlášené a onoho dne v táboře panovalo vzrušené očekávání. A také neklid. V té době mělo královnino vojsko třicet tisíc mužů a ne všichni mohli působivý střet sledovat. Nakonec tahali losy. Servajovi za jeho propustku na zápas nabídli dvacet stříbrníků, on to však odmítl. Takovéto souboje byly velice vzácné a on si ho nechtěl nechat ujít.

Ráno pršelo a země byla podmáčená a zrádná, ale v poledne již jasně svítlo slunce. Tisícovka mužů, jimž se dostalo té výsady, že mohli souboj sledovat, vytvořilo veliký kruh asi dvě stě stop v průměru. Skilgannon dorazil první. Prošel řadami čekajících mužů, stáhl si kazajku a začal se rozcvičovat.

V té době již Servaj studoval lidské chování. Hledal u generála známky nervozity, jenže žádné nenašel. Objevil se Agasarsis. Byl mohutnější než Skilgannon, a když si svlékl košili, vypadal přímo děsivě. Oba na temeni nosili hřeben vlasů označující mistry šermíře, jenže Agasarsis měl také úhledně zastříženou bradku a kníry, díky čemuž vypadal hrozivěji. Došel ke Skilgannonovi a uklonil se mu, pak se oba dál rozcvičovali. Pohyby měli plynulé a synchronizované jako dva tanečníci. Náhlé zavěštění trubek ohlásilo příchod královny. Měla stříbrný hauberk a jezdecké holínky po kolena zdobené stříbrnými kroužky. Dva muži přinesli do kruhu křeslo s vysokým opěradlem a ona se do něj usadila. Havraní vlasy se jí zaleskly na slunci.

Servaj byl dost blízko, aby slyšel, co zápasníkům řekla.

"Trváš na téhle hlouposti, Agasarsisi?"

"Ano, má královno."

"Tak začněte."

"Smím vyslovit žádost, Veličenstvo?" požádal Agasarsis.

"Nemám náladu něco povolovat, ale mluv a já to zvážím."

"Moje meče jsou dobré, ale nejsou kouzelné. O Skilgannonových zbraních se však ví, že jsou vylepšené kouzly. Požaduji, aby proti mně neměl žádné nečestné výhody."

Královna se obrátila na Skilgannona. "Co řekneš ty, generále?"

"Tehle zápas je už tak pořádná hloupost, Veličenstvo, ale v tomhle má pravdu. Vezmu si jiné meče."

"Budiž tedy," pravila královna, otočila se na nejbližší vojáky, mezi nimiž byl i Servaj, a šest z nich vyzvala, ať předstoupí. "Vyndejte šavle," přikázala jim. Když poslechl, kývla na Skilgannona. "Jednu z nich si vyber." On je všechny potěžkal a poté si vybral Servajovu šavli. "Teď ty," štekla královna a velitelsky ukázala na Agasarsise.

"Já už meče mám, Veličenstvo."

"Ano, to máš. A používáš je tak často, že jsou skoro součástí tvého těla. Ty sám jsi žádal, aby protivník neměl nečestnou výhodu. Tak vybírej. A pospěš si, protože se začnu rychle nudit."

Když si Agasarsis vybral meč, oba muži se poklonili královně a přešli doprostřed kruhu. Královna dala znamení, že mají začít.

Souboj začínal pomalu. Oba zápasníci se ostražitě obcházeli a první třesnutí oceli o ocel přišlo spíš jako pokračování cvičení, které prováděli před královniným příchodem. Servaj věděl, že se oba snaží zvyknout si na nové zbraně. Ani Skilgannon, ani Agasarsis se nepokusili o smrtelný výpad. Zatím navzájem zvažovali svoje síly a slabiny. Diváci mlčeli a oba mistři dál kroužili kolem sebe. Od čepelí se odráželo sluneční světlo a při každém náhlém útoku meče kolem protivníků vytvářely trpytnou pavučinu jasu. Půda byla kluzká a zrádná, ale oni zřejmě udržovali rovnováhu bez

větších nesnází. Čas běžel a pohyby se zrychlovaly a hudba řinčící oceli zvyšovala tempo. Servaj byl jako přimražený a přeskakoval pohledem od jednoho k druhému. Z obou vyzařovala sebedůvěra. Oba čekali, že vyhrají. První zásah se podařil Skilgannonovi, špičkou šavle Agasarsise škrábl na rameni. Šampion vzápětí provedl protiútok a Skilgannonovi se na trupu objevily kapky krve. Servajovi to připadalo, jako by krev kapala ze špičáků panterí hlavy, již měl bojovník vytetovanou na prsou.

Oba zápasníci byli úžasně rychlí a zruční. Vojáci uzavřeli sázky, ale nikdo z přihlížejících nekřičel a nepovzbuzoval svého favorita. Všichni diváci byli sami bojovníci a věděli, že sledují historický zápas. Oba soupeři byli dokonale vyrovnaní a Servaj si už říkal, že budou šermovat celý den. Zpola doufal, že tomu tak bude. Tak dokonale vyrovnaný souboj byl vzácný a Servaj si ho chtěl užívat, jak nejdéle to půjde.

Nicméně věděl, že to nevydrží dlouho. Čepele byly ostré jako břitva a míhaly se těsně kolem křehkých těl.

Souboj probíhal asi dvacet minut, když Agasarsis uklouzl v blátě. Jak padal, Skilgannon ho bodl do levého ramene. Šampion dopadl na zem, překulil se a vyskočil právě včas, aby odrazil sek, který by jej byl připravil o hlavu. Vrh s na Skilgannona, ramenem ho udeřil do prsou a odhodil ho zpátky. Oba muži sebou praštili o zem.

Na královnin rozkaz herold zadul na křivý roh.

K bojujícím přiběhli dva vojáci s ručníky. Válečníci zabodli šavle do země a vzali si ručníky. Agasarsis si otřel pot z čela a potom si ručník přitiskl na hlubokou ránu v levém rameni. Skilgannon k němu došel. Servaj neslyšel, co mu pověděl, ale Agasarsis rozzlobeně zavrtěl hlavou. Servaj hádal, že se ho Skilgannon ptal, zda bylo jeho cti učiněno zadost.

Královna po chvíli opět nechala zatroubit na roh a oba bojovníci se znovu chopili šavlí a začali se obcházet. Souboj vstoupil do poslední fáze. Pro Servaje to bylo fascinující. Oba soupeři byli unavení, ale Agasarsisovi se v očích zračilo zoufalství. Do myšlenek mu pronikly pochybnosti a vysávaly mu sebedůvěru. Aby to napravil, vrhl se do několika zbrklých útoků. Skilgannon se chvíli bránil, a když přišel smrtící výpad, byl tak náhlý, že mnoha divákům unikl. Agasarsis zaútočil. Skilgannon výpad vykryl a otočil čepel kolem Agasarsisovy. Oba muži odskočili. Agasarsisovi z proťaté krční tepny vytryskla krev. Šampion se snažil udržet na nohou, ale podlomila se mu kolena a on klesl na zem. Servajovi došlo, že během krytu Skilgannon přejel hrotem šavle protivníkovi přes hrdlo.

Agasarsis přepadl na zem.

Skilgannon pustil šavli a vrátil se ke královně. Uklonil se a Servaj viděl, že se tváří vážně a v očích má hněv.

"Agasarsis byl nejlepší velitel jezdeckta, jakého jsme měli, Veličenstvo," procedil mezi zuby. "Tohle byla bláhovost."

"To byla," souhlasila královna. "A zde je muž, který je za to zodpovědný." Pokynula heroldovi, jenž dvakrát zatroubil.

Objeví se dva královnini důvěryhodní strážci Askelus a Malanek a přivádějí spoutaného muže. Měl vypichnuté oči a obličej pokrytý krví, ale Servaj i tak poznal knížete Baliela. Kníže žalostně vzlykal.

Askelus ho přivlekl k padlému Agasarsisovi. Královna vstala z křesla a přešla doprostřed kruhu. "Válku jsme téměř vyhráli," pronesla zvučným hlasem. "A proč? Díky vaší odvaze a věrnosti. Jianna nezapomíná na ty, kdo jí věrně sloužili. Jenomže tento tvor," zvolala a ukázala na zuboženého Baliela, "všechnu vaši kuráž ohrozil. Má vděčnost přátelům je nekonečná. A mí nepřátelé pokaždé zjistí, že moje pomsta je rychlá a smrtící." Askelus vytáhl meč a vrazil ho oslepenému muži do břicha. Umírající vyrazil příšerný výkřik. Servaj viděl, jak Askelus otáčí mečem v ráně a pak ho vytrhává ven. Rozpáraný Baliel se zhroutil na zemi a začal se svíjet v záchvatu nové bolesti. Královna dovolila, aby to chvíli pokračovalo, a pak dala znamení Askelovi. Voják prohnal meč Balielovým krkem. Rozhostilo se naprosté ticho. "Tak zemřou všichni zrádci," oznámila královna a kdosi vykřikl: "Jianna! Jianna!" Servaj si všiml, že to byl bývalý šermíř Malanek. Další muži se řídili jeho příkladem ale pokřik nebyl příliš nadšený. Jianna pozvedla ruce, aby je umlčela. "Když jsme dobyli Perapoli, každý muž v mém vojsku dostal tři zlatáky na znamení mé lásky a vděčnosti."

Ted' začal pokřik doopravdy. Servaj jásal s ostatními. Tři zlatáky byly malé bohatství. Ale jak tak křičel, podíval se Servaj na Skilgannona. Generál se tvářil ustaraně.

Servaj se probral ze vzpomínek a vrátil se k problému, který musel řešit. Hrozný byl odsouzen k smrti a Servaj měl rozhodnout, jakým způsobem poprava proběhne.

Měl pod svým velením několik velice dobrých šermířů, jenomže Agasarsisovi se žádný nevyrovnal. Skilgannon bydlel u Červeného jelena. Tam nebude možné dát mu do jídla jed.

Servaj svůj problém důkladně rozebral. Bude nutné na generála zaútočit. Pět, možná šest mužů. A dva s kušemi budou schováni poblíž. I tak to bylo nebezpečné. Bude muset navštívit alchymistu. Budou-li šipky v kuších namočené v jedu tak i kdyby Skilgannon z přepadení vyvázl, zemře později.

Jak tedy zařídí, aby Skilgannon přišel na místo své popravy?

13

U ČERVENÉHO JELENA SKILGANNON S POTĚŠENÍM zjistil, že dva kupci se odstěhovali z pokoje s výhledem na přístav. Zaplatil Shivasovi vydrídušské čtyři stříbrňáky za dvě noci, odebral se do pokoje a zavřel za sebou dveře. Nějak si neuvědomil, že tolik touží po samotě. Vítal i tlumený hluk ze šenku dole, protože zdůrazňoval, že je nyní sám. Sundal Meče noci a dne, hodil je na postel, otevřel okno a zadíval se na moře.

Opětovné setkání se Stařenou bylo tvrdé - vyvolalo na povrch věci, na něž by raději zapomněl. Té noci v něm něco zemřelo spolu s Molaire a Sperianem. Ani nevěděl, co to bylo. Možná dětství. Nebo nevinnost. Ať to bylo cokoli, jeho srdce zvadlo jako květina na mraze.

Naplánování útěku z města trvalo několik dní. Každý nápad, s nímž přišel, dopodrobna probrali a zamítli. Stařena navrhla, že je bránou proveze na naloženém voze, schované pod pytlí zrní. Skilgannonovi se tenhle nápad nelíbil.

Kdyby byl bránovým kapitánem, nechal by prohledat všechny vozy. Mluvili o tom, že se rozdělí a později se sejdou v Delianském lese, jenže hrozilo příliš velké nebezpečí, že se navzájem ztratí. Nakonec se rozhodli pro prostý klam. Stařena vyrobila postroj, který si Jianna dala pod sepranou a otrhanou kytli. Kožené řemeny jí visely na záda. Stařena potom Jianně ohnula levou nohu v koleni a pevně jí přivázala kotník ke stehnu. Jianna si stěžovala na nepohodlí. Stařena jí pak ovinula obvazem stehno a lýtko, takže bylo vidět jenom koleno. Stařena velice obratně vylepšovala převlek. S pomocí částečně sražené krve přilepila na koleno malé proužky prasečí kůže. Skilgannon to celé užasle pozoroval. Když skončila, koleno vypadalo jako pahýl pokrytý hnisajícími a krvácejícími boláky. Totéž Stařena zopakovala u Skilgannona. Jemu ohnula levou ruku za záda a přitiskla mu ji mezi lopatky. Z bílého vosku a ohavně páchnoucího balzámu mu také vytvořila na levé tváři tři dlouhé jizvy. Když mu udělala ještě klípec na oko, Skilgannon se podíval do prasklého zrcadla. Obličej, který v něm uviděl, jako by poškrábal medvěd. Nakonec Stařena ostříhala Jianně obarvené vlasy, takže jí zůstal krátký, chlapecký účes.

Dala jim hodinku, aby si zvykli na právě získané znetvoření. Jianna si zacvičila se starými berlami. Skilgannon jenom čekal. V ohnuté a přivázané ruce mu bolestivě pulsovalo.

Nakonec vyjeli na Stařenině voze. Zastavila asi tři sta kroků od Východní brány. Už se tu řadily zástupy prosebníků, čekajících až je vpustí na dvouhodinovou cestu k mafistánskému chrámu a každoročně ukazované Truhlici relikvií. Pokud Skilgannon věděl, k žádnému zázraku už nedošlo celá léta, jenže to nemocným a chromým nevadilo. Každý rok podnikali tuhle cestu a poklekali před kostmi blahoslaveného Dardaliona a vybledlými rukavičkami uctívané dámy. Nejbohatší prosebníci směli políbit lem roucha, jež údajně nosíval nesmrtelný válečník Stříbrná ruka, jehož skon před dvěma tisíci lety způsobil, že vykvetl uschlý strom.

Už se skoro stmívalo, když Skilgannon seskočil z vozu a neohrabaně pomohl dolů i Jianně. Ta málem upadla a zaklela. Stařena jí podala berle. Jianna si je vzala a pomalu se postavila do řady. Skilgannon se zařadil hned za ni a napjatě čekal.

Strážní u brány každého zastavovali a vyslýchali všechny mladé ženy. Ve stínu pod bránou Skilgannon zahlédl tři muže. Stáli tam a pozorně si prohlíželi dav. Postavil se vedle Jianny a poklepal ji po rameni. "Vidím je," šeptla.

"Znáš je?"

"Jednoho z nich. Jdi dál."

Když se Skilgannon přiblížil ke strážím, toužil sevřít jílec meče. Sklonil hlavu a šoural se s ostatními. Jeden strážný se před ně postavil a upřeně se zadíval na Jiannu. Naklonil se blíž, vyhrnul jí kytli a zase ji pustil. "Co se ti stalo?" zeptal se soucitně.

"Přejel mi ji vůz s vínem," odpověděla chraplavým hlasem.

"I relikvie těžko zajistí, že ti vyrostete nová, holka."

"Já jenom chci, aby mi přestala zelenat a páchnout," odvětila Jianna. Muž couvl a snažil se zakrýt odpor.

"Tak běž dál. A kéž ti bohové požehnají," vybídl ji.

Jianna se opřela o berle a následovala lidi před sebou. Skilgannon ji už chtěl následovat, když ze strážnice vyšel Boranius. Skilgannona se zmocnil příšerný vztek, ale potlačil ho. Teď není vhodná chvíle, říkal si. Zaskřípal zuby a prošel bránou na dvůr. Oči upíral na okraj vzdáleného Delianského lesa.

Smích ze šenku dole ho vrátil do přítomnosti. Začala hrát hudba a lidé tleskali do rytmu. Očividně tam probíhala nějaká zábava, ale Skilgannon nijak netoužil se jí zúčastnit.

Svlékl si kazajku, košili a nohavice a natáhl se na postel. Teprve pak si všiml velkého zrcadla na stropě. Zíral na tetovaného muže, jenž se v něm odrážel, a zadíval se do chladných modrých očí svého dvojníka. Po idealistickém mládíčkovi, jenž uprchl do lesa s odbojnou princeznou, nebylo ani stopy. Mimoděk ho napadlo, čím by se stal, kdyby se nebyl setkal s Jiannou. Byl by spokojenější? Byli by Greavas, Molaire a Sperian ještě naživu? Byla by Perapole vzkvétající město plné šťastných lidí?

Zdola se ozval jásot. Pak začala nějaká žena zpívat, měla vysoký, čistý, nádherný hlas. Zpívala starodávnou baladu o tom, jak se válečník vrací domů a hledá svou první lásku. Skilgannon se zaposlouchal. Píseň byla přehnaně sentimentální, verše ufnukané, a přece do ní zpěvačka vložila velkolepost, jež překonávala falešný sentiment. Jako by nabízela nový pohled na lásku a její moc, dodávala vznešenost mužově konečné oběti.

Když píseň skončila, bylo chvíli ticho, pak zazněl hromový potlesk. Skilgannon se zhluboka nadechl a zavřel oči.

Je-li láska mořem, po němž chrabří plují,
měli bychom vítat, když bouřné větry dují
a vlny vysoké k nebi se vzpínají.

Dosud pořádně nevěděl, co je to láska. Jianna mu naplnila srdce. Ještě i teď tomu tak bylo. Je tohle láska, o které zpívají trubadúři? Nebo je to jenom směsice touhy a zbožňování? Vzpomínky na chvíle poklidné harmonie s Dajan mu zvedly náladu a zároveň prohloubily jeho smutek. Byla to láska? Pokud ano, byl to docela jiný cit než ten, jaký choval k Jianně. Na tyto otázky nenalézal odpovědi. V klášteře se jimi mučil každý den.

Vstal z postele a došel ke stolku s umyvadlem před oknem. Nalil si pohár vody a napil se. Snažil se vyhnat z hlavy myšlenky na minulost.

Zaslechl zavrzat prkno přede dveřmi a otočil se. Někdo zaklepal. Skilgannon pocítil podráždění. Na Drussa bylo zaklepání příliš tiché, ten by zabušil na dveře a zavolal na něj. Nejspíš to bude ten malý Rabalyn. Skilgannon doufal, že znovu nepožádá, aby mohl jet s nimi.

Došel ke dveřím a otevřel je.

Venku stála Gárianne. Držela láhev vína a dvě prázdné sklenky. Oči jí svítily a tváře hořely. Když otevřel, protáhla se

kolem něj, postavila sklenky na stůl u postele a nalila do nich červené víno. Jednu zvedla, zhluboka se napila a přešla k oknu.

"Miluju moře," pravila. "Jednoho dne nastoupím na loď a všechny je nechám na břehu. Můžou se hádat mezi sebou. Pak budu volná."

Skilgannon ji jenom mlčky pozoroval. Sundala si kazajku a pod ní měla tenoučkou košilku, která jí lnula k tělu. Kožené kamaše měla také obepnuté, takže pro představivost už nezbývalo moc místa. Skilgannon odvrátil pohled.

Garianne se k němu otočila a pak mu přinesla víno. "Já nepiju," ohradil se.

"Piju, abych byla sama," vysvětlila mu trochu šislavě. "Je to nádherný pocit, být sama. Žádné hlasy. Žádné požadavky. Žádné protivné ječení a prošení. Jenom ticho."

"Já jsem taky rád sám, Garianne. Teď bych se chtěl zeptat, co ode mne chceš, ale vím, že nemáš ráda otázky."

"Ale mně otázky nevadí. Ne, když jsem to já. Ne, když jsem sama. Když jsou se mnou oni, na každou otázku začnou všichni mluvit naráz. Nedokážu přemýšlet. Začne mě hrozně bolet hlava. Je to nepříjemné. Chápeš?"

"To tedy nemůžu říct. Kdo je s tebou?"

Došla k posteli a posadila se. Ze sklenic v jejích rukou vyšpláchlo víno. Opatrně postavila sklenky na stůl. "Nechci o nich mluvit. Chci si jenom užít tuhle chvíli klidu."

Vstala, mírně se zakymácela a začala si rozvazovat tkanice. Shrnula si kamaše přes boky, zase se posadila a tahala nohavice přes kotníky. Skilgannon si k ní přisedl. "Jsi opilá," podotkl. "Tohle nechceš udělat. Běž si lehnout a vyspi se. Půjdu se projít a nechám tě... aby ses těšila ze soukromí."

Objala ho kolem krku. "Nechod'," požádala tiše. "Chci být sama ve své hlavě, ale ne tady. Tady se potřebuju někoho dotýkat, někoho držet. Potřebuju, aby někdo držel mě. Alespoň chvíli. Pak půjdu spát. Pak budu znovu Garianne a budu je v sobě dál všechny nosit. Nejsem opilá, Skilgannone. Teda ne moc." Naklonila hlavu a zlehka ho políbila na rty. Neodtáhl se. Políbila ho znovu, tentokrát vášnivěji.

Zdi, které kolem sebe během tří let abstinence vybudoval, se v mžiku zhroutily. Vůně jejích zlatých vlasů, vlahé rty a hebká, teplá kůže ho přemohly.

Všechny obavy a lítost zmizely. Svět se scvrkl, až pro něj existoval pouze tento pokoj a tato žena. První milování bylo prudké a rychlé, druhé pomalejší, potěšení z něj bylo delší. Odpoledne se překlono k večeru a po něm přišla noc. Nakonec, když vyčerpal všechny vášně, si Skilgannon lehl na záda. Garianne si mu položila hlavu na rameno, levou nohu mu přehodila přes stehno a usnula. Skilgannon ji pohladil po vlasech a políbil na temeno. Ona zamumlala a odkulila se od něj. Skilgannon tiše vstal, přikryl ji a sám se oblékl. Přehodil si Meče noci a dne přes rameno a vyšel z pokoje.

###

O něco dříve toho odpoledne seděl Diagoras v šenku naproti Drussovi. Plánovali cestu do Pelucidu a probírali, jaké zásoby budou potřebovat. Jednou z potíží bylo, že Druss neuměl jezdit. Pěšky by jim to trvalo dvakrát déle a navíc by museli nést víc jídla. Diagoras to staršímu válečníkovi trpělivě vysvětlil, načež Druss jen pokrčil rameny a usmál se. "Když jedu na koni, je to bolestivý pro mě i pro něj. V sedle vedle mě vypadá i pytel zrní půvabně. Já jdu po svých, mládenče."

Právě v té chvíli Garianne, která mlčky seděla vedle nich a tvářila se nevzrušeně, odložila sklenici s vínem a přešla ke stupínku na druhém konci šenku.

"Myslím, že chce zpívat," pravil Druss se širokým úsměvem.

"Tady ji nikdo neuslyší," opáčil Diagoras a rozhlížel se po nacpaném šenku plném mluvících, smějících se, hádajících se a v kostky hrajících mužů.

"Nechtěl by sis vsadit?" zeptal se ho starší válečník.

"Ne. Kdykoliv se o něco vsadím s tebou, pokaždý prohraju."

Garianne si na stupínek přinesla židli, postavila se na ni a zvedla ruce ke stropu. Diagoras se na ni toužebně zadíval. Drenajského důstojníka odjakživa přitahovaly dlouhonohé ženy - a Garianne byla navíc velice krásná. Několik mužů si ji všimlo, jak tam stojí, a šťouchlo do svých sousedů. V místnosti se rozhostilo ticho.

A Garianne začala zpívat.

Byla to jedna z Diagorových oblíbených balad, z níž se mu vždycky stáhlo hrdlo. To, jak ji podala Garianne, bylo přímo srdceryvné. Všichni v šenku seděli jako přimrazení. Když dozpívala, dala ruce dolů a sklonila hlavu. Chvilí bylo ticho. Pak zazněl bouřlivý potlesk. Garianne se vrátila ke stolu, sebrala láhev vína a dvě sklenice a odešla z šenku. Potlesk se nesl za ní.

"Kam jde?" podivil se Diagoras.

Druss pokrčil rameny a tvářil se poněkud ztrápeně. Přivolał si šenkýřku a objednal další láhev lentrijského červeného. "Na co potřebuje dvě skleničky?" pokračoval Diagoras.

"Je to neobyčejná holka," prohlásil Druss. "Mám ji moc rád."

"Já ji mám taky rád. Ale proč mi neodpovídáš?"

"Protože to není moje starost, mládenče. Její život je její věc, může si dělat, co chce."

"Neřekl jsem, že ne. A teď jsem opravdu zmatený." Náhle mu to došlo. "Aha," vyhrkl. "Už to chápu. Má schůzku. Šťastnej chlap." Nálada se mu vzápětí zhoršila, jak uhadl totožnost dotyčného šťastlivce. Tiše zaklel. "Řekni mi, že nešla hledat Skilgannona," požádal.

"Nerozčiluj se," nabádal jej Druss. "Kdybys byl nahoře v pokoji ty a on tady dole, šla by za tebou. Nejde o muže. Kdyby tady nebyl ani jeden z vás, byla by si vybrala někoho z krčmy."

"Tebe?" zeptal se Diagoras.

"To ne," ujistil ho Druss a suše se zasmál. "Hrome, mládenče, i moje boty jsou starší než ona. A není tak opilá, aby

chtěla ošklivýho staříka. Tak co jsi to povídal o těch zásobách?"

Diagoras se zhluboka nadechl a pokusil se - neúspěšně - vyhnat Garianne z hlavy. "Co takhle vůz? Bryčku. Ta jezdí rychle a ty bys ji mohl řídit."

"Ano, vůz by se hodil," souhlasil válečník.

Diagoras už chtěl promluvit, když se podíval za Drussa a zazubil se. "Koukni, co tady máme, příteli. Do řady se postavil nový válečník." Druss se otočil. Mířil k nim Rabalyn. Měl na sobě novou zelenou halenu ze silného sukna a jelenicové kamaše. Halena měla na ramenou lesklé kožené proužky. Po boku měl mladík tesák s kostěnou rukojetí a starý meč v odřené kožené pochvě.

"Chystáš se do války, Rabalyne?" zeptal se ho Diagoras. Mladík chvíli jenom mlčky stál a tvářil se rozpačitě. Pak se pokusil posadit. Pochva udeřila do židle a jilec meče se zvedl a uhodil ho do podpaždí. Rabalyn si upravil meč a celý rudý se usadil.

"Ukaž mi ty zbraně," požádal Druss. Rabalyn vytáhl nůž a položil ho na stůl. Druss ho potěžkal a prohlédl čepel. Tesák byl dvoubřitý a zahnutý do tvaru půlměsíce. "Moc dobrá ocel," pochválil válečník. "A meč?" Rabalyn ho vytáhl z pochvy. Jilec byl z leštěného dřeva a hlavice z těžké mosazi. Čepel byla poškrábaná a poďobaná. "Gothirská pěchota. Ta věc je nejspíš starší než já," prohlásil Druss. "Ale dokud si nepořídiš lepší, bude ti sloužit dobře. Jak jsi k tomu přišel?"

"Bratr Lucern mi dal peníze. Rozhodl jsem se, že ve městě nezůstanu."

"Kam půjdeš?" vyptával se Druss.

"Nevím. Říkal jsem si, že bych mohl jet s vámi." Rabalyn se pokoušel mluvit sebevědomě, avšak bídě selhal.

"To by nebylo moudré, Rabalyne," řekl válečník. "Ale nechám to na tobě."

"Opravdu?"

"Běž si trochu odpočinout. Večer si o tom ještě promluvíme. Teď však potřebuju probrat něco důležitého s Diagorem."

"Děkuju, Drusse. Děkuju!" vyhrkl Rabalyn šťastně. Vrátil zbraně do pochev a vydal se ke schodům.

"To bylo hezký," podotkl Diagoras. "Možná bychom si měli vzít i nějaký štěně a tlupu minstrelů."

"Tohle město se brzy ocitne v obležení," zabručel Druss. "Přijdou Naashaňané. Tady nebude v o nic větším bezpečí. Mohla by se tu z toho stát druhá Perapole."

"To není moc pravděpodobný," štkl Diagoras. "Nebudou s sebou mít Hrozného."

Druss přimhouřil světlé oči. "Jsi chytřej chlap. Víš, že nic, co se v tom městě událo, se nemohlo stát bez přímých rozkazů královny."

"Takže on je podle tebe nevinný?"

"Pche! Nevinný? Je někdo z nás nevinný? Byl jsem tady před pětadvaceti lety. Zúčastnil jsem se útoku na město. Zabil jsem muže, kteří bránili svou zemi a své milované. Žádný válečník není nevinný, mládenče. Já Skilgannona nehájím. To, co se stalo v Perapoli, bylo zlé a každému, kdo se toho vraždění účastnil, to vrhlo na duši stín. Rabalyn je milej kluk. Se mnou bude ve stejném bezpečí, jako by byl tady. A má taky kuráž. Když zkříženci zaútočili, poslal jsem ho na strom. On slezl dolů a přišel mi na pomoc. Časem z něj bude skvělejší chlap."

Diagoras se narovnal. "Z toho, co jsi mi řekl, má Železná maska sedmdesát chlapů. Podle všeho, co jsme o něm zjistili, když pobýval tady v Mellicane, je tvrdý a nelitostný. Jeho muži zrovna tak. V pelucidské pevnosti je stovka dalších bojovníků, většinou Nadirů. Jak víš, jsou to zuřiví rváči. A taky moc rádi mučí zajatce. Sto sedmdesát nepřátel, Drusse. Kolik času podle tebe bude Rabalyn mít, aby se z něj ten skvělejší chlap stal?"

Druss mlčel. Diagoras vstal. "Tak dobrá, Drusse, půjdu se zeptat na ten vůz a koupím nějaký zásoby. Pár dní to zabere. Musíme počkat, než se situace ve městě uklidní. Uvidíme se tu zítra večer."

Mladý drenajský důstojník vyšel do houstnoucího soumraku. Vzduch byl svěží a chladný a od moře vál lehký váněk. Na nábreží stálo několik nevěstek připravených k večerním obchodům. Diagoras si jich nevšímal, zašel na kraj hráze a přemýšlel o cestě, jež je čekala. Mohl ses vrátit domů, říkal si. Zpátky do Drenanu a k životu plnému zahálky a radostí. Místo toho se chystal na cestu do nebezpečné divočiny. Druss ho označil za chytrého. Tohle dobrodružství moc chytré nebylo, jenže bylo to dobrodružství a Diagoras v posledních čtyřech letech žádné pořádné dobrodružství nezažil. Skelnský průsmyk byl děsivý a velká část jej si opravdu přála, aby se tam nebyl ocitl. Na druhou stranu to bylo nejvíce vzrušující období jeho života. Jako hladová vrána se nad ním vznášela vyhlídka na smrt a díky ní si uvědomoval, jak je život sladký. Každý nádech byl radostí, považoval si každého okamžiku. A když nakonec zvítězili a on přežil, zažil přivál euforie a radosti, jemuž se nic nevyrovnalo. Od té doby se tomu pocitu nic ani zdaleka nevyrovnalo.

V té chvíli z okna nad sebou zaslechl vzrušený výkřik mladé ženy. No, skoro nic, pomyslel si s úsměvem. Úsměv pohasl, když si uvědomil, že ta žena nejspíš byla roztomilá Garianne.

"Můžu pro tebe taky tak křičet," ozval se čísi hlas. Diagoras se obrátil. Přiblížila se k němu jedna z nevěstek, dívka s dlouhými tmavými vlasy. "Mám pokoj nedaleko," zavrkala a předvedla dobře nacvičený úsměv.

Diagoras ji vzal za ruku a políbil. "To určitě ano, miláčku. A určitě by to byl úžasný zážitek. Žel, povinnost volá. Snad někdy jindy."

Její úsměv byl náhle přirozenější. "Jsi velice zdvořilý."

"Jenom v přítomnosti krásy," odvětil.

Žena v místnosti nad nimi znovu vykřikla. Diagoras se náhle zasmál a uchopil mladou nevěstku za loket. "Povinnost může počkat," prohlásil. "Toužím po chvíli ve tvé společnosti."

"Nebudeš toho litovat," slíbila mu.

14

RABALYN UŽ HODINU SEDEĚL NA LAVICI U ČERVENÉHO jelena a díval se, jak Druss seká dříví. Používal jednobřitou sekeru na dlouhém toporu a pracoval metodicky a s neobyčejně úspornými pohyby. Pokaždé když sekera dopadla, poleno se rozštípl. Druss pak smetl naštipaná polínka ze špalku, jež používal k sekání, zlehka zasekl sekeru do nového polena a zvedl ho na špalek. Pohybem zápěstí čepel uvolnil, zvedl ji nad hlavu a rozsekl další poleno. Všechno to bylo rytmické a působivé. Když byla hromada vedle špalku dost vysoká, Rabalyn slezl ze sedátka a odnesl dříví ke stěně hostince, kde je pečlivě naskládal k ostatním.

Po hodině si Druss udělal přestávku. Byl do půli těla nahý a tělo se mu lesklo potem. Rabalyn doma poznal pár siláků. Těla měli obvykle dobře tvarovaná, svaly na hrudi a břicho měli jasně vyrýsované. Druss takový nebyl. On byl jenom mohutný. Pas měl silný a na ramenou se mu vyboulovaly svaly. Nebylo na něm nic ani vzdáleně estetického. Pouze z něj vyzařovala síla.

"Proč tohle děláš?" zeptal se Rabalyn, když se válečník napil vody.

"Nerad lenoším."

"Platí ti za to Shivas?"

"Ne. Děláám to pro radost."

"Nechápu, jak může někomu dělat radost štípání dřeva."

"Uklidňuje mě to, mládenče. A udržuje to sílu. Uslyšíš chlapy, jak si povídají o umění boje s mečem, nožem, sekerou nebo holí. Většina lidí si myslí, že to dělá válečníka velkým. Není to pravda. Velcí válečníci jsou ti, kteří vědí, jak přežít. A aby muž přežil, musí být silný. Potřebuje výdrž. Mnoho mužů je rychlejších než já. Obratnějších. Ale jen málokterý vydrží dýl než já."

Rabalyn se na něj zadíval a všiml si jizev na hrudi a pažích. "Ty jsi byl vždycky válečník?" zeptal se.

"Ano. To je moje velká slabost," přiznal Druss s lítostivým úsměvem.

"Jak to může být slabost? To nedává smysl."

"Nenech se oklamat vzhledem, chlapče. Silní muži stavějí budoucnost: hospodářství, školy a města. Vychovávají děti a každý den tvrdě dřou. Vidiš tady ten strom? Má nejmíň dvě stě let. Začal jako semínko a musel zapustit kořeny do země. Zápasil o přežití - aby vydržel dokud mu nevyroste první lístek. Ožírali ho slimáci a brouci, veverky mu okusovaly měkkou kůru. Ale on se nevzdával, vytvořil si dlouhé kořeny a silnější jádro. Dvě stě let jeho opadané listy krmilo půdu. Jeho větve se staly domovem pro mnoho ptáků. Poskytoval stín zemi pod sebou. Potom přišlo několik mužů se sekerami a ani ne za hodinu ho porazili. Ti muži jsou jako válečníci a strom je jako sedlák. Už to chápeš?"

"Ne," přiznal se Rabalyn.

Druss se zasmál. "No dobrá, jednou to třeba pochopíš."

Vstal z lavice a znovu se pustil do práce. Rabalyn mu ještě hodinu pomáhal. Potom dorazil Skilgannon a Druss odložil sekeru. Stále nevypadal unavený. Skilgannon položil meče na zem a svlékl si košili. Objevil se zuřivý panter, jehož měl vytetovaného na prsou. Zvedl sekeru, postavil si na špalek další poleno a zkušeně je rozštípl. Rabalyn se posadil. Ohromil ho rozdíl v tom, jak oba muži pracovali. Druss byl samá síla a úspornost. Skilgannon do práce přidal umění. Každou chvíli, když zdvihl sekeru, s ní zatočil, až se od čepele odrazilo slunce. Pohyboval se lадně a pružně. Ač byl o něco slabší než Druss, sekání mu šlo rychle od ruky. Kde Druss občas zarazil sekeru až do špalku a musel ji vytrhnout, Skilgannon každý sek dokonale odměřil. Poleno se rozštíplo a břit téměř něžně spočinul na špalku.

U obou mužů vypadalo štípání dříví velice snadné, a přece, když se sekerou rozpřáhl Rabalyn, zakousla se do polena a musel ji vypáčit nebo poleno minul úplně a čepel se odrazila od špalku, až mu to škublo v rameni. "Pokračuj, mládenče," povzbuzoval jej Druss. "Ono to přijde."

Než Rabalyn úspěšně rozštípl asi třicet polen, paže a ramena ho pálily únavou. Druss mu řekl, ať přestane, a společně odešli ke studni. Druss vytáhl okov vody a napil se.

"Za den za dva bychom mohli vyrazit," sdělil Skilgannonovi.

Skilgannon si oblékl košili a zase si připjal meče. "Jeden chlapík v hospodě mi říkal, že v severní čtvrti jsou k mání koně. Prý bych měl zajít za nějakým Borondelem."

Druss to promyslel. "V severní čtvrti žijí hlavně Naashaňané. Bude tam pro tebe bezpečno?"

Skilgannon pokrčil rameny. "To není nikde. Ale koně potřebujeme. Diagoras říkal, že Drenajci žádné koně na prodej nemají."

"Ptal ses Shivase na toho Borondela?"

"Ano. Je to koňský handlíř."

"Ale nejsi o tom přesvědčený. Vidím ti to na očích, mládenče."

"Ne. Akorát mi přijde příliš... jednoduché, že za mnou někdo přijde a ptá se, jestli nechci koupit koně."

"Půjdu s tebou."

Skilgannon zavrtěl hlavou. "Porozhlídnu se tam. Jestli je to past, budu se snažit jí vyhnout."

##

O tom, že to je past, nemohlo být pochyb. Skilgannon to poznal hned jak opustil pozemky vyslanectví. Tak proč tam jdeš? tázal se sám sebe. Ten muž v krčmě byl Naashaňan - přestože se snažil zakrýt svůj přízvuk. Během rozhovoru si Skilgannon všiml okraje tetování pod dlouhými manžetami mužovy rudé košile. Viděl dost, aby poznal svinutou kobru, již nosili lučištníci a oštěpníci Příbřežního vojska.

Cestou se rozhlížel vpravo i vlevo. Jednou zahlédl, jak kdosi přebíhá mezi dvěma domy. Měl na sobě červenou košili. Tohle je hloupost, nadával si. Proč se ženeš do nebezpečí?

Proč ne? přišla odpověď. Najednou se Skilgannon usmál a spravila se mu nálada. Znovu uviděl Malaneka v tělocvičně bývalé akademie. "Podíváš se do zrcadla a myslíš si, že vidíš sebe. Ale tak to není. Vidiš tělo obývané

mnoha muži. Je tu šťastný Skilgannon, taky smutný, hrdý a ustrašený. Je tady dítě, jímž býval, a muž, kterým se teprve stane. Tato lekce je důležitá, protože když se ocitneš v nebezpečí, musíš vědět, který z těch mužů zrovna velí - a ještě důležitější je, že ho musíš vybrat. Jsou chvíle, kdy válečník potřebuje být zbrklý, a jindy - a to mnohem častěji - musí být opatrný. Jsou chvíle na velkou odvahu a chvíle na taktický ústup, aby se muži mohli znovu seskupit a bitvu vybojovat jindy. A stejně tak jsou chvíle, kdy je třeba zareagovat tak rychle, že ani nemáš čas přemýšlet a občas, což je ještě horší, máš příliš mnoho času na přemýšlení. Potřebuješ porozumět sám sobě, Oleku. Musíš vědět, jak v sobě najít toho pravého muže pro tu kterou chvíli."

"A jak to mám udělat?" zeptal se dychtivě čtrnáctiletý jinoch.

"Nejdřív se musíš zbavit emocí. Každý čin posuzuj pouze podle jeho významu a ne podle svého srdce. Dám ti příklad: postaví se před tebe muž a vyzve tě na pěstní souboj. Co uděláš?"

"Budu s ním bojovat."

Malanek ho plácl po hlavě. "Tak budeš už přemýšlet?" zavrčel. "Nemám tu přesýpací hodiny. Máš čas si mé otázky promyslet."

"Je ten muž sám?"

"Ano."

"Je nepřítel?"

"Dobrá otázka. Mohl by to být přítel, který se na tebe zlobí."

"Tak to bych se s ním pokusil domluvit."

"Výtečně," pochválil ho Malanek. "Jenomže on není přítel."

"Je větší nebo silnější než já?"

"Je - čistě pro příklad - stejný jako ty. Mladý, silný, sebevědomý."

"Tak to s ním budu bojovat. Neraď."

"Ano, budeš, poněvadž muž nemůže zůstat mužem, když odmítne výzvu. Potom je menší ve vlastních očích i v očích svých přátel. Důležité tady je slovo neraď. Budeš bojovat s chladnou hlavou a využiješ své schopnosti k tomu, abys souboj co nejrychleji ukončil. Správně?"

"Ovšem."

"Teď si ale představ tohle: muž - ten samý muž - právě praštil Molaire do obličeje a ona spadla. Leží tam v bezvědomí a on do ní kope."

"Zabiju ho," vyhrkl mladík.

"Právě o tomhle mluvím, Oleku. Kdo je v téhle chvíli ve velení? Kde je muž, jenž bojuje chladnokrevně a neraď a snaží se souboj co nejrychleji ukončit?"

"Kdybych viděl, jak někdo napadl Molaire, jednal bych v hněvu."

"No právě - a to by snížilo tvůj výkon. Musíš z mysli vytěsnit všechny emoce. To tě přivede k tvému pravému já. Když bojuješ, uvolni se a nech myšlenky volně plynout. Pak podaš nejlepší výkon. Vybojoval jsem mnoho soubojů, Oleku. Většina mých soupeřů nebyla tak dobrá jako já. Některé se mi podařilo nezabít. Odbrojoval jsem je nebo je zranil natolik vážně, abych mohl souboj ukončit. Jiní byli skoro stejně dobří. Ty jsem musel zabít. Ale několik, Oleku, bylo lepších než já. Jeden byl o tolik lepší, že jsem neměl přežít déle než pár okamžiků. Ti muži měli zvítězit. Ale nezvítězili. A proč? Jednoho zabila jeho pýcha. Byl si tak jistý svými schopnostmi, že bojoval samolibě. Další zemřel na svou hloupost. Podařilo se mi ho rozzlobit. Ten, který byl o tolik lepší, zemřel, poněvadž se bál mé pověsti. Když se naše čepele poprvé srazily, už se třásl. Emoce nemají v boji místo, Oleku. Proto tě naučím iluzi jiného místa. Naučíš se uvolnit svou mysl."

Skilgannon začal cestou přes město zhluboka a klidně dýchat. Už nebyl podrážděný a napjatý. Přemýšlel o tom, co ho čeká.

Vrahové věděli, kde bydlí, a proto ho mohli najít. Kdyby se před nimi pokoušel schovat, hledali by ho dál, buď ve městě, nebo na otevřené cestě. Lepší bude, když je vyhledá sám. Budou mít početní převahu, ale budou také čekat, že ho překvapí. Muž v šenku mu popsal, kde leží Borondelovy stáje. Útok tudíž přijde buď cestou tam, nebo ve stájích. Pravděpodobnější byly stáje, kde bude možné vraždu spáchat tak, aby ji neviděl nikdo nepovolaný.

To bylo nejpravděpodobnější, ale mohli na něj číhat už po cestě. Někdo s nožem nebo možná lučištník. Obojí? Asi ano. Kdyby úkladnou vraždu plánoval sám - zvlášť kdyby chtěl zabít vynikajícího šermíře - měl by po ruce nejméně tři skupiny. První by byla vyzbrojená meči nebo noži a pokusila by se zamýšlenou oběť vyřadit někde uprostřed davu. O něco blíž k domovu oběti by umístil lučištníky pro případ, že by muž unikl prvnímu útoku a utíkal zpátky. Třetí skupina by oběť sledovala z dálky, aby ji odřízla ústupové cesty.

Skilgannon už muže v červené košili neviděl a hádal, že běžel napřed, aby Útočníky upozornil na jeho příchod.

Šel dál. Kolik jich bude? To bylo těžší odhadnout. Nejspíš tak deset. Dva lučištníci - čtyři s noži - či meči - v prvním útoku. Další čtyři potom. Odbočil ze široké třídy a vstoupil do malého parku. Byly tady desítky lidí. Posedávali v trávě nebo postávali kolem kašen. Byli lépe oblečení než ti, které viděl včera před bránou. Před sebou uviděl rodinu, muže a ženu se třemi dětmi. Skilgannon se rozhlédl po okolí. Park byl otevřené prostranství, jenom několik stromů a keřů tu poskytovalo ochranu. Lučištník se tu nemohl schovat. Navíc muži, které kolem sebe viděl, měli teplé zimní oblečení: haleny, košile a nohavice. Žádný neměl zbraň. Skilgannon se zastavil na zdobeném dřevěném mostě přes potok. Ohlédl se směrem, kterým přišel. O kus dál šli tři muži. Všichni měli těžké kazajky, pod nimiž se daly snadno schovat nože.

Tři za ním.

Pokud ten, kdo celý úklad zosnoval, věřil, že mu tři muži zabrání v útoku, tak vepředu možná čekali také jenom tři.

Podle popisu, který dostal, byly Borondelovy stáje kousek za východem z parku. Byla tam prý dlouhá, úzká ulička vedoucí na další volný prostor.

Skilgannon vyšel z parku, přešel ulici a zahrnul doleva, čímž se uličce vyhnul. Šel rychle a zabočil do druhé boční uličky. Když se mu muži, kteří ho sledovali, ztratili z očí, rozběhl se. Druhá ulička byla plná stánků, i když zboží bylo vystaveno jen málo. V několika krámcích se prodávaly oděvy, ale stánky s jídlem zely prázdnou. V polovině ulice byl hostinec se stolky venku. U nich seděla asi desítka mužů se džbánek černého piva. Skilgannon prošel kolem nich a vstoupil do šenku. Uvnitř byla tma a prázdná. Přistoupil k němu jakýsi hubeňour. "Dneska není žádný jídlo, pane," sdělil mu. "Máme pivo a víno. To víno není moc dobrý."

"Tak tedy džbánek piva," objednal si Skilgannon a šel si sednout k oknu. Posunul si židli, aby ho nebylo zvenčí vidět, usadil se ve stinném šenku a pozoroval osvětlené tržiště. Ve chvílce uviděl trojici, která ho sledovala. Muži procházeli kolem stánků a vypadali napjatě a rozzlobeně. Jeden z nich přistoupil ke skupince sedící před hospodou.

Skilgannon vstal, rychle prošel podél zdi a zastavil se vedle dveří.

"Co za to?" zeptal se kdosi.

Skilgannon zaslechl zasvištění kovu a hádal, že byla vytažena zbraň. "Zůstanou ti oči, slizouně!"

"To není nutný," vyhrkl první mluvčí ustrašeně. "Právě zašel dovnitř."

Před vchodem se zamíhaly stíny. Skilgannon natáhl spojené prsty a vrazil je prvnímu muži do břicha. Ten se předklonil a z plic mu vyletěl vzduch. Než stačil druhý zareagovat, Skilgannon ho praštil pěstí do brady a srazil ho na zem. Třetí muž se rozmáchl nožem. Skilgannon ho popadl za zápěstí, přikročil a hlavou útočníka uhodil do nosu, až to křuplo. Zpola oslepený vrah pustil nůž a zapotácel se. Skilgannon pokračoval ranou levou pěstí, po níž následoval pravý hák. Muž dopadl na podlahu a už se nepohnul.

Skilgannon sebral nůž z podlahy obrátil se zpátky k prvnímu vrahovi, popadl ho za dlouhé tmavé vlasy a vtáhl ho do šenku. Hostinský, se Skilgannonovým džbánkem piva v ruce, nervózně postával opodál. "Postav to na stůl," nakázal mu vliďně Skilgannon.

"Nezabiješ ho, že ne?"

"Ještě jsem se nerozhodl. Asi ano."

"Nemohl bys to udělat venku? Mrtvoly mé zákaznicky obvykle rozčílí."

Muž, kterého Skilgannon přivlekl do hostince, lapal po dechu a obličej měl rudý jako rak. Skilgannon ho za vlasy zvedl do sedu. "Předkloň se a pomalu dýchej," poradil mu. "A přitom přemýšlej. Zeptám se tě na několik věcí. Každou otázku položí jenom jednou. Jestliže okamžitě neodpovíš, podříznu ti krk. Řekni moje jméno."

Zvrátil muži hlavu dozadu a opřel mu nůž o hrdlo. "Skilgannon," zasupěl vrah.

"Výborně. Takže víš, že to, co jsem řekl, nebyla jen planá hrozba. Nuže, tady je první otázka. Kolik jich na mě čeká ve stájích?"

"Šest. Nezabíjej mě."

"Kolik střelců?"

"Dva. Mám ženu a děti..."

"Kde jsou střelci schováni?"

"Myslím, že v uličce. Ale nevím to jistě. Ty rozmíst'oval Servaj. Nám jenom řekl, že tě máme sledovat a odříznout ti ústup. Přisahám."

Skilgannon ho pustil a potom ho prudce udeřil do vazů. Naashaňan se bezvládně sesul na zem. Skilgannon mu odřízl měsíc a otevřel ho. Uvnitř bylo několik stříbrňáků. Hodil měsíc hostinskému. "Tu máš za ty potíže," řekl mu.

"Moc milý," zabručel muž kysle.

Skilgannon vstal a zamířil ke dveřím. Jeden z mužů na podlaze se pohnul. Skilgannon si k němu klekl a praštil ho do brady. Sténání utichlo. Skilgannon prohlédl třetího vraha a zjistil, že je mrtev, měl zlomený vaz.

Hostinský došel k mrtvému. "To je vážně nádherná," posteskl si. "Další mrtvola."

"Aspoň nekrváčí."

"Ale ani tak to není příjemný," zabručel hostinský. "Mrtvoly nejsou pro jídlo to nejlepší."

"To není ani nedostatek jídla."

"Máš pravdu. Má nějaký peníze?"

"Pokud má, jsou tvoje," prohlásil Skilgannon, vstal a vyšel ven. Venku se shromáždil hlouček lidí.

"Co se to tam dělo?" zeptal se plešatějící muž s kulatými rameny.

Skilgannon si ho nevšímal, došel na konec ulice, zabočil za roh a prohlížel si okolní budovy. Našel stáje a zamířil k nim. Muž v červené košili byl na seníku a vyhlížel z dvířek, kudy se házelo seno. Jakmile ho zahlédl, zmizel uvnitř. Skilgannon se rozběhl, odbočil doleva a přehoupl se přes plot malé ohrady. Když dopadl, zaslechl, jak za ním cosi narazilo na dřevo. Ohlédl se a viděl, jak z prkna trčí šipka z kuše. Rozběhl se přes ohradu a kličkoval. Další šipka dopadla na zem a odrazila se kolem jeho nohy. Pak už byl u vrat do stáje. Vytáhl Meče noci a dne, po hlavě proletěl vraty a vyskočil. Zaútočili na něj tři muži.

A zemřeli.

Čtvrtý zůstal sedět na balíku slámy. Byl to hubený muž s tmavými řídnoucími vlasy a neměl žádnou zbraň. "Rád tě zase vidím, generále," pozdravil přívětivě.

"Tebe já znám. Býval jsi u pěchoty."

"Ano, to býval. Mám na důkaz medaili. Královna mi ji sama dala."

Skilgannon prošel stáji a cestou prohlížel prázdná stání. Zastavil se zády k masivnímu sloupu. "Použit proti mně takové hlupáky je nanejvýš urážlivé."

"Nemýlíš se. Rychle, říkali. To nikdy není moc dobré. Jenomže copak oni někdy poslouchají? Udělej tohle, udělej tamto, udělej to hned. Začneš si říkat, jak mohli dosáhnout tak vysokého postavení, že? Předpokládám, že ty ostatní jsi zabil."

"Ty tři, co šli za mnou? Ne. Jenom jednoho, druzí dva se brzy proberou."

"Takže to nebyl úplně špatný den." Servaj se zvedl. Šavli měl pověšenou na stěně. Došel k ní a vytáhl ji. "Skončíme to, generále?"

"Jak si přeješ." Skilgannon schoval Meč noci do pochvy. "Na muže, který brzy zemře, jsi pozoruhodně klidný. Jsi věřící?"

"Bojoval jsi s Agasarsisem mou šavlí. Touhletou. Díval jsem se. Nejsi zas tak dobrý. Tak pojď. Dej mi lekci."

Skilgannon se usmál, udělal krok od sloupu, bleskurychle se otočil a poklekl. Střelec s kuší, schovaný v posledním stání, se zvedl. Skilgannon švihl rukou. Střelce zasáhla do krku malá kulatá čepel právě ve chvíli, kdy stiskl spoušť, a on s chroptěním upadl. Šipka proletěla kolem Skilgannona a zasáhla do lýtky Servaje, jenž hlasitě zaklel a pustil šavli. "Špatný konec špatného dne," povzdechl si, zvedl hlavu a křikl: "Rikasi, slyšíš mě?"

"Ano, Servaji," přišla tlumená odpověď.

"Zapomeň na kuši a běž domů."

"Proč? Ještě ho můžu dostat."

"Ještě se můžeš nechat zabít. Udělej, co říkám. Vyndej šipku, uvolni tětivu a pojď dolů." Skilgannon byl připraven, když střelec slézal po žebříku ze seníku. Byl to mladý muž, světlavý a štíhlý. Podíval se na raněného velitele a pak na Skilgannona. "Prostě běž pryč, Rikasi."

Mladík prošel kolem Skilgannona a odešel zadními vrátky.

"Proč jsi to udělal?" zeptal se Skilgannon.

"Á, některé úkoly jsou trochu obtížnější než jiné. Abych byl upřímný, měl jsem tě vždycky rád, generále. A když teď umírám, nějak se mi nechce tenhle úkol dokončit."

"Lidé obvykle neumírají na střelu v lýtku."

"Umírají, když je ta střela otrávená." Začínal mluvit nezřetelně a sesul se do sena. "Hrome, bylo by to směšné, kdyby to nebylo tak zatraceně tragické." Jeho tělo se vzepjalo. Servaj zasténal a zhroutil se na zem. Skilgannon si vzal kulatou čepel, očistil ji a schoval za pás. Pak se vrátil a poklekl u Servaje. "Kéž tvá cesta skončí ve světle," popřál umírajícímu.

"Na to... bych... nesázel."

Skilgannon zvedl jeho šavli. "Tenkrát to byla moc dobrá zbraň," poznamenal a všiml si, že Servaj již zemřel. Vstal, sundal z háčku na stěně pochvu, šavli do ní vsunul a přehodil si opasek se šavlí přes rameno.

Vzadu ve stáji byli čtyři koně. Všichni byli hubení a podvyživení.

Skilgannon je všechny osedlal, nasedl na ryzáka, popadl otěže ostatních a vyvedl je ven.

##

Jak do města začaly proudit potraviny, lidé přestali řádit. Z Datijců a jejich spojenců se vyklubali shovívaví vládci a došlo jen k několika málo popravám. Pochytali několik významných členů staré královské rodiny a dvě desítky rádců bývalého krále drželi v městském žaláři kvůli výsledku. Pro obyčejné lidi se život začal vracet do starých kolejí.

Diagoras odvedl koně, jež získal Skilgannon, na drenajské vyslanectví, kde je pořádně nakrmili ovsem a nechali odpočinout. "Potřebuji víc času, než máme," řekl Diagoras, "ale až odjedeme, budou v trochu lepším stavu."

Skilgannon mu poděkoval, ale důstojník reagoval chladně. Pro Diagora to bylo těžké. Na bývalém generálovi bylo něco, co mu zalézalo pod kůži, zlobilo ho to a vyvádělo z míry. Obvykle nebyl zahořklý ani vznětlivý, jenže v Naashaňanově přítomnosti se necítil dobře. To, co Druss říkal o soupeření, byla částečně pravda, ale nebyl to hlavní důvod, proč se tak choval. Snažil se vyznat ve svých pocitech, jenomže to nebylo snadné. Skilgannon byl příjemný a nehádal se a Druss ho měl rád. A přece to byl hromadný vrah, který nařídil a dohlížel na vyvraždění tisíců obyvatel Perapole. Příběhů o jeho vítězstvích v bitvě kolovaly spousty, stejně jako příběhů o tom, jak nemilosrdný je to válečník. Nebylo možné uvést toho muže v soulad s jeho pověstí. Diagoras věděl, že kdyby se s ním potkal a nevěděl nic o jeho minulosti, měl by ho rád. Takhle s ním nedokázal hovořit, aniž by v něm nezačal doutnat hněv.

"Proč nemáš bratra Lucerna rád?" zeptal se ho Rabalyn na třetí den odpoledne.

Právě si udělali přestávku při výuce šermu na dvoře za Červeným jelenem. Mládenec byl slibný, jenom měl trochu slabé ruce. "To je to tolik vidět?" podívil se Diagoras.

"Nevím. Já to vidím."

"Tak to máš bystrý zrak, protože jsme se nepohádali."

"Byl ke mně velice laskavý a já ho mám rád," řekl Rabalyn.

"Není důvod, proč bys ho neměl mít rád," ujistil jej Diagoras.

"Tak proč ne ty?"

"Jsme tu, abychom tě naučili šermovat, Rabalyne. Ne abychom se bavili o tom, koho mám nebo nemám rád. Jsi rychlý, což je dobře, ale musíš něco udělat se svou rovnováhou. Pro šermíře jsou nejdůležitější nohy. Musíš přenášet váhu ze zadní nohy na přední. Pojď, předvedu ti to."

Diagoras se postavil na volné prostranství a napřáhl svou zbraň. Rabalyn se jí dotkl svou čepelí. "Teď zaútoč," vyzval jej Drenajec. Rabalyn se roznáchl. Diagoras jeho sek odrazil, udělal krok blíž a ramenem Rabalyna udeřil do prsou. Mladík tvrdě dopadl na zadek. Diagoras mu pomohl na nohy. "Proč jsi spadl?" zeptal se mladíka.

"Vrazil jsi do mě ramenem."

"Spadl jsi, protože jsi posunul zadní nohu vedle přední. Když jsem do tebe šťouchl, neměl ses o co opřít. Postav se s nohama vedle sebe." Rabalyn poslechl. Diagoras natáhl ruku a tvrdě do něj strčil. Jinoch se zapotácel. "Teď se postav tak, že budeš mít levou nohu vpředu, trochu ohnutou v kolenní, a pravou vzadu, v pravém úhlu k levé."

"Co je to pravý úhel?"

"Špičku levé nohy namíř na mě a druhou nohu otoč doprava. Tak je to správně." Diagoras do mladíka znovu strčil. Tentokrát se Rabalyn skoro nehnul. "Už chápeš? Váha těla se opře do zadní nohy a ty udržíš rovnováhu. Když útočíš,

nejdřív předkročíš levou nohou. Když ustupuješ, tak zakročíš nejdřív pravou. Nikdy je nedávej vedle sebe."

"Je to hrozně složité," postěžoval si Rabalyn. "Jak si to mám pamatovat v boji?"

"Nejde o paměť. Jde o cvičení, dokud se ti to nestane druhou přirozeností. S trochou štěstí se z tebe stane dobrý šermíř. Pochopitelně by ti pomohlo, kdybys měl lepší meč."

"Tak to by se ti mohl hodit tenhle," ozval se Skilgannon. Diagoras se prudce otočil. Neslyšel válečníka přicházet, a to ho dost znepokojilo. Naashaňan zamířil k Rabalynovi a nabídl mu šavli a pochvu. "Je to dobrá zbraň, dokonale vyvážená."

"Děkuju," vyhrkl Rabalyn a sáhl po ní.

"Právě jsem mu vysvětloval, jak důležitý jsou nohy," řekl Diagoras. "Moc by mu pomohlo, kdyby se na to mohl podívat. Nevadilo by ti trochu si zacvičit?" Náhle hleděl přímo do Skilgannonových safírových očí. Válečník jeho pohled chvíli opětoval a Diagoras měl pocit, že mu druhý muž vidí až na dno duše.

"Ale vůbec ne, Diagore," ujistil jej a vzal si od Rabalyna šavli zpátky.

"Nebylo by pro tebe lepší použít jednu z vlastních zbraní?" zeptal se Diagoras.

"Kdybych to udělal, nebylo by to pro tebe bezpečné," odpověděl Skilgannon tiše.

Dotkli se čepelí a Rabalyn se posadil na lavičku. Pustili se do boje, až se ocel blýskala. Diagoras byl dobrý. Před osmnácti měsíci vyhrál východní finále Stříbrných čepelí v Dros Purdolu. Převelení do Mellicane znamenalo, že nemohl jet na národní finále v Drenanu. Byl si ale jistý, že by byl vyhrál. A tak se do Hrozného pustil s náramnou sebedůvěrou. Sebedůvěrou, o níž si brzy uvědomil, že je neopodstatněná. Skilgannon odrazil všechny jeho výpady a seky. Diagoras zrychlil tempo, a již se nejednalo o pouhé cvičení. Neudělal to vědomě. Prostě se soustředil na souboj. Oba muži se pohybovali stále rychleji. Náhle Diagoras zahlédl příležitost a skočil. Skilgannon jeho výpad odrazil, nakročil a vrazil do Diagora ramenem. Drenajský důstojník padl na zem jako žok obilí. Vzhlédl. Rabalyn na něj ohromeně a zděšeně zíral. Teprve v té chvíli se Diagoras vzpamatoval a uvědomil si, že se Skilgannona pokoušel zabít. Zhluboka se nadechl a pravil: "Vidiš, jak jsem to myslel s tou rovnováhou, Rabalyne," a snažil se mluvit klidně. "V tom vzrušení jsem úplně zapomněl na nohy."

Mladík se uvolnil. "Něco takového jsem ještě nikdy neviděl," poznamenal. "Oba jste tak rychlí. Občas jsem ty meče ani neviděl. Byly rozmazané."

Skilgannon otočil šavli a jílcem napřed ji podal Rabalynovi. Mladík si ji vzal a zazubil se na Skilgannona. "Je to moc hezký dárek. Ani ti nemůžu dost poděkovat. Kde jsi ji vzal?"

"Od někoho, kdo ji už nikdy nebude potřebovat. Použijvej ji moudře, Rabalyne."

Diagoras vstal. "Omlouvám se, Skilgannone," pravil. "Nechal jsem se unést a skoro jsem zapomněl, že jenom cvičíme."

"Není třeba se omlouvat," opáčil Skilgannon. "Žádné nebezpečí nehrozilo."

Drenajec se rozčílil, ale hněv spolkl. "Přesto má omluva platí. Měl jsem mít rozum."

Skilgannon se mu znovu podíval do očí a pokrčil rameny. "Omluvu přijímám. Teď vás nechám cvičit."

"Hledala tě Garianne," ozval se Rabalyn. "Je teď v šenku s Drussem. Myslím, že je trochu... ehm... namol," dokončil nešťastně.

Skilgannon s kývnutím odešel.

"Je moc dobrý, že?" vyhrkl Rabalyn.

"Ano, to je."

"Vypadáš rozzlobeně."

"Pleteš si rozpaký s hněvem," zalhal Diagoras. "Ale aspoň jsi viděl, jak je důležitý zachovat rovnováhu."

"Ano, to jsem viděl," ujistil jej Rabalyn.

###

V šenku Skilgannon našel Drussa, jak sedí sám a cpe do sebe dvojnásobnou porci jídla. Na hodovním talíři byly dva obrovské kusy paštiky a hromada opečené zeleniny. Skilgannon se posadil.

"S tím bys nakrmil celé vojsko," poznamenal.

"Měl jsem trochu hlad," zabručel Druss. "Když sekám dříví, vždycky hrozně vyhládnou."

"Kluk říkal, že mě hledala Garianne."

"Ano, hledala tě. Ale už odešla."

Skilgannon se usmál. "Druss Veliký je na rozpacích," podotkl. "Nevidím tu ruměnec?"

Druss se na něho zlobně zamračil. "Nějací datijští vojáci se vyptávali na spoustu mrtvých lidí, který našli ve stájích v naashanský čtvrti," řekl po chvíli. "Radši se drž při zemi, dokud neodjedeme."

"To zní rozumně," souhlasil Skilgannon.

"Myslíš, že to zkusí znovu?"

"Ano. I když nejspíš, až budeme na cestě. Velké starosti mi to ale nedělá."

"Pročpak?" podivil se mohutný válečník.

"Předpokládám, že Servaj použil na první útok své nejlepší chlapy. A ti nebyli zrovna moc dobří. Jen Pramen ví, čeho budou chtít dosáhnout druzí nejlepší."

"Střez se pýchy, mládenče. Už jsem viděl, jak skvělý bojovníky složil pitomec s lukem. Jednou jsem byl u toho, když velkého bojovníka dostal kluk kamenem z praku. Osud má občas černej smysl pro humor." Odmlčel se a pustil se do obrovského talíře s jídlem. Po chvíli vzhlédl. "Zahlídl jsem tvůj zápas s Diagorem. Nesud' ho příliš přísně. Je to dobrý chlap - rozumnej, odvážnej a věrný."

"Já ho nesoudil, Drusse. On soudil mě. Z největší pravděpodobnosti byl jeho odhad naprosto přesný. Kdybych já slyšel vykládat o činech Hrozného, taky bych ho z celé duše nenáviděl. Minulost změnit nemůžeš, i kdybys nakrásně

chtěl."

"Ano, to je pravda. Děláme chyby a nemá smysl se u nich zdržovat, pokud se z nich poučíme. Garianne odešla s jedním vagrijským důstojníkem. Ji taky nesud' moc přísně. Potřebuje to, co potřebuje."

"Já vím. Zjistil jsi ještě něco o Železné masce?"

"Nic dobrýho," zavrčel Druss. "Je bystřej, mazanej a surovej. Svoje muže si vybral kvůli jejich krutosti. Není to moc hezká banda."

"A ty se do nich pořád chceš pustit sám?"

"Nakonec, mládenče, zůstaneme každý sám."

"Co máš v plánu?"

"Je to jednoduchost sama. Půjdu do té pevnosti, najdu Železnou masku a zabiju ho."

"Jednoduché plány jsou obvykle ty nejlepší," souhlasil Skilgannon. "Míň se toho může zvrtnout. Vzal jsi v úvahu těch sto sedmdesát válečníků, kteří mají být v pevnosti?"

"Ne. Ale měli by se mi radši držet z cesty."

Skilgannon se zasmál. "A ty mně vykládáš o pýše?"

Druss se uchechtl. "Až to místo uvidím, třeba vymyslím něco lepšího."

"To bude moudré," přitakal Skilgannon.

"Nejsem si jistý, jestli jsi zrovínka ty ten pravý, kdo by měl ostatní poučovat o tom, co je moudrý," podotkl Druss. "Jaksi vzpomínám, býval jsi generál, měl jsi palác a bohatství. Všeho ses vzdal a stal ses mnichem pacifistou - pro což ses, jak bych mohl dodat, naprosto nehodil. Teď je z tebe válečník bez měďáku, kterému jdou po krku najatí vrahouni. Vynechal jsem něco?"

"Mohl jsi dodat, že ten, kdo mě chce nechat zabít, je žena, kterou miluju nade všecko na světě."

"Beru to zpátky," utrousil Druss. "Pověz mi ještě něco o moudrosti, mládenče. Připadá mi to tuze roztomilé."

##

Gianně bylo deset, když poprvé narazila na průchod pod královským palácem. Objevila ho čirou náhodou. Hrála si v otcových komnatách, když král zrovna kdesi s vojáky potlačoval nějakou vzpouru. Matka poslala sluhy, aby ji našli a ona ji mohla vyplísnit kvůli nějakému přestupku, a Jianna utekla do velké a přepychově zařízené ložnice, kde se chtěla schovat. Napadlo ji, že se ukrýje za těžkým brokátovým závěsem na zdi, ale když za něj zatahala, zjistila, že se ani nehne. Kousíček se vklínil do ořechového deštění za ním. Desetiletou princeznu to zaujalo. Opatrně cíp vytáhla a prošla za závěs. Dva sluhové, které pro ni matka poslala, hledání brzy vzdali. Jianna slyšela, jak odcházejí. Když osaměla, odtáhla závěs a prohlédla si dřevěný panel. Byl složitě vyřezávaný a silně pozlacený. Nad její hlavou byla ve dřev upevněna zlatá ozdoba ve tvaru lví hlavy s otevřenou tlamou. Po obou stranách hlavy byly zlaté svícny. Jianna si došla pro křeslo, vylezla si na ně a prohlížela si hlavu. Náhle se křeslo zvrtilo, a jak padala, zachytila se princezna nejbližšího svícnu. Ten se v jejím sevření pootočil. Pustila se ho a upadla na podlahu. Ucítla studený průvan. Panel se otevřel a za ním byla tmavá komnata. Jianna se zvedla a prošla dovnitř. Prostora měla jen pět stop na délku a končila železným dvířky zavřenými na závoru. Princezna odsunula závoru a dvířka otevřela. Objevil se tmavý tunel. V deseti se ještě příliš bála, aby na tak děsivé místo vstoupila. Znovu tedy dveře zavřela na závoru, vrátila se do otcovy ložnice, zatlačila panel zpátky a otočila svícen nahoru, čímž vchod zamkla.

V příštím roce na tajný průchod často myslila a spíjala si za své dětinské obavy. Jednoho horkého odpoledne, když sloužící podřimovali na sluníčku, se tiše vkradla do královských komnat. Nyní byla vyšší, a když se postavila na špičky dosáhla na svícen a mohla jím otočit. Panel se otevřel. Princezna si vzala zapálenou lucernu, vstoupila do komůrky za panelem a prohlédla si stěnu za lví hlavou. Tady byla obyčejná páka. Přitáhla panel, jak nejvíc to šlo, a zatahala za páku. Cvaklo to. Panel zapadl zpátky do deštění.

Přešla k železným dvířkům, otevřela je a prošla do průchodu. Bylo tu chladno a v průvanu lucerna zablikala. Jianna opatrně postupovala, až narazila na schody dolů. Stěny se vlhce leskly a po noze jí přeběhla krysa. Jianna málem upustila lucernu.

Strachem se jí rozbušilo srdce. Co když tady na ni zaútočí stovky krys? Její křik by nikdo neuslyšel a navíc, což bylo ještě horší, by nikdo nikdy nenašel její tělo. Zaváhala a chtěla se vrátit, ale neudělala to. Místo toho si vzpomněla na hodinu u šermíře Malaneka. "Strach je jako hlídací pes. Varuje tě, když hrozí nebezpečí. Ale když budeš před vším, čeho se bojíš, utíkat, z hlídacího psa se stane vztekly vlk, bude tě štvát a chňapat ti po nohou. Pokud strach nevyrovnává odvahu, užirá ti duši. Jakmile jednou utečeš, už se nikdy nezastavíš."

Průchod byl snad nekonečný. Jianna už se začínala bát, že jí dohoří lucerna a ona zůstane potmě. Konečně dorazila k dalším zavřeným dveřím. Závoru na nich byla nedávno namazaná a šla snadno odsunout. Princezna pootevřela dveře jen na škvíru a za nimi uviděla železný žebřík připevněný ke skále. Na kámen dopadaly čtverečky světla a stínů. Otevřela dveře dokořán a podívala se nahoru. Šachtu asi dvacet stop nad její hlavou zakrývala kovová mříž. Za dveřmi vedla šachta i dolů. Na dno sice vidět nebylo, byla však slyšet proudící voda. Jianna nechala zapálenou lucernu ve dveřích a vylezla po žebříku. Mříž nahoře byla příliš těžká, nedokázala s ní pohnout, ale za ní byly vidět vrcholky stromů a bylo slyšet šumění vodotrysků v královském parku.

Pochopila, že tunel je úniková cesta z paláce.

Vydala se zpátky do královských komnat a pozavírala všechny dveře. Když takto ukojila svou zvědavost, vrátila se sem teprve druhý rok po svém vítězném návratu do města. Občas si smyla líčidla, jež nosily šlechtičny, vzala si prosté šaty a unikala z paláce, aby se mohla projít po sluncem zalitých ulicích či něco nakoupit v krámcích vedle obyčejných lidí. Jídala v hospodách a poslouchala, co si lidé povídají. Kdyby se o těchto výletech dozvěděli Askelus či Malanek, vzteky a rozčilením by je ranila mrtvice. Avšak právě na těchto dobrodružných výpravách Jianna zjišťovala, co si obyvatelé doopravdy myslí o její vládě nad svými životy.

Nezáleželo na tom, že se jí mezi šlechtou říká černokněžna. Pro obyčejné lidi byla osobou, již si vážili a báli se jí. Nicméně ji nemilovali, jak věřil Malanek. V šencích a jídelnách se povídalo o její odvaze, chytrosti a velení v bitvách. Hodně se mluvilo o tom, jak je nemilosrdná.

Zločiny se teď trestaly tvrdě. Zlodějům za první přestupek usekli tři prsty na levé ruce. Za druhý byl trest smrti stětím. Vrahy odvedli na místo jejich zločinu a tam je také popravili. Podvodníky a švindlíře zbavili veškerého majetku. V prvním roce její vlády bylo jen v hlavním městě popraven přes osm set lidí. Askelovi se tyto tvrdé tresty nelíbily i když počet hlášených zločinů prudce klesl. Jianna poslouchala, jak hájí nutnost soucítění společnosti, jak vykládá o potřebě pochopit podstatu zločinu. Jeho důvody však nepřijímala.

"Někdo se vloupá do domu, zabije majitele a ukradne cenné věci. Kolik lidí to ovlivní? Majitel je možná mrtvý, ale mohl mít ženu a děti. Rozhodně bude mít příbuzné, sousedy a přátele. Jeho příbuzní mají taky sousedy a přátele. Dohromady i sto lidí. Jako když kámen dopadne na hladinu vody a vlnky tohoto zločinu se šíří dál. Lidé se začnou obávat o bezpečí vlastních domovů a o své životy. Když potom vraha přivlečou do domu, kde zločin spáchal, a zabijí ho, lidé se uklidní. Spravedlnost byla vykonána."

"A co když je za ten zločin popraven jiný muž?"

"V tom není žádný rozdíl, Askele. Zločin byl potrestán. Stovka lidí je uklidněna, protože ví, že společnost zločin pomstí."

"Copak ten nespravedlivě popravený muž taky nemá rodinu, přátele a sousedy, Veličenstvo?"

"A to je prokletí celé inteligence, Askele. Inteligentní lidé vždycky hledají druhou stranu problému. Hledají příčinu a následek, rovnováhu a harmonii. Soustřeďují se na chudáka, který ukradne bochník chleba, aby nakrmil rodinu. Ach běda, křičí, žijeme ve společnosti, v níž je člověk nucen žít tak nuzně. Dejme tedy všem jídlo zadarmo, aby už nikdy nikdo nemusel krást chleba."

"V tom nevidím žádný problém, Veličenstvo. Jídla je přece dost."

"Teď ano, Askele. Ale vydej se kousek dál po této cestě, a co uvidíš? Lidé, kteří už kvůli jídlu nemusejí pracovat. Množí se a množí, a tak vznikají další lidé, kteří nemusejí pracovat, aby se najedli. Kde budou žít ti lidé, kteří nepracují? Aha, ano, možná bychom jim mohli dát domy zadarmo a koně, aby mohli cestovat. A co šaty? Jak by si je mohli dovolit lidé, kteří nepracují? A kdo za tuhle cestu k šilenství zaplatí, Askele?"

Nepřesvědčila ho. Mluvil o stavbě dalších škol a o tom, jak by se chudí měli učit novým řemeslům. Tento nápad měl jistý půvab. Jiannina nová říše bude potřebovat další řemeslníky. A tak z pokladnice vyčlenila peníze na stavbu dalších škol a plat učitelům a dokonce i na výstavbu univerzity. Askelus byl radostí bez sebe.

Jak ubíhal čas, Jianna dál používala tajný průchod a procházela město. Hostinští a krčmáři už ji znali a ona si vytvořila novou totožnost. Byla Sašan, manželka formana. Dokonce si koupila laciný stříbrný svatební náramek, jež pak nosila na pravé ruce. Tak ji většina svobodných mužů přestala obtěžovat. Ty, jež náramek neodradil, zahнала drsnými slovy a blesky v očích.

Oblíbila si čtvrt asi míli na jih od paláce. Bylo tam náměstí s tržnicí. U studny uprostřed se často scházely ženy. Byly tu lavičky a sedátka a ženy si povídaly o životě, o lásce a o výchově dětí. Politika přišla na přetřes málokdy. Přesto Jiannu posezení s nimi velice těšilo.

Právě tady se poznala se Samias, ženou místního stavitele. Žena s sebou mívala i své tři děti, hlídala je, když pobíhaly po náměstí a nakukovaly do stánků, dobromyslně se hašteřily nebo si hrály. Samias pak vydala balíčky s jídlem a děti ji sedaly u nohou a žvýkaly paštiky, koláče nebo ovoce. Samias byla vysoká žena, silná v bocích. Jak pozorovala děti, neustále se usmívala. Jenom když byla sama, úsměv zmizel a do očí se jí vkradl smutek.

Obě ženy si často povídaly. Jianna hlavně poslouchala. Samias měla spokojené manželství, její muž byl "dobrý, rozumný a starostlivý" a děti ji dělaly jenom radost. "Život je dobrý, tak si nesmím stěžovat," prohlásila jednoho dne.

"Proč by sis měla stěžovat?"

Samias se zatvářila překvapeně. "Cože? Aha, to se jenom tak říká."

"Miluješ svého muže?"

"Pochopitelně. To je ale hloupá otázka. Je to úžasný muž. Moc hodný na děti. A co tvůj manžel? Je hodný?"

"Je docela příjemný," odpověděla Jianna, již se náhle nechťelo vymýšlet si další lži.

"To je dobře. Asi ti chybí, když je pryč. Je forman, že?"

"Ano. Ale nemiluju ho."

"To bys neměla říkat. Lepší je snažit se ho milovat. Když se k tomu přiměješ, je život snesitelnější."

"Muž, kterého jsem opravdu milovala, odešel," vypravila ze sebe Jianna. "Chtěla jsem ho víc než koho jiného na světě. Pořád na něj myslím."

"Každá máme někoho takového," povzdychla si Samias. "Jak vypadal?"

"Byl moc krásný a oči měl jako safíry."

"Proč odešel?"

"Nechtěla jsem si ho vzít. Měla jsem jiné plány. Jednou jsme spolu putovali lesem. Když o tom tak teď uvažuji, byla to nejšťastnější doba mého života. Pamatuju si každický den." Zasmála se. "Měli jsme hlad a narazili jsme na králíka, který se chytil do oka. On si k němu klekl. To ubohé zvířátko se třásl, a tak ho pohladil. Potom přeřzl oko. Já se na něho podívala a zeptala se: 'Tak co, zabiješ ho už konečně a uvaříš?' On králíka zvedl a znovu ho pohladil. 'Má takové krásné oči,' řekl, postavil králíka na zem a odešel."

"Takže měl měkké srdce, co? Někteří muži jsou takoví."

"Jistým způsobem ano. V jiných věcech byl nelítostný. V lese nás přepadli." Jianna se odmlčela. "Ale, už je to dávno," utrousila nakonec, když si uvědomila, že se až příliš přiblížila pravdě.

"Kdo vás napadl?"

"Lupiči," vyhrkla honem Jianna.

"To je hrůza!" zvolala Samias. "Co se stalo? Tvůj milý je zahnal?"

"Ano, pustil se do nich. Byl to skvělý bojovník. Už musím jít. Můj... manžel na mě bude čekat." Vstala z lavičky.

"Snaž se nemyslet příliš na minulost, má milá," radila ji Samias. "Tu už nezměníme, víš. Můžeme žít jenom s tím, co máme teď. Já kdysi milovala jednoho muže z celého srdce. Byl splněním všech mých přání. Byl to královský voják. Starého krále Bokrama, víš. Poslali ho do Delianského lese za nějakým vrahem. Do měsíce jsme se měli brát. V tom lese ho zabili. A tím to pro mě skončilo. Můj život skončil."

"To mě mrzí," řekla Jianna a překvapeně si uvědomila, že to myslí vážně.

"Už je to dávno, Sašan. A můj manžel je dobrý muž. Ano. Moc hodný."

"Chytili toho vraha?"

"Ne. Byl to strašný člověk. Zavraždili lidi, kteří ho vychovávali po smrti jeho otce. Rozsekal je na kusy a mučil je, to udělal. Věřila bys tomu? Potom utekl z města s nějakou mladou nevěstkou. Můj Jeranon a oddíl vojáků je skoro chytili. Tak mi to řekli. Došlo k boji a Jeranon padl. A několik dalších taky. Ten hrozný párek utekl. Nikdy je nenašli."

Jiannu náhle zamrazilo až do hloubi duše. "Znáš jméno toho vraha?"

"Ano. Jmenoval se Skilgannon. Jméno té běhny jsem se nedozvěděla." Samias pokrčila rameny. "Ale Pramen je potrestán. Pokud je nějaká spravedlnost na světě."

"Možná to už udělal," pravila Jianna.

##

Jak se Jianna vracela královským parkem, říkala si, jak by se Askelovi její rozhovor se Samias líbil. Jianna ještě nikdy nepřemýšlela o životech těch vojáků, kteří ji v Delianském lese málem chytili. Byli to jen muži s meči, kteří měli rozkaz ji zajmout. Snažila se rozpomenout, jak vypadali, ale vybavila si jenom jednoho muže, vousáče s ruměným obličejem a surovýma očima. Chtěl ji znásilnit, jenže ostatní mu v tom zabránili.

Se Skilgannonem se po prudké hádce rozloučili asi hodinu předtím. Už si ani nevzpomínala, kvůli čemu se vlastně pohádali. Když se dostali z města a cestovali společně, začali si hrozně lézt na nervy. Když se teď Jianna ohlížela na tu chvíli s vyvrážděnou moudrostí svých pětadvaceti let, pochopila, že napětí mělo sexuální podtón. Toužila po milování s mladým válečníkem. Usmála se. Zdrženlivost odjakživa nesnášela nejlépe. A pro Skilgannona to bylo stejné. A tak se pořád hádali. Nakonec, dva dny po útěku z města, se dohodli, že se rozdělí. Jianna zamířila na sever k osadám kmenů, u nichž věřila, že bude v bezpečí.

O hodinu později ji obklíčili vojáci. Byla hbitá a málem jim unikla. Jak se škrábala do prudkého srázu, zachytila se vyčnívajícího kořene. Kořen se ulomil a ona se skutálela po blátivém svahu. Tehdy ji chytili.

"To musí být ona," řekl ten ruměný voják. "Koukněte na ni." Popadl ji za krk, stlačil jí hlavu dolů a přejel jí dlaní po ostříhaných vlasech. "Vidíte? Tady je ještě vidět barva."

"Jak se jmenuješ, děvče?" zeptal se jiný. Ale Jianna si nevzpomínala, jak vypadal, jen že byl hubený. Neodpověděla.

V oddíle bylo pět dalších vojáků, kteří ji obstoupili. "Co udělala?" chtěl vědět jeden z nich.

"Komu na tom záleží?" odpověděl ten ruměný. "Boranius řekl, že je důležitá. To jediný je důležitý. Hezký nohy a zadek, co?" pokračoval a mozolnatou dlaní jí přejel po stehnech. "Počítám, že bychom si ji měli vyzkoušet."

"Ne, to neuděláme," zarazil ho další muž a Jiannu teď napadlo, zda to nebyl mladík, o němž mluvila Samias. "Jenom ji odvedeme zpátky."

"Jsem princezna Jianna," promluvila konečně dívka. "Tyran mě chce zabít. Už zabil mou matku a otce. Vezměte mě na sever a bohatě se vám odměním."

"To jo, rozhodně na princeznu vypadáš," prskl Ruměný. "Pitomá čubko! Vymysli si lepší pohádku."

"Je to pravda. Proč vás za mnou asi posílali? Která děvka by stála za tolik potíží? Vsadím se, že nejste jediný oddíl, co mě hledá."

"Co když má pravdu?" ozval se kdosi.

"No a co?" odsekl Ruměný. "S náma to nemá nic společného. Teď máme nového krále. Noví králové vždycky zabijou své rivaly. A jak by se nám asi odměnila, co? Nikde nebude v bezpečí. Jedinou odměnu, co nám může nabídnout, má mezi nohama. A tu můžu dostat hned. S princeznou jsem ještě nešukal. Myslíte, že je jiná než ostatní?"

"To nikdy nezjistíš," oznámil mu Skilgannon. Jianna si stále pamatovala, jak jí poskočilo srdce. Ne proto, že by si myslela, že je zachráněná. V té chvíli už je oba považovala za mrtvé. Způsobil to jen zvuk jeho hlasu a vědomí, že se pro ni vrátil.

Vojáci se obrátili a uviděli tam stát mladého muže. Byl asi deset stop od nich, v pravé ruce držel krátký meč a v levé zahnutý lovecký tesák. Od čepelí se odráželo sluneční světlo.

"Koukněte se na to," ohrnul nos Ruměný. "Pozor na ty zbraně, chlapečku. Mohl by ses pořezat."

"Nechte ji jít, nebo zemřete," odušil Skilgannon klidně. "Jinou volbu nemáte."

"Seberte mu někdo ty zbraně," zavrčel Ruměný. "Začíná mě štvát."

Dva muži tasili šavle a blížili se ke Skilgannonovi. Ten se chvíli ani nepohnul, a když to udělal, mělo to překvapivý výsledek. Jeden muž se zhroutil a z hrdla mu tryskala krev. Druhý vykřikl, když se mu tesák zabodl do prsou a zasáhl srdce. Než stačili ostatní vojáci zareagovat, Skilgannon skočil a dalšího vojáka bodl mečem přímo do břicha, ještě než ten stihl vytáhnout svou šavli z pochvy. Jianna natáhla ruku a vytrhla nůž, který měl Ruměný v pochvě u pasu. Hrubec byl příliš překvapený tím náhlým výbuchem násilí, než aby si toho všiml. Ale ještě překvapenější byl, když se mu čepel vnořila do hrudi těsně pod prsní kosti. Zajela hluboko. Muž zasténal, pustil Jiannu a couvl. Pátý voják utekl, aby zachránil holý život. Ruměný neobratně vytáhl šavli a pokusil se zaútočit na Skilgannona. Podlomily se mu nohy a on padl na kolena. Z prsou mu prýštila krev. Chabě se ohnal šavlí, ale Skilgannon se mu snadno vyhnul.

"Je čas jít," sdělil Jianně. Ta se mu podívala clo očí. Byly chladné, jako krystalky ledu. Princezna se po celém těle

zachvěla.

"Souhlasím," odvětila.

Příběh o záchraně v lese se během následujících let rozrůstal. Jianna slyšela mnoho verzí. Podle některých byla oděná ve zbroji a sama bojovala a zabila tři muže. Podle jiných Hrozný porazil šest mistrů šermířů. Skutečnost byla krátká, krvavá a krutá. Jianna zůstala volná a Samias přišla o svou životní lásku.

Tohle Askelus mnil, když mluvil o soucitné společnosti. O soustředění na ztrátu a žal jednotlivců místo na účinek nějakého skutku na společnost jako takovou.

V parku se Jianna posadila na lavičku poblíž křoví zakrývajících tajnou cestu. Musela chvíli počkat, protože parkem neustále chodili lidé a další posedávali kolem vodotrysků. Konečně vstala, protáhla se mezi keři a zvedla mříž. Lucerna dole ještě hořela. Jianna ji zvedla, zavřela dveře na závoru a prošla tunelem. Nechala příkazy, aby ji nerušili dřív než dvě hodiny po poledni, nicméně čas se krátil.

Málem to nestihla.

V tajné komůrce za zdi si svlékla obyčejné šaty a nahá přešla do ložnice. V té chvíli vstoupily dvě komorné, uklonily se a sdělily jí, že venku čeká Malanek. Jianna si nechala připravit koupel a přes ramena si přehodila světle modrý saténový župan.

Jedna komorná uvedla Malaneka do komnaty. Vypadal unaveně, tvář měl ztrhanou. "Jsem rád, že sis trochu odpočinula, Výsosti," pravil.

"Měl by ses tou radou rovněž řídit, Malaneku. Vypadáš uštvane."

Vyčerpaně se usmál. "Pořád zapomínám, že už nejsem mladík." Povzdechl si. "Přišla zpráva z Mellicane, Výsosti. Nezměnila jsi názor na Skilgannona?"

"Ne. Proč bych měla?"

"Došlo k útoku. Vedl ho Naashaňan jménem Servaj Das."

"To jsem nenařídila, Malaneku. Skilgannon si může jít, kam se mu zlíbí."

Malanek kývl. "To jsem rád, Veličenstvo. Ale říkám si, kdo jiný by asi chtěl Skilgannonu zabít."

Pozorně se na něj zadívala. "Nemusím ti lhát, příteli. Když jsem přijala tvou radu, abych ho nechala jít, udělala jsem to dobrovolně. Kdybych ho chtěla dát zabít, řekla bych ti to."

"Já vím, Jianno," ujistil ji a na chvíli se zapomněl. "Můžu se posadit?"

Ukázala mu, ať si k ní přisedne. "Co ti dělá starosti?"

"Studoval jsem hlášení z Mellicane. Ten Železná maska navázal mnoho kontaktů s Naashaňany. Mnoho jeho mužů jsou naši bývalí vojáci. Většinou povstalci, ale ne všichni. Podle našich zdrojů v Mellicane pracoval Servaj Das pro něj. O Železné masce máme málo zpráv, víme pouze to, že určitě nepochází z Tantrie. Podle přízvuku není Ventrijec. Zřejmě ho neznají ani v Datu, ani v Dospilis. Mohl by být ze zámoří, z Drenanu, Gothiru nebo Vagrie. Ale co když je Naashaňan?"

Jianna pokrčila rameny. "Co na tom záleží?"

"Je charismatický velitel. Tolik víme. Shromáždil kolem sebe válečníky, z nichž mnozí bojovali proti tobě. Odkud se takový muž vzal? A je tu ještě něco. Naše zdroje mezi datijskými důstojníky hlásí, že když vstoupili do paláce, který užíval, našli pod ním místnosti se stěnami pocákanými krví. Taky našli odtáté prsty a ruce."

Královna znehybněla. "Muž, jehož jméno nevyslovujeme, padl v bitvě. Skilgannon mu odřál půlku obličeje a pak ho bodl do srdce. Viděla jsem hlášení o Železné masce. Ta maska je jenom klam. Není zmrzačený, má jen skvrnu na tváři."

"Jeho tělo nikdy nenašli. Co když se uzdravil, Výsosti? Máme zprávy o jednom chrámu v Pelucidu a o kněžce, která dokáže zázraky."

"To nejsou zprávy, to jsou drby. Báje. Jako létající ještěři a okřídlení koně."

"Muž, jehož jméno nevyslovujeme, nás téměř porazil. Pokud ještě žije, ohrožuje všechno, co se snažíš vybudovat. Je dokonce možné, že za těmi nedávnými úklady o tvůj život stojí on."

"Teď jsi mě vystrašil!" štekla. "Nevěřím, že se mrtvý může vrátit a pronásledovat mě."

"Ne, Veličenstvo, já bych taky nevěřil - kdybych byl dokázal najít jeho tělo. Jestli jsi ale Servaji Dasovi nenařídila zavraždit Skilgannonu ty a neudělal to ani nikdo z našeho vyslanectví, tak jediný další podezřelý je Železná maska. Je-li tomu tak, otázka zní: Proč by chtěl Železná maska zabít Skilgannonu, muže, kterého nezná a který pro něj neznamenal žádné nebezpečí?"

"Kde je Skilgannon teď?"

"Stále v Mellicane, připravuje se však k cestě na sever. Mám hlášení od našich kontaktů na drenajském vyslanectví, že hodlá cestovat s Drussem. Chtějí do Pelucidu. Druss má v úmyslu Železnou masku zabít. Proč s ním jede Skilgannon, to je záhada. Datijci do Pelucidu také vysílají oddíl. Zřejmě chtějí Železnou masku chytit sami. Několik jeho obětí zjevně byli přední datijští šlechtici."

"Tak to se nám záhada objasní už velice brzy," poznamenala Jianna.

"Do té doby, Výsosti, musíme dbát na tvé bezpečí. Žádné zbytečné riskování. Je-li muž, jehož jméno nevyslovujeme, stále naživu, hrozí ti veliké nebezpečí."

"Já neriskuju zbytečně, Malaneku. A vládce je v nebezpečí vždy."

nebezpečí. Nebezpečné byly hlavně horské oblasti blízko Pelucidu, kde měly skrýše tlupy loupežníků. Diagoras posbíral všechny dostupné informace o Shakusanovi Železné masce. Nebylo jich moc, i když jedna věc zaujala Skilgannona. Před třemi lety, když se Železná maska poprvé objevil v Mellicane, bojoval v souboji. Podle zprávy používal zahnuté meče uložené v jedné pochvě. Ve zprávě také stálo, že je neobyčejně silný a jedním sekem protal soupeři kyrys i osníř pod ním. Druhým sekem mu srazil hlavu.

První den putovali pomalu. Koně, jež Skilgannon získal, byli opravdu špatně živení, a i když pocházeli z dobrého plemene, byli zesláblí. Potřebovali často odpočívat. Těch několik dní, jež strávili na drenajském vyslanectví, je Diagoras nechal krmit ovsem a trochu je cvičil, ale zdaleka nebyli při plné síle. Třetí den už se jejich stav začínal zlepšovat.

Dvojčata Jared a Nian se s nimi sešla na silnici ráno druhého dne. Oba muži měli kosmaté horské koníky, vytrvalé a nevrlé. Snažili se vyšší jezdecké koně hryznout pokaždé, když byl nějaký jezdec natolik hloupý, aby se k nim přiblížil. Bratři se drželi u bryčky, již řídil Druss.

Diagoras se při jízdě každou chvíli ohlížel po Garianne. Ta jela na bílé kobyle a držela se kousek stranou od ostatních, dokonce i když se utábořili na noc. Sedávala opodál a občas mluvila sama se sebou. Mladý Rabalyn se často připojil k Diagorovi. Neustále se na něco vyptával. Měl velkou radost, že ho k výpravě přizvali, a nezkazil mu ji ani strach z toho, co je čekalo. K smrti rád jezdil a večer strávil i hodinu tím, že svého koně hřebelcoval nebo hladil po krku. Rabalyn byl rozený jezdec a jednou z něj bude i skvělý šermíř, usoudil Diagoras. Dobře udržoval rovnováhu a měl rychlou ruku. Taký se rychle učil.

Čtvrtého dne začala silnice stoupat, jak se dostali do podhůří západních hor. Byly to na železnou rudu bohaté Krvavé hory. Krajina byla rozervaná a krásná pro oko, jak neustále měnila barvy. Ranní slunce se odráželo od rudých hor, až se leskly jako staré zlato. Kolem poledne se na úbočích objevily tmavé stíny, zubaté a ostré. Za soumraku, když slunce kleslo za horské štíty, ztratily hory jásavé barvy, byly šedé a nepřístupné.

Když se té noci utábořili, vstal Druss od ohně, odešel k vozu, kde se natáhl na zem a usnul. Diagoras seděl se Skilgannonem a ostatními. "Je tady jeden kmenový náčelník, který ovládá zdejší průsmyky," sdělil mu. "Jmenuje se Chálid. Zřejmě je částečně Nadir a má asi padesát bojovníků. Doslechl jsem se, že poplatky, které vymáhá, jsou malé, ale to bylo v dobách, kdy jeho území neustále ohrožovali královští vojáci. Netuším, co udělá teď."

"Kdy dorazíme k průsmyku?" zeptal se Skilgannon.

"Myslím, že zítra v poledne," odpověděl Diagoras.

"Pojeďu napřed a dojednám to s ním," řekl Skilgannon.

"Buď opatrný," varoval jej Diagoras. "Zdejší lidé jsou velice chudí, zato velice hrdí."

"Dobrá rada," řekl Skilgannon. "Děkuji ti. Co ještě o tom Chálidovi víš?"

Diagoras se podíval do svých poznámek. "Nic moc. Je mu asi šedesát a jeho synové už nežijí. Neplatí daně. Před dvaceti lety se zřejmě se svými muži připojil ke královským vojákům a společně porazili útočný oddíl ze Sheraku na severu. Za odměnu dostal tyto země a byl osvobozen od daní. Bylo to jen hezké gesto, protože v těchto horách stejně není nic, co by se dalo zdanit."

"Kolik žádá?"

"Dva měďáky na hlavu a jeden za všechny soumary."

Ještě chvíli si povídali. Dvojčata toho moc nenamluvila a Garianne mlčela úplně. Nakonec Diagoras vstal od ohně a vylezl na kopec, kde se posadil a díval se na hory. Tam se k němu připojil Rabalyn. "Nechtěl by sis chvíli zašermovat?" navrhl mu mládenec.

"Ne, už je moc tma. Někdo by si mohl náhodou ublížit. Ale zítra ráno, než vyrazíme, si trochu zacvičíme."

"Jaké to bylo u Skelnu?"

"Kruté, Rabalyne. Nechci o tom mluvit. Přišel jsem tam o spoustu přátel."

"Dostal jsi medaili, když ses vrátil domů?"

"Ano, my všichni. Pro tu chvíli jsme byli hrdinové. To ale nic neznamená, Rabalyne. Několik dní jsme byli v hlavním městě středem obdivu. Potom se život vrátil do starých kolejí a lidé si k zábavě našli něco jiného. Vojákům, kteří bitvu u Skelnu přežili, ale byli zmrazení, slíbili dvacet zlatých raqů a hezký důchod. Jenomže to zlato nikdy neviděli. Teď se snaží přežít za šest měďáků měsíčně. Z některých jsou žebráci. Druss mnoha z nich pomohl. Na svých pozemcích několik z nich ubytoval a výtěžek z hospodářství dává na jídlo pro veterány."

"Takže je bohatý? Nevypadá na boháče."

Diagoras se zasmál. "Jeho žena Rowena byla moc chytrá ženská. Když se Druss vrátil z války, obvykle byl obtěžkaný dary od vděčných princů. Ona za to zlato nakoupila pozemky a investovala do kupeckých podniků. Kdyby chtěl, mohl by si náš přítel Druss postavit zámek a žít v přepychu."

"Tak proč to neudělá?"

"Na to neznám odpověď, mladíku. Jenom vím, že jeho majetek nezajímá. Ale je osamělý. To vidím."

"Mám ho rád," přiznal Rabalyn. "Řekl mi svůj kodex. Budu podle něj žít. Slíbil jsem mu to."

"Já ten kodex znám. Je dobrý, ale taky nebezpečný, Rabalyne. Muž jako Druss podle něj může žít, protože on je jako bouře, syrový, zuřivý a nezastavitelný. Jenže my obyčejní smrtelníci občas musíme být obezřetnější. Kdybychom se příliš pevně drželi Drussova kodexu, zabilo by nás to."

###

Chálid Chán seděl ve stínu pod převisem a sledoval jezdce na silnici pod sebou. Slunce stálo vysoko a hrálo jako divé a obloha bez mráčku byla blankytně modrá. A přece to nebyl dobrý den. Ráno Chálid pozoroval dva orly hnízící ve skalách. V Krvavých horách nebylo orly dlouho vidět. Za normálních okolností by to bylo dobré znamení. Ne však dnes. Chálid věděl, že dnes to jsou jenom ptáci a nic neznamenají.

Chálid byl ustaraný.

Od začátku té pitomé války se na cesty vydávalo jen málo kupců a Chálidův lid si musel kvůli hladu řádně utáhnout opasky. To nebylo dobré a oni byli mrzutí a pořád si stěžovali. Jako vůdce mohl Chálid přežít jen tak dlouho, dokud budou věřit, že má moc jim opatřit peníze. Minulý týden jistý Vishinas vedl nájezd na severní vesnici a chytil pět hubených krav a několik ovcí. Byla to bída. Jenže Chálidovi lidé, hladoví a nespokojení, to oslavovali jako vítězství a Vishinas byl nyní mezi mladými válečníky nadmíru oblíbený. Chálid si povzdychl a poškrábal se v řídkém černém vousu. Poslední dobou ho trápila stará rána v pravém rameni. Kdyby Vishinas zpochybnil jeho autoritu, nedokázal by ho v boji s mečem porazit. Naštěstí Vishinas o jeho slabině nevěděl. Chálidova pověst byla založena na jeho obratném zacházení s mečem a mladík se před ním měl na pozor. Ale už to dlouho nevydrží, usoudil Chálid zahořkle.

Jenom kvůli tomuto problému, ač mu dělal starosti, by netrýlval noci beze spánku. Jenomže ve vzduchu viselo něco divného. Chálidova matka byla obdařena vnitřním zrakem. Byla dobrá jasnovidka. Chálid tento dar nezdědil v plné míře, avšak instinkty měl lepší než většina ostatních. Poslední dvě noci se probudil zmáčený potem a vyděšený. Obvykle se mu nic nezdálo, a nyní zakoušel noční můry, z nichž se celý třásl. Viděl v nich zvířata, která chodila jako lidé, obrovská a silná, plížící se tmou na horských svazích. Zcela zmatený se vyhrabal z pokrývek, popadl meč a vyběhl ze stanu. Zastavil se v měsíčním světle a lapal po dechu. Venku byl klid. Nikde žádné nebezpečí. Žádní démoni.

Takže jen sen? Chálid o tom pochyboval. Něco se chystalo. Něco děsivého.

Zahnal takové temné myšlenky a zadíval se na Vishinase, který dřepěl opodál na kameni. Válečník pozorně hleděl na blížícího se jezdce.

Muž byl dobrý, sledoval stezku i skály okolo. Vishinas mávl na Chálida a sundal luk z ramene. Z toulce vytáhl šíp a tázavě se podíval na svého náčelníka, jenž zavrtěl hlavou. Vishinas se zatvářil zklamaně a vrátil šíp do toulce. Chálid se zvedl z úkrytu, přešel na otevřené prostranství a zašel dolů k příjízďejícímu muži. Vishinas ho doběhl a ze skryší se vynořilo dalších sedm bojovníků.

Jezdec dojel k nim a sesedl. Pustil otěže na zem a uklonil se Chálidovi.

"Jmenuji se Skilgannon. S přáteli chceme projet územím proslulého Chálida Chána. Dovedeš mě k němu?"

"Ty nejsi Tantrijec," poznamenal Chálid. "A myslím, že nejsi ani z Datie. Tvůj přízvuk je z jihu."

"Jsem Naashaňan."

"Jak to tedy přijde, že jsi slyšel o proslulém Chálidu Chánovi?"

"Cestuju S jedním drenajským důstojníkem, který ho velice chválil. Prý se při přechodu přes jeho území hodí nabídnout chánovi poplatek."

"Tvůj přítel je moudrý muž. Já jsem Chálid Chán."

Muž se znovu uklonil. Tehdy si Chálid všiml slonovinových jílců jeho mečů. "Dvě čepele v jedné pochvě," poznamenal. "Velice neobvyklé. Kolik mužů je ve tvém oddíle?"

"Pět mužů a jedna žena."

"Dnešní časy jsou moc těžké, Skilgannone. Všude je válka a smrt. Jsi připravený na válku a smrt?"

Válečník se usmál a chladné modré oči se mu zaleskly ve slunečním světle. "Tak připravený, jak jen můžu být, Chálide Cháne. Jaký poplatek žádáš za přechod své země?"

"Všechno, co máte," odpověděl Vishinas a popošel blíž. Několik mladých mužů se pohnulo s ním. Chálid se snažil zachovat klid. Nečekal, že mladší muž zpochybní jeho autoritu tak brzy.

Skilgannon se obrátil na Vishinase. "Já mluvím s vlkem, chlapče. Až budu chtít slyšet ňafání štěněte, dám ti vědět." Mluvil tiše. Vishinas zrudl a sáhl po meči. "Jestli tu čepel vytáhneš z pochvy," pokračoval válečník, "na místě zemřeš." Přistoupil blíž k Vishinasovi. "Podívej se mi do očí a řekni mi, jestli si myslíš, že to není pravda." Vishinas o krok couvl a Skilgannon ho následoval. Jak se Vishinas snažil získat dost prostoru, aby mohl tasit meč, zakopl o kámen a upadl. Se vzteklým a poníženým výkřikem vyskočil a zaútočil. Kupodivu minul a znovu se rozplácl na kameny, přičemž se hlavou udeřil o vyčnívající skálu. Zpola omámený se pokoušel vstát, ale zase se sesul na zem. Skilgannon se vrátil k Chálidovi. "Omlouvám se, můj pane," řekl. "Mluvili jsme o poplatku."

"To je pravda," přitakal Chálid Chán. "Musíš tomu chlapci odpustit. Je neotřkaný a nezkušený. Mám dojem, že jméno Skilgannon jsem už někde slyšel."

"To je možné, můj pane."

"Vzpomínám si, že to jméno patřilo jednomu veliteli. Ničiteli vojsk. Vítězi pěti velkých bitev. Koluje mnoho příběhů o válečníkovi Skilgannonovi. Ne všechny jsou dobré."

"Ty dobré přehánějí," podotkl Skilgannon mírně.

"A ty špatné taky?"

"Žel, ne."

Chálid si ho chvíli prohlížel. "Vina je břímě jako žádné jiné. Zatěžuje duši. Vím to. Smíš projet přes mé území, Skilgannone. Výše poplatku je na tobě."

Skilgannon otevřel měšec, vyndal tři zlatáky a vtiskl je Chálidu Chánovi do natažené dlaně. Chálid nad tak ohromnou sumou ani nemrkl, ale nechal ruku otevřenou, aby muži kolem něj viděli jasný lesk žlutého kovu.

V té chvíli se na silnici objevil zbytek oddílu. Jeden bojovník vykřikl a ostatní se rozběhli kolem bezvládného Vishinase. Chálid přimhouřil oči před jasnou září slunce a obrátil se na Skilgannona. "Proč jsi neřekl, že cestuješ se Stříbrným zabíječem?" zeptal se, ztěžka polkl a chtěl zlatáky Skilgannonovi vrátit. "Pro Drussa Velikého žádná daň nebude."

"Bylo by mi ctí, kdybys ten poplatek přijal," opáčil Skilgannon.

Chálidovi se ohromně zvedla nálada. Předtím se děsil, že muž si peníze vezme zpátky. "Tak dobře," souhlasil, "jde-li o zdvořilost, přijmu to. Ale musíte přijet do mé vesnice. Bude hostina."

Náčelník zamířil k vozu. Druss se na něj podíval a zazubil se. "Rád tě vidím, Chálide. Jak to, že lump, jako jsi ty, je

ještě naživu?"

"Jsem oblíbenec bohů, Drusse. Proto mě požehnali těmito zelenými pastvinami a nesmírným bohatstvím. Mé srdce se z pohledu na tebe raduje. Kde je Básník?"

"Zemřel."

"To je škoda. Až to uslyší starší ženy, budou mít veliký smutek. Příliš mnoho přátel se v poslední době odebralo na labutí stezku. Skoro se začínám cítit starý." Chálid se vyšplhal na vůz. "Dnes večer slavíme. Budeme mluvit a pít. Pak všechny znudíme příběhy o naší velikosti."

##

Pro Rabalyna ten večer znamenal zvláštní směsici dojmů. Rudozlaté hory a zdejší žhoucí západy slunce ho okouzly. Vše zde bylo jiné než doma. Kraj byl drsný, horko nemilosrdné. A přece mu bylo při pohledu na nádhernou krajinu lehký u srdce. Kočovníci Chálida Chána byli také zajímaví. Štíhlí, tvrdí, s tmavou pletí a pozornými očima. Kdykoliv jindy by Rabalynovi připadali děsiví, ale měli takovou radost, že vidí Drussa, až působili skoro bezstarostně.

Tábor Chálida Chána přinesl Rabalynovi zklamání. Předpokládal, že budou mít stany z hedvábí, jak se o tom vyprávělo v pohádkách. Místo toho tu byly staré kůže, plachty a hrubé plátno, vše záplatované a ošoupané. Celá osada, zbudovaná bez ladu a skladu, zabírala část horského úbočí. Celé místo páchlo bídou. Mezi stany pobíhaly nahatě děti a za nimi hubená psiska, která štěkala a ňafala. Zeleně tu bylo pomálu a nikde žádné stromy. Rabalyn zahlédl zástup žen scházejících dolů z kopce s měchy na vodu. Usoudil, že tam bude skrytý pramen.

Stan Chálida Chána, ač větší než ostatní, byl stejně chatrný. Na kůži byly záplaty a pod první ze tří tyčí, které jej podpíraly, zela díra.

Rabalyn se rozhlížel po táboře. V dohledu bylo asi třicet žen a dvacet dětí. Když Chálid přivedl oddíl do osady, seběhly se kolem návštěvníků. Ze stanů se vynořilo několik starších mužů a dívali se. Někteří volali na Drussa, jenž jim zamával. Potom se objevili mladší muži a ti si Drussa nevšímali. Místo toho hleděli s neskrývaným chťicem na zlatovlasou Garianne, která je přehlížela. Rabalyn slezl z vozu. Jeho meč zachrastil o dřevo a jiných málem upadl. Připojili se k němu Jared s Nianem. Nian se usmíval na děti. Jeden chlapec se k němu opatrně přiblížil. Nian poklekl a natáhl k němu ruku. Hoch utekl. Diagoras sesedl. Chálid Chán vykřikl rozkaz a několik žen přistoupilo, aby se postaralo o koně.

Skilgannon, Druss a Diagoras následovali Chálida Chána do jeho stanu. Garianne zamířila nahoru na kopec a dvojčata šla za ní. Rabalyn se vydal za nimi.

"Kam jdeme?" zeptal se Jareda. Odpověděl mu Nian.

"Jdeme si zaplavat do skrytého jezírka, že je to tak, Jaredě?"

Jared kývl. Jeho bratr se chytil modré šerpy, kterou měl Jared zavěšenou u pasu. Nian si vzdychl. "My rádi plaveme," poznamenal spokojeně.

Rabalyn si mnohokrát všiml, jak se Nian drží bratrovy šerpy, ale nezmínil se o tom, protože nechtěl být hrubý. Bylo zvláštní, že se dvojčata od sebe nikdy nevzdálila na víc než pár stop. Jednou během jízdy Nian pobídl koně vedle Jaredova a natáhl ruku po šerpě. Ten pohyb polekal Jaredova koně, který se vzepjal a vyrazil tryskem. Nian zaječel a pobídl koně do cvalu. Zoufale se snažil Jareda dohonit. Jakmile Jared svého koně zvládl, zastavil ho a seskočil. Nian málem spadl ze sedla, přiběhl k bratrovi, vrhl se mu kolem krku a rozplakal se. Bylo to znepokojivé. Poté Jared uřízl kus provazu a při jízdě držel jeden konec on a druhý bratr.

Bratři za Garianne vylezli na skálu. Dostali se k široké římse a rozsedině v rudé skále. Garianne zamířila do rozsedině a vydala se dolů z prudkého srázu. Světlo sem dopadalo úzkou mezerou nahoře a odráželo se na hladině jezírka. Nian vykřikl a jeho hlas se vnitru hory hlasitě rozléhal. Garianne byla před nimi, už se svlékla a úhledně si poskládala šaty na řimsu. Kuši a toulec položila na oděv, otočila se a skočila do vody.

Nian a Jared se také svlékli a ruku v ruce skočili do jezírka. Rabalyn se posadil na skálu a díval se na ně, jak si plavou. Chtěl se k nim připojit, jenomže mu vadila představa, že by měl plavat nahatý. Pohled na svlečenou Garianne mu způsobil trapné zduření ve slabinách, s čímž se rozhodně nechtěl ukazovat. Místo toho seděl a potají pozoroval plavající ženu. Toužil po chvíli, kdy se ve vodě překulí a ukáže svá ňadra. Nian na něj křikl, ať se k nim připojí. "Za chvíličku," odpověděl. Všiml si, jak na něj Garianne civí, a zrudl až ke kořínkům vlasů.

Pak dorazil Diagoras. Zastavil se vedle Rabalyna a začal se svlékat. "Ty neumíš plavat?" zeptal se ho.

"Ano, umím. Za chvíličku."

Diagoras skočil po hlavě do vody, vynořil se a bez námahy doplaval na druhou stranu jezírka. Při otočce se ponořil, vykopl nohama a vrátil se k Rabalynovi. Z vody se na mladíka zazubil. "Voda je dost studená," zavolal na něho. "Zchladí tvůj zápal, věř mi." Rabalyn znovu zrudl. Rychle se dostal ze šatů a skočil do vody. Popáleniny, jež utrpěl při požáru tetiččina domu, se mu už skoro zahojily, až na svažetelou jizvu na pravém stehně. Kůže mu tam často praskala a rána krvácela a hnisala. Chladná voda byla příjemná. Rabalyn doplaval doprostřed jezírka a vzhledl. Dvě stě stop nad sebou viděl v půlměsíčné mezeře mezi skalami nebe. Byl to velice zvláštní pocit. Jako kdyby nad ním svítil jasně modrý měsíc.

Nalevo od něj vylezla Garianne z vody. Rabalyn se přistihl, jak zírá na křivku jejích boků. Přes Diagorovo ujišťování studená voda jeho vzrušení nijak neovlivnila. Otočil se a plaval k místu, kde měl položené šaty. Diagoras seděl vedle. "Přijdou i Druss se Skilgannonem?" optal se Rabalyn, aniž by vylezl z vody.

"Asi ano, jakmile si popovídají s Chálidem Chánem. Železná maska tudy zřejmě projel asi před deseti dny. Podle Chálida Chána s sebou měl asi šedesát mužů. A další jsou v pevnosti." Diagoras se zamračil, natáhl se pro šaty a z váčku na opasku vyndal břitvu s kostěnou rukojetí. Otevřel ji a začal si oškrabávat stříšně kolem bradky.

"Co udělá Druss?" vyzvídal Rabalyn.

Diagoras namočil břitvu do vody. "Pojede do pevnosti. S Železnou maskou cestovaly žena a dítě. To dítě je Elanin,

dcera hraběte Orasta."

"Drussova přítel." "

"Ano. Věc je složitá. Ta žena s Elanin je její matka. Je teď milenkou Železné masky. Druss hodlá Železnou masku zabít, aby Orasta pomstil. Bojí se, že matka dceři nedovolí vrátit se do Drenanu."

"Nemůže ji prostě odvést?"

Diagoras se zasmál. "Mluvíme tady o Drussovi Velikém, mládenče. Sebrat dítě matce? Ani za sto let. Nicméně je tady ta záležitost se sto padesáti válečníky, než budeme muset přikročit k řešení tohoto problému. Pak je tady ještě ten nadírký šaman, jenž je s nimi. Ten muž ovládá magii, a pokud já vím, může vyvolat demony. A nakonec je tu sám Železná maska. Nosí dva meče jako Skilgannon a prý je mistr. Ne, ještě chvíli si s tím děckem nebudu lámat hlavu."

"Půjdeš do pevnosti s Drussem?"

"Ano, půjdu. Je to můj přítel."

"Já půjdu taky," prohlásil Rabalyn.

"Uvidíme, mládenče. Oceňuju tvoji odvahu, ale prozatím na to nemáš schopnosti."

Garianne, již oblečená, s kuší v ruce, kolem nich beze slova prošla.

Rabalyn se uklidnil, vylezl z vody a posadil se vedle Diagora. "Je moc krásná, vid'?" povzdechl si.

"To je. A moc," souhlasil Diagoras. Dvojčata vylezla na druhém konci jezera a tiše spolu rozmlouvala. Rabalyn se na ně zadíval. Nian vstal a Rabalyn si všiml, že má na pravém boku dlouhou zubatou jizvu. Kůže kolem ní byla zarudlá a svraštělá. Jared vstal. I on měl takovou strašnou jizvu, ale na levém boku.

Dorazili Druss a Skilgannon. Válečník si přisedl k Diagorovi a Rabalynovi a Skilgannon se svlékl a po hlavě skočil do jezera. Druss si sundal boty a klátil nohama nad vodou. Rabalyn se podíval po dvojčatech naproti. Nian spal a Jared byl očividně ztracený v myšlenkách.

"Viděl jsi ty jejich jizvy?" zeptal se Drussa mladík.

Válečník kývl. "Těšíš se na hostinu?" otázal se a Rabalynovu otázku přešel.

"Myslím, že to zrovna velká hostina nebude," zabručel Rabalyn. "Moc toho zřejmě nemají."

"To je pravda. Pro Chálida to bylo pár špatných let. Dal jsem jim něco z našich zásob. Ať už připraví cokoli, buď jim vděčný, ale moc nejez. To, co necháme, snědí později."

Diagoras se zasmál. "Radiš tomu klukovi, aby lhal, Drusse?" optal se.

Druss se poškrábal v černostříbrném vousu a zazubil se. "Jsi jako pes se starou kostí," poznamenal. "Copak ty se nikdy nevzdáváš?"

"Ne," ujistil jej Diagoras vesele. "Nikdy. A taky jsem přemýšlel nad těmi jizvami, co mají Jared s Nianem. Jsou skoro stejné."

"Tak se jich zeptej," poradil mu Druss.

"Je to snad nějaký temný tajemství?" naléhal Diagoras.

Druss zavrtěl hlavou, stáhl si kazajku, holínky a kamaše. Bez dalšího slova skočil do vody. Pořádně to šplouchlo. Diagoras se naklonil k Rabalynovi.

"Přeplaveme tam a zeptáme se jich?" navrhl.

Rabalyn zavrtěl hlavou. "Myslím, že by to bylo poněkud hrubé."

"Máš pravdu," souhlasil Diagoras. "Zatraceně, celou noc neusnu a budu o tom přemýšlet."

Rabalyn, který již oschl, vyšel z rozsedliny. Slunce zapadalo a teplota byla snesitelnější. Mladík prošel táborem, posadil se ve stínu skalního převisu a zahleděl se na rudou krajinu. Jak se začalo stmívat, vstal. V té chvíli si všiml, jak se něco pohnulo na kopci v dálce. Když se pokusil zaostřit zrak, zmizelo to za skálou. Pak přes kopec přeběhl další stín. Pohyb byl tak rychlý, že Rabalyn nedokázal rozeznat, co to je za tvora. Mohl to být běžící člověk nebo třeba jelen. Chvilí se díval a dával pozor, zda se to stvoření znovu neobjeví. Ať to bylo cokoli, bylo to velké. Rabalyna napadlo, jestli snad touhle vyprahlou pustinou běhají i medvědi.

Zazněl roh. Rabalyn se podíval na osadu a viděl, jak se kolem velkého záplatovaného stanu Chálida Chána shromažďují lidé.

Rabalyn už měl hlad, a tak pustil tvory na kopci z hlavy a seběhl dolů do tábora.

##

Hostina byla ubohá. Na rožni se opékaly dvě vyhublé krávy, byly připraveny nějaké suchary, soudek řídkého piva a sladké placky, na nichž bylo, jak Rabalyn brzy zjistil, víc prachu než cukru. Chálid Chán se cítil trapně a omlouval se Drussovi, jenž seděl ve stanu naproti němu na houni.

Druss mu položil mohutnou tlapu na rameno. "Časy jsou tvrdé, příteli. Ale když mi muž nabídne to, co má nejlepšího, cítím se poctěný. Žádný král by mi nemohl nabídnout víc než ty dnes večer."

"To nejlepší jsem si však schoval na konec," řekl Chálid a tleskl. Mezi muži sedícími uprostřed stanu prošly dvě mladé ženy s dřevěným soudkem. Postavily ho na stůl, uctivě se poklonily Chálidovi a odešly. Chálid Chán zvedl prázdnou číši a otočil kohoutek. Ve světle luceren se objevil proud tekutiny jako světlé zlato. Chálid podal plnou číši Drussovi. Válečník ucucl a pak se zhluboka napil. "U Missaele, tohle je lentrijský oheň... a velice dobrý, příteli."

"Pěťadvacet let starý," pochvaloval si spokojeně Chálid. "Schovával jsem si ho pro zvláštní hostinu."

Mladí muži z klanu se shlukli kolem Chálida, jim plnil poháry, číše a hrnky. Nálada ve stanu se značně zlepšila a dva z chánových válečníků si přinesli strunné nástroje a jali se provozovat hudbu.

Padesát mužů ve stanu brzy zpívalo a tleskalo. Rabalyn se trochu napil a okamžitě pochopil, proč se tohle pítí jmenuje lentrijský oheň. Začal se dusit a podal číši nejbližšímu kočovníkovi. "Je to jako spolknout kočku s vytaženými drápky," posteskl si Diagorovi.

"Lentrijci tomu říkají nesmrtelná voda," opáčil Drenajec. "Když to piješ, cítíš se jako bůh." Vyprázdnil svůj pohár a

šel si pro další. Rabalyn si všiml, že Skilgannon prošel mezi pijáky ven do noci. Rabalyn, unavený hlukem a tlačenicí ve stanu, jej následoval.

"Vidím, že ti to pítí taky nechutná," poznamenal. Skilgannon pokrčil rameny.

"V jiném životě mi chutnalo. Co hodláš dělat dál, Rabalyne?"

"Pojeďu s Drussem a Diagorem a zachráním princeznu."

"V drenajské kultuře je hraběcí dcera urozená paní," upozornil jej Skilgannon a usmál se. "Ale tohle není chvíle na puntičkářství. Myslím, že by sis měl vybrat jinou cestu."

"Já se nebojím. Chci žít podle kodexu."

"Na strachu není nic špatného, Rabalyne. Ale neměl bys myslet na strach o sebe. Druss je velký válečník a Diagoras je voják, který bojoval v mnoha bitvách. Jsou to tvrdí, rozhodní muži. V tomto podniku mají jenom chabou naději na úspěch. A budou jí mít ještě menší, když se budou muset snažit udržet naživu jednoho odvážného mládence, který toho zatím neumí dost, aby přežil."

"Ty nám můžeš pomoci. Jsi taky velký válečník."

"Tahle dívka není moje princezna a já nemám důvod se Železnou maskou bojovat. Já chci jenom najít ten chrám."

"Druss je přece tvůj přítel, ne?"

"Já nemám žádné přátele, Rabalyne. Mám jenom úkol, který je možná nespelnitelný. Druss se rozhodl sám. Hodlá pomstít smrt přítele. Ale to nebyl můj přítel. Jeho úkol mě tudíž nezajímá."

"To není pravda," namítal Rabalyn. "Ne podle kodexu. Chraň slabé před zlými silnými. Princezna - urozená paní nebo jak jí chceš říkat - je malá holka, a tedy je slabá. Železná maska je zlý."

"Proti většině toho, co jsi řekl, můžu vznést námitku," pravil Skilgannon. "Dívka je se svou matkou, která je milenkou Železné masky. Pokud víme, může Železná maska milovat to dítě jako své vlastní. Za druhé, zlo je často otázkou úhlu pohledu. A ještě důležitější je, že i kdyby obě kritéria, která jsi uvedl, platila, není to můj kodex. Nejsem rytíř z nějaké dětinské románcie. Nejezdím světem a nehledám hady, které bych mohl zabít. Jsem jenom muž, který hledá zázrak."

Hluk ve stanu náhle utichl a ve chvíli se ozval téměř nesnesitelně krásný hlas. Skilgannon se zachvěl. "To je Garianne," vysvětlil mu Rabalyn. "Slyšel jsi někdy něco hezčího?"

"Ne," přiznal Skilgannon. "Myslím, že si půjdu zaplavat při měsíčku. Co kdybys šel dovnitř a poslouchal?"

"Půjdu," řekl Rabalyn. Díval se za vysokým válečníkem, jak odchází nahoru do kopce. Nakonec se vrátil do stanu. Všichni uvnitř seděli jako očištění. Garianne stála na židli, ruce rozpažené, oči zavřené. Zpívala o lovcích, který narazil na zlatou bohyni koupající se v potoce. Bohyně se do něj zamilovala a potom se milovali pod hvězdami. Přišlo ráno a lovec chtěl odejít. Bohyně, již rozzlobilo, že ji odmítl, ho proměnila v bílého jelena a chtěla ho zastřelit. Lovec uskočil, přeskočil vrcholky stromů a zmizel mezi hvězdami. Bohyně ho pronásledovala. Tak na zemi začal den a noc. Z bílého jelena se stal měsíc a z bohyně slunce. A ona bez oddechu honí svého milence až do konce času.

Když dozpívala, rozhostilo se na okamžik naprosté ticho, než propukl hromový potlesk. Garianne slezla ze židle a rozhlédla se po stanu. Kousek popošla a zavrávala. Rabalyn poznal, že je opilá, a šel jí na pomoc. Ona ho odstrčila.

"Kde je?" zeptala se.

"Kdo?"

"Hrozný?"

"Šel si zaplavat do jezírka."

"Najdu ho," prohlásila.

Rabalyn ji doprovodil ven a pak ji sledoval, jak šplhá do prudkého srázu. Když se konečně otočil, vycházeli právě ze stanu Jared s Nianem. Nian si ho všiml a došel až k němu. "Kdo je tohle?" zeptal se bratra. "Mám dojem, že bych ho měl znát."

"To je Rabalyn," řekl mu Jared.

"Rabalyn," zopakoval Nian a kývl. Rabalyn byl ohromen. Pryč byl prostáček s nevinným úsměvem. Tento muž měl bystrý a trochu hrozný pohled. Prohlédl si Rabalyna. "Musíš mi odpustit, mladý muži. Nebylo mi dobře a občas mi vynechává paměť. Tam nahoru, to šla Garianne?"

"Ano... pane," odpověděl Rabalyn a podíval se po Jaredovi, jenž stál vedle bratra.

"Bohové, Jared!" štkl Nian. "Potřebuju trochu místa, abych mohl dýchat."

"Promiň, bratře. Možná by sis měl trochu odpočinout. Nebolí tě hlava?"

"Ne, nebolí, zatraceně." Sedl si na zem a vzhlédl k bratrovi. "Promiň. Je to hrozné, když si nemůžeš na nic vzpomenout. Začínám bláznit?"

"Ne, Niane. Jedeme do chrámu. Tam budou vědět, co dělat. Určitě ti tvé vzpomínky vrátí."

"Kdo byl ten starý hromtluk ve stanu? Taky mi připadal povědomý."

"To byl Druss. Je přítel."

"No, díky Prameni jsem teď v pořádku. Je krásná noc, že?"

"To ano," souhlasil Jared.

"Trochu bych se napil. Je tu někde studna?"

"Donesu ti vodu. Chvilku tu zůstaň." Jared zašel do Chálidova stanu.

Nian se obrátil na Rabalyna. "My dva jsme přátelé, mladý muži?"

"Ano."

"Zajímají tě hvězdy?"

"Nikdy jsem o nich nepřemýšlel."

"To bys měl. Podívej se nahoru. Vidíš ty tři hvězdy v řadě? Říká se jim Pás. Jsou od nás tak daleko, že světlu, jež vidíme, trvalo milion let, než sem doletělo. Je docela dobře možné, že hvězdy samotné už neexistují a to, co vidíme, je

jenom staré světlo."

"Jak bychom je mohli vidět, jestliže už neexistují?" žasl Rabalyn.

"Jde o vzdálenost. Když vychází slunce, obloha je ještě tmavá. Věděl jsi to?"

"To nedává smysl."

"Ale dává. Slunce je od země přes devadesát milionů mil daleko. To je ohromná vzdálenost. Světlo, jež z něj vychází, musí urazit devadesát milionů mil, než se dotkne našich očí. My si ho uvědomíme teprve tehdy, když se dotkne našich očí. Jeden starý učenec odhadoval, že světlu trvá několik minut, než tuto vzdálenost překoná. A v těch několika minutách připadá obloha našim očím pořád tmavá."

Rabalyn mu nevěřil ani slovo, nicméně se usmál a kývl. "Aha, chápu," řekl, zmatený a trochu vyplašený tímto divným novým mužem v Nianově těle.

Nian se zasmál a plácl ho po rameni. "Myslíš si, že jsem blázen. Možná jsem. Ale odkáživa jsem byl zvědavý a chtěl jsem vědět, jak věci fungují. Proč fouká vítr a zvedá se příliv? Jak se do mraku dostane dešťová voda? Proč zase padá na zem?"

"A proč?" chtěl vědět Rabalyn.

"Vidíš? Teď už začínáš být taky zvědavý. To je u mladých dobrá vlastnost." Náhle sebou trhl. "Začíná mě bolet hlava," postěžoval si.

Vrátil se Jared se sklenicí vody. Nianji vypil a protřel si oči. "Asi se kapku prospím," prohlásil. "Uvidíme se ráno, Rabalyně."

Bratři odešli. Rabalyn tam chvíli seděl a díval se na Pás a jiskřící hvězdy kolem něj. Pak vykřikl Nian. Rabalyn se ohlédl a viděl, že Jared sedí u bratra s rukou kolem jeho ramen. Nian si lehl a Jared přes něj přetáhl pokrývku. Rabalyn k nim došel.

"Stalo se mu něco?" zeptal se starostlivě.

"Ano. Ta rakovina ho ničí," odpověděl Jared s povzdechem. Nian už spal, ležel na zádech, s rukou položenou přes obličej.

"Mluvil o hvězdách a mracích."

"Ano. On je... byl... nesmírně chytrý. Býval architektem. Ale to už je dávno. Až se probudí, bude to zase Nian, kterého znáš. Ten prostoduchý."

"Tomu nerozumím."

"Já taky ne, chlapče," přiznal Jared smutně. "Stařena říkala, že to nějak souvisí s tlakem v jeho hlavě. Občas se to posune nebo zmenší a na pár minut je z něj znovu Nian, jaký býval. Tyhle chvílky jsou ale pořád řidší. Naposledy se vrátil před rokem. V chrámu ho vyléčí. Tím jsem si jistý."

Nian ve spánku zasténal. Jared se k němu naklonil a pohladil ho po čele.

"Asi se taky půjdu vyspat," usoudil Rabalyn. Jared upíral oči do bratrovy tváře a ani ho neslyšel.

##

Během temné noci se Chálidovi muži postupně vytráceli do svých stanů. Další byli příliš opilí, aby někam chodili, a prostě usnuli rovnou na rozedraných houních. Druss vstal, koukl po spícím Chálidovi, a jak chtěl odejít, málem upadl. Diagoras, jenž měl sucho v ústech a v hlavě mu bušilo, ho následoval ven do noci.

Druss se protáhl. "Hrome, ale že jsem unavený," postěžoval si, když se k němu Diagoras připojil.

"Zjistil jsi něco zajímavého?"

"Nic, co jsme o Železné masce už nevěděli. Chálid jeho pevnost nikdy neviděl. Je daleko odtud. Slyšel o tom chrámu, který hledá Skilgannon. Jeden válečník tam zjevně šel, když byl Chálid ještě kluk. Ten muž prý přišel v bitvě o pravou ruku. Šel hledat ten chrám, a když se vrátil, měl zase ruku v pořádku."

"To je nesmysl," zavrčel Diagoras. "Jenom pověst."

"Možná," připustil Druss. "Je tu ale jedna zajímavá drobnost. Ta nová ruka prý měla jinou barvu. Byla tmavší, červená, jakoby opářená. Chálid tvrdil, že to viděl na vlastní oči a nikdy na to nezapomněl."

"A proto mu věříš?"

"Říká mi to, že v té pověsti je alespoň zrno pravdy. Ten muž možná o ruku nepřišel úplně, měl ji zmrzačenou. Nevím, mládenče. Jenže Chálid říkal, že chrám nikdo nenajde, pokud to nechce tamní velekněžka. Povídal, že tou oblastí sám projížděl a po nějaký budově nebylo nikde ani stopy. Až dokud neodjel. Jak mířil k vysoko položenému průsmyku, ohlédl se. A tam ho uviděl, zářil v měsíčním světle. Přisáhá, že prolezl každý palec toho údolí. Nemohl ho minout."

"Takže se vrátil?" zeptal se Diagoras.

"Ne. Usoudil, že není bezpečný vstoupit do budovy, která se objevuje a mizí."

Shora od jezírka se k nim blížila štíhlá postava. Diagoras poznal Garianne. Když je mýjela, zamávala. "Dobrou noc, strýčku," zavolala.

"Dobrou, holka," odpověděl Druss. "Hezky se vyspi."

"Copak jsem neviditelný?" zabručel Diagoras a Druss se uchechtl.

"Pro milovníka jako ty, chlapče, musí být tvrdý, když je přehlíženěj."

"Přiznávám se. Ani na mě nepromluví."

"Protože ví že o ni máš zájem. Nechce žádný přítele."

"Vsadím se, že právě šla od Skilgannona," podotkl Diagoras kysele.

"Asi ano, mládenče. To proto, že on se o ni vůbec nezajímá. To, co od sebe navzájem potřebují, je prostý a primitivní. K ničemu to nezavazuje, a tudíž tak ani nevzniká žádný nebezpečí."

Diagoras se na staršího muže zadíval. "Dávej si pozor, Drusse. Jestli budeš dál takhle vnímavý, zničí ti to pověst obyčejného vojáka."

Druss mlčel a Diagoras si všiml, že hledí na ztemnělé kopce. "Vidíš něco?"
Druss neodpověděl. Došel k vozu a vytáhl Snagu. "Kde je kluk?"
Diagoras pokrčil rameny. "Myslím že ho to hýření znudilo a šel se někam vyspat."
"Najdi ho. Já budu dávat pozor na ten kopec."
"Co jsi viděl?" naléhal Diagoras.
"Jenom stín. Ale mám takový divný pocit."

S tím odešel. Diagoras se rozhlížel po táboře a po zubatých černých obrysech skalnatých vrchů. Noc však byla tichá a klidná. Vzduch se ani nehnul. Oblohu zdobily hvězdy jako dýmáky rozhozené po sobolíně. Než Druss promluvil, Diagoras se divně necítil. Teď už ano. Stařík strávil většinu života v nebezpečných situacích a vypěstoval si pro ně šestý smysl.

Diagoras si uvolnil šavli v pochvě a vydal se hledat Rabalyna.

###

Z rozsedliny nahoře se vynořil Skilgannon, vstoupil do měsíčního světla a zhluboka se nadechl. Po milování s Garianne se cítil uvolněný na těle i na duchu. Ta žena byla pro něho záhadou. Byla potrhá a chladná, když byla střízlivá, vášnivá a zranitelná, když se napila. Když přišla k jezírku, neřekli si ani půl slova. Ona k němu došla poněkud nejistým krokem a objala ho kolem krku. Polibek mu rozpálil krev. Garianne nebyla Jianna, ale dotek hebkých rtů na jeho přívola vzpomínky na tu jedinou nezapomenutelnou noc v lese poté, co ji zachránil. Bylo to jedinkrát, kdy dali průchod své vášni. Vzpomínal si na každický okamžik: na ševlení nočního větříku ve větroví nad nimi, na vůni meduňky ve vzduchu, na to, jak se k němu Jianna tiskla. Nakonec se k němu přitulila, přehodila přes něj nohu, ruku mu položila na prsa a pohladila ho po tváři. Ta vzpomínka byla téměř nesnesitelně krásná. Naplnila ho steskem i lítostí.

S Garianne se nejednalo o city. Nehladila ho, ani se k němu netulila. Když se vybouřila, odsunula se, rychle se oblékla a beze slova odešla. Nepokoušel se ji zastavit. Oba si od toho druhého vzali, co potřebovali. Nemělo smysl zůstat.

Skilgannon popošel dál po římse a zadíval se k osadě. Už chtěl sejít dolů, když ztuhl na místě. Uvolněnost zmizela. Noc byla tichá a v dohledu nebylo nic hrozného. Přesto Skilgannon nešel dál a rozhlížel se po okolních kopcích. Zhlédl Drussa, jak cílevědomě míří k východu a v ruce třímá sekeru. Diagoras dole procházel mezi stany. Zavál vítr a donesl k němu slabý pach, pižmový a nepříjemný. Skilgannon zvedl ruku a vytáhl meč. Pohlédl doleva a uviděl změt balvanů. Největší měl na výšku dobře deset stop. Zavřel oči a zaposlouchal se do okolních zvuků. Nikde nic nezaslechl. Ale neuklidnil se. Vytasil i druhý meč a stál nehybně jako socha. Vánek znovu zavál a oťel se mu o krk. Tentokrát byl pach silnější.

Skilgannon se bleskurychle otočil.

Za ním se zvedla obrovská šelma a skočila. Oči se jí rudě leskly, tlamu měla rozevřenou a předváděla řady lesklých tesáků.

Meče noci a dne se zabýskly, první se zakousl do mohutného krku, druhý pak probodl huňatý hrudník a skončil v srdci. Těžké tělo útočící šelmy srazilo Skilgannona dozadu a společně se skutáleli ze svahu. Skilgannon pustil Meč dne, kopnutím se odsunul od zmitajícího se zvířete a vyskočil. Z osady dole zazněl křik. Skilgannon si ho nevšímal a upřel zrak na ústí rozsedliny.

V dohledu se neobjevil žádný další netvor. Skilgannon si prohlédl bestii, kterou zabil. Už se přestala hýbat. Ostražitě se k ní přiblížil. Zkříženec ležel na zádech a mrtvé oči upíral k obloze. Skilgannon popadl jílec meče vyčnívajícího z hrudi mrtvolky a vytáhl ho.

V táboře se ozvaly další výkřiky a ječení. Skilgannon rozeznal tři šelmy. Jedna rozerval stěnu stanu a pobíhala osadou se stanovým plátnem na zádech, jako by to byl plášť. Přikrčila se nad jedním ležícím kočovníkem a rozkousla mu lebku. Kousek nalevo se Diagoras marně snažil zahnat mohutného zkřížence s hrbem. Jezdecká šavle proti němu nebyla příliš účinná. Skilgannon se rozběhl dolů z kopce. Cestou si všiml, že se za zkřížencem objevil Rabalyn a vrazil mu do zad svůj krátký meč.

Objevovaly se další a další potvory. Přiběhli Jared s Nianem a vrhli se do útoku. Jejich obouruční meče byly účinnější než Diagorova šavle, takže se jim podařilo zkřížence zahnat. Vynořil se Chálid Chán a začal pokřikovat rozkazy na své muže. Jeho hlas pronikl jejich panikou a několik válečníků se rozběhlo pro luky a oštěpy. Skilgannon viděl, jak se Diagoras pokouší bodnout blížícího se zkřížence do prsou. Čepel nepronikla kůží. Tvor se rozmáchl prackou a odhodil Diagora pryč.

Skilgannon se hned rozběhl k nim. Šelma zabočila k němu a skočila mu po krku. Skilgannon přiklekl a vrazil jí zlatý Meč dne do hrdla. Vystříkla krev a bestie zakolísala. Přiskočil Nian, sekl mečem shora a rozrazil zkříženci lebku.

Na Skilgannona se vrhla další příšera. V oku se jí objevila šipka z kuše. Velká hlava sebou škubla dozadu a z hrdla vyšlo děsivé zaskučení. Druhá šipka bestii zasáhla přímo do prsou, jenomže nepronikla příliš hluboko. Skilgannon přiskočil, vrazil jí meč hluboko do břicha a zapáchal dolů. Diagoras už byl opět na nohou a skláněl se nad bezvládným Rabalynem.

Garianne nasdila novou šipku, prošla kolem Skilgannona a střílila do zad další nestvůru. Zkříženec se zvedl na zadní a zaútočil na ni. Garianne necouvla. Když byl zkříženec téměř u ní, zvedla ruku a šipku mu poslala přímo do črtanu. Železný hrot projel chrupavkou a kostí a skončil v mozku. Bestie se ve smrtelných křečích ohnala a odhodila Garianne na zem, než se zhroutila. Skilgannon přeskočil ležící tělo a rozběhl se ke zkříženci, který byl stále zamotaný do potrhaneho stanového plátna. Zkříženec se zvedl od těla, na němž se právě krmil, a uskočil.

Další obluda vyskočila na vůz a zařvala. Přihnaly se další tři. Skilgannon se k nim otočil.

Potom ze tmy s válečným pokřikem vyběhl Druss Veliký a prvnímu tvorovi rozťal Snagou lebku. Připojili se k němu Jared s Nianem. Druss zabil druhého zkřížence a Skilgannon třetího, načež se ten poslední otočil a uprchl do noci.

Skilgannon viděl, že zkříženec se stanovým pláštěm je obklopen domorodci s luky. Tělo se mu ježilo šípy. Pokoušel se zaútočit, ale přední tlapa se mu zachytila v plachtě a on upadl. Priskočil k němu Chálid Chán a vrazil mu zakřivený meč do krku. Bestie se vzepjala a vyhodila starého náčelníka do vzduchu, zasáhly ji další šípy. Zakymácela se a upadla. Válečníci se na ni vrhli s noži a meči.

Na chvíli se rozhostilo ticho. Pak začaly kvílet ženy, které mezi mrtvými poznaly své blízké. Jejich pláč se rozléhal po okolních kopcích.

Skilgannon očistil čepele a vrátil meče do pochvy. Druss došel k Diagorovi, který klečel u bezvědomého Rabalyna. "Žije?" zeptal se.

"Ano. Má zlomený nos. Měl štěstí, drápy ho minuly. Ta mrcha ho asi zasáhla naplocho."

"To proto, že na toho zkřížence zaútočil," odhadl Druss. "Šel dopředu. Kdyby couval, drápy by mu rozerval y hrdlo. Naživu ho udržela jeho odvaha."

"Je to kurážný mládenec," souhlasil Diagoras. "Ale taky je mladý a nezkušený, Drusse. Neměl by být s náma."

"Poučí se," namítl Druss.

"Jsi zraněný na zádech," ozval se Skilgannon a přistoupil k válečníkovi.

"Není to hluboký." Druss poplácal chránič ze stříbřité oceli, který měl na rameni. "Tohle zachytilo větší část nárazu."

Připojili se k nim Jared s Nianem. "Myslíte, že se vrátí?" zeptal se Jared.

Druss zavrtěl hlavou a rozhlédl se po kopcích. "Na to jich zbylo moc málo. Dva jsem zabil, než se sem vůbec dostali. Podle mýho půjdou dál a budou si hledat mñ nebezpečnou kořist." Vypadal ustaraně.

"Co se děje?" chtěl vědět Diagoras a vstal.

"Stalo se mi něco divného," odpověděl Druss. "Byl jsem na kopci a tři ty potvory se na mne vrhly. První jsem zabil rychle, ale druhá mě hodila na zem." Odmlčel se a vzpomínal. "Mohly mě dostat, o tom není pochyb. Potom na ně zaútočila čtvrtá bestie, velká a šedá. Rozprášila je. Podařilo se mi vstát. Zabil jsem druhou potvoru a ten šedý zkříženec prokousl krk třetí. Potom tam jenom tak stál. Věděl jsem, že mi nic neudělá. Netuším, jak jsem to věděl. Dívali jsme se na sebe a on pak zoufale vykřikl a utekl pryč. Vzápětí jsem uslyšel, co se děje tady, a vrátil jsem se."

"Myslíš, že to byl Orastés?" otázal se Diagoras.

"Nevím. Žádný jiný důvod, proč mě zachránil, mě ale nenapadá. Chci ho najít."

"Najít ho?" zopakoval Diagoras. "Copak ses zbláznil? Nemůžeš si být ani jistý, že tě chtěl zachránit. Tahle stvoření nepřemýšlejí, Drusse. Oni jenom zabíjejí při sebemenší provokaci. Možná se jen porvali o to, kdo z nich dostane tvoje játra."

"Možná," souhlasil válečník. "Musím se přesvědčit."

Diagoras zaklel a zhluboka se nadechl. "Poslouchej mě, příteli. Jestli to i je Orastés, stejně pro něho nemůžeme nic udělat. Sám jsi povídal, že tohle řekla Stařena naprosto jasně. Jakmile ty chudáky jednou spojí se zvířetem, nedá se to zvrátit. Tak co uděláš? Necháš si ho jako domácího mazlíčka? Pro Šemovy koule, Drusse! S takovou potvorou nemůžeš chodit na procházky a házet jí klacíky."

"Vezmu ho do toho chrámu. Třeba tam dokážou... Orasta vrátit."

"Aha, to chápu. Tak to je v pořádku," zavrčel rozzlobeně Diagoras. "Budu mluvit jasně. Náš nový plán je teda chytit dlaka, najít chrám, který možná ani neexistuje, a pak požádat mnichy, aby vyléčili nádor a rozdělili od sebe vlka a člověka? A tohle všechno předtím, než my dva zaútočíme na pevnost a zlikvidujeme pár stovek válečníků a zachráníme malý dítě? Nevynechal jsem něco?"

"Doufám, že dokážou přivolat zpět mrtvé," podotkl Skilgannon. Diagoras se na něj podíval a zamrkal.

"To je nějaký vtíp?"

"Pro mě ne."

"Aha, tak v tom případě... já požádám o okřídlenýho koně a zlatou přilbu, která mě učiní neviditelným. Zaletím do pevnosti a tu holku zachráním, protože mě nikdo neuvidí."

"Dokážou úžasné věci," ozval se Jared a popošel blíž. Nian se postavil vedle něj a chytil se šerpy u bratrova pasu. "Vím to. Už jsme tam jednou byli."

"Ty jsi ten chrám viděl?" hned se vyptával Skilgannon.

"Moc si toho nepamatuju," přiznal Jared. "Táta nás tam vzal, když jsme byli hodně malí. Nebyly nám ani tři."

"Byli jste nemocní?" zeptal se Diagoras.

"Ne, byli jsme zcela zdraví, akorát jsme byli spojení v pase. Narodili jsme se tak. Máma při porodu umřela. Ranhojič nás vyřízl z jejího mrtvého těla. Byli jsme zrůdy. Z těch prvních roků si toho moc nepamatuju. Ale pamatuju se, jak na nás lidi zírali, smáli se a ukazovali si na nás. Z toho chrámu si vybavuju ženu s vyholenou hlavou. Měla laskavou tvář a jmenovala se Ustarté. Jednou ráno jsem se probudil a Nian už se mnou nebyl spojený. Ležel vedle mne a oba jsme byli obvázaní. Vzpomínám si, jak mě ta rána hrozně bolela."

Na chvíli zavládlo ticho, poté promluvil Diagoras. "Viděl jsem vaše jizvy a je mi úplně jasný, že mniši v tom chrámu vás museli odříznout, aby vás mohli oddělit. To je neuvěřitelný." Obrátil se zpátky na Drussa. "Jenže Orasta od vlka odříznout nedokážou. Jsou spojení v jedno. Kdyby dokázali oddělit jednoho od druhého bez řezání do masa, byli by to udělali i s dvojčaty."

"Ale na druhou stranu," poznamenal Skilgannon, "Orastés a vlk byli spojení kouzlem. Třeba půjde to kouzlo zvrátit. To se nedozvíme, dokud tu bestii nedostaneme do chrámu."

Diagoras se podíval po přítomných a všiml si, že opodál sedí na kameni Gianne. "Ty jsi ještě nic nenavrhlá," podotkl a pečlivě se vyhýbal tomu, aby to znělo jako otázka.

"Rádi bychom zase viděli Ustarté," odvětila.

V té chvíli Rabalyn zasténal a Druss si k němu klekl. "Jak se cítíš, mládenče?"

"Nemůžu dýchat nosem. Bolí mě to."

"Máš ho zlomený. Dokážeš se postavit?" Druss mu pomohl na nohy. Rabalyn se zprvu trochu kymácel. Rozhlížel se kolem sebe. "Zahnali jsme je?"

"Ano, zahnali," ujistil jej Druss. "Stůj klidně a zakloň hlavu." Sevřel prsty chlapcův zlomený nos a prudce zakroutil. Hlasitě to křuplo a Rabalyn vykřikl. "Teď ho budeš mít zase rovný," slíbil Druss a poplácal mladíka po zádech. Rabalyn zaúpěl, odpotácel se kousek stranou, padl na kolena a začal zvracet.

"Vždycky rád vidím jemný přístup," poznamenal Diagoras. "Tak jak chytíme Orasta?"

"Půjdu ho najít," pravil Druss. "Vy ostatní tu na mě počkejte."

"Jít sám by byla hloupost, válečníku," podotkl Skilgannon.

"Možná, akorát že když půjdeme všichni, Orastés se nám vyhne. Myslím, že jedna jeho část ve mně pořád rozeznává přítele. Třeba k němu proniknu."

"To dává smysl. Jenomže po okolí se pořád potulují další potvory, Drusse. Ostatní můžou zůstat v povzdálí, ale já jdu s tebou."

Druss si to promyslel a kývl.

"Nemám ti zasít tu ránu na zádech, než odejdeš?" zeptal se Diagoras.

"Ne, krev ke mně aspoň Orasta přiláká."

"To je moc dobrý plán," vztekal se Diagoras.

16

KDYŽ SE OBA VÁLEČNÍCI PLOUŽILI DO KOPCE, vysoko na obloze jasně zářil měsíc. Skilgannon se podíval na druhého muže. Druss vypadal vyčerpaně a ztrhaně, oči měl zapadlé. Skilgannon sám byl unavený, a to byl o polovinu mladší. Chvilí šli mlčky. Nakonec se dostali na obnaženou skálu před vysokým útesem plným jeskyní.

"Hádám, že budou tam," poznamenal Druss.

"Ty tam chceš vlézt?"

"Uvidíme, co se vyvrbí." Druss se svezl na balvan a protřel si oči. Skilgannon se na něj podíval.

"Ten Orastés pro tebe znamená hodně?"

"Ani ne. Byl to jen tlustý kluk, jehož jsem poznal ve Skelnu. Ale měl jsem ho rád. Nikdy z něj neměl být voják. Když přežil, nevěřil jsem vlastním očím. Válka je zvláštní šelma. Občas sežere ty nejlepší a nejhorší nechá na pokoji. Ve Skelnu bylo několik skvělých bojovníků. Ti padli na vrcholku svých sil. Ale abych byl k Orastovi spravedlivý, tak neutekl."

"Víc se po nikom žádat nedá," opáčil Skilgannon.

"Proti tomu nic nenamítám. Od té doby jsem ho viděl jen párkrát. Zemřel mu otec a z něj se stal hrabě z Dros Purdolu. Další role, pro kterou se nehodil. Chudák Orastés. Selhal téměř ve všem, do čeho se kdy pustil."

"Každý je v něčem dobrý," podotkl Skilgannon.

"Ano, to je pravda. Orastés byl dobrý otec. Elanin zbožňoval. Jenom vidět je pohromadě ti zvedlo náladu."

"A manželka?"

"Ta ho opustila. Rád bych řekl, že to byla špatná ženská, ale hádám, že to spíš Orastés byl špatný manžel. Asi musela litovat, že opustila dceru, a proto ji unesla, když byl Orastés mimo Purdol. To ho určitě úplně zničilo."

Vzduch se pohnul a Skilgannon v závanu větru zachytil zápach zvířecí srsti. Druss měl pravdu - zkříženci byli nablízku.

Skilgannon okamžitě zpozorněl. Přisedl si k válečníkovi a rozhlížel se po skalách. "A tak přijel Orastés do Tantrie, aby požádal o pomoc Stařenu. A ona ho zradila. Pověz, proč ses jí nepomstil?"

"Já se ženskými neválčím, mládenče."

"A přece jsou stejně schopné páchat zlo."

"Pravda, ale už jsem na změny příliš starý. Orasta zničil Železná maska, a proto za to zaplatí Železná maska."

"Takže podle tebe Orastés stále sleduje svou dceru?"

"Ano, myslím si to. Nevím, kolik z něj zůstalo v tom zvířeti. Nejspíš ani neví, proč jde do Pelucidu. Ale je to důvod, proč tu je. Holčička pro něj znamenala všechno."

Odmělčeli se, každý ztracen ve vlastních myšlenkách. Obloha byla zcela bez mráčku a měsíc jasně zářil. Mezi skalami se cosi pohnulo. Skilgannonovi do ruky vklouzl Meč dne. Uvolnil se však, když viděl, jak ve stínech mizí malá ještěrka.

"Proč jsi tady, mládenče?" zeptal se znenadání Druss.

"Ty víš proč. Doufám, že přivedu svou ženu zpět mezi živé."

"Já myslím, proč jsi tady? Teď, tady, se mnou. S Orastem bych se mohl mýlit. Může tu být víc potvor, než zvládneme. A tohle není tvůj boj." Skilgannon už chtěl říci něco zlehčujícího, když Druss promluvil znovu. "A nebud' uštěpačný, mládenče. Ptal jsem se vážně."

Skilgannon si povzddechl. "Připomínáš mi otce. Byl jsem příliš mladý, abych mu byl po boku, když mě potřeboval."

"Smrt vždycky přináší pocit viny," prohodil Druss a postavil se na nohy. "Já umím posoudit lidi, Skilgannone. Věříš mi?"

"Ano."

"Tak mi věř, i když ti řeknu, že jsi mnohem lepší chlap, než vůbec tušíš. Nemůžeš napravit zlo, který jsi spáchal. Můžeš jenom zajistit, aby se to už nikdy nezopakovalo."

"A jak to mám udělat?"

"Najdi si kodex, mládenče." Druss potřásl Snagu. "A teď je čas vydat se do těch jeskyní. Myslím, že Orastés za

námi sám nepřijde."

Skilgannon se zadíval na nejbližší ústí jeskyně. Připomínalo mu rozevřenou tlamu. Trochu se bál, ale vytáhl i druhý meč a vydal se za starším válečníkem k útesu.

Za vstupem do jeskyně byl kroutící se tunel. Světlo měsíce pronikalo šerem jen na několik yardů. Druss udělal pár kroků do tmy. "Dál bude světlo," poznamenal. "Celý útes je plný jeskyní a děr."

"Doufejme," zabručel Skilgannon a vydal se za ním. Chvilí nebylo nic vidět a Druss opatrně našlapoval. Pach zvířecí srsti zesílil a z povzdálí zaslechl tiché zavrčení.

Skilgannon vrátil jeden meč do pochvy a položil Drussovi ruku na rameno. Vepředu zahlédli slabou měsíční záři. Paprsek dovnitř pronikal pod úhlem pětadvaceti stupňů. Pomalu se k němu blížili. Obešli mírný ohyb ve skále a uviděli několik paprsků dopadajících sem z trhlín v čele útesu.

Tunel se otevíral do velké jeskyně. Z klenutého stropu visely krápníky. "Mohl bys ho zkusit zavolat jménem," navrhl Skilgannon. "Část jeho mysli si ho určitě ještě pamatuje."

"Oraste!" křikl Druss a jeho dunivý hlas vyvolal halasnou ozvěnu. "To jsem já, Druss. Pojď sem, příteli. Nechceme ti ublížit."

Napravo se cosi pohnulo. Skilgannon se obrátil tím směrem. Ze stínů vyrazilo obrovské stvoření a cenilo zuby. Skilgannon odskočil a zlatým Mečem dne se ze široka rozmáchl. Čepel tvorovi zajela do ramene, prosekla silnou klíční kost a vynořila se z hrudníku. Útok to nezbrzdilo a mohutné tělo narazilo do Skilgannona a shodilo ho na zem. Zasvištěla Snaga a roztřásla zkříženci lebku. Šelma se svezla na zem.

Skilgannon vyskočil a zároveň tasil Meč noci. Mrtvé zvíře bylo pokryté hustou černou srstí. Skilgannon nevěděl, má-li cítit úlevu, že to není Orastés, nebo zklamání. Kdyby to byl Orastés, mohli by tuto příšernou hrobku opustit.

"Oraste!" křikl Druss. "Pojď blíž. To jsem já, Druss!"

Pohnul se další stín. Skilgannon se připravil k útoku. Měsíční světlo dopadlo na velkou šedou šelmu s mohutnými, shrbenými rameny. Stála vedle stalaktitu, a jak hleděla na oba muže, zlaté oči se jí leskly.

"Přišli jsme ti na pomoc, Oraste," pokračoval Druss, odložil sekeru a popošel blíž. Tvor tiše zavrčel a Skilgannon viděl, jak se připravuje ke skoku.

"Drusse, opatrně," varoval válečníka.

"Hledáš Elanin," hovořil dále Druss. Při vyslovení dívčina jména se bestie zachvěla, zvedla velkou hlavu a pronikavě zavyla. "Víme, kde je," vysvětloval Druss. "Odvezli ji na hrad." Ted' zkříženec couvl a přimhouřil oči. Chystal se k útoku.

"Vyslov znovu její jméno, Drusse," radil Skilgannon.

"Elanin. Tvoje dcera Elanin. Poslouchej mě, Oraste. Musíme Elanin zachránit." Zvíře znovu zařvalo a Skilgannon skoro věřil, že v tom zvuku slyší bolest. Pak praštilo tlapou do krápníku a roztříštilo ho, načež vycouvalo do tmy.

Druss udělal další krok směrem od sekery. "Věř mi, Oraste. Víme o chrámu, kde by tě mohli přivést zpátky. Pak bys mohl být s námi, až zachráníme Elanin."

Šedá bestie zařvala a zaútočila. Plecí narazila do Drussa a srazila ho na zem. Poté se vrhla na Skilgannona. Ten odskočil doprava, přistál na rameni, překulil se a skončil opět na nohou. Napřáhl meče. Orastés nebo ne, jestli se k němu přiblíží, zabije ho. Ale zkříženec to neudělal a místo toho utekl pryč. Druss ho chtěl následovat, ale Skilgannon se mu postavil do cesty.

"Ne, Drusse," zarazil jej. "I hrdina by měl poznat, kdy prohrál."

Druss se chvíli nehýbal, pak si zhluboka povzddechl. "Byl to Orastés. Ted' to vím jistě."

"Udělal jsi, co jsi mohl."

"Nebylo to dost." Druss si došel pro Snagu. "Vraťme se na čistý vzduch," navrhl.

##

Příští dva dny se Druss vydával do hor a neustále Orasta hledal. Tentokrát chodil sám. Společnost zůstávala v osadě Chálida Chána. Diagoras, který trochu uměl ošetřovat rány, pomáhal s raněnými. Bestie zabily sedm mužů a tři ženy a osm dalších lidí bylo zraněno, pět bylo pokousáno a poškrábáno, tři měli zlámané kosti. Kočovníci mrtvé šelmy odtáhli dál od tábora, naskládali na ně dříví a hranice zapálili. Ráno třetího dne začali lidé Chálida Chána skládat stany.

"Přesuneme se dál do hor," vysvětlil Chálid Skilgannonovi. "Tohle místo ted' má špatné jméno."

Do osady přišla Garianne s tlustorohou ovci přes ramena. Nechala ji u žen a šla si sednout do stínu ke Skilgannonovi.

"Musíme odejít," pravila. "Promluvila k nám Stařena. Ve snu nám řekla, že se blíží nepřítel."

Skilgannon se na ni podíval. Zírala přímo před sebe a tvářila se vážně. Naučil se, že jí nemá klást otázky, a tak prostě čekal. "Nadírský šaman, co je se Železnou maskou, ted' ví o strýčkovi. Poslal jezdce, aby si na něj počíhali. Mnoho jezdců. Budou tu zítra ráno. Stařena radí jet na severozápad. A ponechat starého strýčka jeho osudu."

"Řekla Drussovi, že chce, aby Železná maska zemřel," začal Skilgannon a pečlivě volil slova. "Že to je... strýčkův... úkol. A ted' se bude klidně dívat, jak ho zabijí, abychom my přežili. To mi připadá divné."

"My nevíme, co si přeje," podotkla Garianne. "Víme jenom, co nám řekne."

"Třeba to byl jenom sen a Stařena se ti nezjevila."

"Byla to Stařena," trvala na svém Garianne. "Takto s námi mluví, když jsme daleko."

Skilgannon jí věřil, avšak Stařenina rada nedávala smysl. Pokud chtěla, aby Železná maska zemřel - jak tvrdila - tak proč nutit oddíl, aby se rozdělil? Skilgannon se opřel o balvan a zavřel oči. Stařena byla temnou záhadou. Přišla na pomoc Jianně, pomohla ji uprchnout z města, ale nikdy, pokud Skilgannon věděl, si nepřišla pro zlato, které za své služby žádala. Možná jí Jianna zaplatila potají. Ve všech příbězích, které o Stařeně slyšel, se opakovala jedna věc. Zrada. Jianně se to přesto nestalo. A proč chtěla baba zabít Železnou masku? Co udělal, že si vysloužil její nenávisť?

Na to Skilgannon odpověď neznal. Neměl dostatek informací. To, že žádala, aby ostatní ponechali Drussa jeho osudu, znamenalo, že chce, aby přežili. Proč? Skilgannon podrážděně otevřel oči a zadíval se na tábor. Většina stanů už byla stržená a kočovníci je nakládali na těch několik soumarů, které vlastnili.

"Já Drussa neopustím," prohlásil.

"To jsme rádi," pravila Garianne. "Máme starého strýčka rádi."

Stále opatrný na slova znovu promluvil. "Jenže kdybych odešel, ty bys šla se mnou."

"Ano."

"Asi ne proto, že mě miluješ."

"Ne, my tě nemilujeme. Nenávidíme tě." Řekla to bez vášně či lítosti. Prostě to vyslovila. Skilgannon měl dojem, že by klidně mohla mluvit o změně větru.

"Zůstaneš se mnou, protože to od tebe žádá Stařena."

"Nepřejeme si dále mluvit," prohlásila Garianne, plavně se zvedla a odešla. Skilgannon zůstal sedět. Její nenávisť ho nepřekvapila. Jako Hrozný zasel nenávisť ve třech státech. Všichni muži, ženy a děti, které jeho vojáci zabili, měli příbuzné či přátele. Pro ně bylo mnohem snazší nenávidět jednoho generála než obrovské vojsko bez tváře. Už to slyšel. Jednou se na svých cestách zastavil v jakési krčmě. "Hrozný mi zabil syna," prohlašoval jeden z pijáků.

Skilgannon pozorně poslouchal. Jak hovor pokračoval, dozvěděl se, že chlapec byl zabit v šarvátce asi dvacet mil od bojiště, kde válčil Skilgannon. Kamkoliv zašel, všude slyšel, jak lidé probírají Hrozného zlé skutky. Některé příběhy byly příšerně překroucené, jiné pouze směšné. Hrozný si prý piloval zuby do špiček a jedl lidské maso. Poté co prodal duši démonovi, měl krvavě rudé oči. Příběhy se stále rozrůstaly a stávaly se z nich mýty. To byl jeden z důvodů, proč mohl cestovat, aniž by ho někdo poznal. Kdo by podezíral pohledného mladého muže se safírovými očima? Zjistil, že lidé potřebují, aby zlo mělo ošklivou tvář.

Povzdech si, cítil se bídně.

Před měsícem byl novicem v tichém společenství a věřil, že dny války a smrti už má za sebou. Uvědomil si, že se mu po těch klidných časech už vůbec nestýská, i když litoval, že jsou pryč. Mimoděk pohládl medailonek na krku. Změnil se něco, jestli se mu podaří oživit Dajan? Bude se cítit méně provinile? Nevěděl. "Zasloužíš si žít, Dajan," pronesl nahlas. Jako vždy mu myšlenky na Dajan splynuly se vzpomínkami na Jiannu. Povstal. Stařenina rada byla dobrá. Měl by zanechat Drussa jeho osudu.

Skilgannon zamířil nahoru ke skrytému jezírku. Tady byl chládek a on si zaplavával. Vytáhl se z vody a posadil se na kámen. Po té jediné noci milování se s Jiannou, tenkrát v lese, se jeho život změnil. Žil jen pro den, kdy jí bude moci vrátit trůn. Když se teď ohlížel zpátky, připadalo mu to hloupé a naivní. Věřil, že až bude v bezpečí a bude jí patřit říše, budou opět spolu. Nepřemýšlel o tom, jestli se za něho vůbec může vdát. Dovolil si snít o tom, že bude jejím manželem a milencem. A tím to také skončilo. Pouhým snem.

Pravda byla taková, že pokud ho vůbec milovala, moc milovala víc. Nikdy nebyla spokojená. Kdyby se stala královnou celého světa, toužebně by hleděla ke hvězdám a snila o tom, že si podrobí nebesa.

Drsnou skutečnost si uvědomil v den, kdy porazili Bokrama. Ještě teď si pamatoval, jak se noc před bitvou strašně bál. Jeho strach opět jednou vyvolala Stařena. Přišla do tábora, prošla kolem stráží a hlídek a vstoupila do královčina stanu. U Jianny byli Skilgannon, Askelus a Malanek a probírali strategii bitvy. Malanek vyskočil a tasil dýku. Jianna mu řekla, ať se zase posadí, sama vstala, přistoupila ke Stařeně a políbila jí ruku. Při té vzpomínce se Skilgannon znovu otřásl. Že se ty překrásné rty dotýkaly kůže někoho tak zlého. "Vítej," pravila Jianna. "Připoj se k nám."

"To není nutné, má milá. Na plánování bitev nemám hlavu."

"Tak proč jsi tady?" chtěl vědět Skilgannon a hlas měl drsnější, než zamýšlel.

"Popřát vám hodně štěstí, pochopitelně. Přečetla jsem runy. Zítřek bude pro Bokrama špatný den. Mohl by být špatný i pro tebe, Oleku. Věděl jsi, že Boranius zaměstnal jasnovidece? Četl mu z kostí. Podle jeho předpovědi tě Boranius zítra zabije. Nicméně čekám, že jsi ochotný zemřít pro svou královnu, Oleku."

"To jsem"

"Boranius má také mocí obdařené meče. Starodávné čepele, které mu dal Bokram. Jmenují se Meče krve a ohně. Moc ráda bych je získala. Hodně kouzel, která jsem použila, když jsem tvořila tvé meče, je založeno na kouzlech utkaných kolem krve a ohně. Vy dva se setkáte na bojišti. Tolik jsem viděla."

"A má jeho věstec pravdu?" vyptávala se Jianna. "Boranius... zvítězí?" dodala a očividně nechtěla otevřeně mluvit o Skilgannonově smrti.

Stařena pokrčila rameny. "Už měl pravdu předtím. Možná se tentokrát mýlí."

"Tak se musíš zítra držet zpátky," obrátila se Jianna na Skilgannona. "Nechci tě ztratit, Oleku."

Stařena se usmála. "Jak dojemné, má milá. Ale obávám se, že jestli s ním Olek nebude bojovat, bitva bude prohraná." V té chvíli Skilgannon zjistil, že Jianna miluje moc víc než jej. Viděl, jak se její výraz mění. Podívala se na něj a čekala, až promluví.

"Budu bojovat," řekl prostě. Jianna protestovala, ale chabě, a on v jejích očích spatřil úlevu.

"Bude to náramný boj," radovala se Stařena. Uklonila se Jianně a odešla.

"Ty ho porazíš, Oleku," pravila Jianna. "Nikdo není tak dobrý jako ty."

Skilgannon se ohlédl na Malaneka, který Borania cvičil. "Viděl jsi nás oba. Co myslíš?"

Malanek byl na rozpacích. "V boji se může stát cokoliv, Oleku. Muž může zakopnout nebo je unavenější než jeho protivník. Může se mu zlomit meč. Bude to příliš těsné."

"Copak ty si mě vůbec nevážíš, příteli?"

Malanek se zatvářil pohoršeně. "Ovšemže ano."

"Tak nemluv jako krysa. Řekni, co si opravdu myslíš."

Malanek se zhluboka nadechl. "Myslím, že jeho porazit nedokážeš, Oleku. Je na něm něco nelidského. Pouhá váha jeho svalů by měla omezit jeho rychlost. Jenže to tak není. Boranius je neuvěřitelně rychlý a neohrožený. Měl by ses držet královniny rady a zítra se držet zpátky. Stařena se mylí. I bez tebe můžeme vyhrát."

Druhý den ráno se Skilgannon velice bál. Dnes se mu měl splnit sen. Jestliže vyhrají, královna získá otcův trůn a on, Skilgannon, ji opět obejmě. Jenže nějaký jasnovidce předpověděl, že ho Boranius zabije. Z toho pomyšlení se celý zachvěl.

Bitva byla v plném proudu, když Skilgannon zahlédl Borania. Bojoval pěšky a sekal napravo nalevo. Vojáci před ním padali. V té chvíli čas jako kdyby zamrzl. Všechny instinkty Skilgannonovi říkaly, aby se mu vyhnul. Byl obklopen vojáky, kteří ho nakonec dostanou. Ať to udělají oni. Pak bude volný!

Zbabělec není nikdy volný, napomenul se, pobídl koně a zamířil k nepříteli. Seskočil ze sedla a křikl na vojáky, ať ustoupí. Ti se rozestoupili a on se Boraniově podíval do očí. Zlatovlasý válečník se na něho zazubil. "Přišel jsi se mnou zase závodit, Oleku? Buď opatrný. Tentokrát nemám poraněný kotník." Skilgannon tasil meče. Boranius se zasmál. "Hezké. Jsou to kopie, víš. Ty moje jsou původní." Zvedl Meče krve a ohně. "Pojď blíž, Oleku. Rozsekám tě na kusy. Jako jsem zabil tvé přátele. Měl jsi je slyšet, jak křičí a prosí."

"Nežvaň a předved' se," vyzval jej Skilgannon.

Boranius bleskurychle zaútočil. I když ho Malanek varoval, Skilgannona jeho neuvěřitelná rychlost stejně překvapila. Zoufale odrážel výpady a ustupoval. V té chvíli poznal, že Boranius je lepší šermíř a že jasnovidce měl pravdu. Bojoval dál, odrážel výpady a uhýbal, a Meče krve a ohně se blýskaly, jak žíznily po jeho krvi.

Vojáci, kteří je pozorovali, viděli, že jejich generál je vyřízený. Jeden z nich hodil oštěp a zasáhl Borania do ramene, čímž ho překvapil. Skilgannon zaútočil a Meč noci prosvítl oslepivým obloukem, míře Boraniově přímo na hrdlo. Plavovlasý válečník ucukl. Čepel zasáhla lícní kost a projela mu rty a nosem. Meč dne se mu vnořil do prsou. Boranius padl.

Skilgannon cítil nesmírnou úlevu. Nepřátelské jezdeckto se pustilo do protiútoků a Skilgannon čekajícím vojákům nařídil, ať se seřadí. Sám běžel ke svému koni. Do hodiny bylo po boji. Bokram byl mrtvý, jeho hlava skončila nabodnutá na kopí a jeho přeživší vojáci prchali přes údolí.

Měl to být den jeho největšího vítězství. Pomstil Greavase, Speriana a Molaire. Vrátil Jianně její právoplatné místo. A přece se té noci oslav nezúčastnil. Královna ho poslala za prchajícími vojáků. Té noci, jak se dozvěděl později, si do postele vzala jiného generála, knížete Peshela Bara, jehož jezdcí udrželi pravé křídlo a jehož moc Jianně umožnila sebrat vojsko.

Stejněho Peshela Bara, kterého nechala posléze zavraždit.

Skilgannon se zvedl, oblékl se a vyšel z rozsedliny. Zástup kočovníků už mířil hlouběji do hor, jen Chálid Chán se zdržel a rozmlouval s Drussem. Skilgannon se vydal k nim.

Chálid Chán válečníka objal, otočil se a odešel. Diagoras, Rabalyn, Garianne a dvojčata stáli opodál. Skilgannon přistoupil k Drussovi. "Mluvil jsi s Garianne?" optal se.

Druss kývl. Únavou byl úplně popelavý. Už celé dny se nevyspal. "Blíží se nadírstí válečníci. Stařena ti prý radila, abys odešel. To je dobrá rada, mládenče."

"Nežiju podle jejich rad. Víme, z které strany přicházejí. Pojedu na výzvědy. Najdu vhodné místo k boji."

Druss se zazubil. "Říkala, že jich je asi třicet. Ty chceš útočit?"

"Hodlám vyhrát," prohlásil Skilgannon. S tím se vydal za Chálidem Chánem a vyptal se starého kočovníka na stezky a průsmyky na severozápadě, na zdroje vody a tábořiště, jež by mohli Nadirové cestou sem použít. Chvilí spolu mluvili, pak si Skilgannon osedlal valacha a řekl ostatním, ať jdou s Chálidem Chánem do tábora asi osm mil na jihozápad odsud. "Večer se tam uvidíme," pravil.

A s tím vyjel do kopců.

###

Skilgannon se řídil radou Chálida Chána a po horských stezkách zamířil k severu. Stále stoupal do hor. Na slunci bylo hrozné horko a ve stínu uspávající dusno. Bylo těžké se soustředit. Skilgannon se snažil udržet pozornost. Jel dál směrem k vysokému vrcholku zvedajícímu se nad okolní bory. Odsud terén prudce klesal k severozápadu a horská silnice půlkruhy obtáčela úbočí. Skilgannon sesedl a rozhlížel se po kraji. Rozpomínal se na popis, jež mu dal Chálid Chán, a snažil se vtisknout si krajinu do paměti.

Hluboko pod ním cesta ústila na rovinku, než začala znovu stoupat, kroutila se a stáčela mezi rozeklanými prašnými kopci. Místy rostly pokroucené stromy, ale bylo jich příliš málo, aby poskytl úkryt nebo umožňovaly bezpečný ústup. Skilgannon znovu nasedl a jel dál. Hledal místo, kde by bylo možné se schovat nebo se bránit. Místo, odkud by mohl vést překvapivý útok. Mohl spoléhat jen na válečnické umění sebe, Drussa, Diagora, Garianne a dvojčat. Rabalyn byl příliš mladý a nezkušený. Každý nadírstý bojovník by ho okamžitě zabil. A byly tady další komplikace. Druss a dvojčata budou bojovat pěšky, Nadirové na koních a nejspíš budou mít luky. Garianne byla s tou svou malou kuší nebezpečná, ale v prvních okamžicích boje dokáže vyřídit jenom dva nepřátele, ne šest. Potom se bude muset uklidit do bezpečí, aby znovu nabíla.

Skilgannon pátral nejen v nejbližším okolí, ale i na silnici v dálce, kde hledal stopy po Nadirech. Pokud měli být ráno u tábora, nejspíš se utáboří na noc, aby si odpočinuli. Nebylo pravděpodobné, že pojedou celý den a noc, než se pustí do muže jako Druss. I když nemožné taky ne, usoudil.

Skilgannon s Nadiroy nikdy nebojoval, avšak jako většina profesionálních vojáků, i on studoval jejich dějiny. Byli odnoží Kiatzanů, kočovníci žijící v rozlehlých stepích severního Gothiru. Byli nesmírně krutí a bojechťiví, ale pro civilizaci v Gothiru či pro bohatší státy dál na jihu neznamenal nebezpečí, protože neustále bojovali mezi sebou a život trávili starodávnými krevními mstami, které kmenům pokolení po pokolení vysávaly sílu. Bojovali většinou na koních.

Jezdili na odolných stepních konících a nejraději používali luky. K boji zblízka měli krátké meče či dlouhé nože. Zbroj nosili lehkou - krys z tvrzené kůže a kožešinou podšitou přílbou, občas železnou, ale většinou koženou či dřevěnou - rychle se přesouvali a bojovali s nepřekonatelnou zuřivostí. Povídalo se, že se nebojí smrti a věří, že v příštím životě jejich bohové odmění válečníka velkým bohatstvím a mnoha ženami.

Skilgannon našel skryš pro svého koně, připlazil se na hřeben a pozoroval silnici. Slunce pomalu zapadalo a po nepříteli nebylo nikde ani památky. Nedávno měl pod svým velením dvacet tisíc vojáků: lučištníků, kopiníků, oštěpníků, pěšáků. Teď měl pět bojovníků. S Drusem si nemusel dělat starosti. Pokud se dostane k nepříteli dost blízko, zabije každého, kdo se mu ocitne na dosah. Diagoras? Houževnatý, zkušený a odvážný. Dokáže však vyřídit pět ostřílených nadirských válečníků? O tom Skilgannon pochyboval. Pak tu byla dvojčata. Dobří muži, ale v boji nijak zvlášť nevynikali. Budou bojovat vytrvale a každý zvládne tak dva protivníky. Tedy pokud se dostanou dost blízko. Garianne bylo těžší posoudit, Skilgannonovi však instinkt říkal, že se ukáže jako nebezpečný protivník.

Na severozápadě zahlédl zvířený prach. Zaclonil si oči před zapadajícím sluncem a zaostřil pohled na tlupu v dálce. Z kopce tam sjížděl oddíl jezdců. Zalétl pohledem doleva a uviděl vyčnívající skálu, o které Chálid Chán říkal, že tam je voda. Věděli to Nadirové? Zástup před skálou zpomalil. Dva jezdci vyjeli od zástupu, rozdělili se a vzápětí zmizeli Skilgannonovi z dohledu. O chvíli později se vrátili a muži v oddíle sesedli a odvedli koníky mezi skaliska.

Skilgannon napočítal sedmadvacet mužů.

Odplazil se z hřebene, vstal a došel k místu, kde nechal koně. Už se stmívalo. Skilgannon se posadil zády ke skále a půl hodinky si zdířl. Potom nasedl a pomalu zamířil ke vzdálené oáze a nadirskému táboru.

S oddílem šesti bojovníků neměl moc možností. Mohli ustoupit a pokusit se nepříteli vyhnout. Tím by však jen oddálili nevyhnutelné. Nebo mohli bojovat. Avšak drsnou skutečností bylo, že jakmile se nadirský oddíl čítající téměř třicet válečníků pustí do boje, vyhraje. Skilgannon si jméno jako generál neudělal jen díky své obratnosti při boji s mečem. Byl zároveň bystrý a instinktivně chápal taktiku. Jeho schopnost odhalit slabinu nepřátelských formací se stala přímo legendou. Stávající situace však pro takové schopnosti nenabízela příliš mnoho příležitostí.

Jel dál. Vyšlou Nadirové zvědy, aby se poohlédli po nepříteli? Nebylo to příliš pravděpodobné, ale přesto se držel nízko při zemi, a pokud to šlo, jel skrz vysoké křoví. Dojel k několika borovicím asi dvě stě yardů od skalisek kolem pramene, sesedl a uvázal koně. Ve vzduchu byl cítit kouř. Nadirové si zapálili oheň. Skilgannon si dřep, zavřel oči a zaostřil ostatní smysly. Po chvíli zachytil i vůni jídla.

Pěšky se vydal ke skalám a tiše se vyšplhal nad nadirský tábor. Hořely v něm dva ohně a kolem každého seděl tučet mužů. Takže zbývali tři. Skilgannon čekal. Jeden muž se vynořil ze stínu a po chvíli se objevil další. Druhý muž byl nahý a nesl si raneček šatů. Skilgannon hádal, že si byl zaplavat.

Ale kde je ten poslední?

Neplíží se právě k němu?

Odpověď přišla brzy. Od jezírka se přiloudal třetí muž. Jeho přátelé k tomu měli několik oplzlých připomínek a muž se rychle oblékl a došel k ohni.

Bylo tu všech sedmadvacet Nadirů. Skilgannon se uhnízdil a čekal.

Uběhla jedna hodina. Někteří válečníci se po jídle natáhli na zem a usnuli. Několik dalších si dřeplo do kruhu a začalo hrát s lidskými kostkami. To o nich Skilgannonovi hodně prozradilo. Nepostavili žádné hlídky a tudíž byli přesvědčeni, že jim nehrozí žádné nebezpečí. Proč by mělo? Šli po - přinejhorším - několika poutnicích a přinejlepším po jednom postarším válečníkovi se sekerou a jeho společníkovi. Proč by si měli dělat starosti? Skilgannon věděl, že je důležité, aby válečníkům jejich sebedůvěra vydržela. Jen sebejistí muži vyhrávají. Dobrý vůdce však dával pozor na úzkou hranici mezi sebejistotou a pýchou. Pyšná armáda v sobě nesla semena vlastní zkázy. Tajemství, jak je porazit, spočívalo v tom, že nepřítel ta semínka pečlivě pěstoval a zanesl k nim pochyby a strach.

Skilgannon věděl, co musí udělat.

Ale dělalo mu to starosti. Bude to dost nebezpečné a šance na přežití byla nízká. Ještě hodinu probíral strategii, ale žádný plán nepřinášel takovou naději na úspěch. Když probral všechny možnosti, začal se připravovat. Posadil se, zavřel oči a soustředil se na iluzi jiného místa. Strach a napětí se vytratily. Vstal, vytáhl oba meče a zamířil dolů ze skal.

U vstupu do oázy postavili Nadirové na noc jednu hlídku. Muž seděl opřený o strom a hlavu měl svěšenou.

Skilgannon si klekl do stínu a chvíli muže pozoroval. Nadir se nepohnul. Zřejmě usnul. Skilgannon se zvedl ze své skryše a plíží se k němu. Levou ruku přitiskl muži na ústa a Mečem noci mu podřízl hrdlo. Vystříkla krev. Muž sebou trhl a zemřel.

Došel doprostřed tábora a chvíli stál mezi spícími muži. Zhluboka se nadechl a zařval: "Vstávat!" Muži se vymotali z pokrývek a škrábali se na nohy. Skilgannon přistoupil k prvnímu a Mečem dne mu utál hlavu. Otočil se na patě, vrazil Meč noci do břicha druhému a rozpáral ho. Nadirští válečníci se vrhali po svých zbraních. Několik jich popadlo meče a hnalo se na cizince. Skilgannon jejich výpady odrazil. Mečem noci přeťal jednomu muži krční tepnu a ten spadl na své druhy. Vzápětí byl Skilgannon mezi nimi a sekal hlava nehlava.

Nadirové couvali před jeho zuřivostí. Skilgannon se otočil na podpatku a rozběhl se k uvázaným nadirským koníkům. Jeden válečník mu chtěl odříznout cestu. Skilgannon proletěl pod zdviženým mečem, udělal kotoul přes rameno, a hned jak vyskočil, rozběhl se. Koníci stáli ve dvou řadách uvázaní k nataženému provazu. Skilgannon přesekl první provaz a otočil se právě včas, aby odrazil výpad. Při protiútku Nadirovi vrazil Meč dne do prsou. Nadirští koníci řičeli a vzpínali se, po chvíli se utrhl a rozprchl se na všechny strany. Skilgannon couvl a přeťal druhý poutací provaz, načež se protlačil mezi jančící zvířata.

Jeden meč vrátil do pochvy a pronikavě zavyl. To bylo na koníky příliš. Náhlý pohyb kolem a pach krve je vyplašil. Příšerné vytí je stačilo zahnat na útek. Nadirští válečníci, kteří se stále snažili dostat ke Skilgannonovi, se nyní pokoušeli zabránit koním v útěku. Skilgannon se chytil hřívý koníka, jenž právě běžel kolem něj, a vyhoupl se mu na

hřbet. Kolem hlavy mu prosvíštl šíp. Skilgannon znovu zavyl, čepelí naplocho konika plácl po zadku a procválal tábořem. Minuly ho další dva šípy. Třetí zasáhl konika do plece, až zavravoral. Nešel k zemi, nýbrž následoval zbytek stáda do údolí.

Skilgannon dojel ke svému koni a seskočil z nadirského konika. Nasedl na svého valacha, otočil se a viděl, jak Nadirové vybíhají ze skal. "Přijďte ke mně zítra, děti moje," zavolal na ně. "Znovu si zatancujeme!"

Pobídl koně do běhu a zuřícím Nadirům ujel.

Měl štěstí, jenže byl zároveň zklamaný. Doufal, že zabije nejméně deset nepřátel, čímž sníží přesilu na zítra. Místo toho jich zabil jen pět či šest, nanejvýš sedm. Několik dalších bylo zraněno, ale jejich šrámy bude snadné zašít. Pochyboval, že je zranění zastaví. Zamířil k jihovýchodu, dostal se za desítku nadirských koníků a odháněl je dál od skal a tím i dál od jejich jezdců. Několik z nich ještě mělo sedla a na nich pověšené rohovinové luky a toulce plné šípů. Skilgannon k nim dojel, zbraně posbíral a zavěsil si je na sedlovou hrušku. Pak koníky nechal být a vydal se po točité horské cestě k místu, kde čekali ostatní.

Nadirové byli houževnatí a rychlí. Ze spánku se probudili spíš jako zvířata než lidé, okamžitě byli zcela při vědomí. To ho překvapilo. Čekal, že jich dokáže zabít víc, než ze sebe setřesou poslední stopy spánku.

Skilgannon jel dál, obhlížel krajinu a plánoval další útok. Zůstávala jen jediná důležitá otázka. Jaké ztráty jsou nutné, aby se Nadirové stáhli z boje. Zůstalo jich přinejlepším dvaadvacet. Kolik jich budou muset zabít Skilgannonovi společníci? Další desíť? Patnáct?

Druss a ostatní na něj čekali na širším úseku silnice. Skilgannon sesedl a přistoupil k starému válečníkovi.

"Krvácíš, mládenče," upozornil jej Druss.

##

V prohlubni v čele útesu Diagoras klečel u stojícího Skilgannona a zašival mu ránu na bedrech. Měsíční světlo dopadalo na vytetované modrozlaté orla s křídly roztaženými přes Skilgannonovy lopatky. Mladý muž měl po těle staré jizvy, některé zubaté, jiné čisté a rovné, další byly od šípů. Diagoras dotáhl poslední steh a dýkou přefízl nit. Skilgannon mu poděkoval a natáhl si košili a kazajku bez rukávů.

Diagoras uložil zahnutou jehlu a zbylou nit do mošny, posadil se a poslouchal, jak Skilgannon líčí svůj plán na ráno. O boji s Nadiry toho moc neřekl, jenom jim sdělil, že zašel do tábora a pět jich zabil. Od něj to znělo suše, téměř nenuceně. Na Diagora udělal dojem. Sám s Nadiry nikdy nebojoval, ale znal muže, kteří o tom něco věděli. Nadirové byli zuřiví a krutí, obávaní nepřátelé. Skilgannon se Drussa zeptal, jestli neví, kolik mužů budou muset Nadirové ztratit, než se stáhnou. Starý válečník pokrčil rameny. "To záleží na tom," utrousil. "Jestli je jejich vůdce smělý, možná je budeme muset zabít všechny. Pokud takový není... bude jich muset padnout dalších deset, možná dvanáct, než ho to přesvědčí, aby se stáhl. U Nadirů je těžko říct. Jejich náčelník v pevnosti je možná chlap, který zabije každého, kdo ho zklame."

"Takže musíme vymyslet takový plán, kdy je dokážeme zabít všechny," opáčil Skilgannon.

Diagoras spolkl jízlivou připomínku a mlčel, jen se podíval po ostatních. Dvojčata pozorně poslouchala, i když se Nian tvářil užasle. Neměl tušení, co se doopravdy děje. Garianne zřejmě vyhlídka na porážku dvaceti nadirských válečníků nevzrušovala, jenže ona byla potrhá a nemálo šilená. Rabalyn jen seděl u skály a tvářil se vystrašeně, avšak odhodlaně.

Skilgannon jim nastínil svou strategii. Zprvu plán vypadal ohromně jednoduše, ale Diagoras, jenž byl hrdý na své taktické schopnosti, by si ho nevybral. Jenom málokdo by to udělal. Skilgannon požádal o připomínky. Druss jich měl pár a jednu i Jared. Všechny se týkaly načasování. Skilgannon se podíval na Diagora, jenž zavrtěl hlavou. Teď nebyla chvíle na to říkat, že nemají žádný záložní plán a žádnou únikovou cestu. Což, pochopitelně, bylo nebezpečí tak úžasné jednoduché strategie. Bylo to buď vyhrát, nebo zemřít. Žádná střední cesta. Žádné jištění.

Skilgannon si došel pro meč s vodou a zhluboka se napil. Potom kývl na Diagora a zamířil na silnici. Diagoras se k němu připojil.

"Děkuju, že jsi tam nic neřekl," pravil Skilgannon.

"Je to dobrý plán." Diagoras se zadíval na prudký sráz do údolí a couvl. "Ale víš, co jednou řekl generál Egel o plánech?"

"Že vydrží jenom do začátku bitvy," odpověděl Skilgannon.

Diagoras se pousmál. "Studoval jsi drenajský dějiny?"

"Studoval jsem válku," upřesnil Skilgannon. "Ano, hodně věcí by se mohlo zvrtnout, a i kdyby to vyšlo, nejspíš budeme mít ztráty."

Diagoras se náhle zasmál a Skilgannon se po něm zvědavě podíval. "Co je tu k smíchu?"

"Není to jasný? Skoro polovinu našeho oddílu tvoří šilená žena, prostáček a nezkušený kluk. A my tady mluvíme o tom, co by se mohlo zvrtnout."

Skilgannon už chtěl odpovědět, když vtom se také rozesmál.

Přidal se k nim Druss. "O čem se tu vy dva bavíte?" chtěl vědět.

"O hlouposti, která vzejde z války," opáčil Diagoras.

"Diagoras věří, že náš oddíl není tak dobrý, jak by mohl být," přisadil si Skilgannon.

"To je pravda," přiznal Druss, "ale bojovat můžeš jenom s tím, co máš. Viděl jsem Garianne a dvojčata v akci. Ti nezklamou. A kluk má kuráž. Víc žádat nemůžeš."

"To je všechno pravda," podotkl Diagoras a zazubil se. "Takže si s tím nebudeme lámat hlavu. Jde o tebe. Buďme upřímní, Drusse, ale na to, abys byl k něčemu mladým a silným válečníkům jako my, jsi moc starý a tlustý."

Druss přikročil a zvedl Diagora ze země. Diagoras se sice vzpíral, jenže válečník ho zvedl nad hlavu, popadl ho za kotníky a otočil hlavou dolů. Diagoras náhle visel nad propastí. Zvedl hlavu a podíval se na Drussa. Ten tam stál, ruce

natažené, a držel ho za kotníky. "No tak, Drusse," vyhrkl mladší muž, "nemusíš se hned vztekat."

"Ale já se nezlobím, mládenče," podotkl Druss přívětivě. "My staříci občas hůř slyšíme, a když ty mluvíš řití, nějak jsem nezachytil, co jsi povídal. Když teď máš řití tam, kde byla tvoje pusa, bude to určitě mnohem snazší. Tak do toho."

"Vykládal jsem Skilgannonovi, jaká je to výsada, cestovat s mužem tvé pověsti."

Druss couvl a opatrně položil Diagora na zem. Drenajec si oddechl úlevou a vstal. "Obávám se, že nemáš moc velký smysl pro humor, starý brachu," zabručel.

"To bych neřekl," opáčil Druss. "Smál jsem se, až jsem tě málem pustil."

Diagoras už chtěl říci víc, když se válečníkovi podíval do očí. V měsíčním světle viděl, jak se mu na čele perlí pot a jak ztěžka dýchá. "Jsi v pořádku, příteli?" zeptal se ustaraně.

"Jenom unavený," uklidňoval ho Druss. "Jsi těžší, než vypadáš." S tím se otočil a vrátil se k ostatním. Diagoras zahlédl, jak si tři levé předloktí, a zamračil se.

"Co ti dělá starosti?" otázal se Skilgannon.

"Druss je nějaký špatný. Ve Skelnu měl zdravou barvu, ale posledních pár dní vypadá o deset let starší a je úplně šedivý."

"Je starý," namítl Skilgannon. "Možná je silný, jenže mu je pořád půl století. Putování po těchhle horách a boj s dlaky by vysály síly každému."

"Nejspíš máš pravdu. Nikdo nedokáže zvítězit nad časem. Kdy se musíme dostat na místo?"

"Za hodinu, ne později."

Druss se natáhl na zemi a zřejmě spal. Diagoras a Skilgannon se vydali dál po cestě. Ve skále se objevovaly pukliny, některé byly mělké, jiné hluboké. Na jednom místě se silnice zužovala a pak se zase rozšiřovala. Nalevo se zvedala kolmá skála a napravo zela děsivá propast. Diagoras se rozhlédl kolem sebe a zachvěl se.

"Z výšek jsem byl vždycky nervózní," zabručel.

"Já si na ně taky zrovna nepotrpím," přiznal Skilgannon. "Ale v této situaci je terén naší výhodou. A my potřebujeme všechny výhody, které můžeme mít."

"Nadirové jsou prý skvělí jezdci."

"To budou potřebovat," poznamenal Skilgannon ponuře. Chvilí probírali plán a pak, jako všichni válečníci, se rozhovořili o klidnějších dnech. Diagoras mluvil o tetě, která vedla nevěstinec. "Byla úžasná," prohlašoval. "Jako malý jsem se ze všeho nejradši vytratil do města a strávil den s ní. Naše rodina o ní nikdy nemluvila - jen táta. Když zjistil, že ji chodím navštěvovat, dostal záchvat příšerného vzteku. Nevím, co ho rozčílilo víc, jestli to, že byla lehká žena, nebo to, že byla bohatší než celý zbytek rodiny dohromady."

"Proč se z ní stala nevěstka?" optal se Skilgannon. "Předpokládám, že jsi z urozeného rodu."

"Já vlastně ani nevím. Když byla mladá, došlo k nějakému skandálu. Zneuctěnou ji poslali do Drenanu a ona pak utekla. To bylo ještě předtím, než jsem se narodil. Objevila se až po několika letech. To už byla bohatá a koupila veliký dům na okraji města. Byl moc krásný. Najala architektky a zahradníky a proměnila ho v hotový palác. Zahrady teda byly něco. Byly tam jezírka a vodotrysky a prostory vytvořené z keřů a stromů. A měla ty nejhezčí holky." Diagoras si povzdychl. "Pocházely ze všech koutů světa - z Ventrie, Mašrápúru, Panthie. Dvě byly dokonce z Kiatze, s tmavými očima a slonovinovou pletí. Říkám ti, že to tam bylo jako v ráji. Někdy se mi o tom zdává."

"Tetičce to tam ještě patří?"

"Ne. Před pár lety umřela. Hned po Skelnu. I její smrt byla skandální. Její nejbližší přítelkyně byla jistá Magatha. Pocházela z Ventrie a byla nevěstka, jako má teta. Zabíla se v den, kdy teta umřela. Nebesa, to ale ve slušný společnosti vyvolalo pořádný vlny."

"Takže nevěstinec je teď zavřený?"

"Ale ne. Zanechala ho mně spolu s celým bohatstvím. Jednu z žen jsem pověřil, aby ho vedla."

"Tvůj otec musí mít radost."

Diagoras se zasmál. "Radost mají skoro všichni ostatní muži ve městě. Je to - a tohle říkám s pýchou - nejlepší nevěstinec na jihu."

Blížilo se svítání. "Už je čas," prohlásil Skilgannon.

17

RABALYN PROŽIL NOC V PANICKÉM STRACHU. Zatímco druzí probírali zítřejší boj, on jen mlčky seděl opodál. Ruce se mu třáslly a musel je pevně přitisknout k sobě, aby Druss nepoznal, jak hrozně se bojí. Útok zkrženců na tábor byl náhlý a on zareagoval dobře. Druss ho pochválil za jeho odvahu. Jenže když tu tak teď seděl a čekal na útok, stahoval se mu žaludek. Diagoras a Skilgannon si povíдали u silnice a Druss potom popadl vzpírajícího se drenajského důstojníka a podržel ho nad propastí. Tihle muži nevěděli, co je strach.

Rabalyn vojenské taktice nerozuměl. Skilgannonův plán mu připadal nesmírně riskantní, a přece to nikdo neřekl, takže usoudil, že mu možná nedostatečné znalosti brání pochopit, jak skvělý ve skutečnosti je. A proto mlčel.

Nadirové vyjedou po horské silnici kolem místa, kde se v úzké puklině schovají Diagoras a bratři. Potom na ně zepředu zaútočí Skilgannon s Drussem. On a Garianne budou střílet z úkrytu mezi balvany nad silnicí. Jakmile se Skilgannon a Druss pustí do boje, Diagoras a dvojčata vyběhnou zezadu. Těchto pět bojovníků mělo přemoci asi dvacet divokých kočovníků. Rabalynovi to nedávalo smysl. Copak Nadirové přes muže útočící ze země prostě nepřejedou? Neudupou je k smrti?

Rabalyn se bál tyto otázky položit.

Věděl jen, že je to možná jeho poslední noc na tomto světě, a tak toužebně hleděl na nádhernou noční oblohu a přál

si, aby měl křídla a mohl před svým strachem někam daleko uletět.

Vrátil se Druss, natáhl se na zem a usnul. Rabalyn nedokázal pochopit, jak může někdo, koho čeká boj, spát. On sám vzpomínal na tetičku Athylu a jejich chaloupku ve Skepthii. Ochotně by dal deset let života, aby mohl být zpátky doma a nebát se ničeho horšího než toho, že mu starý Labbers vynadá, protože neudělal domácí úkol. Místo toho měl u boku meč a zakřivený luk s toulcem černě opeřených šípů.

Čas běžel a strach Rabalyna neopouštěl. Naopak, stále sílil a on se trásl pořád víc. Vrátil se Skilgannon s Diagorem a probudili Drussa. Starý válečník se posadil a trhl sebou. Rabalyn si všiml, jak si mne levou paží. Tváře měl propadlé a šedivé. Objevíli se bratři a Nian se opět držel šerpy u Jaredova pasu.

"Už půjdeme bojovat?" zeptal se Nian.

"Brzy. Ale musíme být zticha," napomenul bratra Jared a poplácal jej po rameni.

Diagoras a dvojčata odešli dolů po silnici, až se ostatním ztratili z dohledu. Skilgannon si klekl k Rabalynovi. "Jak se cítíš?" optal se ho.

"Dobře," zalhal Rabalyn, protože se nechtěl zahanbit tím, že by se přiznal ke své hrůze. Skilgannon si ho pozorně prohlédl.

"Pojď se mnou. Ukážu ti, odkud chci, abys střílel."

Rabalyn se pomalu zvedl. Nohy neměl právě nejpevnější. Už chtěl jít za Skilgannonem, když na něj zavolal Druss. "Zapomněl jsi luk, mládenče." Rabalyn, rozpaky rudý až za ušima, popadl luk a toulec a rozběhl se za Skilgannonem. Došli k místu, kde se nedávno sesulo kamení a na silnici spadlo několik velkých balvanů. Skilgannon vylezl na první a Rabalyna vytáhl za sebou. "Tady je dobrý úkryt, Rabalyne. Moc se neukazuj. Vystřel, kdy to půjde, a hned se zase schovej."

"Kde bude Gianne?"

"Bude na zemi hned pod tebou. Umí líp střílet." Usmál se. "A taky je miň pravděpodobné, že trefí někoho z nás. Míř doprostřed jezdců."

"Doprostřed. Ano."

"Bojíš se?"

"Ne. Cítím se dobře."

"Bát se není zločin, Rabalyne. Já se bojím. Také Diagoras se bojí. Každý, kdo má trochu rozumu v hlavě, by se bál. Strach je potřebný. Udrží nás naživu. Varuje nás před nebezpečím. Naším nejsilnějším instinktem je pud sebezáchovy. Říká nám, že bezpečnější by bylo uprchnout než zůstat."

"Tak proč neutečeme?" zeptal se Rabalyn procítěněji, než zamýšlel.

"Protože by nás to zachránilo dnes. Zítra by tu nepřítel byl pořád a terén by mohl víc vyhovovat jemu než nám. A proto zůstaneme a budeme bojovat tady."

"Mohli bychom tu umřít," podotkl Rabalyn nešťastně.

"Ano, to mohli. Někteří z nás možná padnou. Dávej tady na sebe pozor. Z žádného důvodu nelez dolů. Rozumíš?"

"Ano."

"Dobře."

"Je Druss v pořádku?"

Skilgannon odvrátil zrak. "Dělá mi starosti. Něco ho trápí. Ale teď si s tím nemůžu lámat hlavu. Nadirové tu budou každou chvíli a já jim musím jet naproti."

"Já myslel, že budeš tady s Drusem."

"To taky budu. Snaž se mě nestřelit, až se budu vracet."

Skilgannon slezl z balvanu a posledních pár stop skočil. Gianne čekala dole s kuší pověšenou u pasu a nadirským lukem v rukou. Rabalyn zaslechl, jak jí Skilgannon povídá: "Chraň strýčka."

A byl pryč. Chvilí nato projel kolem nich.

Rozednívalo se.

##

Skilgannon sjížděl po horské silnici kolem trhliny ve skále, ve které se ukrývali Diagoras, Jared a Nian. Jak projížděl kolem, Nian zavolal: "Támhle je Skilgannon! Ahoj!" Bylo slyšet, jak Jared bratrovi nakazuje, aby byl zticha. Skilgannon se rozzlobil, ale hned se uvolnil, jak si uvědomil černý humor celé situace. Diagoras měl pravdu. Polovinu jeho vojska tvořili šílená žena, prostřáček a vyděšený kluk. Pak tu byl Druss. Starý a utahaný. Staří bohové se chechtali.

Skilgannon zpomalil koně nad prudkým svahem a zastavil ho v místě, kde se silnice rozšiřovala. Když se podíval přes okraj, uviděl hluboko pod sebou v zatáčce Nadiry. Bylo jich jen devatenáct. Trochu ho to potěšilo. Zranění, která jim způsobil, musela být vážnější, než si myslel.

Vzal do ruky ukořistěný nadirský luk a nasadil šíp. Nebylo pravděpodobné, že na takovou vzdálenost někomu příliš ublíží, jenomže chtěl, aby věděli, že je tady. Napjal luk a vystřelil. Šíp letěl rovně, jeho muška však byla špatná. Šíp dopadl na silnici těsně před prvním jezdcem. Nadirové přitáhli oštěže a vzhledli ve chvíli, kdy Skilgannon vystřelil podruhé. Opět minul. "Dobré ráno, děti moje," zavolal dolů. Několik jezdců popadlo své luky a střílelo po něm černými šípy. Poněvadž museli střílet nahoru, jejich šípy nedoletěly. "Musíte přijet blíž!" poradil jim Skilgannon. "Pojedte sem nahoru!" Znovu vystřelil. Tentokrát šíp škrábl jednoho válečníka na předloktí. Nadirové pobídl koně a cvalem proletěli prudkou zatáčkou, jež je přivede přímo k němu.

Skilgannon klidně čekal, další šíp měl připravený. Už si na luk začínal zvykat. Měl mnohem větší sílu, než si zprvu myslel. Když Nadirové projeli zatáčkou, vystřelil po vedoucím válečníkovi. Muž se pokusil stočit koně, avšak podařilo se mu jen zvednout zvíře na zadní. Šíp zasáhl koníka do krku a ten upadl.

Skilgannon otočil svého koně a pobídl ho do běhu s Nadiry za patami. Kolem něho hvízdaly šípy. Už viděl Drussa,

jenž stál na silnici se sekerou v ruce. Objevila se Garianne. Její šíp prolétl okolo Skilgannona a vzápětí další. Když Skilgannon dojel k Drussovi, seskočil a plácl koně po zadku. Ten odběhl pryč. Skilgannon tasil oba meče a rozběhl se kočovníkům naproti. Límecem kazajky mu projel šíp a škrábl ho na krku. Druss vyrazil válečný pokřik a zaútočil. Jednomu Nadirovi roztřel hrudník a srazil ho ze sedla. Skilgannon vrazil dalšímu meč do břicha. Nadirové odhodili luky a chápali se mečů. Skilgannon sekal a bodal. Vrazil do něj jeden koník, až upadl, ale hned zase vyskočil. Druss vrazil sekeru do dalšího válečníka. Za motajícími se nadirskými jezdci se ozval hlasitý křik. Skilgannon poznal, že ze zadu zaútočili Diagoras a bratři. Nadirové se snažili přeskupit, ale nový útok polekal některé koníky a ti se ve snaze uprchnout dostali příliš blízko srázu. Čtyři nadirští jezdci spadli do propasti. Několik kočovníků seskočilo na zem a začalo bojovat pěšky. Skilgannon jednoho zabil obráceným sekem na hrdlo. Přiskočil k němu druhý, ale do hrudi ho zasáhl šíp a na místě ho zastavil, než se zhroutil na zem. Na Drussa se hnali tři jezdci. Skilgannon zahlédl, jak starý válečník při čekání na ně vrávorá. Vzápětí padl na kolena. Jezdci projeli kolem a mířili ke Garianne.

Ta prvního střelila, druzí dva však byli vzápětí u ní. Jeden se po ní vrhl přímo ze sedla a oba s Garianne upadli na zem. Skilgannon jí chtěl jít na pomoc, jenomže se sám ocitl uprostřed útoku. Jak odrážel divoké seky dvou válečníků, kousek couvl a skočil dopředu a doprava. Mečem dne protřel prvnímu Nadirovi hrudní kost a Mečem noci odrazil sek druhého válečníka, který se po něm rozmáchl shora. První zasažený šel k zemi a rukama držel meč, který mu zajel do těla, jak se pokoušel stáhnout Skilgannonu s sebou. Skilgannon pustil jílec a odrazil nový útok druhého Nadira, načež ho zabil při protiútku, když mu zasáhl do krku. Druss se se značnou námahou zvedl a potácivým krokem zamířil ke Garianne.

Skilgannon zabil dalšího válečníka, otočil se a rozběhl se za Drussem. Garianne ležela na zemi a vedle ní byl nehybný Rabalyn s halenou pocákanou krví. Kolem se váleli tři mrtví Nadirové.

Skilgannon zaklel a obrátil se zpátky k bojujícím.

Jenomže už žádní bojující nebyli.

Diagoras a dvojčata přicházeli mezi těly dvanácti nadirských válečníků. Diagorovi tekla z rány na čele krev, Jared byl zraněn na paži, Nian neměl ani škrábnutí.

Skilgannon se rozběhl k Drussovi, který klečel u chlapce. Starý válečník byl popelavý ve tváři a oči měl zapadlé. Zřejmě měl bolesti a dýchal přerývaně. "Nedostal... jsem se... k nim," vydechl. Skilgannon si klekl ke Garianne. Na spánku měla bouli, ale tep měla silný. Rabalyn měl bodnou ránu v hrudi. Skilgannon zasunul meč do pochvy a rozhrnul chlapci halenu. Rána byla hluboká a bublala v ní krev. Připojil se k němu Diagoras.

"Má probodnutou plíci," ohlásil. "Odneseme ho pryč ze slunce."

Jared a Diagoras chlapce zvedli a Nian poklekl ke Garianne. Pohládl ji po tváři a zavolal jí jménem. "Ona spí?" zeptal se.

"Ano," odpověděl Skilgannon. "Odnes ji zpátky do jeskyně. Tam ji probudíme." Jenomže Nian už zahlédl, jak jeho bratr odnáší Rabalyna, a vykřikl.

"Počkej na mě, Jared!" Jeho hlas zněl vyděšeně. Pustil meč, rozběhl se za Jaredem a chytil se jeho šerpy. Skilgannon se podíval na Drussa, jenž seděl u silnice.

"Co se stalo?" otázal se.

"Bolí mě... na prsou. Jako by mi tam seděl býk. Budu v pořádku. Jenom si potřebuju trochu odpočinout."

"Bolí tě i levá ruka?"

"Poslední dobou v ní mívám křeč. Už se cítím líp. Jenom mi dej chvilku."

Skilgannon zvedl Garianne a odnesl ji do mělké jeskyně, kde ji položil do stínu. Přestože Diagorovi ještě tekla krev z rány na hlavě, pustil se do ošetřování chlapce. S Jaredem Rabalyna posadili. Hoch ještě nenabyl vědomí a v obličejí byl bledý jako plátno. Jared ho přidržoval v sedící pozici.

Skilgannon se vrátil na sluníčko a z hrudi mrtvého Nadira vytáhl Meč dne. Několik koníků ještě postávalo u cesty a dva z nich měli za sedly přivázané kožené brašny. Skilgannon k nim zamířil a tiše na ně mluvil. Všichni ještě byli vyplašení. Skilgannon prohledal sedlové brašny a v jedné našel cizelovanou stříbrnou lahvi. Vytáhl zátku, přičichl k obsahu a ochutnal. Tekutina byla vsutku ohnivá. Nějaký alkohol. Zašel zpátky za Drussem. "Tohle by mohlo pomoci," poznamenal a podal válečníkovi lahvi. Druss se zhluboka napil.

"Už je to dávno, co jsem tohle pil," prohodil. "Jmenuje se to lyrrd." Znovu si přihnul. "Nedostal jsem se ke klukovi včas," pokračoval. "Viděl jsem ho, jak skočil na pomoc Garianne. Zabil prvního Nadira. Překvapil ho. Ten druhý ho bodl. Dostal jsem se tam moc pozdě. Přežije?"

"Nevím. Ta rána je ošklivá."

Druss sebou trhl a zaúpěl. "Ta bolest v hrudi se zhoršuje."

"Je to srdeční záchvat," hádal Skilgannon. "Už jsem to viděl."

"Já vím, co to je!" štěkl Druss. "Blížilo se to už pár týdnů. Jenom jsem si to nechtěl přiznat."

"Ukaž, pomůžu ti do jeskyně."

Druss Skilgannonovu ruku setřásl a vyškřábal se na nohy. "Chvilku si odpočinu," prohlásil. Udělal dva kroky a zapotácel se. Skilgannon k němu přistoupil a Druss jeho pomoc váhavě přijal.

Na Skilgannonu se obrátil Diagoras. "Zašil jsem klukovi tu ránu, ale pořád má vnitřní krvácení. Neumím toho dost, abych ho zachránil."

"Teď se podíváme na tebe," prohlásil Skilgannon. Společně vyšli na světlo. Diagorovi se do haleny na pravé straně vpijela krev, jež mu stále tekla z hluboké rány na hlavě.

"Není to tak zlý," tvrdil Diagoras. "Trocha krve nic neznamená. Většina mělkých ran vypadá hůř, než jaký skutečně jsou."

Skilgannon se na něho usmál. Diagoras se náhle zarazil. "Ale to ty už asi víš, generále." Otevřel mošnu, vyndal jehlu

a nit a podal to Skilgannonovi, posadil se a nechal druhého muže, aby mu prohlédl ránu.

"Jde až do vlasů. Odtamtud teče krev nejvíc. Budu ti muset to místo oholit."

Diagoras z pochvy vytáhl lovecký tesák a podal ho Skilgannonovi. Ten mu nejdřív odřízl dlouhé tmavé vlasy, takže na ploše tři krát dva palce zůstal krátký ježek. Kůže vtom místě byla rozseknutá a okolí rány bylo trochu nateklé. Skilgannon musel kůži maličko natáhnout, aby okraje držely těsně u sebe. Nebylo to snadné.

"Zatáhni ještě trochu víc a budu mít ucho na temeni," postěžoval si Diagoras.

Objevil se u nich Jared. "Garianne je vzhůru," oznamoval. "Myslím, že je v pořádku." Došel pro bratrův meč a vrátil se do jeskyně.

"Co je Drussovi?" zeptal se Diagoras, když Skilgannon dokončil poslední steh.

"Měl záchvat. Málem mu vypovědělo srdce. Říkal, že ho to trápí už pár týdnů."

Diagoras vstal a zamířil mezi mrtvé. Skilgannon se vydal za ním. "S nemocným srdcem zabil pět Nadirů. Ztraceně, on je vážně někdo."

"Šest," opravil ho Skilgannon. "Ještě se stačil vrátit a zabil muže, který bodl Rabalyna."

"Je to tuhý stařík."

"Bude to mrtvý stařík, jestliže nenajdeme ten chrám. Už jsem takové záchvaty viděl. Jeho srdce se drží jen tak tak. Tak velké tělo potřebuje zdravé srdce, aby mělo správnou výživu. V tomhle stavu dostane brzy další záchvat a ten už nepřežije."

"Jak je to do toho chrámu daleko?"

"Chálid Chán říkal, že dva dny. Ale to když cestuješ pěšky a přes hory. S vozem? Nevím. Snad tři."

"Kluk tři dny nevydrží," podotkl Diagoras.

Ze silnice zaslechli rachot vozu. Skilgannon zvedl zrak a viděl, že na kozlíku sedí Chálid Chán. Za ním bylo několik jeho mužů a dvě ženy. Skilgannon jim vyšel vstříc.

"Tyto ženy znají rány. Stříbrný zabíječ ještě žije?" tázal se Chálid Chán.

"Ano, žije."

"To moc rád slyším," opáčil stařík. "Měl jsem špatný pocit, když mě poslal pryč. Je nemocný?"

"Ano."

Chálid Chán kývl. "Dovedu vás na místo, kde jsem viděl chrám. Musíme se modlit k Prameni všech věcí, aby tam tentokrát byl."

###

Elanin se již dávno vzdala naděje na záchranu. I kdyby ji strýček Druss našel v této pevnosti uprostřed divočiny, zdejší muži byli neuvěřitelně divocí; nadirští bojovníci v páchnoucích kozích kůžích a tvrdí vojáci, kteří na Elanin hleděli s chladnou lhostejností, měli drsný hlas a kruté oči. Od nich ji strýček Druss nedostane. Muž, jenž dokáže ohnout podkovu, pro tyto strašlivé bojovníky nebyl žádným soupeřem.

A pak tu byl Železná maska.

Už ji znovu neuhodil, neboť si dávala pozor. Tloukl však matku. Udělal jí kolem očí modřiny a rozrazil jí ret. Na těle měla modřiny také. A křičel na ni, nadával jí do "neužitečných sviní" a "pitomých děvek".

Elanin seděla ve svém pokoji vysoko ve věži. Matku už neviděla pět dní a sama nesměla z pokoje. Jedna bezcitná Nadirka jí dvakrát denně nosila jídlo a vynášela nočníky. Elanin už nesnila o tom, že bude volná. V posledních dvou týdnech se jí čím dál více trásl ruce a nohy a většinu času trávila hledáním skrytí. Byly tady kredence a prostory za vysokými truhlami. Jednou se dokonce dostala do vinného sklepa a ukryla se za sudy. Pokaždé ji našli a teď ji zamykali do pokojíku na vrcholku hradní věže. Místnost nebyla dost velká, aby se v ní dalo schovat. Zjistila však, že když zaleze do skříně a zavře dveře, tma jí poskytne pocit bezpečí. Krčila se tam celé hodiny. Pak začala předstírat, že tohle všechno je jenom zlý sen a že když se bude hodně snažit, probudí se ve svém slunném pokojíku v Purdolu. A u postýlky bude sedět tatínek. Dny ubíhaly a ona snila stále víc. Jen se najedla a vracela se do svého útočiště.

Dnes za ní přišel Železná maska, vytrhl dveře od skříně a vyvlekl ji na světlo. Zaťal jí ruce do nyní mastných plavých vlásků, zvrátil jí hlavu dozadu a zadíval se na ni. "Už nejsme tak nafoukaná, co?" sykl. "Řekneš mi, že mě nenávidíš?"

Elanin se roztřásla a cukala hlavou. Železná maska se jí smál. "Chci mámu," vypravila ze sebe a po lících se jí koulely slzy.

"To určitě, maličká," řekl náhle laskavě. "To je jenom přirozené. A já jsem dnes ve velkorysé náladě. Tak jsem ti na posteli nechal dárek. Něco, s čím by sis mohla hrát. Něco od tvé matky."

Pustil ji a zavřel za sebou dveře. Slyšela, jak cvakla závora.

Elanin, ještě roztřesená, došla k lůžku. Na něm ležel váček. Zvedla ho, roztáhla tkanice a vysypala obsah na postel. Pak zaječela a utekla zpátky do skříně.

Na posteli prosakovala do prostěradel krev z useknutých prstů její matky.

###

Les byl tmavý a ponurý, ale vepředu Skilgannon viděl šikmý paprsek měsíčního světla. Pomalu se k němu blížil. Srdce mu bušilo a byl stále vyděšenější. Prudce se otočil, poněvadž nalevo se něco pohnulo, a zahlédl bílou srst. Sáhl po mečích, ale zarazil se. Touha uchopit slonovinové jílce ho téměř přemohla. Šel dál.

A tam, v měsíčním světle, seděl obrovský vlk se srstí bílou jako panenský sníh. Zvíře hledělo na něj. Mělo velké zlaté oči. Pak vstalo a zamířilo k němu. Skilgannona se zmocnila panika. Náhle měly rukou meče a napřáhl je. V žilách mu proudila divoká radost. Vyrazil válečný pokřik - a meče zasvištěly...

Někdo mu položil ruku na rameno a on vyskočil a odstrčil od sebe Diagora. "Co to děláš?" zaječel.

"Uklidni se, člověče. Křičel jsi ze spánku."

"Skoro jsem ho měl," vyhrkl Skilgannon. "Mohl jsem to skončit."

"O čem to mluvíš?"

Skilgannon zamrkal a přejel si rukou přes obličej. "Na tom nezáleží. Byl to jenom sen. Mrzí mě, že jsem tě vyrušil." Rozhlédl se po táboře. Druss spal vedle raněného Rabalyna. Garianne byla vzhůru a hleděla na něj s bezvýraznou tváří. Na druhé straně seděla vedle sebe dvojčata a tiše si povídala. Chálid Chán ke Skilgannonovi přišel s hrnkem studené vody.

"Jsou to sny, nebo vidiny, válečníku?" zeptal se.

"Jenom sny," prohlásil Skilgannon. Vodu vypil a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Potom vstal a přes kameny se vydal na rovinku, kde se začal protahovat. Diagoras a Chálid Chán ho pozorovali, jak se pomalu uvolňuje. Jeho pohyby připomínaly tanec. Cítil, jak se mu roztahují plíce a stažené svaly povolují.

Chálid Chán si šel zase lehnout, avšak Diagoras se posadil opodál. "Co to děláš?" chtěl vědět.

"Je to stará disciplína. Vrací tělu harmonii." Skilgannon ještě chvíli cvičil, ale divák mu bránil dosáhnout dokonalé jednoty. Přesto byl klidnější, když se k Diagorovi po nějaké době připojil. "Kluk se drží dobře," prohodil.

"Dneska v noci jsem větší optimista," připustil Diagoras. "Je mladý a krvácení zřejmě přestává."

Den byl dlouhý. Diagoras řídil vůz a Druss seděl vzadu, mluvil na nemocného Rabalyna, povzbuzoval ho a vyprávěl mu. Skilgannon chvíli jel vedle nich a poslouchal, co starý válečník vykládá. Jeho příběhy nebyly o válce, nýbrž o jiných zemích a kulturách. Mluvil o své ženě Roweně a jak uměla léčit. Uměla položit ruce na nemocného a ten se v několika dnech uzdravil a mohl zase pracovat na poli. Skilgannon se na Drussa podíval, uviděl sinalou plet' a kruhy pod zapadlými očima a přál si, aby tady teď byla jeho žena. Brzy nato si Druss lehl a usnul. Vůz pomalu hrkotal dál do hor.

Podle Chálida Chána jim zbýval ještě den cesty. Na místo, kde se chrám objevuje, se dostanou zítra za soumraku.

Skilgannon odešel z tábora, vyšplhal po kamenité stezce a zadíval se na cestu, kterou za ten den urazili. "Myslíš, že nás bude někdo sledovat?" zeptal se Diagoras, jenž se k němu připojil. Skilgannon se ohlédl.

"Nevím. Zaútočilo na nás mň Nadirů, než jsem očekával."

"S tím klukem je to hrozná škoda, ale jinak tvůj plán fungoval dobře."

"Ano, třebaže neměl," přiznal Skilgannon. "Každý plán, který se spoléhá na hloupost nepřítele, je v zásadě špatný. Mohli na nás zaútočit ve dvou skupinách. Mohli sesednout a bojovat pěšky. Mohli napřed poslat zvěda. Ještě lepší by bylo, kdyby se drželi dál, dokud nebudeme muset sejít ze silnice."

Diagoras pokrčil rameny. "Jenže oni nic takového neudělali a my přežili."

"Pravda."

"Co ses snažil v tom snu chytit? Říkal jsi, že jsi ho skoro měl."

"Vlka. Není to důležité."

Diagoras se nesměle dotkl nerovných stehů nad čelem. "Hrozně to svědčí," posteskl si. "Doufám, že mi ty vlasy zase narostou. Jednou jsem potkal válečníka, jenž měl na hlavě dlouhou jizvu. Kolem ní mu vlasy zbledly. Vypadalo to příšerně."

"Byl ošklivý kvůli té jizvě?"

"Ne tak docela. Předtím byl mírně nehezkej, ale ta jizva ho posunula rovnou k ošklivosti." Diagoras se zasmál. "Byl to hrozný chudák. Pořád si stěžoval, jak je na něj osud zlej. Dokázal odříkavat hotový litanie o smůle, co ho od dětství pronásledovala. Jednou v noci, když měl znovu těžkou depresi, jsem ho vzal na procházku. Vysvětlil jsem mu, jak je důležitý dívat se na život z té lepší stránky. Místo aby pořád vzpomínal na to špatný, co se mu stalo, měl by se člověk raději dívat na dobré věci. Například jsme se vraceli z boje se Sathuly. Ti teda byli válečníci. Přišli jsme o dvacet mužů. Já však poukázal na to, že on mezi nimi není. On přežil, a to je štěstí. Povím ti, na té procházce jsem se pořádně nadřel, ale když jsme se vraceli do tábora, měl docela veselou náladu. Velice mi děkoval a říkal, že od teď už bude pohlížet na život jinak."

"A pohlížel?"

"Ne. Vrátili jsme se do stanu a jeho uštkl had, který mu vlezl do pokrývek, když jsme byli na procházce."

"Byl jedovatý?"

"Ne. Myslím, že si přál, aby byl. Kousl ho do koulí. Celý týden ho to bolelo."

"Někteří lidi vážně nemají štěstí," podotkl Skilgannon.

"Pravda," souhlasil Diagoras. Chvíli mlčeli, pak Drenajec znovu promluvil. "Čím sis vysloužil nepřátelství čemokněžny?"

"Přestal jsem jí sloužit. Tak je to prosté, Diagore. Odešel jsem. Od Jianny nikdo neodchází. Cokoliv, jenom ne tohle. Lidé se kolem ní shlukují, soupeří, aby upoutali její pozornost. Když se na ně usměje, je to, jako by se napili nějaké drogy."

"Ona na ně používá kouzla?"

Skilgannon se zasmál. "Pochopitelně. To největší kouzlo ze všech. Je neuvěřitelně krásná, Diagore. Nemyslím hezká nebo přitažlivá nebo smyslná. Je úchvatná. Myslím to v plném slova smyslu. Muž, který spatří její krásu, je úplně bez sebe. Nedokáže ji všichni vstřebat. Když jsem ji uviděl poprvé, byla šťvanec. Převlékla se za nevěstku a vlasy si odbarvila a pramínky měla nabarvené načerveno. Měla laciné šaty a nebyla namalovaná. I tak se za ní všichni otáčeli." Zhluboka se nadechl. "Já tedy rozhodně. Od té chvíle jsem nebyl jako předtím. Když jsi s ní, nemáš oči pro nic jiného. Když s ní nejsi, nedokážeš myslet na nic jiného. Během těch let, co jsem strávil v klášteře, jsem na ni myslel skoro pořád. Snažil jsem se v duchu rozebrat to, čím mě přitahovala. Byly to její oči nebo rty? Byla to krása jejích ňader nebo křivka jejích boků? Byly to její nohy, tak dlouhé a svůdné? Nakonec mi došlo, že je to něco mnohem prostšího. Nemůžeš ji mít. Žádný muž nemůže. Ano, můžeš se s ní vyspat. Můžeš se dotýkat jejích ňader a líbat je. Můžeš ji objímat. Ale nemůžeš ji vlastnit. Je nedostupná."

"Ten pocit znám," zabručel Diagoras.

"Ty takovou ženu znáš?"

"Ne, ale byl to kůň. Šel jsem v Drenanu na dražbu, chtěl jsem si koupit hřebce. Bylo tam pár nádherných zvířat. Měl jsem potíže vybrat si, na kterýho koně přihodit. Měl jsem asi osmdesát raqů a za to bych si koupil skoro každého koně v Drenanu. Potom přivedli ventrijského plnokrevníka. Byl nádherný. Lidí úplně zmklí. Byl to bělouš s labutím krkem a mohutnými plecema. V každém směru byl dokonalý. Bezchybný. Dražba začala na padesáti raqech, ale bylo to jako vtip. Cena ve chvíli vystoupila na osmdesát raqů a pořád se šplhala dál. Přihazoval jsem, i když bych takový peníze nikdy nesehnal. Podařilo se mi přestat na třech stech raqech. Prodali ho za čtyři sta třicet. Na toho hřebce nikdy nezapomenu. Jakmile jsem ho uviděl, věděl jsem, že ho nikdy nebudu moct mít."

Skilgannon pohlédl na drenajského důstojníka. "Vy Drenajci jste zajímaví. Já mluvím o nádherné ženě a ty o koni. Už chápu, proč jsou všechny vaše pohádky a pověsti o válkách, a ne o velké lásce."

"Jsme prostě pragmatičtější rasa," přitakal okamžitě Diagoras. "Ale zase žádný hřebec nikdy neposlal vrahy na někoho, kdo ho opustil. A žádný se nikdy nezměnil ze sladké milenky v megeru. S dobrým koněm si skvěle zajezdíš pokaždý, když na něj vsedneš. Nebude ti vykládat, že ho bolí hlava, ani se na tebe nebude zlobit, protože jsi přišel pozdě domů."

Skilgannon se rozesmál. "Ty nemáš v těle duši, Drenajče."

"Jelikož jsem vyrostl hlavně v nevěstinci, pouhá krása mě tak snadno neuchvátí. I když připouštím, že Gianne se mi nemálo líbí a je o mně známo, že když jde za tebou, maličko žárlím."

"To není zrovna velká lichotka, když se žena musí opít, než vyhledá tvou společnost," řekl Skilgannon a zvedl se. Diagoras se k němu připojil a společně se vrátili do tábora. Všichni už spali.

"Budu hlídat," navrhl Skilgannon. "Jdi se trochu vyspat."

"Rád," pravil Drenajec a odešel do tmy.

###

Pro Rabalyna byla cesta přes hory obtížná. Dýchat mohl, pouze když byl podepřený, a v hrudníku a břiše cítil tupou bolest. Nebyla nesnesitelná. Jednou ho bolely zuby, což byl rozhodně mnohem horší. Ale při jízdě se nad ním neustále objevovali přátelé, ptali se ho, jak mu je, a tvářili se vážně a ustaraně. Kontrolovali ho Diagoras, Jared a Skilgannon, a když Rabalyna při polední zastávce odnášeli do stínu nějakých vysokých skal, objevil se dokonce i Nian.

"Moc krve," řekl Nian. "Máš úplně mokrou halenu."

"Vzpomínáš... si... na hvězdy?" vypravil ze sebe Rabalyn a musel rychle, mělce dýchat, aby vůbec mohl mluvit. Nian vypadal, že je v rozpacích. Posadil se vedle Rabalyna a naklonil hlavu na stranu.

"Ve dne hvězdy nejsou," řekl. "Čas hvězd je v noci."

Rabalyn zavřel oči a vousatý prostáček se odšoural pryč. Většinu mluvení obstaral Druss. Rabalyn měl radost, když si k němu přisedl na voze. Uklidňovalo ho, když mohl zavřít oči a poslouchat, jak mu Druss vypráví o dalekých zemích a nebezpečných plavbách po moři. Při jedné příležitosti, když Rabalyn otevřel oči a podíval se na Drenajce, viděl, že je velice bledý a zpocený.

"Tebe... něco... bolí?" zeptal se.

"Už jsem tuhle bolest zažil. Obvykle brzy přejde."

"Máš něco se srdcem?"

"Ano. Už jsem o tom přemýšlel. Před dvěma měsíci jsem procházel dědinou, kde řádila nějaká choroba. Já obvykle ne onemocním, ale tentokrát mě to potkalo. Bolela mě hlava a taky na prsou a nedokázal jsem v sobě udržet jídlo. Od té doby se nějak nemůžu vzpamatovat."

Rabalyn se chabě pousmál.

"Co je tu k smíchu, mládenče?"

"Viděl jsem... jak jsi zabil... ty dlaky. Myslel jsem... že jsi ten... nejsilnější muž... na světě."

"To taky jsem," ujistil jej Druss. "Na to nezapomínej."

"Umřu... na tohle?"

"Nevím, Rabalyn. Viděl jsem, jak muže zabily nepatrné ranky, a jiní přežili, když neměli. Často je to záhada. Vím ale, že musíš chtít přežít."

"Copak to... nechce... každý?"

"Ano, to jistě. Ale tohle přání musí být soustředěné. Někteří chlapi křičí a prosí o život. Vyčerpají se a stejně umřou. Jiní, i když chtějí žít, se prostě podívají na svoje rány nebo nemoc a vzdají to. Tajemství - pokud nějaké tajemství existuje - je v tom, držet se života, jako bys ho měl v dlani. Klidně a důrazně říkáš tělu, že má vydržet. Uzdravit se. Musíš zůstat klidný."

"Já... zůstanu."

"To od tebe bylo odvážné, mládenče, skočit dolů a pomoci Gianne. Jsem na tebe hrdý. Díky tobě je ještě naživu. Myslel jsi na ten kodex, vid'?"

"Ano."

Druss mu položil mohutnou ruku na rameno. "Někteří ti řeknou, že to byla hloupost. Mnozí ti budou vykládat, že by bylo lepší, kdybys zůstal na té skále a v bezpečí. Budou tvrdit, že lepší je prožít dlouhý život jako zbabělec než krátký jako hrdina. Mýlí se. Zbabělec umírá každý den. Pokaždý, když uteče před nebezpečím a nechá místo sebe trpět jiný. Pokaždý, když vidí nějakou nespravedlnost, řekne si: 'Tohle se mnou nemá nic společného.' Pokaždý, když někdo riskuje život pro jinýho a přežije, stane se něčím víc, než byl předtím. Tebe jsem to viděl udělat třikrát. Jednou tenkrát v lese, když jsi popadl mou sekeru. Jednou v táboře, když zaútočily ty bestie. Ale nejlepší bylo, jak jsi skočil z toho balvanu na pomoc Gianne. Nikdo z nás nebude žít věčně, Rabalyn. Mnohem lepší je žít dobře."

Tlakovým obvazem na hrudi Rabalynovi zase začala prosakovat krev. Druss měl příliš silné prsty, aby dokázal rozvázat obvaz. Přišel Diagoras, obvaz opatrně sundal a Druss ránu přitlačil. "Cítím... sýr," zachraptěl Rabalyn. Všiml si, jak se Diagoras podíval po Drussovi, ale ani jeden nepromluvil. Posadili ho a znovu mu obvázáli ránu. Diagoras mu dal napít vody. Potom ho zvedli zpátky na vůz.

"Musíme si pospíšet," poznamenal Diagoras. Ostatní už nasedali na koně. Diagoras vyskočil na kozlík a Druss se k němu připojil.

Rabalyn usnul. Byl to příjemný spánek. Zdálo se mu, jak ho volá tetička Athyla. Usmívala se. Rozběhl se k ní a ona ho objala. Byl to skoro ten nejlepší pocit, jaký kdy zažil. Padl do jejího objetí radostně, jako by se vracel domů.

##

"Zatraceně, Drusse!" zakřičel Diagoras. "Neměl jsi mu dovolit, aby jel s náma!"

Druss Veliký stál unaveně u vozu a díval se na Rabalyna. Mládenec vypadal ve smrti menší, choulil se vedle kola vozu a kolem hubených ramen měl ovinutou pokrývku. Jared se Diagora snažil uklidnit, ale drenajský důstojník se přestal ovládat. Setřásl Jaredovu ruku a postavil se před starého bojovníka. "Zabil ho ten tvůj kodex. Stálo to za to?"

Do věci se vložil Skilgannon. "Nech to být, Diagore!"

Důstojník se otočil, byl bledý a oči se mu hněvivě blýskaly. "Nechat to být? Proč? Protože to říkáš? Pro chlapa, který vybil celý město mužů, kluků, žen a malejch dětí, možná jeden mrtvej kluk navíc nic neznamená. Ale pro mě ano."

"Očividně to znamená, že se dokážeš chovat jako pitomec," odsekl Skilgannon. "Druss ho nezabil. Zabil ho nadirský meč. Ano, mohli jsme ho někde nechat. Mellicane bude zanedlouho v obležení. Bude málo jídla. Jak by přežil tam? A i kdyby se mu podařilo nějak to zvládnout, kdo ví, co by se s ním stalo, až dovnitř vrazí naashanské vojsko? Třeba královna znovu nařídí zabít každého za hradbami. Jistí si ale můžeme být tím, že chlapec byl odvážný a stál při svých přátelích, i když byl k smrti vyděšený. Což z něj činí hrdinu."

"Mrtvého hrdinu!" štěkl Diagoras.

"Ano, mrtvého hrdinu. A všechno to ječení a vzájemné obviňování na tom nic nezmění."

K Drussovi, jenž se opíral o vůz a ztěžka dýchal, přistoupila Garianne. "Jsi v pořádku, strýčku?"

"Ano, holka, jsem v pořádku. Nestarej se." Starý válečník se ještě jednou podíval na chlapce a pak odvrátil zrak. Pomalu zamířil ke skalám a ztracený v myšlenkách se posadil na kámen.

Ke Skilgannonovi přistoupil Chálid Chán. "Tady byl ten chrám," řekl. "Přisahám."

Skilgannon se rozhlížel po vysokých útesech. Po nějaké budově nebylo nikde ani stopy. "Vracel jsem se támhle na ten hřeben," vykládal Chálid Chán a ukázal směrem, jímž přišli. "Když jsem se ohlédl, uviděl jsem chrám lesknoucí se v měsíčním světle. Byl vidět na pozadí hor. Nelžu, válečníku."

"Počkáme na měsíc," navrhl Skilgannon. Garianne si přisedla k Drussovi, ruku mu dala kolem krku a hlavu mu položila na rameno. Jared a Nian se zašli podívat na Rabalyna. Nian si klekl a pohlídl chlapce po vlasech. Diagoras si povzdychl.

"Mrzí mě to, Skilgannone," řekl. "Přemohl mě hněv a zármutek."

"To hněv umí, když mu dáš příležitost," pravil Skilgannon.

"Ty se nikdy nerozčílíš?"

"Občas ano."

"Jak to zvládáš?"

"Zabím lidi," odtušil Skilgannon a prošel kolem důstojníka. Cestou se zadíval na oblohu a připomněl si Stařenina slova. "Chrást, který hledáš, je v Pelucidu blízko té pevnosti. Není snadné ho najít. Za dne ho neuvidíš. Hledej nejhlubší průsmyk v horách na západě a počkej, až se měsíc objeví mezi skalami."

Ten průsmyk viděl, měsíc však ještě nevyšel. V té chvíli koutkem oka zachytil nějaký pohyb. Skilgannon se pomalu otočil a zapátral ve skalách.

Zavál slabý vánek a přinášel s sebou pach. Skilgannon došel k sedícímu Drussovi. "Dokážeš bojovat?" otázal se jej.

"Ještě žiju, ne?" zabručel válečník.

"Dones jeho sekeru," nakázal Skilgannon Garianne. Ta se na něho chvíli zlobně mračila a potom odběhla k vozu.

Nedokázala zvednout těžkou zbraň přes bočnici, a tak jí Jared pomohl. Garianne se vrátila a Druss si od ní sekeru vzal. Ve chvílce, kdy ji uchopil, sekera jako by ztratila na váze. Druss ji potěžkal a vstal.

"Nadirové?" zeptal se.

"Ne. Zkříženci se vrátili." Skilgannon tasil meče a Garianne nasadila dvě šipky.

Asi dvacet kroků od nich se zpoza balvanů zvedlo šedé zvíře. Stálo tam a kývalo mohutnou hlavou. Garianne zvedla kuši.

"Ne, děvče," zarazil ji Druss. "To je Orastés." Odložil sekeru, zhluboka se nadechl a zamířil k bestii. Skilgannon se k němu přidal, ale Druss ho zahnal. "Tentokrát ne, mládenče. Tebe nezná."

"A co když po tobě půjde?"

Druss si ho nevšímal a dál se blížil ke zvířeti. To zuřivě zařvalo, ale zůstalo stát. Druss na ně začal mluvit tichým, uklidňujícím hlasem. "Už je to velice dávno, co jsme se viděli, Oraste. Vzpomínáš si na ten den u jezera, když mi Elanin uvlila ten věneček? Co? Vypadal jsem někdy hloupěji? Ty ses smál tak, až ses popádal za břicho. Elanin je někde blízko. Víš to, vid'š? Zachráníme ji, my dva spolu. Najdeme Elanin."

Bestie se zvedla na zadní a zavyla. Její hlas se horami strašidelně rozléhal.

"Vím, že se bojíš, Oraste. Všechno ti připadá cizí a pokřivené. Nevíš, kde jsi. Nevíš ani, kdo jsi. Ale Elanin znáš, vid'š? A znáš mě, Oraste. Znáš mě. Jsem Druss. Jsem tvůj přítel. Pomůžu ti. Věříš mi, Oraste?"

Když válečník došel až ke zkříženci, přihlížející poutníci stáli jako opaření. Viděli, jak muž pomalu zvedá ruku a poplácává zvíře po rameni. Bestie se pomalu svezla k zemi a velkou hlavou spočinula na balvanu. Druss ji poškrábal na

krku a stále na ni mluvil.

"Musíš mi důvěřovat a jít se mnou, Oraste," říkal Druss. "Je prý tady čarovný chrám. Možná tě tam dokážou... přivést zpátky. Potom najdeme Elanin. Pojď se mnou. Věř mi, Oraste."

Druss odstoupil od zvířete a vydal se zpátky ke Skilgannonovi. Zkříženec se zvedl a pronikavě vykřikl. Druss se ani neohlédl, jen zvedl ruku. "Tak pojď, Oraste. Vrať se do světa lidí."

Zvíře chvíli stálo, pak vylezlo zpoza balvanu a vydalo se za válečníkem. Drželo se u něj a na ostatní vrčelo. Zblízka bylo ještě větší, než původně vypadalo. Garianne k němu přistoupila a zkříženec se postavil na zadní a zařval. Tyčil se nad Drusem, jenž ho znovu poplácal. "Jenom klid, Oraste," řekl mu. "To jsou přátelé." Podíval se na Garianne a ostatní. "Radši se od něj držte dál."

"To mi nemusíš říkat dvakrát," zavrčel Diagoras.

Když nad hory na západě vyšel měsíc, kouzlo pominulo. Skilgannon ohromeně hleděl na velkou budovu s okny, sloupy a věžemi.

Brána se otevřela a k nim se rozběhlo pět mnichů oděných ve zlatě.

###

O půl hodiny dříve stála kněžka Ustarté u okna ve vysoké věži a dívala se na ztemnělé, stíny zahalené údolí. Když tam uviděla lidi shromážděné kolem vozu, bylo jí dost těžko u srdce.

"Ještě nás nevidí," poznamenal její pobočník Weldi. Byl to štíhlý muž oděný v bílém, a když se na něj kněžka podívala, všimla si vrásek na jeho ztrápeném obličeji.

"Ne," pravila. "Ještě ne. Ne, dokud nevyjde měsíc."

"Jsi unavená, Ustarté. Odpočiň si trochu."

Ustarté se zasmála a léta se jí vytratila z tváře. "Nejsem unavená, Weldi. Jsem stará."

"Všichni stárneme, kněžko."

Ustarté přikývla, rukama v rukavičkách uchopila roucho z rudozlatého hedvábí a nazdvihla si ho, aby se jí lem necoural po zemi. Pomalu se šourala ke zvláště vyřezávanému křeslu u stolu. Křeslo nemělo sedadlo, tvořily ho jenom dvě desky. Na jedné klečela a druhá jí podpírala bedra. Staré klouby se jí už pořádně neohýbaly a nohy měla ztuhlé a prolezlé artritidou. Ani velké množství léků, které znala či zdokonalila, nedokázaly jejímu tělu pomoci, aby odolávalo zubu času. Snad by to bylo možné, kdyby v těch hrozných dávných dnech nebylo její tělo pozmeněno, geneticky upraveno a spojeno s jiným. Povzddechla si. Přece jen se nezbavila vši zahořklosti. Trocha jí ze vzpomínek unikla.

"Vzpomínáš na Šerého vlka, Weldi?" zeptala se, když jí sluha přinesl sklenici vody.

"Ne, Ustarté. On byl v dobách Tří mečů. Já přišel až později."

"No ovšem. Moje paměť už není, co bývala."

"Už nějakou dobu na tyto poutníky čekáš, kněžko. Proč je necháváš čekat na východ měsíce?"

"Ještě nejsou všichni, Weldi. Jeden teprve přichází. Zkříženec. Víš, Tři meče mi velice chybí. Dokázal mě vždy rozesmát."

"Já ho poznal, když už byl starý. To byl mrzutý a mne rozhodně nikdy nerozesmál. Abych byl upřímný, tak mě děsil."

"Jistě, uměl být děsivý. Hodně jsme toho spolu prožili. Nějaký čas jsme si mysleli, že dokážeme změnit svět. Asi to byla nadutost mládí."

"Ty jsi změnila svět, kněžko. S tebou je z něj lepší místo." Neohrabaně ji vzal za ruku v rukavičce a políbil jí ji.

"Vykonal jsem trochu dobrého. Nic víc. Ale to nestačí." Rozhlédla se po místnosti, po svítcích a knihách na policích, po malých ozdobách a upomínkách, jež za svých tři sta sedmdesát let nashromáždila. Tato věžní komnata byla její oblíbenou. Vlastně ani nikdy pořádně nevěděla proč. Snad proto, že to byla nejvyšší položená místnost chrámu. Byla nejbližší obloze a hvězdám. "Přinejmenším dva z těch poutníků si budeš pamatovat," řekla Weldimu. "Ta spojená dvojčata."

"Aha, ano. Mili chlapci. Když se procházeli zahradou, oddělení, ale ruku v ruce, byl to nádherný den. Nikdy na něj nezapomenu."

"Je těžké si představit ty děti s mečem v ruce."

"Mně je zatěžko představit si kohokoliv, kdo by chtěl vzít do ruky meč," opáčil Weldi.

"Je s nimi i Garianne. Říkal jsi, že se jednou vrátí."

"Nikdy jsi mi neodpověděla, když jsem se ptal na její postižení."

"Na co ses to ptal? Zapomněla jsem."

"Ne, nezapomněla. Utahuješ si ze mě. Ty hlasy, co slyší, jsou skutečné, nebo si je jenom představuje?"

"Pro ni jsou skutečné, nemohou být skutečnější."

"Ano, ovšem! Ale jsou skutečné? Jsou to duchové mrtvých?"

"Pravda je taková, že nevím," přiznala staříčká kněžka. "Garianne přežila strašlivé vraždění. Byla schovaná a slyšela křik umírajících. Všech, které milovala a kteří milovali ji. Když vylezla ze skrýše, cítila hroznou vinu za to, že přežila. Je vyšinutá právě kvůli tomu? Nebo pocit viny otevřel okno do její duše, takže tam mohli proniknout duchové mrtvých?"

"Proč jsi ji nechala, aby ukradla kuši Šerého vlka? Podstoupila jsi mnohá nebezpečí, abys ji získala."

"Dnes máš plno otázek. Já mám pro tebe taky jednu. Proč má kněžka ještě hlad, když jí její služebník již před nějakou dobou slíbil jídlo?"

Weldi se zakřenil a hluboce se jí poklonil. "Hned tu bude, Ustarté. Až do kuchyně poběžím."

Ustarté se přestala usmívat, jakmile se za ní zavřely dveře. Cítila se nesmírně unavená. Kouzlo udržující plášť zmatení si na stárnoucí kněžce vybíralo těžkou daň. Před dvěma sty lety to bylo prosté kouzlo, vyžadující jenom zlomeček její moci. Byla to pouze otázka posunu odraženého světla, takže červený kámen chrámových zdí splýval s vysokou skálou, z níž byl chrám vytesán. Jen v nejjasnějším měsíčním světle se kouzlo dostatečně vytratilo, aby lidé

obrovskou budovu uviděli. I tehdy byly brány posíleny kouzly, která - byla-li aktivována - způsobovala, že se v kovu zrodily veliké síly. Meče se lepily na štíty a obléhacími berany nebylo možné pohnout. Muži ve zbroji měli pocit, že se brodí hustým bahnem. Ustarté věděla, že žádný hrad na světě není úplně nedobytný. Ale chrám Kuan se tomu blížil. Nikdo do něj nemohl vstoupit bez pozvání.

Trochu si odpočinula. Opět se zvedla a zamířila k oknu. Zavřela oči, soustředila svou moc a zapátrala, až kolem sebe cítila mihotající se životní sílu, jako lehounké můry přitahované ke světlu. Jemně sílu každého z nich prozkoumala a nakonec se dostala k mladíkovi. Zastavilo se mu srdce. Do jeho krevního oběhu pronikl jed, který do těla zanesla špinavá čepel a kousíček látky z jeho haleny vtažené do rány. Ustarté zachovala klid a vyslala do nehybného srdce malé množství energie. Orgán se pohnul a znovu se zastavil. Ještě dvakrát vyslala energii do postiženého svalu. Srdce konečně začalo tlouci - ale nepravidelně. Duch Ustarté proplul Rabalynovým lymfatickým systémem a posílil ho vlastní životní silou. Selhaly mu také nadledvinky, přetížené a špatně vyživené. I na nich zapracovala. Její soustředění na okamžik narušilo vlčí zavytí. Nevšímal si ho a dál Rabalynovi dodávala energii. Mrtvý mladík opět ožil a přežije až do doby, než se dostane do chrámu a ona si ho bude moci vzít pořádně do práce.

Vycházel měsíc.

Ustarté opustila Rabalynovo tělo a vyslala zprávu Weldimu. Právě se šplhal do schodů s podnosem jídla pro ni. Nechal podnos na schodu a odběhl zpátky do sálu, aby přivolal čtyři mnichy ve žlutých hábitech, kteří tam právě večeřeli. Společně rychle prošli chodbami a síněmi chrámu, otevřeli bránu a rozběhli se k poutníkům.

#

Poutníky - kromě Drussa a Chálida Chána - odvedli do předpokoje v přízemí. Byly tu křesla a kůží potažené lavice a nádherně vyrobený stůl z ohýbaného kovu, na němž bylo připraveno ovoce a číše se šťávou. Nian se posadil na podlahu a hladil kovové vlny stolu. Jared si k němu klekl. Garianne si lehla na pohovku. Diagoras přistoupil k oknu a zadíval se na údolí dole.

"Druss a Chálid jsou pořád tam," ohlásil Skilgannonovi. "Orastés Drussovi zřejmě usnul u nohou."

Skilgannon se k němu připojil. Kolem obrovské šelny se shromáždili mniši a snažili se ji zvednout. Dveře za nimi se tiše otevřely. Skilgannon se otočil. Ukláněl se jim postarší muž s malými očky jako knoflíky. Přishoural se blíž a jeho dlouhé bílé roucho šustilo na červenohnědých dlaždicích.

"Paní Ustarté přijde brzy," sdělil jim. "V této chvíli se věnuje vašemu společníkovi Rabalynovi."

"Ten je mrtvý," opáčil Diagoras. "Copak ona ho dokáže oživit?"

"Byl mrtvý, ano, ale ještě neprošel branou bez návratu. Kouzla Ustarté jsou velmi mocná."

Garianne se zvedla a usmívala se od ucha k uchu. "Ahoj, Weldi! Ráda tě zase vidím."

"Já tebe taky, zlatíčko. Řekl jsem kněžce, že se k nám vrátíš."

Postarší mnich došel ke stolu, kde čekali Jared s Nianem. "Vy si mne pamatovat nebudete," řekl jim. "Hráli jsme si v zahradách, když jste byli malí." Jared se zatvářil rozpačitě a jenom pokrčil rameny. Nian ke staříkovi vzhledl.

"Nemá to začátek," poznamenal a přejel prsty po kusu kovu uprostřed stolu.

"Je to z jednoho kusu několikrát propleteného. Moc chytré."

"Ano," přitakal Nian. "Velmi chytré."

Weldi se obrátil na Skilgannona. "Prosím, chvilku si zde odpočíte. Později, až si s vámi promluví Ustarté, dostanete přiděleny pokoje."

"A ten bojovník se sekerou?" optal se Diagoras. Weldi se pokřiveně usmál. "Ta šelma se od něj nechtěla vzdát, tak jsme jí dali uspávací. Bude spát, dokud tu zůstanou hosté. Druss hned přijde. Chálid Chán naše pozvání odmítl a vrátil se ke svým lidem. Chcete zatím něco?" Skilgannon zavrtěl hlavou. "Dobrá, tak vás tu nechám. Dveře na druhém konci komnat vedou do koupelny. Vybavení je jednoduché. Hlavní dveře vedou do hlavního chrámu. Průchody a tunely jsou pro ty, kdo je neznají, jako bludiště. Proto vás tedy žádám, abyste setrvali zde, dokud si vás nezavolá Ustarté. Bude to tak hodinka - možná o něco déle."

"Chceme jít do zahrad," pravila Garianne. "Je tam veliký klid."

"Je mi líto, zlatíčko. Musíš zůstat tady. Nemám nejlepší vzpomínky na to, když ses tu posledně toulala sama."

Garianne se zatvářila schlíple. "Přesto tě mám pořád rád, Garianne. My všichni tě máme rádi," pravil.

Když odešel, Garianne se vrátila na pohovku a znovu si lehla. "Našel jsem to!" vyhrkl Nian šťastně. Zalezl pod stůl a ruku měl položenou na kusu zkříženého kovu. "Hele, Jared! Našel jsem spoj."

Do místnosti vstoupil Druss. Když zamířil k hlubokému ušáku a pohodlně se v něm usadil, byl očividně v lepší náladě než předtím. "Rabalyn žije!" prohlásil.

"Už jsme slyšeli," oznámil mu Diagoras. "Tohle je vážně kouzelný místo."

"Všechno tady je dobré," ozvala se Gariaime. "Žádné zlo - pokud nepříjde zvenčí," dodala s pohledem upřeným na Skilgannona. "Ustarté umí číst budoucnost. Mnoho budoucností. Mnoho minulostí. Vezme vás k Mizející stěně. Tam to uvidíte. My to viděli. Tolik věcí."

"Co jste viděli?" chtěl vědět Nian.

Garianne potměšle šedé oči a tvář jí ztvrdla. Znovu zavřela oči a lehla si.

"Mně na magii za mák nesejde," zabručel Druss. "Ale pokud zachrání kluka, zapomenu na své pochyby."

"Vypadáš líp, starý brachu," podotkl Diagoras. "Už máš zase ve tvářích barvu."

"Cítím se zase sám sebou," přiznal Druss. "V prsou už mě tolik nebolí a vracejí se mi síly. Když jsem přišel, dali mi něco vypít. Bylo to studený a hustý, jako smetana ze sklepa. Chutnalo to dobře, to vám povím. Dal bych si ještě."

Diagoras zašel k oknu. Měsíc vysoko nad horami jasně svítil. Skilgannon se k němu připojil. "Na tom Weldim bylo něco divného," prohodil Diagoras.

Skilgannon jenom mlčky kývl.

"Ty jsi to viděl taky?" nedal se Diagoras.

"Ano."

"Nedokážu říct přesně, co na něm nebylo v pořádku."

"Neviděl jsem nic nebezpečného," prohlásil Skilgannon. "Má zvláštní pohyby. Ale je starý a může mít v kloubech krystalky."

"Mě zarazily spíš jeho oči," usoudil Diagoras. "Tu rudozlatou barvu neuvidíš často. Vlastně jsem ji ještě neviděl - teda u lidí, u psa nebo u vlka je běžnější. Občas ji mívají i koně."

"Vypadá trochu divně," souhlasil Skilgannon.

"To s Rabalynem je ale dobrá zpráva, co?"

"Doufejme, že budou následovat další," povzdechl si Skilgannon a mimoděk pohladil medailonek na krku.

18

O DVĚ HODINY POZDĚJI BYL SKILGANNON UVEDEN do pokoje o poschodí výš. Když šel za Weldim, potkali několik dalších mnichů. Minuli jídelnu a Skilgannon dvěma zhlédl kolem stolů velkou skupinu lidí, kteří tady jedli.

"Kolik vás tu je?" zeptal se Weldiho.

"Teď víc než sto."

"Co tady děláte?"

"Studujeme. Žijeme."

Po dalším schodišti se dostali ke dveřím ve tvaru listu. Dřevo bylo tmavé a na něm se skvěl zlacený nápis, který Skilgannon nedokázal přečíst. Když se k nim přiblížili, dveře se otevřely a Weldi ustoupil stranou. "Vrátím se pro tebe, až tvá návštěva skončí," slíbil.

Skilgannon vešel. Ocítl se ve velké místnosti s klenutým stropem. Omítnuté stěny byly zdobené malbami, většinou na nich byly rostliny, stromy a květy na pozadí modré oblohy. Byly tady i živé rostliny v hliněných květináčích. Ve světle lucerny bylo těžké poznat, kde končí skutečné rostlinstvo a začínají malby. Také tu šplouchala voda. Skilgannon popošel dál do místnosti a zhlédl maličký vodopádek bublající přes bílé kamínky do mělké nádržky. Byl tu cítit jasmín, cedr a santalové dřevo. A další, opojnější vůně. Skilgannon se uvolnil.

Za vodopádem se místnost zúžila a opět rozšířila před balkonem s výhledem na údolí. Tady našel v měsíčním světle stát Ustarté. Knězka s oholenou hlavou se opírala o ebenovou tyč s koncem ze slonoviny. Skilgannon byl chvíli jako přimražený, jak ho omráčila její krása. Rysy měla kiatzanské, křehké, s jemnými kostmi. Velké šikmé oči však neměla zlatohnědé jako ostatní Kiatzané. V měsíčních paprscích jí zářily jako stříbro, i když Skilgannon hádal, že budou modré. Hluboce se jí poklonil. "Vítej do chrámu Kuan," pravila. Měla neobyčejně melodický hlas. Skilgannonovi v její společnosti náhle došla řeč. Ticho narůstalo. Skilgannon se na sebe začal zlobit. Zhluboka se nadechl.

"Děkuji, má paní," vymáčkl ze sebe nakonec. "Jak se má Rabalyn?"

"Chlapec přežije, ale budete ho tady muset chvíli nechat. Uložila jsem ho do ochranného spánku. Došlo k sepsi a do rány se dala sněť. Bude potřebovat nejméně týden, než bude moci opustit lůžko."

"To jsem rád. Je to odvážný mládenec a ty jsi ho přivedla zpět mezi živé."

Ustarté se na něj podívala a povzdechla si. "Ano, to jsem udělala. Jenže nemohu splnit to, oč mne chceš požádat ty, Oleku Skilgannone. Toto není chrám vzkříšení."

Skilgannon chvíli mlčel a snažil se zvládnout své zklamání. "Vlastně jsem ani nevěřil, že to dokážeš. Osoba, která mě za tebou poslala, je veskrze zlá. Jistě by mi nepřála úspěch."

"Obávám se, že to je pravda, válečníku," odvětila Ustarté tiše a ukázala na stůl. "Nalej si trochu vody. Velice tě osvěží. Zdejší voda má posilující účinky." Skilgannon zvedl křišťálovou karafu a nalil si vodu do sklenice ze stejného materiálu.

"Mám ti také nalít, má paní?"

"Ne. Pij, Oleku."

Zvedl sklenici ke rtům a zaváhal. Knězka se rozesmála. "Není v tom jed. Mám ochutnat první?"

Skilgannon rozpačitě zavrtěl hlavou a vodu vypil. Byla nádherně studená. V té chvíli se cítil jako člověk, který se přeplazil přes žhavou poušť a objevil oázu. "Takovou vodu jsem jaktěživ nepil," přiznal. "Mám pocit, jako by mi proudila do všech svalů."

"Ten pocit je správný," ujistila jej. "Pojďme dovnitř. Bolí mě mé staré nohy. Podej mi ruku."

Společně se vrátili do zahradního pokoje. Ve světle lucerny Skilgannon uviděl, že knězka má oči opravdu oslnivě modré a se zlatými tečkami. Pomohl jí na zvláštně vyřezávaný kus nábytku, který připomínal křížence mezi křeslem a stoličkou. Ustarté si pomalu klekla a podala mu svou hůl. Skilgannon ji položil tak, aby na ni snadno dosáhla, pak si ze zad shodil pochvu, odložil ji na podlahu vedle sebe a posadil se na židli s vysokým opěradlem naproti ní.

"Tak proč tě sem Stařena poslala?" otázala se.

"Hodně jsem o tom přemýšlel," přiznal. "Téměř od chvíle, kdy nás na tuhle výpravu poslala. Myslím, že odpověď znám - i když doufám, že se mýlím."

"Povídej."

"Nejdřív mám pro tebe otázku, má paní. Smím?"

"Smíš."

"Je pravda, že jednomu z lidí Chálida Chána po vašem léčení narostla nová ruka?"

"Tělo je mnohem složitější a úžasnější stroj, než si většina lidí uvědomuje. Každá buňka obsahuje podrobnosti celého mistrovského plánu. Ale abych na tvou otázku odpověděla jednoduše - ano. Pomohli jsme mu a jemu narostla

nová ruka."

"Nepřivedli sem před několika lety muže, který měl useknutou tvář?" Ještě než otázku dokončil, cítil, jak se mu žaludek stahuje strachem.

"Mluvíš o Boraniovi. Ano, přivedli ho sem."

"Škoda že jste ho vyléčili," poznamenal hořce. "Ten muž je zlý."

"My tady nikoho nesoudíme, Oleku. Kdyby ano, pustili bychom tě dál?"

"Ne," přiznal.

"Kdy jsi začal tušit, že Železná maska je Boranius?"

"Něco mi pořád říkalo, že ten chlap je naživu. Když jsme po bitvě nemohli najít jeho tělo, věděl jsem to jistě. V hloubi duše jsem to věděl. A když jsem se dozvěděl o Železné masce, něco mi na něm nesedělo. Jenomže potom mi Druss vyprávěl, že není znetvořený, jenom má ošklivé mateřské znaménko. Teprve když jsem se doslechl o tom kočovníkovi s barevnou rukou, začal jsem o tom znovu přemýšlet. Od té doby mám pořád větší strach."

"Proto ti to Stařena neřekla. Věděla, že se toho muže bojíš, nicméně si přála, aby ses za ním pustil. Uhodla, že jakmile se na tuto cestu vydáš, nenecháš Drussa, aby se se zlem potýkal sám. Mýlila se?"

"Ne, nemýlila se. I když jak se do něj může Druss pustit s nemocným srdcem, to tedy netuším."

Ustarté se usmála. "S Drussovým srdcem je vše v pořádku - i když jen nebesa vědí, jak je to možné, vzhledem k jeho lásce k alkoholu a červenému masu. V jedné vesnici jižně od Mellicane chytil nějakou nemoc, která se mu usadila na plicích. Obvyčejný člověk by musel na delší dobu ulehnout a dát svému tělu možnost odpočinout si a virus porazit. Druss místo toho běhal po kraji a hledal svého přítele. Vyčerpal se a pro jeho srdce to byla nesmírná zátěž. Dostal lektvar, který tu... nemoc zažene. Zítra ráno už bude opět při síle."

"A dvojčata?"

Ustarté se přestala usmívat. "Niana vyléčit nedokážeme. Před rokem možná. Snad ještě před šesti měsíci. Ted' mu ale po celém těle vyrážejí nádory. Všechny odstranit nedokážeme. Zbývá mu necelý měsíc života. Zmírníme tlak v jeho mozku a chvíli bude opět sám sebou. Ale obávám se, že to nebude trvat dlouho. Možná několik dní. Možná několik hodin. Potom tlak opět vzroste. Bolest zesílí. Upadne do kómatu a zemře. Nejlepší bude, když zůstane tady, kde mu můžeme dát něco na utišení bolesti."

"To Jaredovi zlomí srdce," řekl Skilgannon. "Ještě jsem neviděl bratry, kteří by si byli tak blízcí."

"První tři roky života byli srostlí. To vytvoří zvláštní pouto," vysvětlovala. "Provedla jsem operaci, která je oddělila. Částečně to byly vědomosti a částečně magie. Ted' ho ta magie zabíjí. Aby mohli přežít oba, musela jsem předělat Nianovy základní životní kódy. Měli totiž jedno srdce. Zapracovala jsem na jeho genech a přiměla jeho tělo k tomu, že vytvořilo nové srdce. Tyto manipulace v konečném důsledku vyvolaly růst nádorů, které ho teď zabíjejí. Nesmímě mě to mrzí."

Skilgannon většinu toho, co mu vykládala, nerozuměl, ale viděl bolest v její tváři. "Dala jsi jim šanci žít," podotkl.

"Bez tvé pomoci by takový život neměli."

"To já vím, i když ti děkuji, že to říkáš. Na co by ses mne chtěl ještě zeptat?"

"A co Garianne?"

"Jí pomoci nedokážu. Je buď posedlá, nebo šílená. Určitě víš, že je Stařeninou nevolnicí."

"Ano, vím to."

"Takže znáš i důvod, proč cestuje s vámi."

"Je tu, aby mě zabila."

"Víš proč?"

Skilgannon pokrčil rameny. "Tohle Stařena chce. To je dostatečný důvod. Pochybuji, že se pokusí zaútočit, dokud nebude Boranius mrtvý. Vyřídím to, až k tomu dojde."

"Zabiješ ji."

"Abych se zachránil? Pochopitelně."

"Aha, ano, pochopitelně. To válečníci dělají. Bojují. Zabíjejí. Umírají. Víš, kde se Garianne narodila?" otázala se znenadáni.

"Ne. Otázky snáš dost špatně."

"To proto, že ji po několik týdnů mučili a zneužívali zlí lidé. Chtěli od ní informace. Chtěli potěšení. Chtěli bolest. Ale to přišlo až pak. Garianne byla normální, zdravá dívka. Žila s rodinou a přáteli. Snila o budoucnosti, chtěla být šťastná. Jako všichni mladí lidé si představovala život plný lásky, úspěchů, slávy a radosti. Její tragédií bylo, že tyhle sny snila v Perapoli." Skilgannon se zachvěl a už se Ustarté nedokázal dál dívat do modrozlatých očí. "Když pak naashanští vojáci překonali hradby, otec Garianne - kameník - ji schoval pod kameny ve své dílně. Ležela tam vyděšená celý den a poslouchala křik umírajících. Slyšela, jak lidé, které milovala, prosí o život. Starci, ženy, děti, manželé, otcové, synové a dcery. Kněží, kupci, ošetřovatelky a porodní báby, lékaři a učitelé. Milovaní i nemilovaní. Když padla tma, byla stále tam. Akorát že teď už nebyla sama. Hlavu měla plnou hlasů, jež nechtěly umlknout. Jenom pořád křičely."

Chvilí oba mlčeli. "Musíš mě nenávidět," řekl Skilgannon nakonec.

"Já už k nikomu nenávist nechovám, Oleku. Nenávist ve mně dávno dohořela. Jenomže ještě jsem nedokončila vyprávění o Garianne. Nebudu ti vykládat o tom, jaké hrůzy zažila později, když ji chytili naashanští vojáci. Přivedli ji sem, ale zdálo se, že nemá naději. Udělali jsme, co se dalo, abychom jí vrátili aspoň zdání zdravého rozumu. To, co vidíš nyní, je výsledek našeho největšího úsilí. Nakonec utekla a někde cestou se ocitla pod vlivem Stařeny. Té se podařilo dát Garianne cíl. Je možné, že právě to ji vrátilo k životu. Víš, Garianne věří, že ti duchové naleznou klid, až budou pomstěni. Až bude Hrozný mrtev, duchové usnou."

"A usnou?"

"To bych také ráda věděla. Jsou-li ti duchové opravdoví, možná skrze pomstu naleznou klid. Já nikdy nevěřila, že pomsta může přinést mír, jenže já nikdy nebyla duch. Pokud je vyšinutá, je možné, že ji splnění úkolu osvobodí. Je to pochybné - ale možné. Takže když ji zabiješ, jenom dokončíš hrůzy, po nichž jsi tak příhodně pojmenován."

"To je opravdu skvělá volba," řekl Skilgannon, vstal a vzal si Meče noci a dne. Přehodil si pochvu na záda a uklonil se Ustarté. "Děkuji ti za tvůj čas, má paní."

"Ty čepele stvořilo zlo, Oleku. Nakonec ti zkazí duši. Za Perapoli nesou stejný díl viny jako ty sám."

"Nemám příliš velkou naději na to, že Borania porazím. Bez Mečů noci a dne bych neměl žádnou."

"Tak s ním nebojuj. Nemám schopnosti, abych Dajan přivedla zpátky. Jiní je mají. Její životní kód je obsažen ve vlasech a kosti, které u sebe máš. Jsou tací, kteří ho dokážou aktivovat. Možná dokonce dokážou přitáhnout její duši zpět z podsvětí do nového těla."

"Kde takové lidi najdu?"

"Snad za starým kydorským územím. Nebo hluboko v nadirských stepích. Chrám vzkříšení existuje. Já tomu věřím. Je tu příliš mnoho důkazů. Nechej Borania na pokoji. Nechej Garianne na pokoji. Pak aspoň bude tvé hledání zcela nesobecké."

"Jenže to by znamenalo opustit i Drussa a Diagora. To nemůžu udělat. A co Drussův přítel Orastés? Dokážeš ho vyvolat z toho zvířete?"

Ustarté zvedla ruku a stáhla si rukavici a vyhrnula si rukáv hedvábného roucha. Skilgannon hleděl na hebku šedou srst, která jí pokrývala předloktí, a drápy lesknoucí se na konečcích prstů. "Kdybych to dokázala pro Orasta, neudělala bych to i pro sebe?" zeptala se ho. "Odejdi, válečníku. Chci si promluvit s Velikým."

#

Hrad měl třiaadvacet oken a troje dveře. Nygor, nadirský šaman, všechny zkontroloval, než si šel lehnout do svého pokoje ve třetím poschodí. Ochranná kouzla u hlavních dveří se dala znovu vyvolat nejsnáze, protože nad nimi visela starověká relikvie, vysušená ruka Chitaina Shaka. Ve vysušených kostech se udržela většina síly, již bájný kněz vládl za svého života. Okna mu dala víc práce a zabrala Nygorovi víc času. Některá byla široká, jiná jenom škvíry, kudy mohli lučištníci střílet na nepřitele dole. Každé okno denně vyžadovalo čerstvé kouzlo podpořené kapkou šamanovy krve. Rány na dlaních mu začínaly dělat potíže, svédily a pálily. To ho rozčilovalo.

Několik dní mohl používat krev té hloupé ženské, kterou si na hrad přivedl Železná maska, ale Naashaňan pak ztratil trpělivost a zabil ji. Takové plýtvání. Mohl ji nechat žít aspoň do té doby, než se Nygorovi zahojí ruce. Dítě by se taky hodilo, ale Železná maska o tom nechtěl ani slyšet. Chtěl nechat tu holku naživu, dokud Druss nebude v jeho moci. Pak ji zabije přímo před očima Velikého. "Umíš si představit," těšil se Železná maska, "jaká to bude nádhera? Druss Neporazitelný. Vládc sekery. Vítěz od Skelnu. Spoutaný a v řetězech se bude dívat na smrt holky, kterou přišel zachránit. Pomine se z toho."

"Podle mě bys ho měl rovnou zabít, můj pane," varoval jej Nygor.

"Nemáš smysl pro vytříbenost," řekl mu Železná maska. To byla bezpochyby pravda. Nygora utrpení ostatních rozhodně netěšilo. Smrt byla něco, co bylo při cestě za vědomostmi nezbytné. Teď, v jedenašedesáti, byl Nygor už blízko k tomu, aby pochopil tajemství, jež celá desetiletí toužil odhalit. Zvládl spojování, jedno z největších starověkých kouzel. K vytvoření zkříženců bylo nutné nesmírné soustředění. Brzy rozluští záhady omlazování. Už by toho byl dosáhl, nebýt Stařeny a toho, jak se ho neustále pokoušela zabít. I teď cítil její moc, tlačila na ochranná kouzla, tahala za ně, pátrala po mezeře v jeho obraně.

Věděl, že jí nejde o něj. Jejím skutečným cílem byl Železná maska. Nygor byl jenom překážka na cestě. To byl ožehavý problém. Kdyby od Železné masky odešel, Stařena by ho nejspíš nechala na pokoji. Ale kdyby odešel z válečnickových služeb, přišel by o zdroje a nemohl by se věnovat svým snům. Nemohl se vrátit do stepí. Ulrikův šaman Nosta Chán by ho nechal zabít v okamžiku, kdy by vstoupil na území Nadirů.

A tak zůstával - prozatím - lapený mezi kladivem její nenávisti a kovadlinou válečnickovy ctižádosti. Už to ale nepotrvá dlouho. Železná maska doufal, že v Tantrii získá dost velké síly, aby se mohl postavit černokněžně. Snil o tom, že zpět do Naashanu vpadne v čele vojska. Zbyly mu však jen ty sny. Začaly se hroutit ve chvíli, kdy Stařena dala tantrijskému králi ten prokletý meč, jenž mu zkazil duši a naplnil mu hlavu falešnými představami o velikosti. Nygor už pochopil, že právě tohle měla celou dobu v plánu. Když Tantrie vyhlásila válku Datu a Dospilis, posloužilo to jen černokněžně. Železná maska byl vyřízený. Nygor si povzdechl. Měl od něj odejít, když Tantrie začala prohrávat a Datijci se dostali až k branám Mellicane. Jenže Železná maska unikl s větší částí mellicanské pokladnice a toto bohatství by ještě mohlo Nygorovi posloužit. Pokud přijde na způsob jak ho ukrást.

Šaman vyšel na další poschodí a oživil tam kouzla. Prává ruka už ho bolela.

Stál u střílny a hleděl na zářivé hvězdy. Povzdechl si, jak si vzpomněl na svou nevolnici Raešu. Teprve když zemřela, uvědomil si, jak ji měl rád. Vloni od něj Železná maska požadoval smrt černokněžny a Nygor povolal démona, aby ji zabil. Na tom nebylo nic těžkého. Jako nádobu pro vyvolání démona použil Raešu, aby tak posílil vlastní moc. Démon vyrazil hledat svou kořist. Všechno šlo hladce. Nemohli však vědět, že Stařena kolem černokněžny umístila mocná ochranná kouzla. Když byl démon odražen, vrátil se a prahl po krvi. Raeše vyrval srdce z těla. Nygor se při té vzpomínce otrásl.

Drussa a jeho společníky rovněž chránila kouzla, takže je Nygor nemohl sledovat. Nyní selhal i tradičnější pokus o Drussovo zabití. Nygor měl z Drussa špatný pocit. Ten obstarožní válečník přece nemohl zaútočit na pevnost chráněnou zuřivými bojovníky. A přece... Na tom muži bylo něco nezdolného, nějaká síla, která nebyla tak docela lidská.

Nygor vyšplhal po schodech na kulatou věž a přidál čerstvá kouzla na oboje dveře. Vyradí tři dny, ale on je obnoví už pozítří.

Vrátil se do hlavní budovy a málem šlápl na velkou černou krysou, která běžela kolem. Nygor zaklel a vrátil se dolů do svých pokojů.

Černá krysa zmizela v díře a vynořila se na hradbách. Odtud přeběhla na kraj cimbuří a další díra ji dovedla na trám střešní kupole. Štíhlé černé zvířátko cupkalo po trámu, až narazilo na místo, kde byla nadehtovaná plst odtržená. Chvilí hryzalo, až byl otvor dost velký, aby se tudy protáhlo. Pod plstí se prkna překrývala a leželo tu několik kryších mrtvolek.

Černá krysa odtáhla jedno mrtvé tělíčko stranou a začala hryzat naštipnutý konec prkna. Ostrými řezáky oždibovala okraje dřeva a třísky odhazovala stranou. Neúnavně pracovala, trhala a kousala, až jí vypovědělo srdce a ona padla mrtvá vedle prkna. O chvíli později se objevila další krysa a hned se také pustila do dřeva.

Nakonec temnotou pod střešním pokryvem prorazil paprsek světla zdola. Krysa zamrkala a potřásla hlavičkou.

Chvilí zmateně větrila, potom couvla pryč od světla a odběhla pryč.

##

Jared se vrátil do předpokojů, kde čekali ostatní. Svezl se do křesla a nikoho si nevšímal. Přišla k němu Garianne, položila mu ruku kolem ramen a políbila ho na tvář. Diagoras se poškrábal ve vousech a zachvěl se.

"Co je to s tebou, mládenče?" chtěl vědět Druss.

"Nic mi není. Nikdy mi nebylo líp."

"Vypadáš jako někdo, kdo má v botě štíra."

"To je mi překvapení," zabručel Diagoras. "Sedím v tajemném chrámu, který, jak se ukázalo, vedou zkříženci. Je vážně divný, že mě to znepokojuje."

Druss se hlasitě zasmál. "Nijak nám neublížili. Právě naopak."

"Prozatím," nedal se Diagoras zviklat. "Jsou to zvířata, Drusse. Nemají duši."

"Já na debaty nikdy moc nebyl," odušil Druss. "Takže se s tebou nebudu hádat."

"Prosím, hádej se!" prosil Diagoras. "Moc rád bych, abys mě uklidnil."

"Na jednu debatu je to moc složitá otázka," podotkl Skilgannon. "Jestli mají lidé duši, znamená to, že ji má i Železná maska. On celý život mučil a mržal nevinné lidi. Kdysi jsem měl přítele, jenž měl psa. Když v jejich domě vypukl požár, ten pes vyběhl nahoru, proběhl kouřem a plameny a probudil mého přítele a jeho rodinu. Všichni se zachránili. Dveře dole byly otevřené. Pes mohl snadno utéct do bezpečí na ulici, ale neudělal to. Pokud byl tedy pes obětavý hrdina bez duše a Železná maska je zloduch s duší, k čemu ti tedy duše je?"

Druss se zachechtal. "Tohle se mi líbí," řekl. "Podle mého soudu by byla nebesa mnohem lepší místo, kdyby se tam dostali jenom psi."

"Nedokážou ho vyléčit," promluvil náhle Jared. "Můžou jenom snížit tlak v jeho mozku. Bude jako dřív. Nevědí, jak dlouho. Hodiny. Dny. A stejně umírá. Ustarté říkala, že mu nezbyvá ani měsíc."

"To mě mrzí, mládenče," řekl Druss.

"Určitě pochopíš, proč s vámi nepůjdeme na hrad. Chci s bratrem strávit nějakou dobu. Zůstaneme tady. Až přijde čas, dají mu medicínu na utišení bolesti."

"Vždyť to stejně nebyl tvůj boj, Jared. Nelam si s tím hlavu."

"My s tebou půjdeme rádi, strýčku," ozvala se Garianne. "Chceme vidět, že ta holčička je v bezpečí." Skilgannon si všiml, že se Garianne při řeči dívá na něj. Upírala na něj šedé oči a ani nemrkla. Druss si toho všiml také, ale mlčel.

"Myslím, že chceš, abych na hrad jel i já," řekl Skilgannon.

"Ty musíš jít," namítla. "Musíš se postavit Boranioví. Je to tvůj osud."

Skilgannona se zmocnil hněv, ale spolkl ho. "Stařena můj osud nezná, Garianne. Stejně jako nezná tvůj. Přesto s vámi pojedu, mám k tomu své důvody."

"To rád slyším, mládenče," poznamenal Druss. "Je mezi váma něco, co bych měl vědět?"

Skilgannon zavrtěl hlavou. Otevřely se dveře a vstoupil sluha Weldi. "Přišel jsem, abych vás odvedl do vašich pokojů," oznámil jim. "Najdete tam čisté povlečení, něco k jídlu, vodu a oknem dovnitř proudí čerstvý vzduch."

Později, když Skilgannon ležel v posteli a hleděl oknem na hvězdy, otevřely se tichounce dveře a dovnitř vklouzla Garianne. Bez jediného slova došla k lůžku. V ruce držela kuši s nasazenou šipkou.

"Ráda bys to udělala hned," podotkl.

Garianne natáhla ruku a namířila zbraň na něj. "Rádi bychom to udělali hned," souhlasila. Šipka se s hlasitým zadnčením zarazila do čela postele, necelý palec od jeho hlavy. Garianne sklonila zbraň a položila ji na noční stolek. "Ale ještě nemůžeme," dodala. "Strýček tě potřebuje."

Přetáhla si košili přes hlavu, hodila ji na podlahu a vyklouzla z kamaší. Zvedla pokrývku a přilehla si ke Skilgannonovi. Hlavu si mu položila na rameno, prsty ho pohladila po líci a pak si její rty našly jeho.

##

Boranius se posadil do proutěného křesla a díval se, jak Nadirka koupe malou Elanin. Holčička seděla v mředěné vaně a tupě hleděla přímo před sebe, zatímco jí Nadirka drhla kůži. Na ramenou a na zádech měla boláky, ale ani se nehnula, když jí přes ně drsná látka přejížděla.

"Viš, kdo pro tebe přichází, princezničko?" zeptal se Boranius. "Starý Druss. Strýček Druss. Přichází si pro tebe. Až sem dorazí, musíš být čistá a hezká."

Dívččin výraz se v nejmenším nezměnil. Borania to podráždilo. Představení nebude k ničemu, pokud ta holka nebude reagovat. "Vraz jí jednu," přikázal Nadirce. Ta Elanin vlepila facku. Holčička nevydala ani hlásku, jenom nepatrně sklonila hlavu a vzápětí už zase zírala před sebe. "Proč necítíš bolest?" chtěl vědět Boranius.

"Není tady," vysvětlila mu Nadirka.

"Tak ji přiveď zpátky."

Žena se zasmála. "Já nevím, kde je."

Boranius vstal a šel hledat Nygora. Maličký šaman bude vědět, co s děckem. Byla by to hrozná škoda, kdyby malá nemohla strýčkovi Drussovi zakřičet. Boranius prošel zbrojnicí a zamířil nahoru do horního sálu. Tady našel Nygora, jak sedí u okna a prohlíží nějaké staré svitky. "Holka se zlomila," sdělil mu Boranius.

"Dal jsi jí na hraní prsty její matky," opáčil Nygor. "Co jsi čekal?"

"Myslel jsem, že je to legrace. Jak ji přivedeme zpátky?" Nygor pokrčil rameny. "Možná opiáty. Až přijde čas, najdeme způsob."

"Malá je měkká jako její otec. Jeho žena mi tvrdila, že byl jedním z hrdinů od Skelnu. Viděl jsi ho, Nygore, jak pořád bulil kvůli své malý holčičce. Jak mohl takový chlap přispět k porážce nesmrtelných?"

Šaman si povzdechl a odložil svitek. "Jednou jsem znal válečníka, který se jenom s nožem pustil do lva. A přitom se bál krysa. Každý se něčeho bojí, má svou silnou stránku i slabinu. Orastés se bál tmy. Ve vězení byla tma. Řekl jsi mu, že zabiješ jeho dceru, že ji rozsekáš na kusy. To děvče pro něj znamenalo všechno. Miloval ji."

"Já žádný slabiny nemám," prohlásil Boranius a posadil se do křesla.

"Když to říkáš."

"Říkám. Ty snad nesouhlasíš?"

"Potřebuju svoje prsty, Železná masko, takže ne, nebudu nesouhlasit. Jsi silný muž. Ale hvězdy tě proklely."

"To je pravda," přitakal Boranius procítěně. "Ještě jsem nepotkal někoho, kdo by měl takovou smůlu. Bokram měl vyhrát, víš. Udělali jsme všechno správně. Ale v té poslední bitvě zpanikařil. Kdyby to nebyl takovej zbabělec, teď by vládl celému Naashanu. A co se tantrijského krále týče... to byl neuvěřitelně hlupák. Kéž bych ho nemusel zabít tak rychle."

"Jak si vzpomínám, křičel několik hodin."

"Mělo to být několik dní. Varoval jsem ho, ať neútočí na Datu. Nebyli jsme připravení. Kdyby jenom chvíli počkal."

"Stařena se k němu dostala s tím prokletým mečem. To jsme nemohli předvídat. Meč mu zničil mysl."

Boranius zaklel. "Proč mě ta baba pořád pronásleduje? Co jsem jí kdy udělal?"

"Já bych řekl, že jsi zabil někoho, koho chtěla využít."

"Aha, no, už na tom nezáleží. Jestli je její nejlepší výkon to, že za mnou pošle dědka se sekerou, tak se nemám čeho bát."

Nygorovi potměněla tvář. "Pořád cítím její přítomnost. Neustále zkouší mou obranu. Neber ji na lehkou váhu, Železná masko. Je v její moci zabít nás všechny."

Sálem zavál studený průvan. Dvě lucerny zhasly. Boranius vyskočil z křesla a Nygor vykřikl a rozběhl se k otevřeným dveřím. Ty se mu zabouchly před nosem.

Ve stínu u dveří se objevila průsvitná postava v kápi. "Jsem ráda, když někdo ocení mou práci," pravila Stařena.

Boranius vytáhl z pochvy dýku a hodil ji přes místnost. Dýka prošla postavou a udeřila o zeď.

"Jak jsi pronikla přes moje kouzla?" chtěl vědět Nygor a v hlase se mu odráželo zoufalství.

"Našla jsem jiný otvor, Nadire. Tady nahoře - na střeše. Maličkou díрку. Přinutila jsem krysy, aby ji udělaly. A teď je čas, aby ses připojil ke své přítelkyni Raeše. Shoř, mužíčku." Postava v kápi ukázala prstem na Nygora. Šaman se pokusil doběhnout k oknu, chtěl se vrhnout na kameny dole, ale zmocnilo se ho zadržovací kouzlo. Z jeho kamašů vyskočily plameny a zapálily mu košili. Nygor ječel a ječel. Boranius se díval, jak mu chytají vlasy a obličej mu černají a na kůži mu naskakují puchýře. Sálem se stále nesl řev. Na dveře začali bušit vojáci. Křik konečně utichl a Nygorova zčernalá mrtvola se poroučela na podlahu. Tělo dál hořelo a místnost se plnila černým, ostrým kouřem. Nakonec na podlaze nezůstalo nic, co by byť vzdáleně připomínalo člověka.

Bušení pokračovalo. "Ticho," štěkla Stařena a mávla rukou ke vchodu. Bušení utichlo.

"Chceš mě vidět, jak hořím, čubko?" křikl Boranius. "Tak do toho! Udělej to svoje kouzlo! Pliju na tebe!"

"Jenže já tě uvidím umírat, Boranie. A budu z toho mít velikou radost. Nejdřív mi však prokážeš službičku."

"Nikdy!"

"Ale ovšem. Přichází si pro tebe Druss Veliký. A s ním muž, kterého jsi nějakou dobu neviděl. Starý přítel. To tedy bude veselé setkání. Pamatuješ se na Skilgannona? Jakkak by ne. Odsekl ti obličej, jak si vzpomínám."

"Zabiju je oba a nachciju na jejich mrtvoly."

Stařena se rozesmála. "Nakonec bych tě mohla mít i ráda, Boranie. Opravdu. Taková škoda, že jsme nepřátelé."

"Přece nemusíme být."

"Ale musíme. Nebyla jsem vždycky taková, jak mě vidíš teď. Před několika staletími jsem byla mladá a muži mě považovali za pohlednou. V tom opojném čase mládí jsem porodila dítě. Dala jsem ho na výchovu k jiným lidem, nikdy jsem nebyla matefský typ. Jak čas běžel, dohlížela jsem na svou dceru a na děti, jež měla. Nebylo jich moc. Bylo snadné je sledovat. Nejdřív to pro mě byla zábava. Můj dar pro budoucnost. Plod mého lůna. Nenápadně - velice nenápadně - jsem manipulovala s jejich životy, a když to potřebovali, přinesla jsem jim trochu štěstí. Ale nemohla jsem je sledovat celou dobu. Zestárli a umírali. Přes mou nejlepší snahu začal rod vymírat. Až zůstala jen jedna dívka. Sladké dítě. Vdala se za naashanského císaře, když jsem mu podstrčila nápoj lásky. Nikdy by ji nezradil. Narodila se jí dcera. Poslední z mého rodu. A ty, Boranie, jsi zabil matku a pronásledoval dceru. Umíš si při nejlepší vůli představit, že bych ti někdy odpustila?"

"Mně však na tvém odpuštění nezáleží. Zabiju Skilgannona z čirý radosti. Zabiju Drussa, abych pomstil nesmrtelné a jejich porážku ve Skelnském průsmyku. Jestli budu žít dost dlouho, zabiju Jiannu - a zbavím svět tvého plemene."

"Ty ale tak dlouho žít nebudeš, Boranie. A já budu u toho, osobně, abych viděla, jak tvoje duše s křikem opustí tvé tělo. Do té doby ti dám něco na památku."

Boraniovi přejel po obličejí oheň, sežehl mu rty, nos a líce. S přidušeným výkřikem padl na kolena.

"Muž s duší tak ošklivou jako ty nemá právo na druhou tvář," řekla Stařena. "Takže odstraníme to, co ti dala Ustarté."

###

Když se Skilgannon probudil, byl sám. Zívá, a jak se protahoval, otřel se rukou o rozštípnuté dřevo na čele postele. Šipka byla pryč - stejně jako Garianne. Vstal, natáhl si kamaše, holínky, smetanovou košili a kazajku s třásněmi. Nakonec si přes ramena přehodil ebenovou pochvu s meči. Svítalo a krajinu za oknem zalévalo zlaté světlo.

Vyšel z pokoje a zamířil do předpokoje, kam je uvedli včera. Uviděl mnicha ve žlutém hábitu, zastavil ho a zeptal se, kde by mohl najít Rabalyna. Mnich s vyholenou hlavou jen Skilgannonovi mlčky naznačil, ať jde za ním. Prošli hotovým bludištěm tunelů, točitých schodišť a chodeb, až se konečně dostali do široké chodby. Na konci chodby mnich otevřel dveře a pokynul Skilgannonovi, že může vstoupit.

U Rabalynova lůžka seděl Druss. Mládenec spal. Skilgannon se nad něj naklonil. Rabalyn byl bledý, ale dýchal pravidelně. Skilgannon si přitáhl křeslo a přisedl si k válečníkovi.

"Spí," poznamenal Druss. "Moje srdce se raduje, když ho takhle vidí."

"Je to skvělý mladík."

"To je. Na světě je příliš mnoho lenochů a zbabělců," pokračoval Druss. "Příliš mnoho lidí, kteří jsou sobečtí a v životě jim nezáleží na ničem jiném než na nich samotných. Když jsem si myslel, že je mrtvý, bylo mi to nesmírně líto. Už jsem ti vyprávěl, jak skočil ze stromu a vzal na zkřížence mou sekeru?"

"Jenom asi desetkrát nebo dvanáctkrát."

"Taková kuráž je vzácná. Myslím, že tenhle kluk to v životě někam dotáhne. Ztraceně v to doufám."

"Doufejme, že to dotáhne dál než my," pravil Skilgannon.

"Souhlasím." Válečník upřel pronikavé šedé oči do modrých zraků naashanského bojovníka. "Tak proč chceš vlastně jít se mnou, mládenče?"

"Třeba se mi jenom líbí ve tvé společnosti."

"Komu by se v ní nelíbilo? Teď mi řekni pravdu."

"Boranius zabil mé přátele. Ohrožoval ženu, kterou miluju."

"A dál?"

"Proč by tu mělo být ještě něco dalšího? Ty po Boraniově jdeš, protože ti..." Skilgannon se snažil najít vhodná slova, jimiž by popsal hrůzu, jež postihla Orasta "...protože ti zničil přítele. Taky zabil všechny, kteří mě milovali."

"Aha, tak to asi jsou dostatečné důvody. Nic proti tomu nenamítám. Ale je tady ještě něco. Myslím, že něco hlubšího."

Skilgannon se na okamžik odmlčel, potom se zhluboka nadechl. "Proč si hraješ na prostáčka, Drusse? Jsi mnohem mazanější a máš lepší intuici, než většinou předvádíš. Tak dobrá. Úplnou pravdu. Děsí mě, Drusse. Tak, řekl jsem to. Skilgannon Hrozný se bojí."

"Nebojíš se smrti," podotkl Druss. "To jsem viděl. Tak co tě na tom... na tom Boraniově tolik děsí?"

Skilgannon válečníkovi tiše vypověděl o tom, jak skončili Sperian a Molaire, oslepení a osekání. "V jeho rukou by se i z toho nejsilnějšího muže stalo vyděšené, fňukající dítě, Drusse. Skončil by jako zničený, zlomený, krvácející kus masa. Všechno ve mně na mě křičí, ať uteču. Ať nechám Borania jeho osudu."

"Každý má svůj bod zlomu. O tom nepochybuju," prohlásil Druss. "S trochou štěstí se střetnete meč proti meči. Jsi nejspíš nejlepší šermíř, jakýho jsem kdy viděl."

"Boranius je lepší. Je silnější a rychlejší - nebo alespoň byl, když jsme se setkali naposledy. Byl by mě zabil, nebýt toho, že po něm jeden z mých mužů hodil oštěp. Nepronikl sice zbrojí, ale narušil mu soustředění. I tak se mu podařilo vyhnout se první smrtící ráně."

"Možná bys ho měl nechat mně, mládenče. Snaga ho hezky srovná."

Skilgannon kývl. "Možná to udělám."

Ještě chvíli poseděli u Rabalyna, avšak chlapec se neprobudil. Otevřely se dveře, vešel Weldi a hluboce se jim poklonil. "Dobré ráno," pozdravil. "Doufám, že jste se dobře vyspali." Než mohli odpovědět, promluvil znovu, a tentokrát se obracel na Skilgannona. "Kněžka Ustarté si žádá tvé přítomnosti, pane. Pojď, dovedu tě k ní."

Když Skilgannon vstal, Druss vzhlédl. "Já tu ještě chvíli zůstanu. Mohl by se probudit."

Skilgannon natáhl ruku. "Děkuju, Drusse. Víš, byl by z tebe báječný otec."

"O tom pochybuju, mládenče," zabručel Druss a sevřel podávanou ruku v zápěstí, jako správný válečník. "Pro otce je nejdůležitější, aby byl doma, když ho dítě potřebuje. Já nikde dlouho nevydržím."

Skilgannon následoval Weldiho do horního zeleného pokoje, kde na balkoně čekala Ustarté. V jasném ranním slunci Skilgannon prohlédl její krásou až k únavě a vysokému stáří. Křehké kiatzanské rysy měla rozryté jemnými vráskami. Když Skilgannon vešel na balkon, usmála se na něj.

"Poslala jsi pro mě, má paní?"

"Řekla jsem si, že by ses se mnou chtěl projít, válečníku. Na hrad."

"Hned teď?"

"Chceš-li."

"Ty pojedeš s námi?"

"Ne. Jenom my dva, Oleku. Bude to jen chvilka."

Skilgannon zneklidněl. "A jak to provedeme?"

"Jen se tady posad' a uvolni se. Já tam dovedu tvého ducha."

Skilgannon si zmateně sňal pochvu, posadil se a opřel se hlavou o podušku. Zaslechl šustot jejího roucha a vzápětí na čele ucítil její teplou dlaň. Okamžitě usnul.

Zvedl se z příjemné temnoty k jasnému, planoucímú světlu. Uvědomil si, že ho někdo drží za ruku. Z nějakého důvodu si myslel, že to je Molaire, a napadlo ho, co zde vlastně dělá. Pak si vzpomněl, že Molaire je mrtvá. Jak se světlo přiblížilo, zmocnila se ho na chvíli panika.

"Neboj se," zašeptal mu v hlavě hlas Ustarté. "Nevzpírej se, nebo se probudíš příliš brzy. Důvěřuj mi."

Náhle se ocitl nad mraky a to jasné světlo vycházelo ze slunce, zářícího na neuvěřitelně modré obloze. Pod sebou měl rudé hory, jimiž putovali, a dlouhou, klikatící se řeku, jež se oslnivě třpytila, jak spěchala k moři. Skilgannon ucítil, jak ho někdo tahá za ruku, a jeho duch se rozlétl k severozápadu, pryč od vycházejícího slunce. Hluboko dole viděl vesnice a zemědělské osady a dvě malá městečka. Větší z nich vyrostlo na křižovatce dvou hlavních silnic. Hned za ním se zvedala stará pevnost. Drolící se hradba obklopovala asi mílový obdélník. Za hradbami byly vysoké budovy a skladiště. Uprostřed se tyčil donjon, kulatá tříposchodová věž zakončená dřevěnou střešní kupolí.

"Postavili ji před stovkami let na ochranu kupeckých silnic," vysvětlovala Ustarté. "Když však pelucidské království padlo, pevnost byla celá desetiletí opuštěná. Později ji používaly loupežnické tlupy, které ovládly kupecké stezky a vybíraly poplatky od karavan procházejících tudy od měst na pobřeží a přivážejících gothirské hedvábí, namibské koření a zlato a stříbro z dolů na západě. To všechno padlo do rukou tomu, kdo ovládal hrad. Železná maska se ji zmocnil před rokem, údajně proto, aby umožnil volný obchod s Tantrii."

Hrad se přiblížil. "Jak můžeš vidět, je to stále působivá tvrz. Nějakou dobu odolá každému nepříteli. Avšak několik odhodlaných bojovníků by mohlo hradbu překonat, aniž by si jich někdo všiml."

"A co ten nadirský šaman? Copak nás neuvidí přicházet?"

"Stařena ho včera v noci zabila. Snažil se skočit z věže, aby se vyhnul bolesti, ale ona ho kouzlem zadržela. Je jako Boranius. Žije, aby se těšila z lidského utrpení. Teď se podíváme dovnitř."

Jejich duchové proplouvali hradem a Skilgannon si v duchu zaznamenával rozložení místností, chodeb a dveří. Nakonec dorazili do horního pokoje, malého a přeplněného. "Co je to tu?" zeptal se, vida jen neustlanou postel a starou dřevěnou skříň.

"Tady je smutek a bolest toho nejhoršího druhu," odvětila kněžka. Prošli tenkými dvířky skříně a Skilgannon uviděl malé plavovlasé děvčátko, sedící opřené o stěnu skříně. Ručkama si objímalo kolena a kolébal se sem a tam. "Toto je dítě, které chce Druss zachránit."

Vrátili se do pokojíku. "Podívej se támhle," vybídla Skilgannona Ustarté, "na postel."

Uviděl tam zčernalé hniající prsty, po nichž lezly mouchy. "Prsty její matky," vysvětlila mu Ustarté. "Boranius je té ženě určil, než ji zabil, a dal je dítěti na hraní."

"Z toho se už nevzpamatuje," vydechl Skilgannon. "Zničil ji celou budoucnost."

"Možná máš pravdu, ale není dobré dělat ukvapené závěry. Holčička v hrůze utekla do své hlavy. Je třeba ji najít a utěšit předtím, než bude zachráněna. Potřebuje vědět, že pomoc je na cestě. Potřebuje cítit, že ji někdo miluje."

"A jak by se to dalo zařídit?"

"Mohu tě za ní vzít, Oleku."

"Já moc utěšovat neumím, Ustarté. Lepší bude, když půjdeš ty."

"Kdybych šla, víš, co by uviděla? Vlčí ženu se zlatýma očima a ostrými drápy. Potřebuje k sobě někoho svého druhu."

"Zná Drussa. Vraťme se a pak ho sem můžeš přivést."

"Kéž by to bylo možné. Měl jsi pravdu. Pouhý pohled na Drussa by ji potěšil. Jenže to nepůjde. K Drussovi není možné se dostat tímto způsobem. Včera v noci, když jste usnuli, jsem vstoupila do vašich snů. Jared je plný žalu, a i když je velice laskavý, nemůže dítěti přinést, co potřebuje. Drussova mysl je jako hrad. Své soukromí chrání velice rozhodně. Když jsem se s ním chtěla spojit, setkala jsem se s hradbou hněvu. Hned jsem se stáhla. Diagoras by byl má další volba, jenomže on se mě a těch, které považuje za můj druh, příliš bojí. Nevěřil by mi tolik jako ty. V určité chvíli by zpanikařil a pokusil se uprchnout. Dokonce by mohl uspět a jeho duše by byla navěky ztracena. Pak tu byla Garianne. Do křikem naplněného labyrintu její mysli jsem se ani nepokoušela vstoupit. Tam bych se mohla ztratit já. Takže jsi zbyl jen ty."

"Co musím udělat?"

"Vezmu tě k ní. Bude mít kolem sebe vybudovaný svět, který zná. Musíš k ní proniknout a najít cestu v tom složitém - a možná i nebezpečném - místě, které obývá."

"Nebezpečném pro ni - nebo pro mě?"

"Pro oba. Nedávej jí falešné naděje. V té chvíli to bude vypadat užitečné, ale znemožnilo by jí to návrat. Neříkej jí, že Orastés žije. Buď upřímný, ale laskavý. Víc ti poradit nemohu."

"Já se pro tohle nehodím, Ustarté."

"Ne, to nehodíš. A možná to ani nedokážeš, Oleku. Ale jsi jediný, koho mohu použít."

"Odved' mě k ní," vyzval ji.

##

Skilgannon se ocitl před obrovskou trnitou houštinou. Cítil se zmatený. Obloha měnila barvy a kroužila po ní purpurová a zelená oblaka se žlutými a karmínovými pruhy. Na zemi se kroutily a svíjely dlouhé kořeny, vyrážející z hlíny jako pátrající hadi.

Skilgannon poodešel od trní na pevnější zem. Ustarté mu řekla, že svět, do kterého se dostal, celý vytvořila osmiletá Elanin. Existoval jen v jejím podvědomí. "Je to její poslední obrana před hrůzami skutečného světa," vysvětlila mu kněžka.

"Co tam můžu dělat?"

"Nemáš schopnosti její svět nějak měnit. Musíš jen jednat ve shodě se světem, který vytvořila. Uvidíš-li potok,

můžeš z něj pít nebo se v něm vykoupat. Potkáš-li lva, můžeš před ním utéct nebo s ním bojovat. Tam ti nijak nepomohu, Oleku. Pokud ji nenajdeš nebo se ocitneš v nebezpečí, stačí vyslovit mé jméno a já tě odtamtud vytáhnou."

Skilgannon couvl před svíjejícími se kořeny a hleděl na trnový les. Na zádech cítil váhu svých mečů a napadlo ho, že si cestu prostě proseká. Připadalo mu to jako nejlogičtější postup. Přesto to neudělal.

Místo toho se rozhlédl kolem sebe a zahlédl plochý kámen. Došel k němu, posadil se na něj a zadíval se na trní. Některé větve byly silné jako mužské stehno a trny na nich dlouhé a zahnuté jako panthjské dýky. Podíval se lépe. To byly dýky.

Ocitl se ve svízelné situaci. Dítě si vytvořilo trnitou hradbu jako obranu. Když ji rozseká, jako kdyby zaútočil přímo na holčičku, a vyděsí ji ještě víc. Musela důvěřovat své síle. Shodil si pochvu ze zad a položil ji vedle sebe na kámen. Pak si svlékl kazajku s třásněmi a košili. Nechal zbraně ležet a pečlivě si vybíral cestu mezi kroutícími se kořeny, až dorazil k prvním trnitým větvím. Ty se také hýbaly.

"Jsem přítel. Elanin," zavolal. "Potřebuju s tebou mluvit."

Zvedl se vtr a trny se kývaly a sekaly kolem sebe. "Procházím trním," dodal Skilgannon.

Velmi opatrně prošel mezi prvními větvemi. Jedna trnová dýka ho škrábala na rameni a rána páčila jako oheň.

"Ublížíš mi, Elanin," podotkl mírně. "Jmenuju se bratr Lucern. Jsem mnich ze Skepthie. Nechci ti ublížit."

Dral se dál mezi trním a snažil se zachovat klid. Jiná dýka ho řízla do stehna. Další se mu zabodla do předloktí. "Přišel jsem ti pomoci. Prosím, neubližuj mi."

Uchopil dýku ve své ruce, vytáhl ji a pokračoval v cestě. Rány ho bolely, což podnítilo jeho hněv. Potlačoval ho a překročil nízkou větev. V zádech ucítil žhnoucí bolest. Podíval se dolů a viděl, že mu z břicha trčí dlouhá trnová dýka. Začínal panikařit. Tohle zranění bylo smrtelné. Už chtěl zavolat Ustarté, když si všiml, že hluboká rána v jeho paži mezitím zmizela. "Prosím, vyndej ze mě ten trn, Elanin," vyhrkl. "Hrozně to bolí."

Dýka z něj byla vyrvána. Skilgannon zaječel bolestí a padl na kolena. Vzhlédl a uviděl mezi trním úzkou pěšinku. Sálh si na břicho a nenašel žádnou krev, ani stopy po ráně. Zvedl se a vydal se po klikatící se stezce. Ozval se divoký řev, až se mu země zachvěla pod nohama. Šel dál. Trnová stěna končila. Před ním se objevila mýtiny. Uprostřed stál obrovský medvěd s vyčeněnými tesáky. Skilgannon mu vyšel vstříc a uviděl, že opět drží meče v rukou.

"Ne!" vykřikl a odhodil je. "Nechci je!"

Šelma zaútočila. Skilgannon se instinktivně vrhl doprava, překulil se přes rameno a plavně se zvedl. "Neubližím ti, Elanin!" zavolal. "Přišel jsem ti pomoci!"

Šelma se zvedla na zadní a zamířila k němu. Skilgannon znehybněl. "Přišel jsem se strýčkem Drussem, abychom tě našli," pokračoval a pátral v podrostu po dítěti.

Medvěd se zvedl nad něho a on se mu podíval do velkých hnědých očí.

"Kde je strýček Druss?" zeptal se medvěd hlasem malé holčičky.

"Přichází na hrad."

"Má s sebou vojsko?"

"Ne. Jsem s ním já. A Diagoras a Garianne, dva přátelé strýčka Drussa."

Medvěd se posadil, rozmazal se a proměnil. Země se pozměnila. Kolem mýtiny se zvedly vysoké zdi. Skilgannon ve chvíli seděl v místnosti s vysokým stropem a širokým oknem s výhledem na moře. Byl to dětský pokoj plný hraček a knížek. Na posteli u okna seděla plavovlasá dívka s velkýma modrýma očima. "Ahoj, Elanin," pozdravil ji.

"Kde je tatínek?" zeptala se. "Nemůžu ho najít."

Skilgannon si povzdychl. "Můžu si k tobě na chvíli sednout?" požádal ji.

"Můžeš si sednout do křesla."

Poslechl ji. "Jsem bratr Lucern," začal. "Jsem... byl jsem... mnich. Taký mi říkají Skilgannon. Tvého otce neznám. Nikdy jsem se s ním nesetkal. Strýček Druss mi vyprávěl, že je to dobrý muž."

"Zabili ho, že? Zabili tatínka. Železná maska mi to řekl. Prý ho proměnili ve vlka a pak ho zabili v aréně."

"Železná maska je zlý člověk. Ty ale musíš být silná. Přijďme si pro tebe."

"On mě chce taky zabít. Jenomže tady mě nenajde."

"Ne, tady tě nenajde."

Děvčátko se Skilgannonovi podívalo do očí. "Jestli nemáte vojsko, nemůžete vyhrát. Železná maska má spoustu vojáků. Velkých chlapů s velkými meči. Víc než stovku. Viděla jsem je z okna."

"Já je taky viděl. Bude to těžké. Pověz mi, maličká, znáš cestu zpátky na hrad?"

"Tam já nepůjdu! Nedonutíš mě!" Místnost se proměnila, ze stěn vyrazily trnité větve.

"Nikdo tě nebude k ničemu nutit," vyhrkl rychle. "Co je to za přístav tam venku? Nemáš tam lod? Odjakživa jsem měl rád lodě." Trny zmizely. Elanin vstala z postele a postavila se k oknu.

"Tatínek nemá rád lodi. Je mu z nich špatně."

"Mně je na lodi občas taky špatně. Ale stejně je mám rád."

Klekl si před ni. "Až tě přijdeme na hrad zachránit, potřebujeme tě dostat domů. Potřebujeme... tajné slovo, abys věděla, že je všechno v pořádku."

"Já domů nejdu. Tatínek tam není. Zůstanu tady."

"To je taky plán," připustil Skilgannon. "Jenomže strýček Druss z něj asi bude dost nešťastný."

"Tak může přijít za mnou sem."

"A co tví přátelé v Dros Purdolu? Ti sem přijít nemůžou. Tohle je tvoje zvláštní místo. Já se sem dostal jenom proto, že mám zvláštní přítelkyni, která byla tak hodná, že mi ukázala cestu."

"Železná maska zabil i máti. Rozřezal ji." Z očí jí vyhrkly slzy. Skilgannon si ji k sobě přitáhl a objal ji.

"Nedokážu ji přivést zpátky," řekl. "Nedokážu z tebe sejmut všechno to utrpení. Ale ty jsi silná a velice odvážná

holčička. Rozhodneš se sama. Jenom se dohodněme na tom hesle. Potom se můžeš rozhodnout, jestli zůstaneš tady nebo jestli přijdeš za mnou a za strýčkem Drussem."

"Myslím, že už bys měl jít," prohlásila tiše. "Připozdívá se."

Místnost se zatočila a Skilgannon proletěl vzduchem a přistál v naprosté temnotě. Tvrdě dopadl na zem - těsně před trnitým lesem.

"Brzy se uvidíme, Elanin," zavolal ještě a zašeptal jméno Ustarté.

##

Skilgannon otevřel oči. Ustarté stála před balkonem a pozorně se na něj dívala. "Jak se cítíš?" otázala se jej.

"Unavený."

"Napij se naší vody. Ta ti dodá síly." Slunce jasně svítilo a z balkonu vál chladný vánek. Skilgannon si do křišťálové sklenice nalil vodu a vypil ji. Byl utahaný, jako by běžel na velkou vzdálenost.

"Hodně jsi vytrpěl," pravila Ustarté. "Budu k tobě upřímná. Velice jsi mne překvapil, válečníku. Málem jsi tam zahynul."

"Varovala jsi mě, že to může být nebezpečné." Do údů se mu vracela síla.

"To mě nepřekvapilo. I Druss by byl, myslím, vzal sekeru a tou trnovou houštinou se prosekal. Rozhodně by byl bojoval s tím medvědem."

"Na tom nezáleží. Selhal jsem. Je příliš vyčerpán, než aby vylezla ven."

"Zasadil jsi semínko. Nic víc jsi udělat nemohl. Chvilí si odpočiň."

"Ještě ne," odmítl Skilgannon. "Můžeš mě vzít ještě jednou na hrad? Potřebuju zjistit, kolik přesně je tam vojáků a co dělají."

"Počty ti mohu sdělit."

"Se vší úctou, má paní, potřebuju to vidět na vlastní oči. Čtyři válečníci na hrad zaútočit nemůžou. Kdybychom jenom potřebovali najít a zabít Železnou masku, zvládli bychom to. Ale když jsem teď viděl tu malou, je naším nejdůležitějším úkolem zachránit ji a dopravit ji v pořádku domů. Bude-li to aspoň trochu možné, potřebuju znát pohyby jejich oddílů, jejich zvyklosti a povinnosti. Musím se dozvědět, komu jsou věrní. Bojují z lásky k Boraniově, nebo pro kořist? V této chvíli je všechno proti nám. Kdybychom se tam proplížili tajně, mohli bychom dostat malou ven a pak se vrátit pro Borania. Jenže my nepříjeme tajně. On ví, že přicházíme. A já Borania znám. Není to žádný hlupák. Z toho, co jsem viděl, se dá k hradu přiblížit jen čtyřmi cestami. Bude mít postavené hlídky. Jakmile nás uvidí na otevřené silnici, vyšle nám naproti jezdce. I kdybychom s sebou měli dvacet Drussů Velikých, stejně by nás porazili, když už ne meči, tak šípky a oštěpy." Podíval se na ni. "Takže tě znovu žádám, abys měl vzala zpátky."

"Znamenalo by pro tvé plány nějaký rozdíl, kdybych ti řekla, že nemůžete vyhrát, Oleku?"

"Ne," odpověděl prostě.

"Proč ne?"

"Na to se neodpovídá snadno, má paní, a já jsem na debatování příliš utahaný."

"V tom případě tě vezmu zpátky do citadely, Oleku. Zavři oči."

19

MORCHA, DŮSTOJNÍK S PÍSKOVÝMI VLASY, SEDĚL před ložnicí. Sténání ustávalo, jak ranhojič potřel Boraniově poničený obličej masť s narkotickými účinky. Popáleniny byly velice vážné, ale překvapivě se objevily jen na zbarvené kůži. Zbytek obličeje a oči zůstaly kupodivu nedotčené. Po chvíli se z ložnice vynořil ranhojič, jehož Morcha přivedl z městečka pod hradbami. "Teď spí," oznámil. "Takové zranění jsem ještě nikdy neviděl."

"Já taky ne," opáčil Morcha a vstal. "Děkuju ti, že jsi přišel," dodal. Ranhojič, muž s hubeným obličejem a kulatými rameny, se na něho zvědavě podíval. Morcha se náhle ocitl v rozpacích. Ten muž neměl na vybranou. Když Železná maska vydal rozkaz, člověk buď poslechl, nebo zemřel. Občas i obojí.

"Budu potřebovat pokoj vedle. Až se probudí, bolest se vrátí. Budu tu muset zůstat."

"Ovšem," řekl Morcha.

"Udivuje mě, že to nepostihlo jeho oči. Na kůži kolem očí nemá žádné popáleniny. Jak k té nehodě došlo?"

"Nebyl jsem u toho, pane. Nadira to spálilo na popel. Nezůstala ani kostička. Můj pán byl zraněný, tak jak jsi viděl. Několik mužů uslyšelo křik z horního pokoje a okamžitě tam běželo. Dveře byly zavřené. Zevnitř se ozývaly hlasy - jeden z nich byl ženský. Když se tam konečně dostali, žena byla pryč."

"Byly tam i jiné dveře?"

"Ne."

Ranhojič se zachvěl. "Víc už nepotřebuju vědět," prohlásil a udělal znamení ochranného rohu. "Ukaž mi, kde můžu přespat."

Morcha ho odvedl do pokojíku v přízemí. "Pošlu ti tam něco k jídlu a pití," slíbil. "Doufám, že to tam bude pohodlné." Ranhojič se na něj zase tak divně podíval.

"Jestli se můžu zeptat, mladý muži, co tady vlastně děláš?"

"Nemůžeš se zeptat," odsekl Morcha, krátce se uklonil a odešel.

Cestou do noci ho ta otázka pálila v hlavě. Přešel nádvoří, minul skladiště a dorazil k nízkým kasárnám, kde spali vojáci, kteří zůstali Boraniově věrní. Vedle kasáren byla dlouhá hospoda. Tady se mohli muži večer pobavit. Zevnitř se ozýval hluk. Morchovi se nechtělo připojit se k nim. Šel dál a dostal se k téměř opuštěnému prostoru, který obývali Nadirové. Nygorovu smrt většina válečníků považovala za špatné znamení - zvláště tak brzy po smrti mužů, které Boranius poslal za Smrtonošem. Ze stovky nadirských válečníků, již toto místo obývali, zbyli jen čtyři zvědové. Zbytek

si osedlal koníky a odjel k severu.

Morcha zašel na hradbu a vylezl na cimbuří. Našel tu dva strážné zabrané do hlubokého rozhovoru. Jeden z nich ho zahlédl a vyskočil. Druhý na něj jenom civěl a zůstal sedět. "Tam venku jsou pořád ještě nepřátelé," napomenul je Morcha. "Musíme se mít na pozoru."

"Promiň, pane," omlouval se stojící voják. "Jenom jsme se bavili o tom útoku na Železnou masku."

"A o tom, že nám zřejmě došlo štěstí," dodal druhý. "Měli bychom odsud zmizet, Morcho. Jestli to neuděláme, je po nás."

"Tam venku je jenom hrstka válečníků, Codisi. Druss je možná veliký bojovník, ale ani on nás nedokáže porazit všechny."

"Ne, to jistě nedokáže," souhlasil voják a zvedl se ze země. "Jenže co dál? Před pár lety jsme byli královští vojáci. Pro Šemovy koule, člověče, byli jsme elita. Pak jsme prohráli a stěží jsme vyvázli s holým životem. A co je z nás od té doby? Abych řekl pravdu, Morcho, byl bych mnohem radši, kdybys za mnou nepřišel s tím, že Boranius žije. Z celého srdce si přeju, abych byl zůstal hezky v Dospilis. Boranius nesplnil jedinej svůj slib."

Morcha se posadil na výřez cimbuří. "Tohle jsi však neřikal, Codisi, když jsme v Mellicane shromažďovali bohatství."

"Připadá ti tohle jako Mellicane?" ohrnul nos Codis. "Tohle je rozpadající se ruina. Jakej má smysl mít na hradbách hlídky, když je nejmíň na deseti místech proražená a jinde můžeš klidně projít, aniž by si tě někdo všiml? Les roste skoro až k hradbě. Až sem nepřítel dorazí, může prostě vejít. Uvidíme ho, teprve až začne týct krev. Já říkám zmizme, vydejme se do hor. Můžeme obrátit pár karavan, získat trochu peněz, a pak zamíříme na východ k Sheraku. Najímají tam žoldnéře. Vedlo by se nám tam dobře."

"Ovšem, to bychom mohli. Co kdybys to Boranioví navrhl?"

"Možná že bychom to měli udělat všichni," opáčil Codis. "Možná že bychom za ním měli hned zajít a ukončit tu jeho bídu." Codis se odmlčel a jeho slova jako by zůstala viset ve vzduchu. Voják se podíval Morchovi do očí. "On už moc zpátky nezíská, Morcho. V Mellicane měl naději, ale teď je konec. Co z nás je? Tlupa loupežníků. Spíš dřív než později si pro nás přijdou Datijci. Bývali jsme součástí velikého vojska. Tady je nás sedmdesát. Došlo nám zlato, příležitosti i štěstí."

"Štěstí se může obrátit," namítl Morcha.

"Ano, to může. Ale pro nás spíš k horšímu. Mluvil jsem s těmi třemi Nadiry, co přežili útok na Drussa. Slyšel jsi už o tom?"

"Slyšel jsem, že je pobili."

Codis se náhle zasmál. "Aha, tys byl na severu, takže jsi ještě neslyšel to nejlepší, vid'?"

"Prostě mi to řekni."

"No, Nadirové se utábořili na noc, druhý den chtěli zaútočit. Do jejich tábora přišel osamělý bojovník, plno jich zabil a pak odjel na jednom z jejich koníků. Ten šermíř měl dva zakřivené meče se slonovinovými jílcí. Jeden z Nadirů si vzpomněl, že na předloktí měl vytetovaného pavouka."

"No a?"

"No a?" zopakoval Codis. "Kdo to podle tebe nejspíš je? Nestojíme jenom proti Drussovi Velikému. S ním přichází i Skilgannon." Upřeně pozoroval Morchu a jeho výraz ztvrdl. "Tys to věděl. Tys to zatraceně věděl!"

"Je to jeden chlap. Sám jsi to říkal, nás je sedmdesát."

"No jasně, jeden chlap! Kdyby sem teď přišel, kolik by nás dostal, než bychom ho zastavili? Pět? Deset? Já nechci být jedním z nich."

"Taky nebudeš, Codisi," ujistil jej Morcha s úsměvem. Se skočil z cimbuří a náhle se zasmál nahlas. "To ti zaručuju."

"To určitě, a jak pře-" Codis zachrčel a podlomila se mu kolena. Morcha mu vrazil dýku hlouběji do prsou. Codis se sesul na něj. Druhý voják jen mlčky přihlížel. Morcha od sebe odstrčil tělo a vytáhl dýku z rány.

"Dávej pozor," přikázal Morcha. "Pošlu sem další hlídku. Lepší bude, když se tentokrát nebudete bavit."

"To nebudeme, pane."

"Věřím ti."

Morcha oťel dýku o halenu mrtvého a vrátil ji do pochvy. Sestoupil po schůdcích a zamířil ke krémě, kde našel důstojníka. Nařídil mu, ať pošle někoho vyzvednout Codisovo tělo.

Pak se vrátil do citadely. Vzpomněl si na ranhojiče a jednomu kuchaři přikázal, ať mu donese jídlo. Sám se posadil do opuštěné jídelny. Kuchař se po chvíli vrátil a přinesl Morchovi korbel studeného piva. Morcha mu poděkoval.

V duchu se vrátil do minulosti a vzpomněl si na den, kdy on a Casensis sledovali mladičkého Skilgannona. Stále s potěšením vzpomínal na to dopoledne v lázních. Jak obratně je chlapec oklamal a jak laciný byl převlek, jež princezna použila. Celé město pátralo po Jianně a ona si klidně přišla oblečená jako nevěstka dvěma mužům, kteří ji měli chytit, přímo pod nos. Morcha se při té vzpomínce usmál.

Jak chladnokrevný byl mladý Skilgannon. Morcha ho obdivoval. Víc než to, měl ho rád. Tajně ho potěšilo, když mládenec s dívkou unikli z města. S trochou štěstí by byli šli dál a vytratili se ze stránek historie. Ale ne. Začalo povstání. Boranius byl radostí bez sebe. Výhlídka na bitvy a slávu ho vzrušovala. Porážka nepřišla nikomu na mysl. Princezniny oddíly byly bezvýznamné, pro Bokrama znamenaly spíš jen nepříjemnost. Dobyly několik odlehklých pevností a přepadly pár karavan. Útoky byly prováděny v malém měřítku, vojáci se nikde dlouho nezdrželi. První rok to Bokramovo vojsko cítilo jen jako včelí pichnutí. Druhý rok to bylo stejné. Pak se k Jiannině vojsku přidali další dva kmenoví vůdci. Jianna potom mohla uzavřít průsmyky v západním Naashanu, osvobodit oblast se dvěma velkými městy a dvěma desítkami stříbrných dolů. Když se teď Morcha ohlížel zpět, pochopil, že to byl začátek Bokramova konce. I když tenkrát to nikdo z nich netušil.

I v té poslední bitvě jsme věřili, že vyhrájeme, vzpomínal. Náhle se zachvěl. Den začínal plný nadšení a skončil tím, že Morcha a pět dalších odnášeli Boraniovo zmrzačené tělo z bojiště.

Ted', o několik let později, byl Boranius opět zmrzačený a Skilgannon opět přicházel. Codis měl pravdu. Jediná rozumná věc byla odjet okamžitě pryč.

A přece nemohl.

Ve světě měnicích se hodnot Morcha věřil ve věrnost. Dal slovo Boraniovi a zůstane při něm.

##

"Už jsi viděl dost?" zeptala se Ustarté. Skilgannon s námahou otevřel oči. Měl pocit, že nespál už celý měsíc. Bolel ho každíčký sval v těle. Nemohl se ani zvednout z křesla. Ustarté ho rukou v rukavičce pohladila po tváři. "Lidi bez výcviku duchovní cesta vyčerpá," poznamenala. "Voda pomůže." Skilgannon měl co dělat, aby dokázal zvednout číši ke rtům. Ruka se mu třásla. Napil se, svezl se zpět do křesla a zavřel oči.

"Mám pocit, že jsem zestárl o dvacet let," postěžoval si.

"To přejde, až si odpočineš. Vyspi se. Za chvíli se vrátím."

Skilgannon nepotřeboval pobízet. Okamžitě usnul hlubokým spánkem beze snů. Když se probudil, svítalo. Ustarté stála na balkoně a rudozlaté roucho se jí ve slunečním světle třpytilo.

"Cítíš se lépe?"

"Ano, má paní. Takhle jsem se nevyspal už celá léta."

"Neviděl jsi bílého vlka?"

Skilgannon se usmál. "Zřejmě je mým prokletím potkávat lidi, kteří znají mé sny. Ne, vlk ke mně nepřišel. Minule jsem ho skoro zabil."

"Je dobře, že jsi to neudělal."

Skilgannon se posadil a napil se vody. "Mám pocit, že by mě pak přestal pronásledovat ve snech."

"To by přestal. A právě proto to nesmíš udělat."

"Myslíš, že potřebuju mít zlé sny?"

"Myslím, že nechápeš povahu toho vlka. Napadl tě někdy?"

"Ne."

"Tak snad ty honíš toho vlka?"

"To je pravda. Kdykoliv ho uvidím, tasím meče. On obvykle zmizí. Ale naposledy šel ke mně."

"Zaútočil snad? Cenil zuby?"

"Ne. Jenom šel ke mně. Zvedl jsem meče, abych ho zabil, ale Diagoras mě probudil."

"Zase ty meče. Víš, že Stafena vyvolala demony a lapila je do těch čepelí?" Skilgannon zavrtěl hlavou. "Démoni jim propůjčují moc. Jenže je to obchod. Démoni tě pomalu začínají ovládat. Kazí tě, zesilují tvůj hněv a nenávist. To oni chtějí zabít bílého vlka. Proto ti skočí do rukou, kdykoliv ho uvidíš ve svých snech."

"Proč by ho měli chtít zabít?"

"Na to si musíš odpovědět sám. Bílého vlka smečka obvykle vyžene. Je jiný a ostatní vlci se ho bojí. A tak je sám. Nemá družku ani smečku, ke které by patřil nebo kterou by vedl. Nepřipomíná ti to někoho?"

"Ten vlk jsem já."

"Ano - nebo spíš tvoje duše. On je vše, co je v tobě dobrého. Meče ho potřebují zabít, aby tě mohly přemoci. Pomohla ti ta cesta na hrad?"

"Myslím, že ano. Vojáci jsou demoralizovaní. Nadirové uprchli. V příštích dnech zběhnou další. Bojí se Drussa. Už jenom z toho, že vědí, že přichází, jsou strachy bez sebe."

"To i kvůli tobě, Oleku Skilgannone. Velice se tě bojí."

"Ano, to je pravda."

"Vycítila jsem, že znáš jednoho z těch, které jsme viděli. Dokonce je ti milý."

"Poznal jsem ho před pár lety. Tenkrát se mi docela líbil. Zvláštní, vidět muže jako on, jak slouží zrůdce, jako je Boranius."

Ustarté se zasmála. "Vy lidé jste zábavní. Když je někdo zlý, potřebujete si ho demonizovat. Říkáš, že je zrůda. Ne, Oleku, on je jenom muž, který podlehl zlu ve své povaze. Každý z vás je schopný konat dobro i páchat zlo. Hodně záleží na tom, s jakými podněty se setkáte. Vojáci, jež jsi vedl do Perapole, vraždili, znásilňovali, mržili a ničili jiné lidi. Pak šli domů ke svým manželkám a milenkám a vychovávali děti a milovali je. Všichni jste zrůdy, Oleku. Nesmírně složití a výjimečně šílení. Učíte své děti, že lhát je špatné. Avšak vaše životy ovládají malé lži. Rolník neřekne svému pánovi, co si o něm doopravdy myslí. Žena neřekne svému manželovi, že na trhu viděla muže, z něhož se jí rozbouřila krev. Muž neřekne své manželce, že šel do nevěstince. Uctíváte boha lásky a odpuštění, a přitom se ženete do války s pokřikem: „Pramen je s námi.“ Musím pokračovat? Boranius je zlý. To je pravda. Ale za celý život nenařídil zabít tolik nevinných jako ty."

"Proti tomu nemůžu nic namítnout, moje paní," přiznal Skilgannon smutně. "Nemůžu změnit minulost. Nedokážu je přivést zpátky."

"Můžeš jim dát mír," podotkla tiše.

Podíval se jí do očí. "Tím, že nechám Garianne, aby mě zabila? Sama jsi říkala, že je nejspíš vyšinutá a že v hlavě žádné duchy nemá."

"Mohu se mýlit."

Na to se zasmál. "Jeden problém po druhém, moje paní. Nejdřív musíme zachránit to dítě. Pak zvážím, co s Garianne. Kde je Druss?"

"Je s Rabalynem. Chlapec se rychle uzdravuje."

"A Diagoras?"

"Je s dvojčaty ve spodních zahradách spolu s Garianne. Diagoras zjistil, že mají hodně společného s Nianem. Nádherně se hádají o podstatě hvězd." Ustarté se obrátila a zadívala se na rudé hory. "A měl bys vědět ještě něco, Oleku. Stařena na země severovýchodně od hradu seslala krycí kouzlo. Nedokážu jím proniknout."

"Na severovýchodě?" zopakoval. "Tam leží Sherak."

"Ne na celý Sherak. Ani ona není tak mocná. Ne, je to jenom... mlha, chceš-li... nad malou oblastí."

"Její záměry jsou mi záhadou," přiznal, "kromě toho, že chce zabít Borania."

"Je toho ještě víc," pokračovala Ustarté. "Vím, že nenávidí Drussa. Už dvakrát jí zmařil plány."

"Mě taky nemá zrovna v lásce," řekl Skilgannon, "přestože jsem, pokud vím, neudělal nic, co by jí ublížilo."

"Poslala Garianne, aby tě zabila. O tom není pochyb. Takže si žádá přinejmenším tři životy. Boranius je pro ni očividně nejdůležitější, jinak by se tě Garianne už pokusila zabít. Stařena se chová tuze divně. Ohnivým kouzlem zabila nadirského šamana. Jeho tělo se změnilo v živou svíci. To je velmi mocné kouzlo, Oleku. Abys ho dosáhl ve své duchovní podobě, musíš být nesmírně silný. Znamená to však, že pokud by si to přála, mohla by tebe a Drussa zabít stejným způsobem. Vlastně i Borania. Otázka zní: Proč to neudělá? Proč na to jde tak složitě?"

"Jenom naše smrt nestačí," odpověděl Skilgannon.

"To nechápu."

"Vezmi si kupříkladu Borania. Mohla by ses ptát, proč, když zabíjí, dělá to tak pomalu. Těší ho mučení a bolest. Stařena je úplně stejná. Pouhé zabíjení ji nebaví. Druss je hrdý muž. Chce zachránit tu malou. Představ si, jak by se cítil, kdyby ji zachránit nedokázal. Nebo hůř, kdyby tam dorazil a musel se dívat, jak umírá."

Ustarté se otřásla. "Tak veliké zlo ani nechci pochopit. Jestli je pravda, co říkáš, tak co si žádá od tebe?"

"To je, myslím, velice jednoduché. Borania se bojím víc než smrti. Udělá jí radost, když uvidí, jak mě rozseká na kusy."

"A to krycí kouzlo, které seslala?"

Skilgannon si to chvíli promýšlel. "Přichází ještě někdo," usoudil nakonec. "Jestliže chce, aby Boranius zabil Drussa a mě, tak bude potřebovat další zbraň, aby se zbavila Borania. Vtáhla do své sítě další válečníky."

"A i když tohle víš, přesto na hrad půjdeš?"

"To dítě je klíčem ke všemu," odvětil Skilgannon. "V tom je krása jejího plánu. Nemůžeme odejít. To musela vědět. I když přejijeme - což je otázka - tu malou nám zabíjí před očima."

Ustarté se zhluboka nadechla. "My se obvykle do běhu věci na tomto světě nepleteme," řekla. "Nyní však udělám výjimku. Pomohu ti, Oleku."

#

Diagoras si s chutí povídal s Nianem. Od podstaty hvězd a planet přešli k nejdůležitějším složitostem přírody. Drenajský důstojník se tak zabral do hovoru, až na chvíli úplně zapomněl, že Nian je odsouzen k smrti. Jared se mezitím držel zpátky a do debaty příliš nezasahoval. Pozoroval bratra a v jeho výraze se mísil obdiv se smutkem. Garianne seděla na břehu potůčku, který zastřešenou zahradou protékal. Hleděla na vodu bublající přes lesklé bílé kamínky.

Nian k ní přišel a políbil ji do zlatých vlasů. "Rád tě zase vidím, přítelkyně," řekl.

"Jsme rádi, že ses vrátil," opáčila. Nian se přes její rameno podíval na vodu, sešel dolů, dřep si a ponořil ruku do tůňky. Pak se zvedl a prohlížel si pět stop vysoký vodopád, vytékající ze skály v severní stěně.

"Copak tě tak zaujalo?" chtěl vědět Diagoras a přistoupil blíž.

"Copak to nevidíš? Podívej se na ten vodopád." Diagoras poslechl.

"A co mám vidět?"

"Ty okvětní plátky růží kroužící na hladině."

"Co je s nimi? Padají z těch růžových keřů na druhém břehu," prohlásil Diagoras a ukázal na malé keřky s velkými květy.

"Ano, to je pravda, ale jak to, že padají z vodopádu, který zřejmě vychází ze skály?"

"Někde nad námi budou další růžový keře."

Nian zavrtěl hlavou. "Myslím, že voda padá dolů a z té tůně ji pak přečerpávají zpátky nahoru. Zajímavé."

"Voda neteče do kopce, mistře Niane," poukázal Diagoras. "To je nemožné."

Nian se zasmál. "Mistře Diagore, sedíš v chrámu, který je díky magii neviditelný a vedou ho tvorové, kteří jsou napůl lidé a napůl zvířata a Rabalyna přivedli zpátky k životu, když už byl mrtvý. A ty mluvíš o tom, že není možné, aby voda tekla do kopce?"

Diagoras se rozpačitě zasmál. "Když to podáš takhle, můžu jenom souhlasit."

Garianne vyskočila. "Ahoj, strýčku," zavolala. Diagoras uviděl Drussa, jak si to rázuje přes zahradu, a zazubil se.

"Tohle je lepší, Drusse. Teď vypadáš jako muž, kterého jsem znal." Byla to pravda. Drussovi to v šedých očích jiskřilo a plet' mu přímo zářila zdravím.

"Taky to cítím, mládenče. Zdejší voda je skoro tak dobrá jako lentijské červené - a to už něco znamená. Neviděl jsi Skilgannona?"

"Ne. Včera v noci odešel s kněžkou a od té doby jsem ho neviděl."

"Vydali se na duchovní cestu," ozval se Nian. "Někteří tomu říkají létání. Poprvé to zvládli Kiatzané před mnoha tisíci lety. Duch se vymaní z těla a pak dokáže překonat velké vzdálenosti. Myslím, že Ustarté používá svou moc, aby vašemu příteli Skilgannonovi umožnila prozkoumat hrad."

Diagoras se zatvářil pochybovačně. Nian se zasmál. "Skutečně, příteli. Tobě bych nelhal."

"Já ti věřím, mládenče," pravil Druss. "Moje žena to taky uměla. Rád vidím, že je ti dobře."

"Nemáš ani tušení, jak je dobré být sám sebou. Z posledních pár let mám jenom útržky jasného myšlení a podivné

vzpomínky na úplné hlouposti. Je mi trapně, když si pomyslím, co se ze mě stalo."

"Neměl by ses cítit trapně," namítl Druss. "Byl jsi dobrý společník a věrný přítel. To vydá za hodně."

Nian se usmál a potřásl Drussovi rukou. "Za to ti děkuju," řekl, "i když, abych řekl pravdu, radši bych byl mrtvý než žít tak jako předtím. A i když to Jared zatím nepřiznal, bojím se, že mě čeká smrt o hodně dřív, než by se mi líbilo." Ohlédl se na své dvojče. "Není to tak, bratře?"

Jared jenom mlčky odvrátil zrak. Nian se opět obrátil na Drussa. "Ty mi povíš pravdu, válečníku. Umím posoudit lidi a ty nelžeš."

Druss kývl. "Nedokázali ten nádor odstranit. Taková je pravda."

"Kolik času mi dávají?"

"Měsíc. Možná méně."

"To jsem si myslel. Jaredův protažený obličej byl dostatečným důkazem. Doufám, že pochopíš, proč s vámi nepůjdeme až na konec cesty. Rád bych tady zůstal. V knihovně jsou knihy plné divů. Rád bych jich před smrtí co nejvíce přečetl."

"Ovšem," pravil Druss. "Moc rád bych ti nějak pomohl, Niane. Jsi dobrý chlap. Zasloužil sis lepší osud."

"Já vždycky věřil, že toto stadium naší existence je pouze začátek velké cesty. Jsem smutný - a trochu vyčerpáný - z toho, že mě druhé stádium čeká tak brzy. Ale zároveň se na to těším. Přiju ti hodně štěstí, Drusse. Doufám, že tu holčičku zachráníš."

"Já obvykle dokončím to, do čeho se pustím."

"O tom nepochybuju." Nian se obrátil na Diagora a Garianne. "Omluvte mě, přátelé. Čeká na mě nějaké čtení."

Když chtěl odejít, Jared se zvedl, že půjde s ním. Nian mu položil ruku na rameno. "Ne, bratře. Zůstaň tu s přáteli. Potřebuju být sám." S tím odešel ze zahrady.

Na druhý den ráno se poutníci shromáždili před chrámem. Šelma, jež bývala Orastem, již byla vzhůru. Vylezla na vůz a držela se u Drussa, jenž ušedl na kozlík. Skilgannon, Diagoras a Garianne seděli na koních a knězka Ustarté stála vedle Skilgannonova valacha.

"Budu na vás dávat pozor," slíbila. "Až se nepřítel přiblíží, sešlu na vás kouzlo. To zmáte ty, kdo vás uvidí, stejně, jako klame oko tento chrám. Nedokážu to kouzlo udržet déle než pár minut, nicméně by to mělo stačit. Pokud vás zastaví, řekněte, že míříte na trh. Že hledáte práci."

"Děkuju, má paní, za vše, co jsi pro nás udělala," pravil Skilgannon.

"To byla maličkost. Myslím, že se ještě setkáme, Oleku. Pak třeba dokážu víc."

Když Skilgannon otočil koně, otevřela se brána chrámu a objevil se Jared, vedoucí za uzdu koně, a za ním šel Nian. Diagoras k nim zajel.

"Jsem rád, že jsi změnil názor, Niane," řekl. "Tvoje společnost by mi chyběla."

"Jedeme na hrad," vyhrkl Nian šťastně. "Rozsekáme zlé lidi." Když viděl, že Jared nasedl, také se vyškřábal na svého koně.

Potom natáhl ruku a uchopil šerpu, již měl bratr kolem pasu.

###

Morcha za posledních osmačtyřicet hodin nenaspal ani tři hodiny. Všechno se rozpadalo. Osmnáct mužů zběhlo a morálka těch zbývajících byla bídná. Boraniovi to zřejmě nedělalo starosti. Většinu času trávil v siní pod hradní střechou a zdobenou černou masku už si z obvázaného obličeje vůbec nesundával. Morcha se ho snažil zaujmout hlášením zvědů a pomalým rozpadem jejich bojového oddílu. Boranius jenom pokrčil rameny.

"Ať si jdou, všichni. Mně na tom nesejde," pronesl hlasem tlumeným maskou.

Dnes ráno ho Morcha našel svlečeného do půle těla, jak cvičí s meči. Stál tam a díval se. Boranius byl neobyčejně hbitý, pohyboval se rychle jako blesk. Morcha si všiml, že u protější zdi sedí Nadirka a na podlaze vedle ní byla ta drenajská holčička Elanin. Choulila se, rukama si objímala kolena a kývala se, hlavu nakloněnou na stranu a prázdné modré oči upřené do dálky.

Boranius jim řekl, že ji drží kvůli výkupnému. Morcha o tom začínal pochybovat. Hraběti Orastovi do Dros Purdolu totiž ani neposlali žádost o výkupné. Byla to záhada.

Boranius si Morchy všiml, zastavil se a vrátil Meče krve a ohně do pochvy. Byly to nádherné zbraně a slonovinové jílce byly překrásně vyrobené.

"Tak co?" zeptal se Boranius a přes zpocená ramena si přehodil ručník. "Už jsou naši hosté nablízku?"

Morcha popošel blíž a probíral se poznámkami, jež si přinesl. "Je to velice zvláštní, můj pane. Nepřátele zahlédli na několika místech a některá byla i třicet mil daleko. Náš nejlepší nadirský zvěd poslal zprávu, že Drussa viděl v horách v táboře Chálida Chána. Poslal jsem dvacet mužů, aby přichystali léčku." Prohrábl se papíry. "A tady mám zprávu, že je s ostatními viděli daleko na západě. Vyslal jsem další dva jezdce, aby propátrali průsmyk, a taky jsem umístil deset lučištníků na jedinou přístupovou cestu do nížiny. Před hodinou dorazil jezdec a tvrdil, že je viděl, jak jedou do chrámu Ustarté."

"Oni sem dorazí i přes tvé úsilí, Morcho. Tohle vím jistě."

"S veškerou úctou, můj pane, na hrad vedou jenom čtyři cesty a všechny jsou hlídané. Až se objeví, dostaneme zprávu."

"Oni přijdou," trval na svém Boranius. "Zabiju Skilgannonu. Je to můj osud."

"Ještě tě trápí ty rány?"

"Ranhojič odvedl dobrou práci. Obličej mám znecitlivělý. Zaříd', aby jeho tělo odstranili z mých komnat. Nechci, aby mi tam začal zapáchat."

"Ty jsi ho zabil? Proč?"

"A proč ne? Už jsem ho nepotřeboval." Boranius přešel k oknu a zadíval se dolů do kraje. "Za soumraku přiveď do citadely dvacet nejlepších šermířů. Zbytek může zůstat na hradbách. Jejich křik nás upozorní, až nepřítel zaútočí. Teď běž. Musím cvičit."

Morcha se uklonil a odešel. Ve své pracovně v přízemí se posadil u okna a prošel si hlášení. Hodně lidí mířilo do trhovských městeček, ale to se v této roční době dalo čekat. Hodně chudších lidí scházelo dolů z hor za prací. Po silnicích necestovali žádní ozbrojenci. Z východu nepřišly žádné zprávy. Na tom nebylo nic divného, protože to byl jediný směr, odkud nepřítel nemohl přijít. Jelikož byli s Chálidem Chánem, nedokázali by překonat vysoké horské štíty. To by nejdříve museli projet kolem hradu. Přesto všechno si Morcha předsevzal, že pošle jezdce, aby zjistil, proč nechodí denní hlášení. Možná zvědové také zběhli, usoudil. Tiše zaklel a vrátil se ke zprávám.

Na silnici nad městem byl zahlédnut vůz. Řídila ho velká stařena a vedle jelo pět dětí. Seděly na huňatých horských konících. Na voze byla hromada kožešin. Morcha prošel hlášení. Měli je vidět dvakrát, jednou na horské silnici a pak, když se přiblížili k městečku, pod hradem. A přece jediný další vůz, který se v hlášení objevil, řídil chromý stařec, cestující se čtyřmi ženami a jedním blbem. Na tomto voze se vezli tři vlkodavové.

Morcha se podíval, kdo tato hlášení podal, vyšel z pracovny a zamířil k budovám používaným jako kasárna. Prvního z mužů, jež hledal, našel v krčmě, kde právě jedl. Zeptal se ho, jestli si vzpomíná na vůz s kožešinami.

"Ano, pane. Divná banda. Neměli žádné zbraně, jenom ty kožešiny."

"Co myslíš tím divná?"

"Těžko říct. Prostě byli zvláštní. Slunce jasně svítlo. Bodalo do očí. Pak projela tahle rodina. Nic nápadného. Zavolal jsem na ně, ať zastaví, a oni poslechli. Nic neřekli. Prohledali jsme vůz, viděli jsme, že nejsou ozbrojeni, a nechali jsme je jít."

"Tak co bylo divné?"

"Je mi to hloupý, pane. Jak projížděli kolem, jedno z těch dětí promluvalo. A na chvíli se všechno jakoby rozmazalo. Myslím, že za to mohlo to slunce, svítlo moc jasně. Měl jsem dojem, že na mne z těch kožešin koukají oči. Přiběhl jsem k vozu, jenže žádný oči jsem neviděl. Víš, co tím myslím? Jenom to byla taková zvláštní chvíle."

"Žádné jiné vozy jsi ale neviděl?"

"Během své hlídky jenom ten jeden. Objevil se včera kolem poledního."

Druhý muž uvedený pod hlášením přijel hodinu před setměním. Morcha mu nechal vzkaz, ať ho vyhledá v jeho pracovně. Muž vstoupil do místnosti a zasalutoval. Morcha se ho vyptal na jeho hlášení.

"Nic zvláštního, pane. Chromej dědek a čtyři ženský. Jo, a ten blbec. Nejdříve jsem si myslel, že to je taky žena, a když promluvil, byl to docela šok. Nevím, jak jsem si mohl nevšimnout těch vousů."

"Co řekl, že jsi pochopil, že je to blb?"

Voják pokrčil rameny. "Šlo jenom o to, jak mluvil, pane. Víš, jak mluví. Nepamatuju si, co říkal."

"A na voze byli psi?"

"Ano, pane. Nejdříve jsem si myslel, že to jsou kožešiny. Strčil jsem do nich a jeden čokl na mne zavrčel. Nadskočil jsem jako poplašený králík."

"Ty jsi přišel k vozu a nepoznal jsi tři psy?"

"Ano. Divný, že? Zrovínka jasně svítlo slunce. Nebylo pořádně vidět."

"A kdy to bylo?"

"Včera chvíli po poledni."

Morcha si prošel několik hlášení a narazil na poslední, kde se popisovalo, jak Skilgannon a ostatní přijeli k chrámu. Nadirský zvěd tvrdil, že s nimi viděl velkou šelmu z arény, zkrřízence. Držel se vedle starého válečníka.

"Už jsi se mnou skončil, pane? Potřebuju se najíst."

"Viděl jsi na voze všechny tři psy?"

"Ovšem."

"Přemýšlej chvíli. Slyšel jsi zavrčení a uskočil jsi. Co se stalo pak?"

"Uviděl jsem prvního psa, jak na mě vrčí. Ti další byli za ním."

"Viděl jsi všechny jejich hlavy?"

"Ano." Muž zaváhal. "No... ne. Ale museli tam být aspoň tři."

"Zapomeň na jídlo," prohlásil Morcha a vstal. "Osedlej si rychlého koně a vezmi si i náhradního. Najdi Nakliana. S dvaceti muži hlídá tu kočovnickou stezku. Vyříd' mu, ať sem své muže přiveče, jak nejrychleji to půjde. To, co jsi viděl, nebyli tři psi. Nebyl to ani balík kožešin, jak stálo v tom druhém hlášení. Byl to zkrřízenec. Putuje s Drussem a Skilgannonem. Nepřítel je tady."

"S veškerou úctou, ale mylíš se, pane. Tam nebyli žádní bojovníci, jenom starý mrzák."

"Přišli z chrámu. Na tebe použili kouzlo. Proto se ti zdálo, že slunce svítí tak jasně. Věř mi. Nepřítel je nablízku."

Voják se tvářil poplazeně. Byl to jeden z nových rekrutů z naashanské obce v Mellicane. "Nemýlím se, pane?" zeptal se váhavě. "Opravdu proti nám jde jenom hrstka mužů?"

"Ano. I když dva z nich jsou mnohem nebezpečnější, než ti dokážu vysvětlit."

"To je mi úplně jasný, pane. Slyšel jsem, jak se chlapi baví o Skilgannonovi a Drussovi. Ale ani tak přece nemůžou zaútočit na hrad, ne? Jestli jdou po pánovi Železná masce, budou muset počkat, dokud nevyjde z pevnosti. Určitě se ho budou snažit přepadnout ze zálohy."

"Nedokážu předvídat, co udělají," přiznal Morcha. "Bojoval jsem proti Skilgannonovi celá léta. Zjistil jsem, že si vždycky najde způsob, jak zaútočit. V každé bitvě jsme nakonec nějak reagovali na něj. Chápeš? Akce a reakce. Akce je to, co obvykle vyhraje bitvy a války. Reakce je téměř vždy obranná. Myslíš, že šest mužů nemůže napadnout pevnost? V tom s tebou souhlasím. Jenže nezáleží na tom, co si myslím já. Otázkou je: Myslí si Skilgannon, že může napadnout

hrad?"

"To by bylo šílenství. Nepřežili by to."

"O přežití jim možná až tolik nejde. Už nemáme čas na debaty, vojáku. Najdi hned Nakliana a dostaň ho s jeho muži zpátky, jak nejrychleji to půjde."

###

Přežití pro Diagora bylo nejdůležitější, když tu tak čekal, až slunce zapadne za hory. Drenajský důstojník stál v hájku necelé čtvrt míle od hradu. Odsud vypadala pevnost velmi působivě. Pravda, hradby se místy rozpadaly, ale vysoká kulatá věž se střílnami, z nichž mohli lučištníci po útočnicích střílet ozubenými šípy, a ochozy, odkud mohli obránci vrhat kamení a lít horký olej, byla zvlášť hrozivá.

Diagoras poslouchal, když Skilgannon přednesl svůj plán. Byl to dobrý plán - pokud ho člověk rozebíral teoreticky. Byl to příšerný plán, pokud jste ho museli skutečně provést. Nebylo možné ho provést a vyváznout bez zranění. Diagoras se rozhlédl po ostatních. Jared s Nianem seděli stranou. Niana bolela hlava a Jared mu dal nějaký prášek a teď ho objímal kolem ramen. Garianne ležela na zemi, zřejmě spala, a Druss se Skilgannonem si potichu povídali. Diagoras se zadíval na obrovskou šedou šelmu, dřepící vedle Drussa. Pořád si říkal, že to je Orastés, ale bylo těžké se té představy držet. Tlustý Orastés byl srdečný a plachý chlapík, terč mnoha žertů, když ještě společně sloužili ve vojsku. Zřejmě se nikdy neurazil. Z téhle veliké šelmy s uslintanou tlamou a chladně se lesknoucíma zlatýma očima Diagorovi tuhla krev v žilách. Byl přesvědčený, že se na ně může každou chvíli vrhnout a roztrhat je na kusy.

Vrátil se pohledem zpět k hradu a otřásl se. Napadlo ho, že se možná dívá na svou hrobku. Z brány se vynořil jezdec. Diagoras se stáhl hlouběji mezi stromy. Jezdec procválal kolem hájku a mířil k horám Chálida Chána.

O jednoho míň, řekl si Diagoras, jak se snažil sám sebe trochu rozveselit. Situace mohla být těžko horší. Stačí jenom zajít do nepřátelské pevnosti a ubránit vchod do donjonu před asi sedmdesáti šermíři. Diagoras se ohlédl na bratry. Nian řekl, že radši zemře, než by žil jako hlupák. Teď mu Jared hodlal toto přání splnit. Nebyli tu, aby zachránili Elanin. Byli tu, aby společně padli.

Stmívat se začne asi za hodinu.

Diagoras se vydal ke Skilgannonovi s Drussem. Bestii opatrně obešel. "Nebylo by lepší počkat, až se úplně setmí?" zeptal se Skilgannona. "Potom budou alespoň někteří z nich spát."

"Šero bude lepší," prohlásil Druss.

"Proč?"

"Méně tradiční," odpověděl vousatý bojovník.

"Co to znamená?"

K hovoru se přidal i Skilgannon. "Noční útoky jsou běžné. Vědí, že přijdeme. Protože je nás tak málo, budou čekat, že se budeme držet blízko hradu a přepadat je ze zálohy nebo že zaútočíme v noci a pokusíme se je překvapit. Proto na nás budou v noci připravení."

"Nechci vám takhle pozdě kazit náladu připomínkami," podotkl Diagoras, "ale kolik předpokládáte, že nás tuhle bitvu přežije?"

"Překvapilo by mě, kdyby vůbec někdo," opáčil Skilgannon.

"To jsem si myslel."

"Já hodlám přežít," prohlásil Druss. "Tu holčičku musí někdo odvést domů. Podle mě je to dobrý plán."

"Jestli se o jeho kladech budeme bavit ještě i zítra, budu s tebou souhlasit," zabručel Diagoras.

"Hlavu vzhůru, mládenče. Nikdo nežije věčně."

"No, čekám, že ty ano, Drusse, starý brachu. To ti smrtelníci kolem tebe zřejmě vždy čichají ke kytkám zespodu."

"Jakmile bude Boranius mrtvý, jeho muži nejspíš nebudou chtít pokračovat v boji," poznamenal Druss. "Tak to mezi žoldnéři chodí. Když není, kdo by je platil, nebojují. Musíme se k němu prostě dostat co nejrychleji. A uvnitř stejně nebude sedmdesát mužů. Hodně jich kvůli nám pátrá v horách. Podle mě jich bude v pevnosti tak čtyřicet. Možná že míň."

"To mě vážně uklidnilo," zamumlal Diagoras jízlivě.

Druss se na něj zazubil. "Pořád ještě můžeš zůstat tady, mládenče."

"Nesváděj mě!" Zadíval se na zapadající slunce. Necelá hodina čekání. Diagoras usoudil, že uběhne rychle.

20

IPPELIOVI BYLO DEVATENÁCT. JEHO OTEC BYL kapitánem královského vojska. Zabili ho v poslední bitvě, ve které padl i Bokram. V měsících po vítězství černokněžny to bylo pro rodiny vojáků věrných králi těžké. Ippeliovu matku vyhnali z rodinného domu a koruna jí zabavila zboží a majetek. Když rodinu odsouvali, shromáždil se kolem dav a házel na ně bláto a špinu. Ippelioví bylo tehdy třináct a velice se bál. Mnoho vdov opustilo hlavní město a hledalo útočiště u příbuzných v odlehlých městečkách a na vesnicích. Jiné se přesunuly do naashanských obcí v jiných zemích. Jeho matka odešla do Mellicane.

Ippelius tam dokončil své vzdělání. Mellicane bylo dobré město a hrůzy minulosti, ačkoli ho stále strašily ve snech, se ve slunečním světle ztrácely. Když se Železná maska dostal k moci, slíbil příležitost pomstít se. Jednoho dne se vyhnanci vrátí do Naashanu. Černokněžna bude svržena. Ippelioví to připadalo jako skvělá možnost, jak pomstít otcovu smrt a matčinu hanbu.

Když teď seděl v ubohé krčmě s asi dvaceti vojáky, uvědomil si, že ten sen je mrtvý. Stejně mrtvý jako chudák Codis na hradbách. Když Morcha probodl jeho přítele, zůstal Ippelius jako opařený. Vražda přišla znenadání. Codis byl mrtvý dřív, než si to uvědomil.

Ippelius popíjel pivo. Bylo kyselé a jemu vůbec nechutnalo, ale pili ho všichni, a on se nechtěl od ostatních lišit. A také, když se přinutil vypít ho dost, jeho obavy se aspoň zmenšily. Codis byl pro mladého vojáka jako bratr, zpočátku mu pomáhal, když ze sebe při výcviku udělal hlupáka. Ippelius si neustále zakopával o meč a padal na zem. Jezdit také neuměl nejlépe a nadsakoval v sedle jako pytel zeleniny. Během celé té doby mu Codis radil a byl mu oporou. Stejně jako Morcha, jenž měl vždy dobrou náladu a pochopení. Ippeliovi se stáhl žaludek. Codis měl Morchu rád a vážil si ho. Musí být hrozné, když vás zabije člověk, kterého máte rádi.

Pak tu byl Boranius. Jaký na Ippelia udělal dojem, když mu byl představen. Mocný a odvážný muž, ze kterého moc přímo vyzařovala. Když tento muž řekl, že svrhne černokněžnu, znělo to, jako by už měli vyhráno.

Ippelius se zachvěl. Nedávno dostali on a Codis rozkaz odstranit z věže tělo. Bylo zabalené v narychlo sešitém plátně. Látkou prosakovala krev. V polovině schodů se plátno roztřhlo. Z něj vypadlo příšerně znetvořené tělo ženy. Ippelius se okamžitě pozvracel. Codis pak musel pozůstatky nacpat do obalu sám, Ippelius mu byl k ničemu.

Později, když tělo pohřbili, se Ippelius v slzách zhroutil na zem. "Jak mohl nějaký muž udělat tohle ženě?" vypravil ze sebe mezi vzlyky.

"Boranius není jen tak nějaký muž."

"To není odpověď."

"Bohové, člověče, co jsi čekal, že řeknu? Já neznám odpověď. Vždycky mučil lidi. Lepší je zapomenout na to."

Ippelius se zadíval na rov. "Není ani označený," škytl. "Myslel jsem, že jsou milenci."

"Byli milenci. Pak ji zabil. Tím to končí. Teď se vzpomátej, chlapče. O tomhle nikomu neřekneme. Rozumíš? Boranius mučí i muže. Já nechci, aby mi uřízl prsty nebo vypíchl oči."

"Myslíš, že zabil i tu holčičku?"

"Nevím a je mi to jedno. A mělo by být i tobě. Počkáme na vhodnou chvíli a zmizíme odtud."

"Proč nemůžeme odjet hned?"

"S tím, jak hlídky všude pátrají po Drussovi? Jak daleko bychom se dostali? Ne. Půjdem, až bude Druss mrtvý a tady se to trochu uklidní. Pak se vytratíme na východ. Vydáme se do měst na pobřeží."

Ippelius se znovu napil piva. Hořkost přestával vnímat. Rozhlédl se kolem sebe po ostatních vojácích. Vkrčmě dnes večer nikomu nebylo moc do smíchu. Codisova vražda je ovlivnila všechny, stejně jako zpráva, že přichází Skilgannon. Někteří z nich proti němu už bojovali. Všichni měli co vyprávět.

Do šenku přišel statný voják. Jmenoval se Rankar. Zamířil k Ippeliovi, posadil se, mávl na šenkýře a objednal si žejdlík piva.

"Jak se vede?" zeptal se Ippelia.

"Dobře. A tobě?"

"Dobře. Kasárna jsou prázdná. Plno chlapů přesunuli do věže. Po jídle tam jdu taky."

Ippelius se na něj podíval. Měl výrazné rysy a jizvičky po neštovicích a od čela na líc se mu táhla bílá jizva. Levé víčko mu klesalo přes jasné zelené oko. Ippelius se přistihl, že civí na Rankarovu jizvu. "Měl jsi vážně štěstí," poznamenal.

Rankar si prstem zlehka přejel po pokleslém víčku. "Tenkrát jsem ten dojem neměl. Ale zřejmě máš pravdu. Už jsi jedl?"

"Ne. Nemám hlad."

Rankar kývl. "Codis byl dobrý chlap. Společně jsme se probojovali přes celej Naashan - a potom ven. Lepšího neznám."

"Nemůžu uvěřit, že ho Morcha zabil."

"Já taky ne. Ukazuje to, že věřit nemůžeš nikomu."

V té chvíli se otevřely dveře do šenku a vstoupil mohutný chlap. Ippelius na něho zíral. Muž měl kulatou přílbu se stříbrnou obroučkou, zdobenou stříbrnými sekerami po stranách lebky. Kdysi černý vous měl silně prokvetlý. Na svalnatém těle měl černou kazajku s nárameniky ze stříbrné oceli. A v pravici třímал lesklou dvouhlavou sekeru. Muž došel doprostřed šenku a zastavil se u stolu, u něhož seděli čtyři vojáci. Otočil sekeru a zarazil ji do stolu. "Buďte zticha, mládenci!" zařval. "Nezdrím vás dlouho."

Rozhostilo se ticho, jak asi dvacet vojáků užasle hledělo na nově příchozího. "Já jsem Druss," představil se bojovník a položil ruku v plechové rukavici na černý topor sekery, "...a tohle je Smrt." Pohledem přelétl místnost. Ippelius se zachvěl, když na něm spočinuly ty zimně šedé oči. "Přišel jsem sem zabít Borania. Hned se do toho dám. Je mi celkem jedno, jestli nejdřív zabiju všechny v týchle hospodě. Ale pro vojáky jsem měl vždy slabost. Většinou to jsou dobří chlapi. Tak vám dávám příležitost žít o trochu dýl. Radím vám, abyste dojedli, posbírali si, co je v týchle zblešený pevnosti vaše, a odjeli pryč. Někdy otázky?"

Ticho pokračovalo, jen muži se dívali po sobě.

"Tak já vás nebudu rušit u jídla," prohlásil hromotluk a vytrhl sekeru ze stolu. Když se obrátil k odchodu, dva vojáci vytáhli nože a skočili po něm. Stříbrná sekera roztřela prvnímu hrudník a druhého složil levý hák do obličeje. Muž přeletěl přes stůl, dopadl na podlahu a už se nehnul.

"Ještě někdo?" optal se válečník. Nikdo se nepohnul, třebaže Ippelius viděl, jak jich několik nenápadně sahá po zbraních.

Válečník se vydal ke dveřím. V tom okamžiku se dveře rozletěly a ve vchodu se objevil tvor z pekla. Byla to šelma z arény, jedna z největších, jaké kdy Ippelius viděl. Bestie otevřela tlamu a dlouze zavyla. Vojáci bez váhání vyskočili ze židlí a převrhli několik stolů, jak prchali před obludou ve dveřích.

Bojovník k ní pomalu došel a poplácal ji po rameni. Bestie se spustila na všechny čtyři a zle pokukovala po vojácích. Druss vyšel z krčmy a šelma ho následovala.

Ippelius se nehýbal. Rankar tiše zaklel.

"Co uděláme?" zeptal se Ippelius.

"Slyšel jsi ho. Dojíme a vypadneme."

###

Diagoras a dvojčata prošli bránou. Drenajský důstojník vzhledl k tělu hlídky na schodech vedoucích na ochoz. Nad mužem klečela Gianne a vytahovala mu dlouhou černou šipku z hrudi. Diagoras rychle došel přes nádvoří ke Skilgannonovi, jenž čekal u brány do donjonu. Přiklusal k nim Druss se zkřížencem po boku.

"Teď to začne," prohodil Skilgannon.

Zkříženec náhle zavyl, proběhl kolem Drussa, proletěl širokou bránou a vyrazil po schodech nahoru na věž. Druss na něj volal, ale tvor už byl pryč.

"Učil to dítě," usoudil Skilgannon.

Druss potěžkal sekeru a prošel dveřmi. Skilgannon se otočil na Diagora. "Držte dveře, jak dlouho to půjde."

"Na to se spolehni," odpověděl Drenajec a vytáhl šavli a lovecký tesák ostrý jako břitva. Skilgannon se pak vydal za Drussem do věže. Uviděl dvoje schody. Druss si vybral schodiště napravo. Skilgannon se pustil po tom levém.

Diagoras se od vrat díval na budovy a uličky kolem skladů ke krčmě. Připojili se k němu Jared s Nianem. Gianne zůstala na schodech na ochoz asi dvacet stop od nich a dvojitou kuši měla připravenou. Shora se ozvalo vytí zkřížence a po něm následoval křik.

Z krčmy nevyšel jediný voják. To Diagora zcela ohromilo. Když Druss řekl, že si tam půjde promluvit s vojáky, Diagoras nemohl uvěřit vlastním uším. "Copak ses zbláznil? Vrhnu se na tebe jako vztekli vlci."

"Nejspíš ne," bylo vše, co Druss řekl.

Diagoras čekal se Skilgannonem. "Ty s tímhle šílenstvím souhlasíš?" zeptal se Naashašana.

"Mohlo by to vyjít. Jenom si to představ. Zrovna večeríš a do krčmy přijde tvůj nepřítel. Vůbec se tě nebojí. Za jistých okolností od svých nepřátel čekáme strach. Kupříkladu když máme přesilu. Nebo když je v pasti. A tehdy se zase my bojíme mnohem méně. Jako třeba ve vlastní pevnosti. A teď si dovnitř přijde jediný válečník, čelí ohromné přesile, a přece se nebojí. To je přinutí se zamyslet. Taky nezapomínej, že jejich morálka je dost bídná."

"Takže podle tebe jim jen řekne, aby odešli, a oni prostě odejdou?" divil se Diagoras.

Skilgannon se nad tou otázkou zamyslel. "Řekl bych, že jich možná bude muset pár zabít. Zbytek se do toho nebude plést."

Diagoras kroutil hlavou. "Vy dva jste jiný plemeno," prohlásil.

Jak tady teď stál v tmavém vchodu, cítil se poněkud lépe. Druss a Skilgannon byli ve věži a jeho úloha vypadala méně nebezpečná. Neútočili na něho žádní vojáci. Nikde se neblýskaly čepele a nebodaly ho do těla. Jared si očividně myslel totéž. Zazubil se na Diagora. "Zatím to jde," prohlásil.

Diagoras už chtěl odpovědět, když na ně náhle zamávala Gianne a ukázala za bránu.

V té chvíli Diagoras zaslechl dusot kopyt. Bránou procválal první z dvaceti jezdců. Sletěl ze sedla se šipkou v krku. Jeho kůň se vzepjal. Druhá šipka zasáhla jiného muže do prsou. Vzápětí už Gianne běžela po ochoze nad nimi.

Skupinka jezdců zahlédla Diagora a dvojčata a pobídla koně k nim. Drenajský důstojník zaklel a potěžkal svou šavli.

Další Naashašané sesákali z koní a hnali se po schodech na ochoz směrem ke Gianne, jež znovu nabíjela kuši.

Diagoras couval po schodišti k bráně do věže. Vyřít se na něj jeden jezdec. Diagoras podběhl pod krkem jeho koně a vrazil mu šavli do nechráněného levého boku. Muž přepadl dozadu. Kůň se postavil na zadní a shodil ho na zem.

Jared s Nianem zaútočili na motající se jezdce.

Gianne na hradebním ochoze střelila prvního muže, který se k ní blížil, a rozběhla se ke střeše nad bránou. Několik jezdců vzadu popadlo luky. Kolem Diagora proletěl šíp. Další jezdcí sesedli a utíkali k věži. Diagoras byl připravený. Gianne se vyškřábala na střechu, otočila se a střelila jednoho muže do hlavy. Další dva šplhali za ní. Přiskočila a prvního kopla do hlavy, až sletěl zpátky na ochoz. Druhý po ní sekl mečem. Čepel se mu pootočila v ruce a plochá čepel udeřila Gianne do kotníku. Dopadla tvrdě. Muž ji chytil a ona ho prudce praštila kuši do obličeje. Voják ji pustil a sklouzl dolů na ochoz. Na Diagora zaútočili tři bojovníci a on couval a zuřivě odrážel jejich výpady. Na pomoc mu přiběhl Nian a dlouhým mečem proťal Naashašanovi zezadu krk. Diagoras uviděl vhodnou příležitost a vyrazil. Jeho šavle se odrazila od kyrsu, ale tesák nepříteli zajel mezi klíční kost a krk. Do ramene Diagora zasáhl meč. Drenajský důstojník zachrčel bolestí, pustil tesák a otočil se, aby čelil novému útoku. Odrazil druhý sek, otočil zápěstí a v ripostě útočníkovi prohnal hrot šavle hrdlem.

Všude řičeli a vzpínali se koně a vzduchem se nesl křik raněných. Diagoras se znovu stal terčem útoku. Jeden meč ho zasáhl do boku, až klopýtl. Než však mohl přijít smrtící úder, Naashašan zachrptěl, couvl a při pádu se otočil. Diagoras v jeho zádech uviděl šipku z kuše.

Teď se Naashašanští lučištníci obrátili proti Gianne. Šípy dopadaly na ochoz kolem místa, kde se krčila. Ona se zvedla a chladnokrevně sestřelila jednoho jezdce ze sedla, načež se rozběhla po hradbě.

Diagoras se s námahou zvedl. Točila se mu hlava. Zhlédl Jareda, jak jde k zemi s kopím v zádech. Pak Nian sťal kopínka ze sedla, odhodil meč a rozběhl se k bratrovi. Diagoras zaútočil směrem k nim, jednoho muže ťal do obličeje a druhého do prsou. Nian zvedl Jareda na nohy. "Seber meč!" zakřičel na něj Jared. Nian se rozběhl pro zbraň. Do zad ho zasáhl černý šíp. Nian upadl, sevřel jilec svého meče a zpola se zvedl. Narazil do něj další šíp. Nian zařval bolestí a povedlo se mu postavit se. Otočil se a rozběhl se k lučištníkovi na koni. Muž se pokoušel znovu vystřelit, ale vzepjal se mu kůň. Vzápětí byl Nian u něj. Dlouhý meč zasáhl lučištníka do boku, a jak padal na zem, Nian mu rozrazil lebku. Jared stál proti dvěma mužům. Už neměl sílu je zadržet. Jeden se přiblížil. Jared po něm chabě sekl, ale muž jeho výpad odrazil. Pak přiskočil druhý a vrazil Jaredovi do břicha dýku. Když Nian viděl, v jak svízelné situaci jeho bratr je, zaječel z plných plic a zaútočil na oba muže, kteří couvli. Místo aby je pronásledoval, Nian opět pustil meč a klekl si k padlému

bratrovi. Pořád dokola volal jeho jméno.

Diagoras poznal, že Jared je mrtvý. Dva muži, jež Nian zahnal, se zase vrátili. Jeden bodl Niana do krku a druhý ho zasáhl do hlavy. Diagoras se do nich pustil. Jeden se pokoušel bránit a skončil s probodeným krkem. Druhý couvl. Připojili se k němu čtyři další a blížili se k Diagorovi. "Tak jenom pojďte!" zaječel Drenajec. "Který z vás parchantů chce umřít první?"

Chvilí jenom stáli, meče připravené. Po chvíli jako jeden couvli, otočili se a rozběhli se k hospodě. Diagoras zamrkal, jak mu do očí stekl pot, a snažil se pochopit, proč utíkají.

Pak za sebou zaslechl zvuky a pomalu se obrátil.

Na koních tam seděla velká skupina ozbrojených jezdců. Měli černou zbroj, helmy zakrývající celý obličej a na nich chocholy z koňských žíní. Každý si nesl kopí, meč a malý kulatý štít se znamením skvrnitého hada.

Řada jezdců se rozdělila a do pevnosti vjela nějaká žena. Diagoras při pohledu na ni zapomněl na bolest. Vlasy černé jako havraní křídlo měla spletené do copu a propletené stříbrným drátkem. Na sobě měla rozevlátý bílý plášť a stříbřitý hauberk a na holých nohou po kolena vysoké jezdecké holínky z černé kůže zdobené stříbrem. Zlehka seskočila z koně a zamířila k Diagorovi.

Hloupě se pokusil jí poklonit, ale nohy mu vypověděly službu. Ona k němu přistoupila a zachytila ho.

"Jestli je tohle sen," vydechl, "tak už se nechci probudit."

"Kde je Skilgannon?" zeptala se.

#

Skilgannon překročil těla dvou vojáků a ostražitě postupoval dál. Na podestě byly několikery dveře a všechny otevřené. U prvního pokoje se zastavil a nastražil uši. Nic nezaslechl, a tak se zhluboka nadechl a rychle prošel dveřmi. První muž se na něho vrhl přes místnost s napřaženým mečem. V tom okamžiku Skilgannon zaslechl šustnutí za sebou. Rychle přiklekl, otočil Meč dne a bodl dozadu. Zakřivená čepel projela druhému útočníkovi břichem a skončila v srdci. Meč noci zasvítl a prvnímu muži zpola uťal nohu. Zraněný zaječel a zhroutil se na podlahu. Ve dveřích se objevil další voják s kuší. Když tětíva zadrnčela, Skilgannon se překulil doprava. Šipka roztrhla koberec na podlaze. Skilgannon se hbitě zvedl a po střelci skočil. Muž pustil kuši a utekl. Na podestu dorazili další vojáci. Skilgannon se do nich pustil, otáčel se a skákal a jeho čepele se jen blýskaly. Celý od krve se rozběhl ke druhému schodišti.

Vytí zkrřízenec utichlo a Skilgannon usoudil, že ho zabili.

Vyběhl po schodech. Kolem hlavy mu proletěla další šipka. Do cesty se mu postavili dva šermíři. Vzápětí zemřeli. Střelec se pokusil o další výstřel. Skilgannon padl k zemi, udělal kotoul přes rameno a jedním plyným pohybem se zvedl. Meč dne skončil ve střelcově srdci, muž stačil jen zachroptět.

Třetí podestu se schodištěm, po kterém se vydal Druss, spojovala dlouhá chodba. Skilgannon slyšel zvuky boje. Nenamáhal se ani prohlížet pokoje a rovnou se rozběhl. Narazil na otevřené dvoukřídlé dveře vedoucí do velké jídelny. Tady Druss zuřivě zápolil asi s tuctem protivníků. Na dřevěné podlaze se už válelo několik těl. Přezivší se ho snažili obklíčit, avšak vousatý bojovník se obracel jako na obrtlíku a jeho velká sekera se ve světle lucerny blyštěla. Z rány na tváři mu tekla krev a kazajku měl na několika místech proseknutou. I kamaše měl zvlhlé krví. Jeden voják byl odvážnější než ostatní a vrhl se na něj. Jeho hlava se odrazila od podlahy a z krku mu tryskala krev.

Skilgannon běžel Drussovi na pomoc. Když vojáci uviděli nového nepřítele, pokoušeli se přeskupit. Dva šli ihned k zemi pod ranami Mečů noci a dne. Další zemřel s páteří rozdrčenou Drussovou sekerou. Zbývající muži se otočili a utekli.

Skilgannon přistoupil k Drussovi. "Jak vážně jsi zraněný?" optal se.

"Zraněný?" opáčil Druss. "Pche! To jsou jenom škrábance." Dýchal ztěžka a znovu vypadal utahaně. Ve tváři byl popelavý. Teprve před pár dny byl na prahu smrti. "Se mnou si nedělej starosti, mládenče," pokračoval. "Ještě pořád dokážu vyšplhat na horu."

"O tom nepochybuju, válečníku."

"Tak pojďme najít Borania."

Druss zvedl sekeru, ale Skilgannon se zarazil. "Ta malá bude s ním, Drusse," podotkl.

"Já vím."

"Bude chtít, abys trpěl. Nejspíš ti ji zabije přímo před očima."

"To taky vím." Stařec měl oči chladné jako leštěnou ocel. "Pojďme toho všiváka najít a dokončit to."

Oba válečníci se společně vydali k poslednímu schodišti.

21

V PODKROVNÍ SÍNĚ ČEKAL MORCHA S PĚTI ŠERMÍŘI. Boranius, do půli těla nahý a se zdobenou železnou maskou, seděl v křesle s vysokým opěradlem a zcela strnulou Elanin držel na klíně. Boraniovi tekla po hrudi krev ze čtyř škrábanců od drápů, jež se mu táhly od ramene na břicho. Obrovský šedý zkrřízenec ležel na podlaze vedle něho se dvěma desítkami ran v těle. Ještě dýchal a zlaté oči upíral na Borania. Měl přeseknutou páteř, takže se nemohl hýbat.

"Vidíte tu nenávist?" prohodil Boranius s drsným smíchem. "Jak rád by po mně zase skočil." Zpod umírající šelmy se šířila velká kaluž krve. Boranius popadl dítě za vlasy a naklonil jeho hlavičku ke zkrřízenci. "Koukni se, maličká. Přišel si pro tebe tatínek. Není to rozkošné?"

Morcha odvrátil zrak.

Tady to všechno skončí, pomyslel si. Všechny sny, všechny naděje, všechny ambice. Rozhlédl se kolem sebe po rozpadající se síni a pak se zadíval na zakrváceného muže v černé masce. Boranius pohladil holčičku po vláscích, ale ta nereagovala. Oči měla otevřené a ani nemrkla. Morcha vytáhl svou jezdeckou šavli. Byla to krásná zbraň s filigránovým

košem a hrušku na jílcí tvořil velký smaragd. Dostal ho od Bokrama jako odměnu za věrnost a odvahu. Podíval se na pět šermířů a v jejich očích spatřil strach. Všichni sem přiběhli zdola, kde se střetli s Drussem a Skilgannonem. Věděli, že zemřou.

Morcha se ohlédl na Borania. "Můj pane, nemohl bys odložit to dítě? Budeme tě potřebovat v boji."

"Ano, já budu bojovat, Morcho. Zabiju je oba. Ale nejdřív je pro mě musíte trochu utahat."

"Utahat je? Copak ses zbláznil? Nevíš snad, co se tu děje?"

"Přichází Skilgannon a ten bojovník. Ovšemže to vím. Jak to, že dva válečníci prorazili naši obranu a teď si jdou sem nahoru? Povím ti to, Morcho. Je to proto, že jsem obklopený samými pitomci a zbabělci. Po dnešku si pořídím nové vojsko. Ale tentokrát si budu bojovníky vybírat sám. Tvůj úsudek je žalostně nedokonalý."

Morcha chvíli mlčel. "Máš pravdu, můj pane. Můj úsudek byl špatný celá léta." Než mohl pokračovat, ozval se z nádvoří dusot kopyt. Morcha doběhl k oknu a vyhlédl dolů. Když se obrátil, měl na tváři zachmuřený úsměv.

"Zdá se, Boranie, že po dnešku si už žádné nové vojsko pořizovat nebudeš - i když zabiješ Skilgannona a Drussa. Dorazila černokněžna s oddílem své gardy."

"Ty zabiju taky," prohlásil Boranius. "Tě čubce vyříznou srdce z těla."

Do síně vstoupil Skilgannon a za ním i černě oděný válečník. Pět naashanských vojáků couvlo a odhodilo zbraně. Morcha si povzdychl a podíval se na Skilgannona.

"Od té doby sis dost polepšil," poznamenal. "Na tu lázeň pořád vzpomínám rád."

"Odlož meč, Morcho. Nemusíš tady umřít."

Morcha pokrčil rameny. "Ale musím. Braň se!" Priskočil blíž a rozpřáhl se šavlí. Skilgannon uhnul. Morchovi projela hrudníkem pronikavá bolest. Zavrával, pustil šavli a díval se, jak padá na podlahu. Poté se sesul na zeď a sklouzl dolů.

"Ach, dobrá práce," utrousil Boranius. Vstal z křesla, aniž by pustil holčičku, a vytáhl jeden meč. Opřel čepel Elanin o pas a popošel kousek blíž.

"Rád tě zase vidím, bojovníku," řekl Drussovi. "Hodně jsem o tobě slyšel."

Druss se pomalu přibližoval k maskovanému bojovníkovi. Děvčátku do tenkých modrých šatiček začala prosakovat krev.

"Ještě krok a rozříznu ji, takže se budeš moct koukat, jak jí střevo padají na podlahu."

Druss se zastavil. "Dobrá volba," podotkl Boranius. "Teď je vhodná chvíle odložit sekeru."

"Stejně ji zabije, Drusse," ozval se Skilgannon. "Jenom to prodlužuje."

"Vím, co děláš," ujistil jej Druss naprosto chladným hlasem. "Už jsem se s takovými jako on setkal. Slaboši. Všichni jsou stejní." Při řeči pustil Snagu na podlahu.

"Nyní pojď blíž, ať si můžu tuhle chvíli vychutnat," pokračoval Boranius. Druss poslechl a došel na dosah meče, který Boranius držel holčičce u boku. "Víš, co se stane teď, válečníku?"

"Samozeřejmě. Ty umřeš. Já tě zabiju."

"Pohneš se a já zabiju tu holku."

"Na to taky čekám," odušil Druss nevzrušeně. "Ve chvíli, kdy do ní zarazíš ten meč, nebudeš ho moct použít proti mně. A pak ti, ty parchante, zlámu všechny kosti v těle. Tak s tím pohni. Dělej!" zařval a udělal krok. Boranius se lekl a instinktivně couvl. Umírající zkříženec zavrčel a chňapl po jeho noze. Boranius máchl mečem a zasáhl zkřížence do čenichu. Vystříkla krev. V té chvíli Druss skočil a vytrhl Elanin z Boraniovu sevření. Stříbrná čepel zasvířela. Druss se otočil, aby chránil dítě, a vrhl se na podlahu. Meč mu projel kazajkou a škrábl ho na zádech. Boranius vztekle zaječel a zaútočil na ležícího válečníka.

Meč ohně zamířil na Drussovo nechráněné tělo.

Meč dne ho odrazil.

Boranius uskočil a z pochvy na zádech vytáhl druhý meč. Pak se postavil Skilgannonovi. "Na tohle jsem dlouho čekal, Oleku," řekl hlasem tlumeným železnou maskou. "Naporucuji tě jako labuť na hostinu."

Meče krve a ohně se zablyštěly ve světle luceren, jak se oba muži obcházeli. Boranius přiskočil a meče se srazily. Řinčení se opakovalo znovu a znovu.

Morcha je pozoroval. Docela zapomněl na svou bolest. Oba válečníci jako by se vznášeli a jejich meče vytvářely třpytivé oblouky světla. Muži se otáčeli a prohýbali, stále rychleji a stále v dokonalé rovnováze. Smrtící čepele se srážely a cinkaly, svištěly a zpívaly a naostřená ocel se snažila najít měkké tělo. Přesouvali se bez oddechu po celé místnosti.

Morcha zaslechl, že do síně vstoupili další lidé. Vzhlédl a spatřil černokněžnu Jiannu. Po jejím boku stál starý mistr šermíř Malanek. Do sálu proudili černě odění gardisté a za nimi přišla jakási stará baba, jež se opírala o uzlovatou hůl. Morcha věděl, že umírá, ale modlil se, aby ještě uviděl konec tohoto neuvěřitelného souboje.

Oba protivníci už byli zranění. Skilgannon krvácel z mělké rány na tváři a Boranius měl šrám na levém bicepsu, kde se mu odchlipovala kůže a rána dost silně krvácela. Bojovali dál.

Nevyhnutelně se pohybovali pomaleji a znovu kolem sebe začali kroužit. Vtom Boranius promluvil. "Pamatuješ se na Oreavase, Oleku? Měl jsi slyšet, jak kvičí. Když jsem mu uřízl prsty, byl docela odvážný. Ale když jsem mu upiloval paži, jeho zbabělost se projevila. Prosil mne, abych ho zabil."

"Nenech se od něho vyprovokovat, mládenče!" zavolal Druss. "Zachovej klid a vyřízni mu srdce z těla!"

Boranius zaútočil. Skilgannon jeho výpad zoufale odrazil a couvl. Boranius se ho držel. Mečem krve řá po protivníkově hrdle. Skilgannon sek odrazil a potom vykryl i výpad Mečem ohně, ale ztratil rovnováhu a klesl na koleno. Boranius znovu vyrazil do útoku. Skilgannon se vrhl doprava do kotoulu a vyskočil ve chvíli, kdy se Boranius rozmáchl pravou rukou, aby ho dorazil. Meč noci se zvedl a čepel projela Boraniovými prsty. Muž s maskou zaječel a

couvl a Meč ohně mu vypadl ze zmrzačené ruky. Boranius ustoupil ještě dál.

Skilgannon na něho neúnavně dotíral. "Teď mi povídej o Greavasovi!" vybídl jej. "Povídej mi o tom, jak prosil."

Boranius zařval bolestí a vzteky a zaútočil. Skilgannon jeho meč odrazil, a jak Boranius vrávoral kolem, sekl ho přes záda. Meč noci zajel hluboko a přeťal Boraniovu páteř. Muži s maskou se podlomily nohy a meč mu vyklouzl i z levé ruky.

Skilgannon ho obešel. Mečem dne přeřízl kožené řemeny držící železnou masku. Kov odpadl a odhalil Boraniovu přišněřenou tvář. Mužovy oči žhnuly neskrývanou zlobou a nenávistí. "Nejsi nic, Boranie," prohlásil bezvýrazným tónem Skilgannon. "Nikdy jsi nebyl. Greavas byl desetkrát lepší muž než ty."

S tím odešel. Boranius na něho řval urážky. Trhal sebou, jak se pokoušel přinutit nohy, aby ho poslouchaly, ale přeťatá mícha už nedokázala vysílat povely do svalů. Snažil se alespoň dosáhnout na meč, ale ruka se mu křečovitě zkroutila.

Vzhlédl. Kráčela k němu černokněžna s dýkou v pěsti.

Klekla si k němu a on se jí podíval do očí. "Zabil jsi mou matku," řekla.

Dýka se zvedla a pomalu se přibližovala k jeho oku. Boranius vřiskal, jak mu chladná ocel pomaloučku pronikala do mozku.

Skilgannon se na bídný konec Boraniova života nedíval. Místo toho zamířil k Morchovi, jenž seděl u zdi a rukou se snažil zastavit proud krve z rány v dolní části prsou.

"Byl jsi příliš dobrý chlap, abys poslouchal takového ničemu," pravil Skilgannon. "Proč jsi šel s ním?"

"Na to bych sám rád znal odpověď," zabručel Morcha. "Jsem rád, že jsi ho porazil. Já bych to nedokázal. Vlastně jsem si myslel, že to nedokáže nikdo."

"Vždycky se najde někdo lepší," poznamenal Skilgannon, unaveně vstal a zašel k Drussovi, jenž seděl na zemi s holčičkou na klíně.

"Vedl sis dobře, mládence," pochválil ho starý válečník. "Myslíš, že se Elanin vzpomátuje?"

Skilgannon ji zvedl z Drussovy náruče a odnesl ji ke zkříženci. Ten měl zlaté oči stále otevřené, ale dýchal namáhavě a nepravdivě. Skilgannon si klekl a položil dítě k jeho hlavě. Zvíře tiše zasténalo a přitisklo dívence čenich na tvář.

"Nevím, zda mě slyšíš, Oraste," řekl Skilgannon. "Ale tvoje dcera je už v bezpečí." Připojil se k nim i Druss a dřepěl si k šelmě. Položil jí ruku na čelo a hladil ji, jako by to byl pes. Zlaté oči se ještě chvíli upíraly na křehkou tvář Elanin. Pak se zavřely a zkříženec dodýchal.

Nějakou dobu se nikdo nepohnul. Pak holčička zamrkala a zhluboka, roztřeseně se nadechla. Znovu zamrkala a posadila se. Druss si ji přitáhl na hrud'.

"Rád tě zase vidím, krasavice," pravil.

"Tatínek pro mě přišel," oznámila mu. "Řekl mi, že jsi tady."

##

Jianna se držela v pozadí a dívala se na muže, jenž se jí objevoval ve snech snad polovinu života. V duchu se vrátila zpátky k těm nebezpečným dnům, kdy se musela vydávat za nevěstku a žila s mladým Skilgannonem. Ty vzpomínky byly ostré a živé a prodchnuté velikým smutkem. A přece byly také jasné a zlaté. Tehdy měla prosté sny. Nejdůležitější bylo přežití, pak pomsta. Nic složitějšího. A po jejím boku byl vždy šermíř Skilgannon.

Nyní klečel těsně vedle zlatovlasé dívky a něžně ji shrnoval dlouhou ofinu. Jianna si vzpomněla, jaké to bylo, když ji položil ruku na tvář. Pocítila, jak se jí do očí tlačí slzy, a rozzlobeně ty vzpomínky zahнала. Obrátila se a uviděla na druhém konci místnosti Stařenu, jak se opírá o svou hůl. Obličej jí zakrýval tlustý černý závoj, takže nebylo vidět, jak se tváří.

Když Jianna vedla svou osobní tělesnou stráž na loď, která je doveze podél pobřeží do Sheraku, odkud měli pokračovat po souši na hrad, objevila se baba na nábřeží.

"Jedeš tam, abys zabila Borania, nebo abys zachránila Skilgannona?" zeptala se, když posléze stály na zadní palubě.

"Možná obojí," odpověděla Jianna.

"On se pro tebe nehodí, Jianno. Zničí tě."

Jianna se zasmála. "On mne miluje. Neudělal by nic, čím by mi ublížil."

"Právě jeho láska je nebezpečná, má královno. Láska nás zaslepuje před nebezpečím. Láska vede jen k hlouposti a zármutku."

"A co jestli já miluju jeho?"

"Ty ho miluješ, Jianno. Tohle vím od okamžiku, kdy jsme se poznaly. A to je to nebezpečí, o kterém mluvím. Nyní jsi moudrá, nemilosrdná, jak musí být každý vládce. Lid tě miluje a bojí se tě. Můžeš dosáhnout velikosti. Je tam... přímo před tebou... kyne ti."

"Proč ho tolik nenávidíš?"

"Tak to není. Skilgannon je dobrý, odvážný muž. Chci, aby zemřel, neboť pro tebe znamená nebezpečí. Nic víc. Copak jsi ho taky nechtěla dát zabít? Nemůžeš pochopit proč? Tvé pravé já, jádro tvé duše, také ví, že je to s ním třeba vyřídit. Myšlenky na něj tě trápí."

Jianna se dívala, jak námořníci vytahují plachty a další běží po molu a uvolňují lana. "Možná mi moje pravé já říká, že ho potřebuju," namítla.

"Pche! Ty nikoho nepotřebuješ. Žiju už dlouho, Jianno. Víš, co zakoušíš. Kdysi jsem na tom byla jako ty. Miluješ ho příliš a zároveň málo. Příliš na to, aby ses někdy zamilovala do jiného, a málo na to, aby ses kvůli němu změnila. On chce ženu a matku svých dětí. Ty chceš říši a místo v dějinách. Myslíš, že se tato dvě přání dají skloubit? On to ví také, má královno. Nedokáže milovat jinou, neustále má před očima tvůj obraz. A přesto se nezmění. Nestane se znovu tvým generálem - i kdyby to znamenalo, že bude mít místo ve tvé posteli a ve tvém životě. Dokud žije, bude tížít tvé srdce

jako kámen."

"Promyslím si to, co jsi mi řekla," přislíbila Jianna. Teď v této rozpadající se tvrzi si jasněji než dříve uvědomila, jak jí chyběl tento vysoký muž a potěšení z jeho společnosti. Toužila přijít k němu a položit mu ruku na rameno. Vzít šátek a otřít mu krev z rány na obličeji.

Za ní se cosi pohnulo. Otočila se a uviděla drenajského válečníka, jehož si všimla už na nádvoří dole. Obličej měl popelavý a halenu a kamaše mu smáčela krev. Před ní se zastavil. "Co to vyvádíš, pitomče, takhle lézt do schodů?" zeptala se ho. "Řekla jsem ti, ať počkáš, dokud tě neošetří ranhojič."

"Myslel jsem, že zemře, než tě znovu uvidím," odpověděl.

"Hlupáku. Při cestě do těch schodů jsi mohl zemřít."

"Ale stálo by to za to." Zapotácel se a Malanek ho chytil za ruku.

"Zaříd', ať ho hned ošetří," přikázala Jianna svému strážci. Voják se o Malaneka opřel a předvedl pokřivený chlapecký úsměv.

"Neboj, já ještě neumřu," prohlásil. Když ho Malanek odváděl, ještě se stačil ohlédnout. "Jsi vdaná?" zavolal přes rameno. Jianna si ho nevšímalá.

Do síně vešla mladá zlatovláska a tiše promluvila se Stařenou. Měla malou, zdobenou dvojitou kuši. Stařena na ni mávla a ukázala na dveře do chodby. Zlatovláska k nim došla a ve dveřích se pootočila. Pak byla pryč.

Skilgannon vstal a obrátil se. Safírově modré oči upřel do jejích. Jianna se tvářila bezvýrazně, jenom čekala. On k ní zamířil a hluboce se jí poklonil. Poté jenom vzhledl a mlčel.

"Nemáš mi co říct, Oleku?" zeptala se ho.

"Nic příhodného," odpověděl. "V této chvíli, jak tady stojím, jsem úplný."

"Tak se se mnou vrať domů."

Po obličeji mu přelétla bolest. "Kvůli dalším válkám a zabijení? Kvůli dalším zničeným městům a osiřelým dětem? Ne, Jianno, to nemůžu."

"Jsem královna, Oleku. Nemohu ti slíbit, že už žádné války nebudou."

"Já vím."

"Přeješ si, abychom se nikdy nepoznali?" Tehdy se usmál. "Občas. V hlubinách zoufalství. Kdybych se mohl vrátit, změnil bych spoustu věcí. Ale seznámení s tebou? To bych nezměnil ani za nic. To by ses klidně mohla ptát někoho s úžehem, jestli by chtěl, aby nikdy neviděl slunce."

"Tak co budeš dělat?"

Dotkl se medailonku na krku. "Budu dál cestovat."

"Pořád si myslíš, že ji dokážeš přivést zpátky?"

Pokrčil rameny. "To se nedozvím, dokud to nezkusím."

"A co pak? Budeš s ní žít na nějakém vyprahlém statku?"

Zavrtěl hlavou. "Tak daleko dopředu jsem nepřemýšlel."

"Tímhle svým hledáním promarníš celý život, Oleku."

"Můj život už je pustý a prázdný. Tohle mi alespoň dává cíl."

Vedle Jianny se objevil voják a uklonil se. "Vzbouřenci se shromáždili na nádvoří, Veličenstvo. Vyplenili skladiště a chtějí odejít. Tvrdí, že jim Druss slíbil život. Máme je pobít?"

"Nechte je jít."

"Ano, Veličenstvo. Naši zvědové rovněž hlásí velký oddíl datijské kavalerie necelé dvě hodiny jízdy odtud. Měli bychom zmizet, než dorazí."

Malanek se vrátil a též na ni začal mluvit. Jiarina si všimla, že Skilgannon zamířil ke Stařeně, která si ho posunkem přivolala. Malanek ji také vybízel k urychlenému odjezdu.

"Tak dobře. Tady už stejně nic nedokážeme."

Ohlédl se na Skilgannona. Odcházel malými dvířky se Stařenou za patami. Než se dvířka zavřela, zahlédla za nimi schody vedoucí na hradební ochoz.

"Půjde s námi, Veličenstvo?" chtěl vědět Malanek a podával jí pochvu s Mečí krve a ohně. Jianna zavrtěla hlavou a všimla si, že se starý šermíř tváří zklamaně. Povzdechl si. "Je to dobrý chlap. Nevěřil jsem, že Borania porazí. Je hezké, že život pořád skrývá nějaká překvapení."

"Neexistuje nikdo, koho by nedokázal porazit. Je to Skilgannon." Znovu se podívala na dvířka vzadu. Vedle nich ležel mrtvý muž, který jí připadal povědomý. "Poznáváš ho?" otázala se Malaneka.

"Ano, Veličenstvo. To je Morcha, jeden z Boraniových důstojníků."

"Nedokážu si ho zařadit. No dobrá, na tom teď nezáleží." Uchopila slonovinový jílec jednoho z mečů a pomalu ho vytáhla z ebenové pochvy. Na čepeli byly vyryté vlnky červených plamenů a jílec byl nádherně vyřezávaný do podoby propletených démonů. Meč byl lehký a ona pocítila vzrušení. Zachvěla se. "Věříš, že ty meče jsou prokleté?"

Malanek se na ni podíval a usmál se. "To ukáže čas, Veličenstvo," pravil s pokrčením ramen.

##

Když Stařena dorazila na vrchol schodiště, obrátila se na Skilgannona. "Nejsi zvědavý, proč jsem tě požádala, abys šel se mnou?" optala se.

"Já to už vím," odtušil.

"Aha, mluvil jsi s tou zvířecí ženou Ustarté. Teď jsi mě zaujal, Oleku. Přišel jsi sem, abys mě zabil?"

"Podle mě jsi měla umřít už dávno, babo, ale ne, přišel jsem pomoci Garianne."

Stařena se hlasitě zachechtala. "Jak milé! Doufala jsem, že se mě pokusíš zabít jedním z mých mečů. Moc ráda bych viděla, jak se tváříš, až by čepel nedokázala prorazit mou kůži. Možná jsem stará, ale ne hloupá. Nedělám zbraně, které

by bylo možné použít proti mně. Nuže," pravila a opřela se o hůl, "jak pomůžeš chudince Garianne? Slíbíš jí lásku a náklonnost?"

Skilgannon kolem ní prošel k cimbuří. Na stínce tam stála Garianne a dívala se do kraje. V ruce držela kuši a Skilgannonovi neuniklo, že je nabitá.

Garianne se po něm ohlédlá a z jejího výrazu se nedalo nic vyčíst. Skilgannon ladně vyskočil na stínku asi deset stop od ní. "Odjakživa jsem nesnášel výšky," prohodil.

"Já je taky nemám ráda," pravila. Skilgannon si všiml, že mluví v první osobě. To bylo něco, co nikdy nedělala, pokud nebyla opilá. Odvážil se položit jí otázku.

"Proč jsi sem přišla, Garianne?"

"Tady všechno skončí," odpověděla. "Tady mě hlasy opustí. A já budu volná."

V jasném měsíčním světle vypadala skoro jako dítě. Zadívala se na kuši ve své ruce.

"Jestli tě to osvobodí, tak to udělej," vybídl ji a neuhnul pohledem.

"Je malá opět v pořádku?"

"Ano. Aspoň tak, jak může být někdo, kdo tolik vytrpěl. Zabili jí matku a otec je také mrtvý. S těmi vzpomínkami bude muset žít celý život. Stejně jako ty, Garianne. To, co se stalo v Perapoli, bylo zlé. Bylo to zřůdné. Za to, co jsem tam udělal, mi říkají - a vždycky budou říkat - Hrozný. Jsem vinen, to je jisté. Udělej, co musíš."

"My... já... už takhle nemůžu žít."

"Tak nežij," opáčil. "Namiř kuši. Získej svou svobodu."

Kuše se zvedla. Skilgannon se zhluboka nadechl a připravil se na zásah šipkou. Jenže Garianne spoušť nestiskla. "Nevím, co mám dělat. Mám v hlavě hlas, který jsem ještě neslyšela." Odvrátila se a zadívala se na kamenné nádvoří hluboko pod sebou. Skilgannon uhládl, co zamýšlí.

"Nedělej to!" zavolal velitelským tónem. "Podívej se na mě, Garianne. Podívej se na mě!" Zvedla hlavu, ale pořád stála na samém kraji cimbuří. "Tvoje smrt jenom dokončí hrůzy z Perapole. Ty jsi to přežila. Tví rodiče by se radovali z pomýšlení, že žiješ dál. Jejich životy, jejich krev proudí v tobě. Ty jsi jejich darem pro budoucnost. Skočíš, a jejich rod vymře. Tvůj otec tě neschoval, abys skončila takhle. On tě miloval a chtěl, abys měla svůj život. Abys našla lásku, jako ji našel on. Abys měla děti. Tak bude i on žít dál. Byl bych radši, kdybys mě zastřelila, než abych se díval, jak si takhle ubližuješ."

"Má pravdu, dítě," promluvila Stařena. "Zabij ho a budeš volná. Říkej tomu trest, říkej tomu spravedlnost, říkej tomu, jak chceš. Ale udělej to, pro co jsi sem přišla."

"Nemůžu," namítla Garianne.

"Ty zbabělá huso!" zaječela Stařena. "Copak musím všechno udělat sama?" Natáhla ke Garianne kostnatou ruku. Dívka vykřikla bolestí a prudce se narovнала. Svaly se jí křečovitě stáhly a kuše se opět zvedla.

Skilgannon se otočil ke Stařeně. Něco zpívala jazykem, jaký jaktěživ neslyšel.

Náhle se ve dveřích za ní objevila postava. Stařeně z hrudi vyjela stříbřitá čepel a zase zajela zpátky. Babice se zapotácela a upadla, její hůl zarachotila na kameni. Zvedla se na kolena a na hrudi se jí šířila krvavá skvrna. Pomalu se ohlédlá a uviděla ve dveřích stát Jianna s Mečem ohně v ruce. Stařena sklonila hlavu a strhla si černý závoj. Skilgannon na jejich rtech zahlédl krev, když promluvila. "Láska nás... zaslepuje... před nebezpečím," zachřčela. A mrtvá padla na ochoz.

Garianne na cimbuří vykřikla a začala padat. Skilgannon se prudce obrátil, rozběhl se a skočil k ní. Levou rukou ji popadl za halenu a pravou narazil na kamenné cimbuří. Prsty mu sjely a on začal padat. Zoufale hrabal po kameni, až si odřel kůži na špičkách prstů. Zachytil se o palec širokou římsu asi tři stopy pod výřezem v cimbuří. Garianne mu bezvládně visela v levé ruce, takže měl svaly napjaté k prasknutí.

Nad ním se objevila Jianna. "Pusť tu holku. Vytáhnu tě."

"Nemůžu."

"Mor na tebe, Oleku! Zemřete oba!"

"Ona je... poslední, kdo přežil... z Perapole." Ruku měl kluzkou krví a sevření povolovalo. Zavrčel a snažil se udržet.

Jianna vylezla na cimbuří a spustila se na uzounkou římsu. Držíc se cimbuří natáhla ruku a pevně sevřela jeho zápěstí. "Teď spadneme všichni, ty pitomče!" prskla. Díky ní se dokázal udržet, ale cítil, jak ho opouštějí síly. Jianna mu jenom získala pár chvil navíc.

Náhle se Garianne odlehčila. Podíval se dolů a viděl, že Druss vylezl z okna podkrovní síně a nyní stojí na parapetu a podpírá bezvládnou dívku. "Pusť ji, mládenče! Držím ji." Skilgannon vděčně povolil sevření. Garianne sklouzla Drussovi do náruče. Skilgannon se mohl levou rukou chytit za kamenný okraj, a když mu Jianna uhnula, vylezl na cimbuří.

Jianna ho vzala za ruku a otřela mu krev. "Skoro jsme zemřeli. Stála za to?" zeptala se tiše.

"Jestli stála za víc než černokněžna a Hrozný? Rozhodně."

"Tak to jsi stále hlupák, Oleku," štekla. "A já nemám na hlupáky čas." Nicméně neodešla.

"Musíme se rozloučit," podotkl Skilgannon.

"Nechci to říct," pravila. Skilgannon se k ní naklonil a políbil ji na rty. Na ochoz dorazil Malanek s několika vojáky. Když Jianna popadla Skilgannona kolem krku, zůstali uctivě stát v povzdálí.

"Oba jsme hlupáci," šeptla.

S tím se otočila a se svými muži se vrátila do podkrovní síně.

Skilgannon zůstal na hradbách. Po chvíli uviděl, jak Naashaňané nasedají na koně a odjíždějí z hradu.

Připojil se k němu Druss. Elanin se ho držela za ruku. "No, mládenče, dokázali jsme, proč jsme sem přišli."

"Co Diagoras?"

"Bodná rána na kyčli a sečná na rameni. Zvládne to zpátky do chrámu."

"A Garianne?"

"Spí. Je u ní Diagoras. Dvojčata to nezvládla - zemřela spolu na nádvoří. Je to zatracená škoda, ale myslím, že právě tohle Jared chtěl. Byli to dobří hoši." Povzdechl si. "Pojedeš s námi?"

"Ne. Vydám se na sever."

Druss napřáhl ruku a pak si všiml škrábanců na Skilgannonových prstech. Místo toho mu stiskl rameno. "Doufám, že najdeš, co hledáš."

"I ty, příteli."

"Já?" Druss zakroutil hlavou. "Já se vracím domů do svého srubu. Budu sedět na zápraží a koukat na západ slunce. Na takovýhle život jsem kapku moc starej."

Skilgannon se rozesmál a Druss se na něj zamračil. "Myslím to vážně, mládenče. Pověsím Snagu na hřebík a přilbu, kazajku a rukavice strčím do truhly. Nebesa, dokonce ji zamknu a zahodím klíč."

"Takže jsem byl svědkem poslední bitvy Drussa Velikého?"

"Drussa Velikého? Víš, vždycky jsem nenáviděl, když mi tak říkali."

"Mám hlad, strýčku Drusse," ozvala se Elanin a zatahala ho za ruku.

"Tak tohle oslovení se mi hodně líbí," prohlásil starý válečník a zvedl holčičku do náruče. "A tím taky budu. Strýček Druss. Druss sedlák. A mor na prorocství!"

"Jaké prorocství?"

Druss se zazubil. "Kdysi dávno mi jedna věštkyň předpověděla, že umřu v bitvě u Dros Delnochu. Byl to holý nesmysl. Delnoch je největší pevnost, jakou kdy kdo postavil, šest pevných hradeb a tvrz. Tu nedobude žádný vojsko na světě - a žádné velitel není natolik šilenej, aby to zkoušel."

Doslov

UŠTARTÉ STÁLA NA BALKONĚ A HLEDĚLA DO zahrady. Malá Elanin vila věneček z malých bílých kvítek pro mohutného vousáče sedícího u jezírka. Diagoras si hověl na mramorové lavičce a pozoroval je.

K Ustarté přišel sluha Weldi. "Garianne vrátila kuši Šerého vlka do muzea, kněžko," oznámil. Ustarté kývla a dál pozorovala dítě a válečníka. Elanin natáhla ručky a Druss sklonil hlavu a přijal věneček. "Proč ji ty hlasy opustily?" zeptal se Weldi.

Ustarté se obrátila. "Ne každou záhadu je možné rozluštit, Weldi. Proto je život tak zajímavý. Možná jim stačilo, když se Skilgannon nabídl, že se obětuje. Možná se do něj Garianne zamilovala a ta láska jí dala klid. Možná duše dítěte, které nosí pod srdcem, zahнала její touhu po pomstě. Nezáleží na tom. Už ji nikdo netrápí."

"A Skilgannon neví, že bude otcem?"

"Ne. Snad jednoho dne... Podívej na tu malou, Weldi. Není úžasná?"

"To je, kněžko, Je to vzácné potěšení. Až bude velká, bude to důležitá osoba?"

"Tou už je."

"Víš, jak to myslím. Dva největší válečníci na světě se spojili, aby ji zachránili. Riskovali své životy. Bojovali s čarodějnicí a zloduchem s kouzelnými meči. Výsledek by měl změnit svět."

"Ano," přitakala. "Já mám romance také ráda. Návrat zlatých časů, vyhnání zla, malá princeznička, z níž bude jednou velká královna."

"Právě. Ukazuje to některá z mnoha budoucností?"

"Ukazují, že Elanin bude šťastná a bude mít šťastné děti. Copak to nestačí?"

"Já nevím," přiznal Weldi.

"Za pár let stane Druss Veliký na hradbách Dros Demochu, aby bojoval s největším vojskem, jaké kdy svět viděl. Udělá to, aby zachránil lid Drenaje před vražděním a udržel naživu sny civilizace. Tohle se ti líbí víc?"

"To tedy rozhodně, kněžko."

S láskou se na něj usmála. "A ty myslíš, že Drussovi to bude připadat důležitější než záchrana toho dítěte z temného a děsivého místa?"

Weldi se zadíval na válečníka stojícího v zahradě a směšný věneček v jeho prošedivělých vlasech. "Asi ne," usoudil. "Proč?"

"Na něco se tě zeptám," začala Ustarté. "Když hrdina uvidí topící se dítě, potřebuje vědět, že osud světa visí na vlásce, aby skočil do vody a pokusil se je zachránit?"

"Ne," pravil Weldi. "Ale když hrajeme tuhle hru, co když někdo tomu hrdinovi řekne, že z toho dítěte vyroste zlý člověk?"

"Dobrá otázka. Co by udělal Druss?"

Weldi se náhle zasmál. "Skočil by do vody a zachránil dítě."

"A proč?"

"Protože to hrdinové dělávají."

"Výtečně, příteli."

"Tak co se stane v Dros Delnochu?"

Ustarté se zasmála. "Tvá zvědavost je neukojitelná. Proč se mě nezeptáš na to, nač se chceš zeptat doopravdy?" Zazubil se na ni. "Rád bych viděl jednu z těch mnoha budoucností. Ale nějakou dobrou. Nic smutného a skličujícího. Vím, že ses jimi probírala, kněžko, poněvadž nejsi o nic méně zvědavá než já."

"Vezmi mě za ruku," vybidla jej a společně prošli chrámovými chodbami do malé komůrky. Když Ustarté vstoupila,

rozzářilo se kolem nich měkké zlatavé světlo. Místnost byla chladná a tichá a vonělo tu cedrové dřevo. Nebyla tu okna ani žádný nábytek. Tři ze čtyř stěn byly vytesané v drsné rudé skále, čtvrtá byla hladká jako sklo. Ustarté chvíli jenom stála a hleděla na jejich odraz. "Ukážu ti jednu možnou budoucnost," pravila. "Nic víc než to. Bude to ta, která se mi líbí. I když pak budeš ještě zvědavější. Jsi připravený?"

"Jsem, kněžko," přitakal Weldi šťastně.

Ustarté zvedla ruku a sklo se zamlžilo a ztmavlo. Na obloze v dálce se objevily jasné hvězdy a před nimi se tyčila obrovská pevnost zalitá měsíčním světlem. Před pevností tábořilo ohromné vojsko. Weldi se zadíval na vojáky. "Co to dělají?" chtěl vědět.

"Připravuji pohřební hranici."

"Kdo umřel?"

"Druss Veliký."

"Ne!" zakvílel Weldi. "Já nechci vidět smutnou budoucnost."

"Počkej!" Sklo se znovu zamlžilo a nyní jako by Weldi s kněžkou stáli ve velkém stanu. Byl tam mohutný válečník obklopený Nadiry. Válečník se otočil a Weldi viděl, že má fialové oči a nesmírně působivý pohled. Do stanu vstoupil další muž.

"To je Skilgannon," vyhrkl Weldi. "Je starší."

"O deset let," přitakala Ustarté. "Teď poslouchej!"

"Proč jsi tady, příteli?" zeptal se muž s fialovými očima. "Vím, že jsi nepřišel, abys bojoval za moji věc."

"Přišel jsem pro odměnu, již jsi mi slíbil, veliký cháne."

"Tohle je bojiště, Skilgannone. Nemám tu své pokladnice."

"Nežádám zlato ani peníze."

"Dlužím ti život. Můžeš mě požádat o cokoliv, co mám, a já ti to dám."

"Drussa jsem si velice vážil. Byli jsme přátelé, Ulriku. Žádám jen dárek na památku: pramínek vlasů a kousek kosti. Taký chci požádat o jeho sekeru."

Velký chán chvíli mlčel. "Já si ho taky velmi vážil. Co budeš dělat s jeho vlasy a kostí?"

"Vložím je do medailonku, můj pane, a ten budu nosit na krku."

"Stane se, jak žádáš," pravil Ulrik.

Sklo se znovu zamlžilo. Weldi viděl, jak Skilgannon odjíždí z nadirského tábora a na zádech má přivázanou Drussovu velikou sekeru Snagu. Vzápětí se obraz vytratil. Weldi opět hleděl na svůj vlastní odraz.

"Co se stalo pak?" optal se.

"Řekla jsem ti, že to jen povzbudí tvou zvědavost."

"Tohle není spravedlivé, kněžko! Pověz mi to, snažně tě prosím."

"Já nevím, Weldi. Dál jsem se nedívala. Na rozdíl od tebe mám záhady moc ráda. A taky miluji pověsti. Víš sám, že všemi velkými pověstmi koluje tentýž příběh. Když je říše v ohrožení, největší hrdina se vrátí. Necháme to tedy tak."

"Podle mě jsi velice krutá," postěžoval si Weldi.

Ustarté se zasmála. "Co jiného bys čekal od někoho, kdo je napůl vlk?"

??

??

??

??